CENGİZ ÖZAKINCI

Musevi Tarihinde
Bin Yıllık Türk Damgası

DERİN YAHUDİ

Siyon-Türk Zelda

"Haçlı" Emperyalizmin "Musevi" Kılavuzları
Türk Kökenli Siyonistler ve İsrail

gözdengeçirilmiş
13. baskı

Türk Kökenli İsrail Başbakanlarından Menah
Begin (solda), Amerikan Başkanı Carter'in Ulusal Güve
Danışmanı Türk kökenli Siyonist Zbignew Brzezi
ile satranç oynuyor. [9 Eylül 1978 - Camp Da

otopsi

CENGİZ ÖZAKINCI

Musevi Tarihinde Bin Yıllık Türk Damgası

DERİN YAHUDİ

Siyon-Türk Zelda

yayın hakları©: nuhungemisi kültür ve sanat ürünleri
yayıncılık reklamcılık ve film san. tic. ltd. şti.
ISBN-975-8410-82-2
1. basım / Nisan 2006

otopsi yayınları
Nuhungemisi Kültür ve Sanat Ürünleri,
Yayıncılık, Reklamcılık, Film San. Tic. Ltd. Şti'nin
Kitap Yayın Markasıdır.
Fulya Mah. Aytekin Kotil Cad. No: 35-A Mecidiyeköy – Şişli- İstanbul
Tel: (0212) 5196848 Faks: (0212) 5196849
Kültür Bakanlığı Sertifika No: 11507

Baskı ve Cilt:
Kayhan Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C. Blok No: 244
Davutpaşa – İstanbul. Tel: 0212 6123185
Sertifaka No: 12156

CENGİZ ÖZAKINCI'NIN YAPITLARI

Araştırma-İnceleme

- **İletişim Çağında Aydın Kirlenmesi** (Bellek y.)
- **DİL ve DİN / Kur'an'ı Doğru Anlamak** (Otopsi y.)
- **İslam'da Bilimin Yükselişi ve Çöküşü** (Otopsi y.)
- **Dolmakalem Savaşları** (Otopsi y.)
- **Euro-Dolar Savaşı** (Otopsi y.)
- **Türkiye'nin Siyasi İntiharı: Yeni-Osmanlı Tuzağı** (Otopsi y.)
- **İblisin Kıblesi / United States Of İrtica** (Otopsi y.)

Edebiyat

- **Neveser** – (Otopsi y.)
- **Münevver-** (Otopsi y.)
- **Derin Yahudi: Siyon-Türk Zelda** (Otopsi y.)
- **Düet ve Düello / Bir Kadın Bir Erkek** (Otopsi y.)

e-posta:

cengizozakinci @ hotmail.com

Yaradana Sığınarak

'biz'e

I
HERKESİN BİR ADI VAR

"Gelen mektuplara ne zaman bakacaksınız hocam?" diye sesleniyor bitişik odadan Mihriban; "getireyim mi onları şimdi?"

"Evet, çırak; getir bakalım," diyorum; "ama, kahve de isterim yanında."

Getirdiği zarfları masama bırakırken;

"Vallahi *'yamak'* bile deseniz kızdıramazsınız beni hocam," diyor gülerek; "Ben çok mutluyum sevdiğim bir yazarın çırağı olmaktan."

"Bakın şu kızmayana!" diye sesleniyorum mutfağa doğru giderken ardından; "O yanaklar niye pembe pembe kızarıyor öyleyse o zaman?!"

Çakılıp kalıyor salonun ortasında. Elini beline koyup başını eğerek defile yapar gibi yavaşça dönerken kaşları çatık, ama zeytin pırıltılı siyah gözlerinin içi gülüyor.

"Yanılıyorsunuz hocam, yanaklarım pembeleşmedi," diyor; "Allık kullandım bugün, makyaj yaptım biraz anlayacağınız."

"Hım, dur bakayım, yaklaş şöyle," diyorum tepeden tırnağa süzerek; "Peki boyun da mı uzadı senin?"

"Hayır," diyor gülmemek için kendini zor tutarak; "Topuklu ayakkabılarımı giydim bugün."

"Hani annesine özenip yüzünü gözünü boyayan, annesinin topuklu ayakkabılarını giyip düşe kalka yürüyen beş altı yaşlarında kız çocukları vardır ya?" diyorum; "onlara dönmüşsün bugün."

"Yapmayın hocam, yirmi üç yaşıma girdim ben, çocuk değilim artık," diyor az önce masama bıraktığı zarflardan birini ayırıp uzatırken; "Şu zarfı postacı değil moto-kurye getirdi az önce."

Bakıyorum, oldukça süslü bir zarf bu.

"Seslendim size, ama duymadınız," diyor; "Kapı aralığından şöyle bir baktım, kaptırmış yazıyordunuz deliler gibi; sizin yerinize ben imzalayıp aldım o yüzden. İmza karşılığı teslim ettiklerine göre, önemli olabilir; önce buna bir bakın bence."

"*Deliler gibi* yazıyormuşum, öyle mi?" diyorum kaşlarımı şakacıktan çatarak; "Ben sana *çırak* diyebilirim çırak, ama sen bana *deli* diyemezsin, tamam mı?"

"Ah, çok özür dilerim hocam," diyor; "sözün gelişi çıktı ağzımdan."

"Bugün sevgilinle buluşmak için izin isteyeceksin anlaşılan," diyorum gülerek; "Avucunu yala! Hocasına *deli* diyen çıraklar izin filan kullanamaz, tamam mı?"

"A-a?!" diyor gözlerini açarak; "benim sevgilim filan yok ki hocam; izin de istemeyecektim."

"E? Öyleyse nedir bu boyanmalar, saç yaptırmalar, topuklu ayakkabılar, baş döndürücü kokular filan? Holding patronlarının sekreterlerine mi özeniyorsun yoksa sen?"

Başını eğip, yüzünü asıyor. Ona takılmayı seviyorum. Aylar önce elimi incitip bilgisayar kullanamaz olunca dostum Tankut'un önerisiyle yardımcı olarak almıştım

Mihriban'ı. Yeğeniydi Tankut'un. Elim kısa sürede iyileşmişti evet, ama ben öyle alışmıştım ki varlığına, kalsın istedim.

"Hocam, şey, bir şey söyleyeceğim size; ama..." diyor; "Söz verin, kızmayacaksınız."

"Söz!" diyorum; "Kızmayacağım, söyle."

"Çıraklığa başladığımdan bu yana üç ay geçti hocam," diyor hafifçe kızararak; "Ya okuduğunuz gazeteye ya kitaba ya televizyona ya bilgisayarınıza bakarak konuştunuz benimle hep."

Sesi boğuklaşırken elimdeki zarfı açmayı bırakıyorum. Soluk alıp verişi sıklaşmış, göğsü inip kalkıyor:

"Allahallah?" diyorum; "Yahu hiç ayırdında değilim ben böyle konuştuğumun."

"Siz ayırdında olmayabilirsiniz ama," diyor boğazına bir şey düğümlenmiş gibi yutkunarak; "Ben kendimi çevrenizde dolanan bir gölge gibi, bir eşya gibi görmeye başladım son günlerde."

"A-a? Olur mu hiç öyle şey Mihriban?" diyorum; "Biliyorsun, bu kitap gelecek ay baskıya verilecek, yetiştirmeye çalışıyorum; bu yüzden..." derken sözümü kesiyor.

"Dün gece, bana niye baştan beri böyle davrandığınızı düşünürken," diyor dudakları titreyerek; "Sanki... Sanki giyimimle, kuşamımla, bakımsızlığımla ruhunuzu karartıyormuşum gibi geldi bana."

"Yok canım," diyorum; "daha neler."

"Böyle giderse beni istemezsiniz, diye bugün biraz çeki düzen verdim kendime..." diyor; "Ama sevmediyseniz söyleyin, yapmam bir daha."

"Hay Allah!" diyorum; "Ben de kendim için aynı şeyleri düşünüyordum biliyor musun?"

"Nasıl yani hocam?" diyor gözlerini açarak.

"Üniversite öğrencisi gencecik kız," diyordum; "Dayısının isteğini kıramadığı için yardım ediyor bana; ruhu kararıyordur benim yanımda; başka bir yerde belki çok daha mutlu olurdu."

"Hayıır!" diyor bir yerine iğne batırılmış gibi sıçrayarak; "Kesinlikle böyle bir şey düşünmeyin hocam."

"Hiç değilse kitaplığımı düzene sokar; istediğim kitapları arayıp bulur; eski gazeteleri benim için tarar; biriktirdiğim gazete kesiklerini düzenler; ben de yılda en az dört kitap yazarım bu kız temelli yanımda olunca, diye düşünmüştüm," diyorum.

Tam atılıp bir şeyler söyleyecekken elimi uzatıp susturuyorum onu.

"Ve düşündüğüm gibi de oldu Mihriban," diyorum; "İnan çok yararın oluyor bana; bunu bil."

Yüzündeki karabulutlar dağılıyor birden:

"Bunu duyduğuma çok sevindim hocam," diyor gözleri parlayarak; "Ben de sizden çok memnunum, inanın hiçbir şikayetim yok. *'Yazar çıraklığı'*ndan daha güzel bir iş düşünemiyorum, severek yapıyorum verdiğiriz işleri, inanın."

"Eh, peki, öyleyse sen kafandan *'ben bu adamın ruhunu mu karartıyorum'* gibi saçma soruları at; ben de kafamdan *'bu kız bu işte sıkılıyor mu acaba'* gibi kuruntuları atayım, anlaştık mı?" diyorum elimi uzatarak.

Tokalaşırken "Tamam hocam, anlaştık!" diyor gülerek.

"Eh, hadi bakalım, şu Türk kahvesi de nerede kaldıysa gelsin artık!"

Fırlayıp mutfağa giderken alışık olmadığı topuklu ayakkabılarıyla halıdan parkeye, parkeden yolluğa geçerken takılıp düşecek mi diye kaygıyla bakıyorum ardından.

Moto-kuryeyle gönderilen o süslü zarfı açıyorum; bir davetiye çıkıyor içinden:

Zion-Turk Ideas & News Agency

Ajansımızın Kuzey Irak ofisinde yeni görevime başlamak üzere yıllardır görev yaptığım Türkiye'den ayrılmadan önce, İstanbul büromuzda düzenlediğimiz veda kokteylinde sizi de aramızda görmekten mutluluk duyarız.

Saygılarımla

Zelda Barzan

Zion-Turk Ideas & News Agency
İstanbul-Gümüşsuyu Bürosu
17.12.2005 Cumartesi 16:00 - 18:00

"Allahallah?" diyorum; "Kim bu *Zelda Barzan* yahu? Nereden çıktı bu Amerikan İsrail bayraklı *Zion-Turk Ideas & News Agency*?"

"Barzani aşiretini çağrıştıran soyadına bakılırsa," diyor Mihriban pişirdiği kahveyi masama bırakırken; "Irak'lı Kürtlerden olabilir hocam."

"İyi de, tanımadığım birinin veda partisine ben niçin çağırılıyorum? Davetiye niçin yayınevine değil de doğrudan

evime geliyor? Bu Zelda Barzan, -her kimse- çok az kişinin bildiği ev adresimi nereden bulmuş benim?"

"Ben bilgisayarda Google'a girip *Zelda Barzan* adını bir tarayayım mı hocam?" diyor Mihriban; "Bir şeyler bulabilirim belki."

"Bana bak!" diyorum tekerlekli koltuğumla yarım dönüp bakışlarımı gözlerine dikerek; "Sen G.İ.T'ten misin yoksa?"

Sert çıkınca dili tutuluyor:

"Gi-gi-git mi? O-o-o nedir hocam?" diyor kekeleyerek.

Çevreyi tedirgin bakışlarla süzerken;

"Yaklaştır kulağını," diyorum fısıldayarak.

Kulağını uzatıyor:

"G.İ.T = **G**oogle **İ**stihbarat **T**eşkilatı'nın kısa adı," diyorum. "Dünyayı ele geçirmeye çalışıyor bu gizli teşkilat."

Şaka yaptığımı kavrayıp gevşiyor:

"Aman hocam," diye kıkırdıyor odasına giderken; "Ömürsünüz vallahi."

Yabancı yayın kuruluşlarının Türkiye görevlilerinin aynı zamanda dış güçler adına ajanlık yaptıklarını, yerli aydınlardan, yöneticilerden maşalar devşirdiklerini duymuştum çok. Sakın böyle bir durum olmasın bu, diyerek ben de kendi bilgisayarımdan Google'a girip *Zion-Turk Ideas & News Agency*'le ilgili birşeyler bulmaya çalışıyorum.

"*Zelda Barzan* diye bir ad hiç geçmiyor Google'da hocam," diye sesleniyor odasından Mihriban.

"Çok ilginç," diyorum; "Biliyor musun ben de *Zion-Turk Ideas News Agency*'i taradım ama hiçbir şey çıkmadı."

"Zerda" diye bir televizyon dizisi vardı hocam," diyor yanıma gelirken; "onu çağrıştırıyor bu ad."

"Evet çırak! Ama, o **"R"** ile "Zerda"ydı; davetiyedekiyse **"L"** ile Zelda," diyorum.

"Haklısınız," diyor.

"*Barzan*'ı at, yalnızca *Zelda* diye tara, bakalım bir şeyler bulabilecek misin?"

Birkaç dakika sonra:

"Eyoooo! Buldummm!" diye bağırıyor; "Tankmış hocam bu!"

"Ne tankı yahu?" diyorum; "Yani bu davetiye bana bir tanktan mı geliyor?"

"Valla *Zelda* yazdım bilgisayara, karşıma bir tank çıktı hocam," diyor; "M113A1-Zelda! Resmi bile var. Üstelik çarşaf gibi İsrail bayrağı dalgalanıyor tepesinde."

"Nasıl?" diyorum kalkıp yarına giderken; "İsrail bayrağı mı?"

"Evet," diyor; "Bakın işte, görüntüsü ekranda."

"Yani bu muymuş Zelda?" diyorum.

"Evet," diyor; "İngilizce açıklaması da var, isterseniz çevireyim."

"Haydi çevir de anlayalım bakalım neymiş bu?"

Masama dönüp bir sigara yakarak kahvemi yudumlarken:

"Hocam, İsrail yapımı savaş araç gereçlerini tanıtan İngilizce bir sayfa bu," diye yanıma geliyor yazıcıdan çıkarttığı metni bayrak gibi elinde sallayarak.

"Otur bakayım şöyle," diyorum; "Oku bakalım, ne yazıyor?"

"Bu M113-A1 zırhlısı var ya?" diyor; "İsrail ordusu ilk kez 1970'lerde Araplara karşı, daha sonra da *Hizbullah* ve *İslami Cihat* örgütlerine karşı kullanmış bu zırhlıyı... Öyle yazıyor burada."

"İyi de, bunun bizim aradığımız *Zelda Barzan*'la bağlantısı ne, ben onu anlayamadım."

"*Zelda* İbranice'de *"güçlü kadın"* anlamına geliyormuş hocam," diyor sesini kısıp sanki çok gizli bir bilgi veriyormuş gibi; "İsrail halkı M113-A1 zırhlısına bu yüzden *Zelda* adını takmış..."

"Vay canına!" diyorum gözlerimi iri iri açıp sesimi onun gibi kısarak.

"Demek ki hocam," diyor bir düğümü çözmüş gibi yüzü aydınlanarak; "Zelda İbranice bir ad!"

"Hım, öyleyse davetiyeyi gönderen *Zelda Barzan* da Kürt değil, Yahudi olmalı," diyorum biten kahvemin fincanını ters çevirip tabağın üstüne kapatırken.

"Ama soyadı *Barzan* hocam," diyor; "*Barzani*'yi çağrıştırıyor; bu nasıl oluyor peki?"

"Sen şimdi odana git," diyorum; "zelda+ israel" yazıp iki sözcüğü birlikte tara bakalım Google'da bir şeyler bulabilecek misin?"

Fırlayıp odasına giderken;

"Sonra da falıma bakacaksın küçük cadı!" diye sesleniyorum arkasından.

Gizemli bir şeyleri çözdüğü duygusuna kapılınca öyle bir coşuyor ki, tutabilene aşkolsun.

"Hocam, koşun, koşun, buldum, şairmiş!" diye bağırıyor az sonra.

Gidip bakıyorum. *İsrail Şiiri Uluslararası Bilgiağı* sayfasını bulmuş. *İsrail'in Uluslararası Şairleri* dizininin en başında *Zelda* adı yer alıyor.

"Soyadı yok mu peki bulduğun bu Zelda'nın?" diyorum.

"Yalnızca *Zelda* olarak geçiyor hocam," diyor dudaklarını bükerek; "Bir bakayım özgeçmişi var mı?"

Tıklayıp buluyor İsrail'li kadın şair Zelda'nın özgeçmişini.

"Ne yazıyor?" diyorum.

Ekrana bakarak çeviriyor İngilizce metni:

"1916'da Ukrayna'da Cherhigoff'da doğmuş, 1984'te 68 yaşında Jerusalem'de ölmüş," diyor; "Şiirlerini soyadını kullanmadan yalnızca *Zelda* önadıyla yayımlıyormuş hocam. Tam adı: *Zelda Shneurson Mishkowsky*... Dindar bir Yahudi ailesinin kızıymış. Babası Hahammış. 1926'da ailesiyle birlikte Ukrayna'dan göç etmişler. İsrail'e gelmişler. Jerusalem'e yerleşmişler."

Bitirince, ne düşündüğümü anlamak ister gibi yüzümde gezdiriyor delici bakışlarını.

"İyi de, kadın ölmüş," diyorum gülerek; "Beni davet eden *Zelda Barzan* ölmüş olamaz değil mi?"

"Olamaz hocam!" diyor kaşlarını çatarak.

"Aferin çırak!" diyorum odama dönerken; "Yazarlığa ilk adım, ölülerin davetiye gönderemeyeceğini bilmekten geçer. Müthiş bir polisiye romancı olur senden. Savulun, Agatha Christie geliyor!"

"Yapmayın hocam yaa!" diye sızlanıyor arkamdan; "Benimle dalga geçiyorsunuz hep!"

"Haydi sen şimdi Zelda'yı filan bırak," diyorum; Amerikan Nüfus İdaresi'nin internet sayfasına gir, yalnızca *'Barzan'* soyadına ilişkin bilgileri topla. *Barzan* soyadlıların Amerika'ya nerelerden göç ettiklerini bul. Her ay abone parası ödüyorum bunlara, boşa gitmesin paramız."

"Falınıza bakacaktım hani?" diyor.

"Boşver falı şimdi," diyorum; "Uydur uydur söyle; sallıyorsun; dediklerinin hiçbiri çıkmıyor."

"Ya? Siz öyle sanın, bir yazara asistanlık edeceğimi bile görmüştüm kendi falımda ben," diye söylenerek dönüyor odasına.

Ukrayna'da doğmuş bu Kırım Yahudisi şair ilgimi çekiyor; *İsrail'in Uluslararası Şairleri* sayfasını kendi bilgisayarımda araştırmaya koyuluyorum. Şiirlerinden birinin İngilizcesini koymuşlar; *"Everyone Has A Name"*. Adı ilgimi çekiyor. Mihriban'ı dizgiden alıkoymamak için oturup kendim çeviriyorum şiiri kabaca:

HERKESİN BİR ADI VAR

Tanrı bir ad verir kişiye,
babası bir başka ad;
herkesin bir adı var.
Gülüşü bir ad verir kişiye,
giyimi bir başka ad;
herkesin bir adı var.
Dağları bir ad verir kişiye,
duvarları bir başka ad;
herkesin bir adı var.
Yıldızı bir ad verir kişiye,
komşuları bir başka ad;
herkesin bir adı var.

Günahları bir ad verir kişiye,
sevapları bir başka ad;
herkesin bir adı var.
Düşmanı bir ad verir kişiye,
sevdiği bir başka ad;
herkesin bir adı var.
Eğlenceleri bir ad verir kişiye,
uğraşı bir başka ad;
herkesin bir adı var.
Mevsimi bir ad verir kişiye,
körlüğü bir başka ad;
herkesin bir adı var.
Denizi bir ad verir kişiye,
ölümü bir başka ad;
herkesin bir adı var.

Şiir güzel; ama ben çok kötü bir çevirmenim, deyip bırakıyorum.

"Düşmanları bir ad verir kişiye, seveni bir başka ad; herkesin bir adı var," dizeleri, ilk basımı 1994'te yayımlanan *Dil ve Din* adlı kitabımda *"ad koyma"*nın *"anlam vermek"*le ilişkisinden söz ettiğim *"Adlandırmak; anlamlandırmaktır"* başlıklı bölümü çağrıştırıyor bana; bir de o kitabımın ekler bölümüne aldığım *"Bizim Dede Korkut'larımıza Ne Oldu?"* başlıklı yazımı... Yaklaşık aynı şeyleri söylemişiz birbirimizi hiç tanımadan, ne ilginç?

Son yıllarda ülkemizde adlardan yola çıkılarak yapılan kışkırtmaları düşündürüyor bana İsrail'li şair Zelda'nın dizeleri. Kendisini solcu olarak nitelendiren yazar Yalçın Küçük de kimi yurttaşlarımızın önadlarını, soyadlarını irdeleyip onların soyunu-sopunu, kanını-dölünü kurcalıyor ve bir çok Müslüman Türk'ü; *"Adı şudur; öyleyse kesinlikle Yahudidir! Adı budur; öyleyse kesinlikle Sabetaycı Yahudi kökenli!"* diye damgalıyor kitaplarında.

Bir süre önce *"Türkiye'nin Siyasi İntiharı: Yeni-Osmanlı Tuzağı"* adlı kitabım yayımlandıktan sonra, Yalçın Küçük'ün yazdıklarından etkilenen dindar bir yurttaş, *"Dinle Allahsız!"* diye başlayan iletisinde, adımdan ve soyadımdan yola çıkarak beni de Türk ve Müslüman olmamakla suçlarken şöyle diyordu özetle:

Dinle Allahsız!

Senin gibi devşirme - dönmeler ve kompleksli bazı Kürtler, Çerkesler, Pomaklar, Lazlar, Arablar, Zazalar, Sabatayistler, Babil sürgününden arta kalan Yahudiler, kripto Yahudiler ve bazı Rumlar, Ermeniler ve sair unsurlar, kendilerini Türklere yamamak için "Türkçülük" yapıyor.

Bre zındık!

Senin aslını neslini inceleteceğim ve ipliğini pazara vereceğim! Öz akıncı? Ne akıncısı? Kitabında göstermelik olarak Siyonistlere, Masonlara ve galiba Sabatayistlere laf atmışsın. Geç bunları aslanım! Biz sizin de locadan idare edildiğinizi biliyoruz. Mason locası ve Sabatayistler ve diğer Yahudi unsurlar, Cumhuriyetin kurucu kadrosudur ve hep de onların elinde olmuştur devlet. Senin savunduğun laik - sosyal demokrat - ulusçu T.C. var ya, o da global Siyonizmin bir uzantısıdır sadece. *'Evrensel İslami Hareket'* yakında sizin defterinizi dürecek! Deccal de sizi kurtaramayacak; ne kaleminiz, ne kılıcınız, ne de paranız bizim aşkımız karşısında duramayacak; bizim kalemimiz daha keskin, kılıcımız daha deli...

Adındaki Allahsız firavun "Cengiz"i anladık da, soyadında geçen "öz" ne acaba? Kokusu çıkar elbet. Bakacağız. Dönmelerin mezarlıklarına gidersen, ta Osmanlı döneminde ve hemen akabinde, yani Cumhuriyetin ilk yıllarında yaşamış ölmüş nice Sabatayist Yahudi göreceksin.

Bak, Yalçın Küçük ne diyor?:

"Yavuz, Cengiz, Atilla, Oğuz, Timur, Altemur ismini kullanan birçok Sabetaycı vardır. Ergene, Ergeneman, Ergenetürk, Ergenekon, Ergenekan, Ergenemen soyisimli Sabetaycılar da var. Mehmet ismi de İslamiyetle beraber bu ismi alan Sabetay Sevi'yi simgelemekteydi. Özellikle göbek isim olarak kullanılır. Mehmet Ali, Mehmet Aziz, Mehmet Bülent vb..."

İşte böyle diyor Yalçın Küçük.

Bu kelimelere Selanikli devşirme mezarlıklarında rastlıyoruz.

Siz namusssuzlar aslında Türk de değilsiniz!

Kendinizi Türklüğe yamayın bakalım!

Ya herro ya merro!

Yakında Armagedon sırasında hesaplaşacağız elbet!..

Daha bir hafta olmuştu Mihriban çıraklığa başlayalı; *"Hocam, bunu siz görmeden çöpe atmak geldi içimden, ama..."* diye elleri titreyerek önüme koymuştu bu iletiyi.

"Sakın ha!" demiştim ona; "Bir yazar okuyucularından gelen her iletiyi okumak ve kendisine sövüyor olsalar bile, yanıtlamak zorundadır. Onlar benim yazdıklarımı para verip okuyorlarsa, benim onların yazdıklarını çöpe atmak gibi bir davranışım olamaz."

"Ama hocam, öldüreceğiz diyor bu; okusanıza!"

"Öldürecekler miymiş?"

"Evet!"

"Beni mi?"

"Evet."

Elinden kapıp bir solukta okumuştum iletiyi. En çok *"Evrensel İslami Hareket"* deyimi ilgimi çekmişti. Bir İslamcının, kutsal dil saydığı Arapça *"cihan"*ı *"cihanşümul"*ü kullanmak varken, o kesimin kin duyduğu Dil Devrimi'nin bir ürünü olan *"evrensel"* sözcüğünü kullanmasına takılmıştım.

Mihriban, gazetelerin sanal yayın sayfalarını bilgisayardan tarayarak *"Evrensel İslami Hareket"* diye bir örgütün adının daha önce her hangi bir yerde geçip geçmediğine bakmış, ama bir şey bulamamıştı Google'da..

"Sizi Sabetaycı, Yahudi kökenli diye suçluyor her kimse bu hocam," demişti Mihriban; "İslamcı bunlar."

"İslamcı görünümlü Siyonistler de olabilir pekala," demiştim; "Kitabımı okumuş ve çok kızmış anlaşılan. Oysa, Birinci Dünya Savaşı'nda İngilizlerle işbirliği yapan kimi Yahudilerin ilkin 1915'de Çanakkale Savaşı'nda, ardından 1917'de Filistin'de silahlı birlikler oluşturup Osmanlı ordusuna saldırdıklarından söz etmiştim ben o kitabımda."

"Evet, ben de okudum o kitabınızı," diyor.

"Eh, öyleyse söyle bakalım, buna Müslümanlar mı kızar, yoksa Siyonistler mi?"

"Müslümanlar niye kızsın hocam, tersine..." demişti Mihriban kitabın o sayfalarını bulup; "Bakın, uydurmuyorsunuz ki, Osmanlı'ya saldıran Siyonist-Yahudi Birlikleri'nin silahlı fotoğraflarını koymuşsunuz o kitabınızda."

"Ben Siyonistlerden tepki geleceğini düşünürken İslamcılardan tepki gelmesi çok ilginç," demiştim; "Zaten kimi İslamcı örgütleri Siyonistlerin yönlendirdiğinden kuşkulanıyorum yıllardır. Bu ileti tuz biber ekti yarama."

"Öyleyse hiç yanıtlamayın hocam bu iletiyi," demişti kaşlarını çatarak.

"Yok, yanıtsız olmaz; o kendisini Müslüman olarak tanıttığına göre, ben de onu Müslüman varsayarak bir yanıt vereceğim kendisine."

"Aman hocam, daha çok kızdırırsınız."

"Sen steno biliyorum demiştin değil mi?"

"Evet hocam, iki yıl üniversite giriş sınavlarını kazanamayınca kursa gitmiştim; sertifikam bile var."

"Peki öyleyse, sen şimdi kağıdı kalemi eline al, karşıma otur ve bana steno bildiğini kanıtla."

Koltuğun ucuna ilişmiş, elinde kağıt kalem, ağzımdan çıkanları kapmaya hazır beklerken;

"Yaz bakalım çırak!" demiştim salonun ortasında dolanarak; "Değerli Kardeşim..."

Kalemi elinden bırakıp şaşkın bakışlarını yüzüme dikmişti.

"Değerli kardeşim mi?"

"Evet, sorma, yaz: Değerli kardeşim... Yalçın Küçük, Soner Yalçın, Mehmet Şevket Eygi ve bu gibi, kimileri İslamcı, kimileri solcu, kimileri liberal diye bilinen bir takım yazarların *"Şu öztürkçe adları taşıyanlar Yahudi kökenlidir, bu öztürkçe soyadlarını taşıyanlar da Yahudi kökenlidir; dışardan Müslüman görünürler ama gizli Yahudidir bunlar,"* diyerek yayımladığı o öztürkçe adlar var ya? O adları kullananların sayısı, yetmiş milyonluk Türkiye'de neredeyse yirmi milyonu buluyor. *'Bu adları kullananlar Türk değildir'* denmekle; Türkiye'nin üçte biri Yahudi kökenli Sabetaycı imiş gibi bir yargı yayılıyor. Bir kez; *"şu öztürkçe ad ve soyadlarını taşıyanlar Müslüman görünürler ama Müslüman değildirler, bunlar Yahudi kökenli olduklarını gizleyen Sabetaycıdırlar,"* yargısı Müslümanların beynine kazınacak olursa, o adları taşıyan yurttaşlarımız hedef olup çıkacak, böyle olunca da, önce yavaş yavaş kimlik bunalımına, ardından süreç içerisinde kimlik değişimine uğrayacak; on, yirmi ya da otuz yıl sonra, Türkiye'de, nüfusun üçte biri, gerçek kökenleri Müslüman ve Türk olmasına karşın, kendilerini *"Yahudi kökenli Sabetaycı"* olarak duyumsamaya başlayacak... Doğudaki yurttaşlarımıza *"siz Türk değil Kürtsünüz"*; Kuzeydeki yurttaşlarımıza, *"siz Türk değil Lazsınız"*; kimi yurttaşlarımıza da *"siz Türk değil Çerkezsiniz"* diyerek, sonunda Türkiye'de *"Türküm"* diyecek tek kişi bile bırak-

mamayı amaçlayan bir bölücü yayın fırtınası altındayız son yirmi yıldır. Öyle ki, İstanbul'da yayımlanan Agos gazetesinde, Türkiye Ermenisi yazar *Hrant Dink* bir yazısında Atatürk'ün manevi kızı Sabiha Gökçen'in Ermeni olduğu yalanını yaymıştı köşesinden. Türk kimliğini aşındırıp yok etmeye yönelik saldırılara bir süredir *"siz Türk değil gizli Yahudisiniz,"* diyen yayınlar da eklendi. Bu yayınlara göre, Türkiye'de yaygın olarak kullanılan *Mustafa* adı, Yahudi kökenli Sabetaycıların *Moşe* yerine kullandıkları bir admış; ondan daha yaygın olan *Mehmet* adı da yine 1600 yıllarında mesih olduğu savıyla Yahudileri ardına takan Sabetay Zvi'nin adlarından biri olarak Sabetaycılarca kullanılıyormuş. Yahudi kökenli Sabetaycıların bir kolu da *'Osman Babacılar'*mış ki, bunlar da ilk doğan erkek çocuklarına *Osman* adını veriyorlarmış. Öyleyse önadı *Osman* olanlar dahi Yahudi kökenli Sabetaycı olabilirlermiş. Bu ipe sapa gelmez savlar bir kez doğru, gerçek bellenecek olursa, yalnızca kimi öztürkçe ad ve soyadlarını taşıyanlar değil, adları Kur'an'dan alınma Mustafalarımızın, Mehmetlerimizin ve Osmanlarımızın bile Türk ve Müslüman olduklarından kuşkuya düşülecek ve bunlar dahi Yahudi kökenli Sabetaycı sayılacak..."

Tam sözümün burasında yazmayı bırakıp gülmeye başlamıştı Mihriban.

"Ne gülüyorsun bakayım sen?" deyince;

"Ama hocam, çok komik bu ya," demişti; "Vallahi çok saçma; benim dedemin adı Osman örneğin, adamcağız camiden çıkmaz; babamın adı Mustafa'dır. Teyzemin oğlunun adı Mehmet, 1995'te Güneydoğu'da şehit düştü askerliğini yaparken. Sülalemizde hiç Yahudi yoktur. Kim inanır Allah aşkına hocam bu saçma sapan savlara?"

"İnanırlar, inanıyorlar işte, gülme Mihriban," demiştim; "Bak, az önce bir inanandan gelen iletiyi okuduk. Bu saçmalıklara inandırılmış milyonlarca Müslüman vardır belki bu ülkede; içlerinden kimileri bu inançları doğrultusunda kan dökmekten çekinmez."

Bir yazarın, pencereden uzaklara bakarak konuşurken ağzından çıkanları anında yazıya geçiren steno bilir bir yardımcıyla çalışmasının ne büyük bir mutluluk olduğunu ilk kez yaşıyordum o gün.

"Şimdi söyleyeceklerime de gülme, dediklerimi ağzımdan çıktığı gibi yaz," demiştim Mihriban'a; "Bir yandan Türkiye'nin üçte birine *"sizler Türk değil Yahidisiniz,"* diyerek Yahudi kimliği aşılamayı amaçlayan yayınlar yapılırken, öte yandan Irak'ın Kuzeyindeki Kürtlere yönelik *"sizler Kürt değil Yahudisiniz, Barzani aşireti de Yahudidir,"* diyerek Yahudi kimliği aşılamayı amaçlayan yayınlar yapılıyor yabancı güdümlü Türk basınında... Bu yayınların aynı günlerde, eş zamanlı olarak başlatılması, oldukça ilginç ve anlamlı. Hem Müslüman Türklere hem de Müslüman Kürtlere Yahudi kimliği aşılanıyor... Kimler mi yapıyor bu yayınları? Geçmişte Belçika'nın pasaport gönderdiği, Fransa'nın kendi yurttaşı saydığı "solcu" Yalçın Küçük... Geçmişte *'benim gerçek vatanım Suudi Arabistan'dır'* diye köşe yazıları yazıp ardından Fransa'ya iltica etmişliği bulunan İslamcı Mehmet Şevket Eygi... Soldan, İşçi Partisi'nden CNN Türk'e geçen Soner Yalçın... Ve kimi sağdan, kimi soldan daha bir alay yazar..."

Durup söylediklerimi yazmaya yetişebiliyor mu diye bakarken: steno yeteneğini kanıtlamak istercesine;

"Daha hızlı söyleyebilirsiniz hocam, durmayın," demişti Mihriban.

"Değerli Kardeşim..." diye hızlanarak sürdürmüştüm; "Bugün Türkiye'de herkesin bir adı, bir soyadı var ve bu so-

yadlarının çoğu benimki gibi öztürkçe... Neden mi öztürkçe? Yalçın Küçük gibilerin dediği gibi Yahudi kökenli Sabetaycı olduklarından değil. 1934'te *Soyadı Yasası* çıkartıldığında yabancı dilden soyadı alınması yasaklanmıştı da ondan! 1934'te gazetelerde soyadı olarak alınmaya uygun öztürkçe sözler dizini yayımlıyordu hergün, çarşaf çarşaf. Nüfus memurluklarının kapısında uzun kuyruklar oluşturan yurttaşlarımız, kendileri için uygun gördükleri öztürkçe soyadı daha önce bir başkasınca alınmışsa, ayaküstü nüfus memurlarının önerdiği diğer öztürkçe sözlerden soyadları seçmişlerdi kendilerine. Çoğu Müslüman Türk kökenli yurttaşımızın 1934'ten bu yana adları da soyadları da işte böyle yarı-bilinçli, yarı-bilinçsiz bir biçimde, yasa zorunlu kıldığı için öztürkçeye dönüşmüştü... Yalçın Küçük'ün *"kişinin soyadına bakıp soyunu sopunu dinini diyanetini belirleme yöntemi"* olarak kullanıyorum dediği şu *adbilimi* yani *onomastique*, yeryüzünde kullanıldığı bütün ülkelerde doğru sonuç verebilir belki, fakat bu yöntemin her zaman doğru sonuç vermeyeceği biricik ülke -Soyadı Kanunu'ndaki öztürkçe zorunluluğu nedeniyle- Türkiye'dir... Ve Türkiye'de *adbilimi* yapıyorum diyene, gülünür ancak..."

Bitirince başını kaldırıp;

"Bakın hocam, bunları hiç bilmiyordum ben," demişti Mihriban.

"Şimdi bilmediğin bir şey daha geliyor, kaçırma, çabuk yaz," demiştim; "Gerek Yalçın Küçük, gerekse Soner Yalçın, yazılarında *Yalçın*'ın da Yahudi dönmelerince kullanılan bir ad olduğunu söylüyorlar. Gelgelelim bu savı ortaya atan bu iki yazardan birinin önadı *Yalçın*, diğerininse soyadı *Yalçın*... Başkalarını adlarına bakıp Yahudi kökenli Sabetaycı diye niteleyen bu kişilerin kendi adlarında yer alan *Yalçın*'dan dolayı kendilerinin de Yahudi kökenli Sabetaycı olarak nitelenmesi gerekmiyor mu bu durumda? Nasıl açıklayacaksınız

bunu? Ben de çalışıyorum bu konuda. Müslümanların beynini bu gibi düşmanlık tohumlarıyla zehirleyen yazarların çarpıtmalarını tek tek belgeleriyle ortaya koyup çürütmek boynumuza borç oldu artık."

Söyleyeceklerim bitince Mihriban stenoyla yazdıklarını bilgisayarda dizip getirmiş ve ben de başına sonuna birer paragraf ekleyerek okuyucunun e-posta adresine göndermiştim.

Bir kaç gün sonra gelen yanıt oldukça şaşırtmıştı beni.

Şöyle diyordu özetle:

Yalçın Küçük, vs. zatlardan yana sizin de belirttiğiniz yönde endişelerim var. Demek ki bir oyun var. Ne olabilir? Mesela, artık Yahudilerle birlikte yaşamaya alışmamız gerektiği mesajı bilinç altlarımıza yerleştirilmek isteniyor olabilir. Ben mesela, Bülbülderesi dönme mezarlığını bizzat gezdim ve yorumlar yaptım. İsterseniz bir gün beraber gezebiliriz. Adamlar bir sistemi veya adamı deşifre ederken, mutlaka başka bir şeyleri örtüp, veya dikkati kaydırıp uyuşturmak, aptallaştırmak istiyorlar toplumu; bunu biliyorum. Tüm bunlardan başka faydalar da umuyor olabilirler. Araştırmanızın sonucunu lütfen bana da yazınız. Selamlar. Allah'a emanet olunuz.

"Allah'a emanet olunuz!" diye biten bu son iletisini okurken, *"Dinle Allahsız!"* diye başlayan *"Bre Zındık!"* diye süren *"Armagedon sırasında hesaplaşacağız! Defteriniz dürülecek!"* diye biten ilk iletisini anımsıyorum. Müslüman Türk'lerin bir kesimini adlarından dolayı *Yahudi kökenli Sabetaycı* diye damgalayıp onları diğer Müslüman Türklere boğazlatma oyunu bozulmuştu sonunda. Karşımda olsaydı; *"Kardeşim!"* derdim ona sarılıp; *"ya sen beni o öfkeyle –tıpkı Ağca'nın Abdi İpekçi'yi vurduğu gibi– Yahudi kökenli Sabetaycı diyerek çekip vursaydın, yazık olmayacak mıydı hem sana, hem bana?"*

Toplumumuzun altmış yıldır, hangi yalanlarla, hangi yapay, uyduruk gerekçelerle nasıl birbirine düşman öbeklere ayrıştırılarak kardeş kavgasına sürüklendiğini düşünürken,

bağrı yanık anaların yavrularının tabutlarına sarılıp ağıtlar yakarak nasıl dövündükleri geliyor gözlerimin önüne ve bir düğüm saplanıyor boğazıma; yutkunamıyorum.

Masamdaki çakmağa uzanırken;

"İyi görünmüyorsunuz hocam," diyor Mihriban.

"İyiyim," diyorum dolan gözlerimi ondan kaçırarak.

"Hocam, kızmazsanız özel bir şey sorabilir miyim size?"

"Sorma, dersem ne olacak?" diyorum; "sormayacak mısın?"

"Çatlarım," diyor gülerek.

"Eh, öyleyse sor bari," diyorum; "Çatlak bir çırağı ne yapayım ben?"

"Siz Sabetaycı filan değilsiniz değil mi hocam gerçekten?"

"Nereden çıktı şimdi bu?" diyorum.

"Okulda sizin *Euro-Dolar Savaşı* kitabınızı okuyordum da kantinde..."

"Ee?"

"*Bu yazar Selaniklidir, Sabetaycıdır, dikkat et*, dedi yanıma oturan çocuk."

"Allahallah! Yahu kim nereden uyduruyor bunları? Dedelerim Selanik göçmeni, evet ama yörük Türkmenlerdeniz, Müslümanız. Türküz yahu biz."

"Geçen yıl bizim okulun türbanlılarından birine *'Siz Atatürk'ten niçin nefret ediyorsunuz?'* diye sormuştum; o da ertesi gün *'Al, oku da Atatürk'ün ne olduğunu gör'* diye bir kitap vermişti bana.."

"Hangi kitapmış o?"

"*Evet, Ben Selanikliyim* diye bir kitap."

"Ilgaz Zorlu'nun kitabı, biliyorum; okudun mu peki?"

"Evet, o kitapta Türkiye'deki bütün Selanik göçmenlerinin Yahudi kökenli Sabetaycılar olduğu anlatılıyordu."

"Yani Selanikli, eşittir Yahudi kökenli Sabetaycı, diyor özetle değil mi?"

"Evet, okurken, kitabın sonlarına doğru *"Atatürk de Selanikliydi; sakın o da Yahudi kökenli Sabetaycı olmasın?"* diye sormuştum kendi kendime."

"Amaçları da okuyana bu soruyu sordurtmak zaten," diyorum.

"Valla doğruyu söylememi isterseniz hocam, içime bir kurt düşmedi desem yalan olur."

"Bak şimdi, öyleyse dinle beni," diyorum; "Osmanlı önce İstanbul'u aldı, ondan sonra Avrupa'ya doğru ilerledi, derler değil mi?"

"Evet."

"Hayır! Yanlış!" diyorum; "Osmanlı, ta 1360'larda, Fatih'in dedesinin dedesi I. Murat döneminde, yani Fatih İstanbul'u almadan neredeyse yüz yıl önce ele geçirmişti Rumeli'yi. Anadolu'dan getirilen çok sayıda yörük Türkmen oymağı, İstanbul alınmadan neredeyse yüz yıl önce yerleşmişti Selanik dolaylarına."

"Eh peki neden Selanik'e *Yahudi şehri* diyorlar öyleyse hocam?"

"Yahudilerin Selanik'e gelmesi, Türklerden çok daha sonra, ta 1490'larda, yani Türklerin Selanik'e yerleşmesinden aşağı yukarı yüz otuz yıl sonra."

"İlginç."

"Benim yörük Türkmen dedelerim, İspanya'dan sürülen Yahudiler gelmeden en az yüz yıl önce yerleşmiş Selanik'e."

"Selanik'e *Yahudi şehri* demek saçma oluyor o zaman hocam."

"Saçma tabii. Anneannem 1888'de, Yunanlıların *Xanthi* dedikleri *İskeçe*'nin, *Genissea* dedikleri *Yenice* köyünde, Gropa dolaylarında doğmuş; Babası 1897 Yunan-Türk Savaşı'nda şehit düşünce, küçük yaşta öksüz kalmış Anneannem."

"Ee? Ne olmuş sonra?"

"O günlerde at üstünde bir subay gelmiş Yenice'ye, anneannemi sormuş, soruşturmuş, aramış, bulmuş. Şehit düşen babasının *"kızım sana emanet"* dediği silah arkadaşı Miralay, yani Albaymış bu. Sekiz dokuz yaşlarındaki anneannemi *'şehidimin yadigârı'* diyerek atının terkisine attığı gibi doğruca Selanik'e, kendi evlerine götürmüş..."

"Ay ne güzel," diyor el çırparak; "Küçükken ata bindirmişti Tankut dayım beni de..."

"Bildiği Rumeli türkülerinden başka, çarşıda pazarda Ortodoks-Rum ve Yahudi-Sefarod şarkıları dinleyerek büyümüş anneannem. Sonra, Yenice'li bir delikanlıyla evlendirmiş anneannemi o Miralay. Evlenince eşiyle birlikte Yenice'ye dönmüş anneannem. Derken Yunan mezalimi başlamış. Her gece Yenice'yi çevirip kurşun yağmuruna tutuyormuş Yunanlılar. Evleri basıp Müslüman kadınları kızları dağa kaldırmaya başlamışlar. *'Bon Fatma'* diyorlarmış Yunanlılar gözlerine kestirdikleri Müslüman kızlara. *'Bon Fatma'* ne demek, diye sormuştum anneanneme, *'Güzel Fatma'* demekmiş, Rum çeteciler bastıkları Türk köylerinden kaçırdıkları kızlara, kadınlara *'Bon Fatma'* derlermiş. Yeniceliler sürekli Padişah'a haber salıp yıllarca yardım istemiş Rum çete-

cilere karşı. Ama bir türlü gelmemiş bekledikleri yardım. Sonra, Anadolu'da Kurtuluş Savaşı başlayınca, Yunanlılar daha da azgın saldırmaya başlamışlar Selanik çevresindeki Türklere. Sonunda bizimkiler dayanamamışlar, tüm eşyalarını toplayıp Osmanlı tapularını da yanlarına alarak göçüp konmuşlar Türkiye'ye."

"İyi bari, tapularının karşılığında toprak verilmiştir burada," diyor; "Mübadele öyle yapılmış duyduğum kadarıyla."

"Bizimkiler Meclis'ten 'Mübadele' kararı çıkmadan dört ay önce geldikleri için," diyorum; "hiçbir yararı olmamış ellerindeki tapuların. Sekize katlanmış, açıldığında bir masayı boydan boya kaplayan o koskoca Osmanlı tapusu, yalnızca tarihi bir anı olarak değerli, o kadar."

Çekmecemden anneannemin resmini çıkarıp gösteriyorum ona.

"Ay, canım, ne tonton," diyor; "başörtüsünü ne güzel hanım hanımcık bağlamış, dindar bir hanıma benziyor anneanneniz hocam."

"Evet, namazında, niyazında, ağzı dualı bir kadındı," diyorum; "Ben çocukken, beş altı yaşlarımda, ilk din bilgilerini 'Selanikli' anneannem vermiştir bana. Her gece yatmadan önce onun ezberlettiği *'Rabbi yessir'*i okumadan uyuyamazdım biliyor musun?"

"*Rabbi yessir* mi?"

"Evet, bak şöyledir o kısacık dua:

"Bismillahirrahmanirrahim. Rabbi yessir ve lâtu'assir, Rabbi temmim bi'lhayır."

"Çok kısaymış gerçekten," diyor; "Ben bile ezberlerim."

"Evet ama, bu kadarla kalmadı tabii," diyorum; "ben bu kısa duayı ezberlemeyi başarınca 'Selanikli' anneannem hemen eklemeler yapıp uzatmıştı sonradan. Bak dinle, en uzun hali şöyle:

Bismillâhirrahmânirrahîm
Rabbi yessir ve lâ-tu'assir
Rabbi temmim bi'lhayır

Sen yarattın Sen kayır
Rızkımı bol ayır
Lâ-ilâhe illa'llah
Muhammedu'r-Resûlu'llah
İçimizi karartma
Elimizi daraltma
Kendinden başkasına yalvartma
Kul Hüva'llahu Ehad
Allâhu's-Samed
Lem-yelid ve lem-yûled
Ve lem-yekun lehû küfüven Ehad
Âmîn.

Anneannemin resmini elinde evirip çevirerek dinlerken:

"Uyuma Mihriban!" diyorum; "Namussuzların *Yahudi şehri* deyip *Sabetaycı* damgası yapıştırdığı *Selanik göçmeni* anneannem öğretiyor bu duaları bana, dikkatini çekerim!"

"Vallahi hocam, çok ilginç," diyor sıçrayarak.

"Şimdi söyle bakalım," diyorum; "Selanik *Yahudi şehri* midir, Selanik göçmenleri *Yahudi kökenli* midir, Selanik göçmeni Anneannem *Sabetaycı Yahudi* olabilir mi sence?"

"Olamaz hocam," diyor.

"Anneannemin öğrettiği dualarda geçen *"Allah'ım, kendinden başkasına yalvartma beni"* sözleri daha çocukken kazınmıştı beynime," diyorum; "Çocuktum, hiç unutmam, bir gün kötü bir düş görmüş *"Ölüyorum, imdaat!"* diye çırpına-

rak uyanmıştım. Anneannem o gece sabaha dek yatağımın başucuna oturup başka bir dua ezberleterek uyutmuştu beni:

Yattım Allah, kaldır beni;
Nur deryasına daldır beni;
Eğer uyur iken ölürsem,
İmanımla gönder beni...

"Ay, çok güzel bir duaymış hocam," diyor; "Anneannenizin Selanik anılarını yazdınız mı hiç?"

"Yazsam roman olur," diyorum; "Söylediğine göre her ayrı inanç topluluğu ayrı mahallelerde yaşar, ölüsünü kendi ayrı mezarlığına gömermiş Selanik'te.. Bu Sabetaycı denilenlerin de mahallesi ve mezarlığı ayrıymış... Rum'u var, Yahudisi var, Müslüman-Türkü varmış Selanik'in; dörtte biri Sabetaycıymış çok çok... Bunlar da Müslüman Türklerden kız alıp vermez, evliliklerini hep kendi aralarında yaparlarmış zaten."

"Eh o zaman ne diye bunlar Selanik'e *Yahudi şehri* diyorlar öyleyse hocam?"

"Atatürk de Selanik doğumlu ya, ondan," diyorum; "*Selanik Yahudi şehridir* yalanı bir kez doğru diye belletildi mi, Atatürk'e Yahudi diyebilecekler kolaylıkla."

"Ne geçecek ellerine?"

"Yahudi nefreti aşıladıkları Müslüman Türkleri Atatürk'ten ve dolayısıyla da devrimlerinden soğutacaklar böylece."

"Hım, şimdi anlaşıldı," diyor; "Amaçları bu yani."

"Evet."

"Hocam size bir şey söyliyeyim mi?" diyor gülümseyerek; "Benim gerçek okulum burası; gerçek hocam da sizsiniz."

"Sizin okulda gruplaşma var mı?" diyorum.

"Var hocam," diyor; "Ortam barut fıçısı gibi."

"Karışma sakın sen," diyorum; "Uzak dur."

"Yalçın Küçük'ün çok hayranı var bizim okulda," diyor; "Hem İslamcılar hem solcular seviyor onu."

"Sen?"

"Siz benim gözümü açtınız hocam," diyor; "Yutar mıyım artık ben o zokaları?"

"Umarım yutmazsın," diyorum; "Müslümanları Cumhuriyet'e ve Atatürk'e düşman etmek isteyen *İslamcı* görünümlü yazarlar elli yıldır Selanik'le Sabetaycılıkla ilgili yazılar yazıyor. İslamcıların elli yıldır söyleyip yazdıklarını evirip çevirip sol kesime şırınga etmekten başka bir iş yapmıyor Yalçın Küçük..."

"İyi de hocam," diyor; "solcular da yutmasın; onlar niye yutuyor bunları?"

"Sol kesim bilimsel takılıyor ya sözde," diyorum; "İslamcıların bilimdışı haplarını bilimsel takılan solculara yutturabilmek için, bilimsellik sosuna bulamak yetiyor çoğu kez. Yalçın Küçük bunu yapıyor işte: İslamcıların yıllarca Cumhuriyeti kuranlara yönelttikleri Yahudi kökenli Sabetaycılık suçlamasına "adbilimi"ni kullanarak bir "bilimsellik" süsü vermeye çabalıyor Yalçın Küçük... Ve böylelikle, İslamcıların suçlamalarına da 'bilimsel olarak geçerlidir' damgası yapıştırmış oluyor."

"İslamcılar ve kimi solcular neredeyse birleşip anıtını dikecekler hocam Yalçın Küçük'ün," diyor odasına giderken; "Çoğu ülkücüler de öyle..."

"*Barzan* soyadına ilişkin Amerikan Nüfus İdaresi kayıtlarını bir an önce çıkart getir," diye sesleniyorum ardından;

"Biraz da biz uğraşalım Yalçın Küçük gibi şu her şeyi çözen 'adbilim'le."

Yeniden bilgisayarıma dönüp İsrail'in uluslararası şairi Zelda'nın doğum yeri Chernigoff'u arıyorum ağlarda. Türkçe okunuşu *Çernik* olan bu kenti kimler kurmuş, diye araştırmayı derinleştirecekken, bir süre sonra beynim karıncalanmaya başlıyor.

"Yahu bana ne İsrail'in uluslararası şairi *Zelda*'dan? Bana ne onun doğum yeri *Chernigof*'dan, *Çernik*'ten?" diye söylenerek kalkıyorum bilgisayarın başından; "Şu davetiyeyi gönderen *Zelda Barzan* kim; benim için önemli olan bu."

Kapıdan başını uzatıp;

"Hocam, ben bir saatliğine okula gidip gelebilir miyim?" diyor Mihriban.

"Verdiğim iş yattı mı yani?" diyorum.

"Yok vallahi yatmadı hocam," diyor; "dönünce bitireceğim söz."

"Eh, hadi git bakalım o zaman."

Kapıyı çekip gidince elimde davetiye, divana uzanıyorum: *Zelda Barzan* diye biri bilgisayar ağlarında geçmiyor; peki davetiyedeki adres ve telefonlar gerçek mi bari; yoksa onlar da mı uydurma?

Kalkıp arıyorum adresteki üç telefon numarasından ilkini:

"Zion-Turk Ideas News Agency Z.I.N.A İstanbul bürosuna hoşgeldiniz," diyor ses kaydı; "Aradığınız kişinin dahili numarasını biliyorsanız tuşlayınız. Bilmiyorsanız sıfırı tuşlayınız. Operatöre bağlanacaksınız..."

"Nasıl olur?! Ağlarda adları bile geçmiyor ama, varmış işte böyle bir ajans!" deyip sıfıra basıyorum.

Telefondan kulağıma tanıdık bir ezgi yayılıyor bağlanmayı beklerken; 1492'te İspanya'dan sürgün edilip Osmanlı'ya sığınan Yahudilerin ud, tambur, darbuka gibi Türk sazlarıyla çalıp söyledikleri bir şarkı bu: Janet ve Jak Esim'in Bülent Ortaçgil ve Erkan Oğur'la birlikte yaptıkları *Birkaç Sonsuzluk Anı* albümünden *Entre Las Vuertas Paseando*, Türkçesi; *Bahçelerde Gezerken*:

Entre las vuertas paseando, entre'l yasemin
vidi una ija muy ermoza, enfre de mi
eya's ermoza, I muy grasioza, ke ma izo tresalir

Yıllar önce ilk kez Beyoğlu'nda bir kitapçıda yeni yayınlara bakarken kulağıma çalınan bu şarkı, anneannemin mırıldandığı Selanik şarkılarını çağrıştırdığı için ilgimi çekmişti o gün. Albümü satın alıp bu şarkının Türkçe sözlerine bakmıştım hemen. Muzikçalarımın yanında dizili duran CD'ler arasından o albümü çıkartıp bu şarkının Türkçe çevirisine bakıyorum kulağımı telefondan ayırmadan.

Bahçelerde gezerken, yasemin kokuyordu
o güzel kızı gördüm, karşımda duruyordu
çok güzeldi gözleri, ama ağlamaktaydı
inci gözyaşlarıyla, tutuşup yanmaktaydı
sordum ona: -*"neyin var, neden üzülüyorsun*
yoksa sevdiğin mi var, sen kimi seviyorsun"
- "bir delikanlıya yandım, aşkıyla ölüyorum
gece gündüz ağlarım, onu çok seviyorum
onu sevdiğim için, kalbim çok hızlı atar
ey büyük ulu Tanrı'm, beni bu aşktan kurtar"

Derken *"Ben, Zelda Barzan,"* diyor boğuk bir kadın sesi telesekreter kaydında; *"Şu anda ofis dışındayım. Lütfen adınızı, soyadınızı, size ulaşabileceğim telefon numaralarınızı bırakınız. Sizi en kısa sürede arayacağım."*

Bu ses!?

Şarkıyı ve düşlerimi kesen bu tanıdık sesi duyunca telesekretere not bırakmadan çabucak kapatıyorum telefonu. "Z"leri bıçak, "r"leri testere gibi vurgulayan bu sesi daha önce duymuş gibiyim, ama nerede?

Davetiyeyi dikkatle inceleyip başka ipuçları ararken tersini çevirince büronun adres çizimiyle karşılaşıyorum. Taksim'den Gümüşsuyu caddesine inen okların gösterdiği kutucukta *"Hazar Apartmanı"* yazıyor.

"Ama bu, Gümüşsuyu'nda, Münevver'in oturduğu apartman yahu!" diye fırlıyorum yerimden.

Yeniden bakıyorum adrese:

"Evet! Hazar Apt. Kat: 4, Daire: 8"

Münevver de dördüncü katta oturuyor evet, ama onun dairesi kaç numaraydı; sekiz mi, yoksa yedi mi?

Cep telefonundan arıyorum Münevver'i.

"Aradığınız numaraya şu an ulaşılamıyor, lütfen daha sonra arayınız," diyor sinir bozucu ses.

Ev telefonunu arıyorum. Çalıyor, ama açan yok.

Münevver'in bir kartı vardı bende, tanıştığımız gün barda konuşurken verdiği. Davetiyedeki adresi Münevver'in kartındaki adresle karşılaştıracağım; ama olabilecek her yeri arıyorum evde; yok.

O akşam ne vardı benim üstümde; ne giymiştim; düşünüyorum; bulup ceplerine bakacağım. Divana uzanıp gözlerimi kapayarak o geceyi anımsamaya çalışıyorum:

Kaldırımlar tepeleme kardı; yollar da öyle; araçlar çalışmıyordu kardan o gece. Yürüyerek inmiştim Şişli'den Taksim'e. Buz tutmuştu ayaklarım. İstiklal Caddesi'nde ara

sokaklarda bir barın ışığını görünce, kardan adam gibi dalmıştım içeri. Ben kapıdan girer girmez beklediği sevgilisi geldi sanıp oturduğu masadan ok gibi fırlayarak "Aydıncığım!" diye boynuma sarılan Münevver, burnumun üzerine dek çektiğim kaşkolu indirince şöyle bir yüzüme bakmış, beklediği Aydın olmadığımı anlayınca özür dileyip masasına dönmüştü üzgün. Otuzlarında gösteriyordu ama o gece kırkbeşinci yaşgününü kutluyordu arkadaşlarıyla. Bir ara, ben vestiyerdeki paltomun cebinde telefonumu ararken onun tuvalette cep telefonundan bağıra bağıra sevgilisi Aydın'la tartıştığını duymuştum: *"Bu ilişki bitti!"* diye kapamıştı telefonu. Neveser Fransa'daydı o günlerde; aramız gergindi. Bir dakika sonra da ben telefonda Neveser'le tartışmıştım Münevver'in gözleri önünde. Biz, yüreği örselenmiş iki yaralı, burun buruna gelmiştik vestiyerle tuvalet arasında. Gözümün içine buruk bir gülücükle bakıp; *"Terkeden ve terkedilen aşıklar gecesine hoşgeldiniz; adım Münevver,"* demişti elini uzatırken. Biz, iki yaralı yürek, tanışır tanışmaz kaynaşmış; barda dertleşirken, kartlarımızı alıp vermiştik birbirimize. Hemen masadaki arkadaşlarıyla tanıştırmıştı beni. Gecenin ilerleyen saatlerinde arkadaşları birer birer gidince, bir biz kalmıştık masada başbaşa. Bardan çıktığımızda kar tipiye çevirmişti çoktan. Gece ve soğuk muydu bizi birbirimize yaklaştıran, yoksa yalnızlığımız mı, bilemiyorum. Başı omzumdaydı; rüzgarda savrulup sokak lambalarının ışığında fırdönerek uçuşan kar taneleri, dudaklarımıza dokunamadan, soluğumuzun buharında eriyip gidiyordu birlikte Taksim'e doğru yürürken.. Frank Sinatra'nın altmışlı yıllardan kalma *İki Yabancı*'sı, *Strengers in the night*'ı çalıyordu içimde:

iki yabancı; gözler birleşmiş
iki yabancı; kalpler sözleşmiş
saklanıyorlar yarına belki
çünkü geceler günahlara gizli

O gece, günahlara gizliydi gerçekten. Dudaklarımız ilk kez The Marmara'nın önünde bulmuştu birbirini. Gümüşsuyu'nda oturduğu apartmanın önüne geldiğimizde; o, çantasından anahtarını çıkarıyor; bense kalbimde Neveser varken başka bir kadınla üç saat içerisinde sevgili oluvermenin tedirginliğini duyuyordum içimde. Tam onu evine bırakıp kendi evime dönecekken, bir kaç sözle hayır diyemez bir duruma düşürmüştü beni. Daha asansörde başlamıştık sevişmeye. Oturduğu dairenin kapısını dudaklarımızı hiç ayırmadan nasıl açtığını, yatak odasına nasıl sürüklendiğimizi anımsamıyorum hiç. Son anda ağzından o gece ayrıldığı sevgilisi Aydın'ın adını kaçırınca, onu yatakta öylece bırakıp kendi evime dönmüştüm. Yarım saat kadar sonra elinde kartvizitimle kapıma dikilmişti Münevver. Özür diliyordu gözleri yaşlı. Doruktaydı ısısı. Kaldığımız yerden sürdürmek zordu benim için; olmadı. Ama o gecenin yarası küllenmişti bir süre sonra. Bir başka gece, bu kez benim evimde sevişirken son anda benim ağzımdan Neveser'in adı çıkınca, bu kez de o yataktan fırlamış ve kapıyı vurup gitmişti. Yarım saat kadar sonra, kendimi bağışlatmak için Hazar Apartmanı'nın dördüncü katına çıkıp Münevver'in zilini çaldığımda, ilk gece yaşgününde tanıştırdığı arkadaşlarından "Bayan Pipo"nun sesi geliyordu içeriden. Arada sırada erkeksi bir tavırla pipo içtiği için kendi aralarında "Bayan Pipo" diyorlardı bu ilginç kadına. Kitaplarımdan kimilerini okumuş, biliyordu. Görüşlerime kökten karşıydı. Olabilir, ama kimi kez öyle sözler çıkıyordu ki ağzından, bu kadın olsa olsa bir ajan olabilir duygusuna kapılıyordum sıkça. Bir de, sanki sevgilisi elinden alınmış bir erkek gibi kıskanıyordu Münevver'i benden. İlişkimiz boyunca hep soğutmaya ve benden uzaklaştırmaya çalışmıştı onu. Daha yarım saat, kırkbeş dakika önce yatağımdan fırlayıp kendi evine dönen Münevver'in "Bayan Pipo"yla gülüşmelerini kapı arkasından duyunca, aralarında arkadaşlıktan öte, çarpık bir cinsel-

lik olabileceği sanısı beynime saplanmış, hiç içeriye girmeden kapıdan veda etmiştim Münevver'e. O günden sonra *sevgili* değil, *arkadaş* olabilirdik ancak; ama görüşmeyince arkadaş da olamamıştık doğru dürüst.

Münevver'le tanıştığım o karlı gecede üstüme ne giydiysem, verdiği kartviziti onun cebinde unutmuş olabilirdim. Belleğimi zorlayınca anımsıyorum: Kapişonlu parkam vardı o gece üstümde. Kalkıp giyisi dolabına bakıyorum. Sağ cebinde yassı çelik matara kalmış o geceden. Sol cebinde bir çakmaktan başka bir şey yok. Göğüs cebini yoklarken, elim bir kağıda takılıyor. Çıkarıp bakıyorum. Evet. O gece kar suyu emen parkamın cebinde ıslanıp kurumuş kartvizitin kimi yerleri silik, ama adres yine de okunuyor:

Münevver İpekçi
Hazar Apt. Kat: 4. Daire: 7.
Gümüşsuyu-İstanbul

Beni veda partisine çağıran *Zion-Turk Ideas & News Agency* Türkiye sorumlusu Zelda Barzan'ın adresine bakıyorum:

Hazar Apt. Kat: 4, Daire: 8. Gümüşsuyu

Aynı apartmanda, aynı kattalar!

Demek bu Zelda Barzan, Münevver'in kapı karşı komşusu!

İçime bir kurt düşüyor: Sakın bu Zelda Barzan, Münevver'in arkadaşı "Bayan Pipo" olmasın?

Belleğimi bir kez daha yoklayınca Münevver'in bir konuşmamızda *"Bayan Pipo yabancı bir ajansta çalışıyor,"* dediğini anımsıyorum. Bulgular Zelda Barzan'ın kısa süren ilişkimiz boyunca Münevver'i benden kıskanan "Bayan Pipo" olabileceğini gösteriyor. Münevver'in telefonları yanıt vermediğine göre bu olasılığı kesinleştirebilmek için yapabileceğim tek şey *Zion-Turk Ideas News Agency*'i bir kez daha a-

ramak ve Zelda Barzan'ın telesekreterdeki sesini bir kez daha can kulağıyla dinlemek.

Arıyorum:

"Operatöre bağlanmak için sıfırı tuşlayınız," diyor yine telefonun öbür ucundaki ses.

Basıyorum sıfıra. Yine bekleme müziği çalmaya başlıyor telefonda; ama bu kez başka bir Yahudi Sefarod şarkısı: Aynı albümden *Yo Era Ninya.*

Yo era ninya, de kasa alta, no savia de sufrir
por kaer kon ti berbante, ma metites a servir

Az önce evde bulduğum CD'sinden Türkçe sözlerine bakıyorum dinlerken: *"Genç bir kız"*mış *"Yo Era Ninya"*nın Türkçesi:

varsıldı ailem, acı nedir bilmedim
kalbimi çalınca sen, dünyaları görmedim
senle olmak için ben, kendi varımdan geçtim

Kulağımdaki telefondan İspanyol sürgünü Osmanlı Yahudilerinin bu şarkısını dinlerken, "Bayan Pipo"nun Münevver'in yaşgününde gitarı eline alıp soykırıma uğrayan Türk kökenli Kırım Yahudilerinin şarkısı "Donna"yı söylediğini anımsıyorum.

İçimden; *"Bayan Pipo eğer Zelda Barzan ise, adına bakılırsa Yahudi, soyadına bakılırsa Irak'lı bir Kürt olmalı.. İyi de ben niye takıyorum bu adlara Yalçın Küçük gibi?"* derken, müzik birden kesiliyor ve ben yine telesekretere kayıtlı sesi duymayı beklerken, bu kez doğrudan kendisi çıkıyor telefona:

"Zion-Turk Ideas And News Agency... Ben Zelda Barzan... Buyurun," der demez hiçbir şey söylemeden çat diye kapatıyorum telefonu.

Sesini bir kez daha duyunca hiç kuşkum kalmıyor; evet, bu o! Kalın kaşları, yağız teni ve siyah saçlarıyla; her zaman acı duyuyormuş gibi gergin ve gülmeyi unutmuş dudaklarıyla; hep dimdik duran uzun boynu, düşündüğünü ele vermeyen derin bakışları ve az önce ağlamış duygusu veren buğulu gözleriyle, sesin sahibi "Bayan Pipo" geliyor gözlerimin önüne.

Son kez Münevver'i karşılamak üzere havaalanına gittiğimde kıyasıya tartışmıştık onunla. Uçağın inmesini beklerken birbirimizi yiyecektik neredeyse.

"Ben şunu bilir şunu söylerim hep," demişti aşağılayıcı bir havada; "siyasi tavırlı yazarlar, şu ya da bu biçimde arkalarını bir güce dayarlar. Bugün devlet katında, ne ordu, ne hükümet, ne istihbarat sizinle aynı görüşte. Ne tavanda yandaşınız kaldı ne tabanda! Dünyada bile sırtınızı dayayabileceğiniz güç kalmıyor gitgide. Yahu siz böyle ulus devlet diye atıp tutarken neyinize güveniyorsunuz Allahaşkına?"

"Allah'a!" demiştim gözlerinin içine bakarak; "Bütün devletlerden daha derin, bütün hükümetlerden daha güçlü; en güçlü istihbarat örgütleri, CIA'lar MOSSAD'lar solda sıfır kalır Allah'ın yanında!"

O anda Münevver yolcu kapısında görünmese, bu tartışmanın sonu hiç de iyi bitmezdi.

İşte Zelda Barzan o "Bayan Pipo"ydu demek!.. Irak'ın kuzeyinde, ne idüğü belirsiz *Zion-Turk Ideas News Agency*'nin bürosunda göreve başlamak üzere, Türkiye'den ayrılmadan önce, bir veda kokteyli düzenliyor ve yüzünü görmek istemeyeceği beni de çağırıyor o kokteyle!..

"Sizi de aramızda görmekten *mutluluk* duyarız," öyle mi?

Davetiyede geçen "mutluluk" sözcüğünün üzerini çizip, "Bundan daha saçma bir davet olamaz!" diye elimden fırlatırken telefon çalıyor.

O sinirle açıp:

"Efendim!" diyorum sertçe.

"Selam, ben Zelda Barzan, nasılsınız?"

Donup kalıyorum.

"A-a-afedersiniz, a-a-anlayamadım, ki-ki-kimsiniz?" diyorum kekeleyerek.

"Eh, tabii tanımazsınız," diyor her zamanki alaycı söylemiyle; "Peki *Bayan Pipo* desem tanır mıydınız?"

"Ah, özür dilerim sesinizi alamadım birden; evet, şimdi tanıdım," diyorum; "size hep *Bayan Pipo* dedikleri için adınızı çıkaramadım, özür dilerim; buyurun."

"Bizim ajansın telefonu, arayan numaraları gösteren ve belleğinde saklayan türden," diyor; "iki kez aramışsınız, ilkinde telesekreter çıkmış, konuşmamışsınız. İkincisinde ben çıktım; ama sesimi duyar duymaz kapattınız. Sanırım davetiye elinize geçti."

"Evet," diyorum; "bugün getirdiler davetiyenizi."

"Adımı *Zelda Barzan* olarak bilmediğinizden, kim olduğumu sesimden anlamaya çalıştınız belki," diyor; "Biz aslında Münevver'den önce tanışıyoruz sizinle ama..."

"Münevver'den önce mi tanışıyoruz?" diyorum; "Allahallah? Ne zaman, nerede tanışmıştık? Özür dilerim, çıkaramadım birden."

"Uzun sürer şimdi anlatmak; tuhaf bir karşılaşmaydı o, geçelim," diyor; "Münevver'den aldım ben sizin ev adresinizi. O da çok selamlarını iletmemi söyledi size. Almanya'da

şimdi; ama Cumartesi o da burada olacak. Bu Cumartesi unutmayın bekliyorum sizi."

"Ve beni de aranızda görmekten *mutlu* olacaksınız, öyle mi?" diyorum 'mutlu' sözcüğünü vurgulayarak.

"Münevver mutlu olacak, bu kesin," diyor.

"Ama bu durumda siz mutsuz olursunuz," diyorum iğneleyerek; "bu da kesin."

Duralıyor. Kısa bir sessizlikten sonra;

"Sizden önceki sevgilileri de Münevver'le arkadaşlığımızı kıskanmışlardır hep," diyor; "Alıştım artık ben buna. Aydın diye bir sevgilisi vardı sizden önce, belki biliyorsunuzdur onu; o benim lezbiyen olduğumu düşünmüş, 'bir daha görüşmeyeceksin,' demiş Münevver'e. Kavga ettiler benim yüzümden, ayrıldılar sonra."

"Aydın'dan ayrılmasının nedeni bu muydu Münevver'in?" diyorum.

"Evet," diyor bir kahkaha atarak; "bir gün gecenin geç vakti Münevver'e uğradığında, gecelikle açmış ona kapıyı. Adam içeri girip beni Münevver'in yatağında uyuyor görünce, basmış damgayı. O günden sonra, *"ya Zelda ya ben,"* diye tutturdu, düşünebiliyor musunuz? Ay, çok komik!"

İçimden, "vay canına, böyle düşünen ilk ben değilmişim demek," diye geçirirken:

"Hiç komik değil," diyorum, "demek böyle bir izlenim almış adam; daha doğrusu siz böyle bir izlenim vermişsiniz ve bir aşk yıkılmış bu yüzden."

"Belki siz de öyle sandınız," diyor; "Ve bu yüzden *'arkadaş kalalım'* diyerek uzaklaştınız Münevver'den. Çünkü, çok ağladı sizden sonra, *'o da mı yanlış anladı yoksa'* diye."

"Özel konular bunlar," diyorum; "Münevver'le benim aramızda kalmalı."

"Bakın, Münevver'in birinin elini tutmadan uykuya dalamamak gibi bir sorunu var," diyor; "çocukluğunda başından geçen bir olaydan kaynaklanıyormuş bu. Anlatmıştı bana. Uzun hikaye. Ben ya da bir başkası; yanında birini ister mutlaka yatarken. Kimseyi bulamazsa, uyku ilacı alır; ama hiç sevmez o ilacı. Ertesi gün sersemletiyormuş çünkü."

Duyduklarım allak bullak ediyor beynimi. Tanıştığımız ilk gece beni bir türlü bırakmaması; sevişmeyi yarıda kesip evime döndükten kısa bir süre sonra, sabaha karşı o kış kıyamette kapıma dikilip bende uyuması; evine gittiğim son gece bana kapıyı açarken içerden Bayan Pipo Zelda Barzan'ın sesini duymam,.. bütün bunlar gözümde bambaşka bir anlam kazanırken;

"Cumartesi gelirseniz gerçekten çok mutlu olacak Münevver," diyor Zelda Barzan; "o sizi çok sevdi gerçekten. Unutamadığınız bir sevgiliniz varmış sizin. Onun gölgesi girmiş bildiğim kadarıyla aranıza. Yaraladınız onu. *'Arkadaş kalalım,'* demişsiniz; ama o günden sonra aramamışsınız hiç. Epey çabaladı sizi yüreğinden atmak için. Ama şimdi daha büyük bir sorunu var. O yüzden iyi olur sizi görmesi."

Tanıştığımız andan başlayarak bana hep kalın, erkeksi, kaba ve itici gelen sesinde, birden bire dişi bir buğu, daha doğrusu anaç bir tını algılamaya başlıyorum o Münevver'den söz ederken.

"Neymiş o büyük sorun?" diyorum.

"Daha doğrusu Münevver çok büyütüyor bunu," diyor; "sol memesinde minik bir ur var."

"Nasıl yani?!"

"Doktorlardan kimi ameliyat diyor, kimi ışınla iyileşir diyor. *Kanser oldum, öleceğim,* diye yaşama sevincini yitirdi son günlerde. Annemden biliyorum, büyütülecek bir şey değil, annem yirmi yıl yaşadı sol göğsü alındıktan sonra. Ama Münevver'e anlatamıyorum bunu bir türlü."

"Kanser?!"

"Sizi görürse yaşama sarılacağını ve bu sorunu daha kolay atlatacağını düşünüyorum ben," diye sürdürüyor; "Hem bakın Berker Bey de sizinle tartışmayı özlemiş; yanımda şu an, öyle söylüyor. Özdemir Bey'le Amway de –daha kendileriyle konuşamadım ama- sizi severler; onlar da burada olacak. Münevver'in yaşgününde tanıştığınız bizim takım olduğu gibi burada anlayacağınız. Ha, bir de amcam..."

"Amcanızla tanışmadık," diyorum.

"Amerika'da Türkoloji profesörüdür amcam," diyor; "Emekli olmadan önce uzun yıllar üniversitenin *Ortadoğu Çalışmaları Merkezini* yönetmişti. Türkiye'ye gelir gider sıkça. On yıl kadar önce bir gelişinde sizin *Dünden Bugüne Türklerde Dil ve Din* kitabınızı görmüş kitapçıda, almış, *bu adamın bütün kitaplarını istiyorum, al ve bana gönder,* diye tutturmuştu okuduktan sonra."

"Allahallah, çok ilginç."

"*İslam'da Bilimin Yükselişi* kitabınızı da daha sonra ben alıp göndermiştim ona. North Carolina'da üniversite kütüphanesinde iki kitabınız var, haberiniz olsun. İhtiyar, şimdi bir aylığına Türkiye'de. Bende kalıyor. Sizinle tanıştığımı söyledim ona. O da tanımak istiyor sizi. Gelirseniz çok sevinecek."

"Adı ne amcanızın?" diyorum gülerek; "sizinki *Zelda Barzan* olduğuna göre, onunki *Molla Mustafa Barzani* filan olmasın sakın?"

"Hayır efendim, ne münasebet!?," diyor sesini dikleştirerek; "Amcamın adı İzak Türk..."

"İzak *Türk* mü? Allahallah," diyorum, "adı Yahudi, soyadı *Türk*... Siz de telefonda ha bire Yahudi Sefarod şarkıları dinletip duruyorsunuz arayanlara; *El Sielo*'lar, *Yo Era Ninya*'lar... Nasıl oluyor bu böyle?"

Bir an duraksıyor;

"Barzani aşiretinin Yahudi olduğunu yazdı gazeteler," diyor gülerek; "Siz de: *Hayır Barzani aşireti kesinlikle Yahudi değildir*, diyorsunuz bir kitabınızda, şimdi amcam okuyor onu."

"Evet, Genelkurmay İstihbarat Dairesi'nde görev yapmış emekli bir subay, bir gazetedeki köşe yazısında benim *Barzani aşireti Yahudi değildir* görüşüme ateş püskürdü. Gösterdiğim onca kanıtı yok sayıp *Barzani aşireti Yahudidir* demekte diretenler var nedense? Şimdi böyle sizin gibi amcasının önadı Yahudi, kendisinin soyadı Kürt bir tanıdık çıkınca, *'Yahu ben mi yanılıyorum; Barzani aşireti Yahudi diyenler doğru mu söylüyor yoksa?'* diye bir kurt düştü içime."

"Cumartesi günü gelirseniz, amcam size uzun uzun anlatır bunları," diyor; "O bu konuda çok dolu. Sağda solda çıkan yazıları okuyunca, kendi kendine homurdanıp duruyor."

"Siz Cumartesi'den sonra hemen gidiyor musunuz Irak'ın kuzeyine?," diyorum.

"Hemen değil," diyor; "biraz hazırlık yapacağım, sonra. Ama bu Cumartesi'den daha uygun günüm yok dostlarla vedalaşmak için."

"Söz vermeyeyim şimdiden, ama gelmeye çalışacağım," diyorum; "en azından Münevver için."

"Ajansı bulmanız çok kolay," diyor, "Münevver'in oturduğu dairenin tam karşısı. Daire 8... Bekliyoruz sizi."

"Bakalım, inşaallah," diyorum gülerek; "TÜSİAD'ın *'Turuncu Devrimci'*si arkadaşınız Berker Bey'e "selam"larımı söyleyin; tüm CIA uzantısı Sivil Toplum Kuruluşlarının ipliğini pazara çıkaran bir kitap yayımlandı: *Sivil Örümceğin Ağında...* Mustafa Yıldırım'ın bu kitabını okursa, artık kimseyi TÜSİAD'ın 'demokrat'lığına inandıramayacağını görür."

"Efendim, o da *Ulusalcı Faşist* diye el sallıyor size buradan gülerek; haberiniz olsun..."

"Söyleyin ona; ben *Ulusalcı Demokrat*'ım, o ise *Küreselci Faşist*," diyorum; "bu sözlerimi hiç değiştirmeden böylece iletin kendisine!"

"Ay, ben çekilirim aradan!" diyor gülerek; "siz Cumartesi günü karşılıklı görüşür, konuşur, birbirinizi yersiniz; tamam mı?"

Telefonu kapayıp odaya biraz ışık girsin diye perdeyi açınca; bakıyorum, güneş gökdelenleri altın sarısına boyamış batıyor.

Mihriban'ı cebinden arayıp 'Geç oldu, dönme artık, evine git, yarın görüşürüz,' diyorum.

"Barzan soyadıyla ilgili ne bulduysam bilgisayarımın masaüstünde *'Barzan'* diye bir klasör göreceksiniz, onun içinde hocam," diyor; "Tıklayıp bakabilirsiniz, ilginç şeyler var."

"Tamam," diyorum; "yarın geldiğinde sürdüreceksin bu çalışmayı bıraktığın yerden."

Münevver'in son gece sevişirken kopup dağılan inci kolyesinin taneleri, cam kavanozda, masamın üzerinde, Neveser'in resminin yanında duruyor. Küçük kavanozu kavra-

yıp avuçlarımın arasında ısıtırken, aşağıda önüne çıkanı silip süpürerek delice akan yaşama bakıyorum pencereden. Münevver'in sol göğsü geliyor dalınca gözlerimin önüne. İlk gece, odanın ölgün ışığında beyaz tenini öperken gözüm sol göğüs ucuna uzanan mavi kılcal damarlara takıldığında dayanılmaz bir emme isteğiyle tutuşmuştu kanım.

Erkeğin doğar doğmaz elleriyle, dudaklarıyla sarıldığı ilk ten, göğsüydü onu doğuran kadının; dünyaya gözünü açar açmaz ilk gördüğü şeydi göğüs uçlarına doğru uzanan mavi kılcal damarlar ve yaptığı ilk iş, koklayarak bulduğu memeyi kana kana emmekti bebeğin.

Neveser'in aylarca açlığa terkettiği bir bebekti dudaklarım o gece Münevver'in göğsünde. Şimdi minik bir ur varmış beni emzirdiği göğsün tam altında, öyle mi?

İnanamıyorum.

"Tanrım!" diyorum başımı havaya kaldırıp gözlerimi kapayarak:

"Ölmesin, n'olur!"

II
ÖZLEDİM

Zelda'yla konuştuktan sonra gece boyu Münevver'i sıkça aramama karşın, sürekli kapsama alanı dışındaydı cep telefonu. Bugün de bir türlü ulaşamadım ona. Canım sıkılıyor. Dışarıya çıkıp biraz yürüsem mi, yoksa evde oturup yazdığım kitaba mı yoğunlaşsam, derken Neveser arıyor.

"Bugün bir ara gözüm daldı canım," diyor sesi buğulu; "dört yılımız geçti gözlerimin önünden; bizi düşündüm."

"Vay canına!" diyorum; "dört yıllık olduk mu biz?"

"Ne o?" diyor, alınganlığı üstünde; "Dört yıl derken sanki yüzyıl dermiş gibi çıkıyor sesin. Eskidik mi?"

"Hayır canım, tersine," diyorum; "Şu dört yıl boyunca birlikte olduğumuz günleri toplasan yüz günü ya bulur ya bulmaz; bu yüzden sanki daha dün tanışmışız gibi geliyor bana."

"Hmm, daha dün gibi geliyor öyle mi?" diyor; "Haydi söyle bakalım o zaman, ilk nerede gördük birbirimizi?"

"*Four Seasons* otelindeki o tanışma yemeğimizi nasıl unutabilirim," diyorum; "bir aşkın ilk anı unutulur mu hiç?"

"Hah! Tamam!" diyor sevinçle; "valla unutmamışsın!"

"Niye sordun?"

"*Aşk Sınavı* başlıklı bir yazı vardı okuduğum dergide," diyor; "sevgilinize tanıştığınız ilk güne ilişkin ayrıntıları sorun, anımsamıyorsa sizi artık sevmiyor demektir, diyordu."

"*Aşk Sınavı*'nı geçtim öyleyse değil mi ben?"

Bir sevinç çığlığı atıyor:

"Evveeeet!"

"Biliyor musun, ben dün gece seninleydim hep," diyorum masanın üstündeki resmine bakarak; "Uyku tutmadı; sabaha dek düşleyip okşadım seni."

"İnanmayacaksın ama, ben de öyle!" diyor; "Kilometrelerce öteden ellerini duyumsadım tenimde; seninleydim ben de."

"Başımı yastığa koymuş tam uyuyacakken," diyorum; "hani bir aralık göğsünde bir yumrucuk belirmişti ya, o takıldı usuma."

"Allahallah?!" diyor, şaşkın; "İki yıl oluyor sevgilim o yumrucuk geçeli."

"Sen yine de bir göstersen diyorum, hani arada bir baktırmak gerekir diyorlar ya."

"Sen onu öpe koklaya iyileştirmiştin canım," diyor; "Hatırla. Doktor son kez gittiğimde *İnanamıyorum, amma hızlı iyileşmiş, nasıl oldu yahu bu?'* diye sormuştu da *'sevgilim iyileştirdi'* deyince *'İnanmıyorum, şaka yapıyorsunuz!'* diye bir kahkaha atmıştı adam. O gün doktor dönüşü anlatmıştım ya bunları sana, çok gülmüştün hani sen de, unuttun mu?"

"Evet, anımsadım şimdi.. Ama sen yine de arada bir baktır ona."

"Hayır, onlara ömür boyu sen bakıyorsun canım," diyor gülerek; "Hani suyunu verirken sevgiyle konuşursun, sevgiyle coşar, çıldırır, serpilir ya çiçek; işte öyle oldum ben seninle. Canım aşkım, iyi ki varsın."

"Ama..."

"Ama, ne?"

"Özledim artık ben seni, çok!" diyorum.

"Ben de..." deyip duralıyor. Sesi ikircikli.

"Biliyor musun, kimi kez düşünüyorum da," diyor; "İyi ki aynı çatı altında değiliz; iyi ki seyrek görüyoruz birbirimizi,"

"Nedenmiş o?"

"Belki evlenseydik," diyor; "her gün birlikte olsaydık, dört yıl sonra bugün belki özlüyor olamazdık birbirimizi."

"Kim bilir? Belki de..."

"Ama, arada bir, yokluğumda başka kadınlara baktığını düşlüyorum hep," diyor.

"Dikkat et; bu bir takıntı oluyor giderek sende."

"Erkek o, diyorum, erkekler biz kadınlar gibi tutmaz kendini."

"Yok, yok, öyle şeyler düşünme, at bunları kafandan;" diyorum gülerek; "Ben senin bildiğin erkeklerden değilim."

Gülmüyor şakama.

"Çok kaygılıyım şu günlerde," diyor sesi kırık.

"Aşkım, yalnız seninim ben, biliyorsun," diyorum.

"Ama, şu günlerde İran var." diyor.

"Yok aşkım, yanılıyorsun," diyorum şakaya vurarak; "İran diye bir kadın yok çevremde, inan ki yok."

"Sen dalga geç bakalım," diyor; "Amerika İran'a saldırmaya hazırlanıyor diye haberler duydukça yüreğim hop ediyor burada benim."

"Evet, vuracaklar gibi görünüyor İran'ı da," diyorum; "Üstelik bize de saldırabilirler. Ben *Euro-Dolar Savaşı* kitabımda ayrıntısıyla yazdım bunları; ama sen okumadın tabii."

"Okumadım evet, ama kafam boşalır boşalmaz okuyacağım, söz," diyor; "Yıllar önce tanışma yemeğimizde konuştuklarımızı anımsayınca tedirgin oldum dün gece."

"Seni böyle yıllar sonra bile tedirgin edecek ne söylemiştim canım o gece ben?"

"Hani, *'Amerika ve İsrail, her fırsatta Türkiye'yi İran'a saldırtmak ister; böyle zamanlarda önce Türkiye'de bir kaç ulusalcı aydını, yazarı öldürtürler, sonra da İranlılar öldürmüştür diye yaygara koparırlar ki, toplumda İran'a karşı kin duyguları kabarsın da İran'a savaş açmak kolaylaşsın,'* demiştin."

"Evet. Üstünden yıllar geçti bu konuşmamızın, ama ilginç, unutmamışsın," diyorum; "Bak *Aşk Sınavı*'nı geçtin işte sen de."

"Bir aşkın ilk günü unutulur mu hiç?" diyor; "Şu sıralar *'Amerika İran'a saldıracak, Türkiye de Amerika'nın yanında savaşa girecek'* dendikçe hep o gece bu söylediklerin geliyor aklıma; seni düşünüyorum; yazdıklarını düşünüyorum; içim daralıyor."

"Takma bunları kafana," diyorum; "güzel şeyler düşün şimdi, tamam mı?"

"Okumadım dedim ama," diyor; "yine de şöyle üstünkörü bir baktım *Euro-Dolar Savaşı*'na. Ürktüm resmen! İşgaller konusunda Amerika'da basılması yasaklanan yazılara yer vermişsin."

"Çevirtip bastım CIA'nın Amerika'da yasaklattığı o metni, koydum kitabın sonuna!" diyorum; "Ne var bunda? Onlar Amerika'da yasak.. Türkiye'de yasaklanmadı ki?"

"Delirdin mi aşkım sen?!" diyor; "Adamlar Amerikan kamuoyundan gizlediklerini Türkler bilsin ister mi? Bak işte, İran'a savaş tamtamları çalıyor yine. Gözünü seveyim dikkat et yazdıklarına; şu ara sivrilme çok."

"Tamam, tamam; bıraktım ben zaten siyasi araştırma kitapları yazmayı,' diyorum; "öyküler romanlar yazıyorum artık."

"Hah! Bak işte öyle yap!" diyor coşkuyla; "Aşk romanı yaz, içinde siyasetin "s"si bile geçmesin!.

"Nasıl yani?"

"Bizim aşkımızı yaz örneğin."

"Bizim aşkımız içinde siyaset olmadan nasıl yazılır ki Neveserciğim? *'Yıkan, fakat ıslanma'* demek gibi bir şey bu."

"Aman işte, Barbara Cartland nasıl yazıyorsa sen de öyle yaz!"

"O kadın yedi yüzden çok kitap yazmış," diyorum; "Onun gibi hiçbir canalıcı soruna değinmeden yazacak olsaydım, benimkilerin sayısı bin dörtyüzü bulurdu."

"Bak, siyasi romancıların da başı derde giriyor. Orhan Pamuk davası vardı bugün haberlerde. İzlemişsindir. Olaylar çıktı."

"Geç kalktım bugün," diyorum; "öğle haberlerini kaçırdım. Olay mı çıktı gerçekten?"

"Evet, az sonra akşam haberleri başlayacak. Yeniden verirler. Sakın kaçırma," diyor; "Ünlü romancı filan demediler, adliye kapısında yumurta yağmuruna tuttular vallahi adamı."

"Ama romanları yüzünden açılmadı ki bu dava," diyorum; "Verdiği siyasi demeçler yüzünden."

"Olsun," diyor; "Sen yine de dikkatli yaz."

"Tamam benim sansürcü başı sevgilim," diyorum gülerek; "Bir zamanlar sansürcü bir annem vardı -Allah rahmet eylesin- şimdi sansürcü bir sevgilim var; onu hiç aratmıyor."

"Bak, baskıya vermeden önce yazdıklarını ben okuyacağım bu kez, tamam mı?" diyor; "Ben senin hem aşkınım hem sansürcünüm, ona göre."

"Tamam sevgilim."

"Çok öpüyorum seni aşkım," diyor; "Yılbaşı gecesi oradayım. Birlikte gireceğiz yeni yıla unutma."

"Ben de çok öpüyorum seni bebeğim," diyorum; "İple çekiyorum geleceğin günü; özlemle."

Telefonu kapayıp divana uzanıyorum. Yarın Zelda Barzan'ın veda kokteyline kahverengi ceket bej rengi pantolonla mı yoksa lacivert ceket gri pantolonla mı gitmeli diye düşünürken bir yandan da televizyon kanallarını uzaktan komutayla tarayıp beynimi boşaltacak bir şeyler arıyorum. Derken, "Türklüğü Aşağılamak" savıyla yargılanan Orhan Pamuk'un bugün yapılan ilk duruşmasına ilişkin görüntüler akmaya başlıyor ekranda. Yandaşlarının alkışları, karşıtlarının tepkileri arasında adliye binasına giriyor ünlü romancı. Neveser'in dediği gibi, olaylı geçmiş anlaşılan duruşma.

Yazdıklarımdan dolayı pek çok kez savcı karşısına çıkartıldığım, pek çok kez yargılandığım ve davalarımdan birinin sürmekte olduğu Şişli Adliyesi'ni gösteriyor kameralar. Ekranda akan haber görüntüleri eşliğinde olayı anlatan sunucu tedirgin:

"Avrupa Parlamentosu'nun Yeşiller grubundan bir heyet duruşmayı izlemek üzere İstanbul'a geldi sevgili izleyiciler," diyor; "PEN Yazarlar Kulübü, Dünya Yayıncılar Konfederasyonu, Uluslararası Af Örgütü ve İnsan Hakları İzleme Örgütü başta olmak üzere, yerli ve yabancı pek çok sivil toplum kuruluşu da davaya yoğun ilgi göstermiş durumda."

Görüntülere bakıyorum; gerçekten epey yabancı yığılmış adliye kapısına.

"Sabahın erken saatlerinden itibaren çok sayıda yerli ve yabancı basın mensubu geldi sevgili izleyiciler," diye sürdürüyor haberleri sunucu; "Canlı yayın araçlarının da davayı izlemek için konuşlandığı Adliye binasının içinde ve çevresinde, sizler de ekranda görüyorsunuz, yoğun önlemler alındı; çok sayıda polis var..."

Derken zil çalıyor; kalkıp kapıyı açıyorum. Gelen Mihriban.

"Okuldan bu saatte kurtulabildim hocam," diyor.

"Gel," diyorum; "karnın açsa pizza var mutfakta. Ben haberlere bakıyorum."

"*Barzan* soyadıyla ilgili bulduklarıma bakabildiniz mi?" diyor.

"Gerek kalmadı," diyorum; "Zelda Barzan'ın kim olduğunu buldum ben dün akşam sen gittikten sonra."

"A-a? Kimmiş hocam?" diyor.

"Eski bir sevgilimin arkadaşıymış," diyorum televizyonun karşısına geçerken; "Bir ara kahverengi ceketimle bej pantolonumu bulup bir bakar mısın yarın giyilecek durumdalar mı?"

"Yani *Barzan* soyadını araştırmayı bırakayım mı ben artık?" diyor üzgün; "Oysa öyle ilginç göç kayıtları indirmiştim ki Amerikan Nüfus Bilgi Bankası'ndan, görseniz diliniz tutulur hocam."

"Çok ilgini çektiyse kendin için araştır," diyorum.

"Peki hocam," deyip mutfağa dalıyor.

Televizyonda haberleri anlatan sunucu Orhan Pamuk'la dayanışmaya gelen Avrupalı kişi ve kuruluşları sayıp dökü yor ekranda. Yirmialtıncı yılına giren yazarlığımın adliye kapılarında sürünmekle, yargıçlar karşısında savunma yapmakla geçtiğini anımsıyorum. Çeyrek yüzyıl boyunca bana karşı açılan sayısız davada, yerli ya da yabancı bir tek dayanışmacı dahi görmemiştim yanımda.

Haberci anlatıyor: Şubat 2005'te İsviçre'de yayınlanan *'Das Magazin'* adlı bir dergiye *'Bu topraklarda bir milyon Ermeni ve otuz bin Kürt öldürüldü. Hiç kimse bunu dile getirmeye cesaret edemiyor. Ben ediyorum.'* demiş Orhan Pamuk. İngilizce yayınlarda *"One million Armenians and 30,000 Kurds were killed in these lands and no one but me dares talk about it"* olarak geçen bu demeç üzerine kimi yurttaşlarımız savcılığa başvurmuşlar ve böylelikle "Türklüğü aşağılamak"tan dava açılmış kendisine.

"Demek kimi yurttaşlar çıkıp savcılığa başvurmamış olsalar, Cumhuriyet Savcılarımız yasaların kendilerine yüklediği görevi yapmayacak, kendiliklerinden duruma el koymayacak ve böyle bir davayı hiç açmayacaklarmış, öyle mi? Vah Cumhuriyet vah!" diye söyleniyorum.

"Hocam, kahverengi ceketiniz iyi de bej pantolonunuz bumburuşuk," diye sesleniyor Mihriban.

Avrupalı gözlemcilerin bu dava nedeniyle Türk siyasetçilere seslenerek *"Yargıçlarınıza buyruk verin de Orhan Pamuk'u yargılamasınlar"* dedikleri geçiyor alt yazı olarak ekrandan. Yıllar önce İsmail Beşikçi, Yaşar Kemal, Aziz Nesin, vs. yargılanırken de bu Avrupalılar yine böyle gelmiş ve siyasetçilerimizi azarlayarak *"yargıçlara buyruk verin yargılamayı durdursunlar"* demişlerdi. Oysa *"Yargı siyasetten bağımsız olmalıdır, politikacılar yargıçlara karışamaz,"* diyen de yine kendileri!

Batılıların bu ikiyüzlülüğü, bu çifte standardı midemi bulandırken, uzaktan komutayı tuşlayıp başka bir kanala geçiyorum, ama bu kanalda da aynı haber çıkıyor karşıma:

"Orhan Pamuk yoğun güvenlik önlemleri altında geldi sevgili izleyiciler," diyor sunucu; "Adliye'ye girişi sırasında pankart açan bir grup ile bazı vatandaşlar, Pamuk'a *vatan haini* ve *satılmış aydınlar* diye bağırarak tepki gösteriyor. Yoldan geçen bazı araçlardaki vatandaşlar da klakson çalarak, uluslararası ünlü yazarımıza çok çirkin tepkiler gösteriyor. Doğrusu dünyaya karşı yüzümüzü kızartıyor bu durum. Şişli Adliyesi'nin karşısında iki kişi, üzerinde *Misyoner Çocukları Orhan Pamuk, Hrant Dink, Hasan Cemal, Murat Belge, Haluk Şahin, Erol Katırcıoğlu, İsmet Berkan* yazılı bir pankart açtı. Pankartın yanında toplanan bazı vatandaşlar da ellerinde Türk Bayraklarıyla bekleyişlerini sürdürüyor."

Başka bir kanala geçiyorum, orada da olayın görüntüleri ekranda; kamera adliye önünde toplananlar arasından ressam Bedri Baykam'ı görüntülemeye başlıyor:

"Yazar Pamuk'a destek vermek için Avrupa Parlamentosu'ndan gelen kişiler neden Van'a gitmediler?" diye soruyor Baykam; "Neden tutuklanan Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi

Rektörü Yücel Aşkın'a destek vermediler? Avrupa'dan destek almak için Sevr'ci, bölücü mü olmak lazım?"

Elinde pantolonla;

"Bu akşam mı giyecektiniz?" diye geliyor Mihriban.

"Hayır, yarın," diyorum.

"Öyleyse temizlemeye vereyim," diyor.

"Gardropta giyecek daha düzgün bir şey bulamazsak veririz," diyorum gözümü televizyondan ayırmadan.

Ekranda görüntü değişirken;

"Orhan Pamuk'un aracı Adliye çıkışında saldırıya uğradı sevgili izleyiciler," diye sürdürüyor konuşmasını sunucu; "Adliye binasından saat 12:30 sıralarında çıkan Pamuk, geniş güvenlik önlemleri altında aracına bindi. Ancak bu sırada Pamuk'un aracı, çevrede bekleşen bir grup tarafından yumruklandı ve yumurta atıldı. Orhan Pamuk'a destek vermek için gelen ünlü romancımız Yaşar Kemal'de tartaklananlar arasında."

Telefon çalıyor.

Televizyonun sesini kısıp "Alo?" diyorum.

"Selam dost!" diye gürlüyor Mihriban'ın dayısı Tankut Atalay telefonun öbür ucunda; "Nasılsın? Nasıl gidiyor bakalım?"

Basında herkesin "Tankut Baba" diye sevip saydığı, bilgisinden deneyimlerinden çok yararlandığım Tankut Atalay'ın sesini duymak havamı değiştiriyor birden.

"İyiyim; iyi gidiyor Tankut Baba," diyorum; "Sen nasılsın görüşmeyeli?"

"Ben de iyiyim," diyor; "Mihriban nasıl? Becerebiliyor mu verdiğin işleri?"

"Evet," diyorum; "Elim, ayağım, herşeyim oldu artık o benim."

"Bak buna sevindim işte," diyor babacan bir gülüşle; "Utandırmadı beni."

"Ben de tam seni arayacaktım abi," diyorum; "Elli yıllık gazetecisin, bir sürü gazetenin derginin İstihbarat Servis Müdürlüğü filan yaptın sen; *Zion-Turk İdeas And News Agency* diye bir ajans duydun mu hiç?"

"Z.I.N.A mı?" diyor.

"Ha, evet, işte o ajans," diyorum.

"Ben biliyorum da..." diyor ikirciklenip duraksayarak; "Sen ne bakımdan ilgilisin bakalım bu ajansla?"

"Bir kokteyl davetiyesi gönderdiler de bana geçenlerde," diyorum; "Ben değilim ilgilenen, onlar."

"Eh, ilgilenirler, ilgilenirler tabii," diyor kesik kesik öksürerek; "Türkiye'de eli kalem tutan, ağzı laf yapan kim varsa hepsiyle ilgilenir bunlar; ama kimsenin ruhu duymaz."

"Nasıl yani?"

"Oldukça eskidirler," diyor; "1960'lı yıllardan bu yana Türkiye'de yayımlanan tüm kitapları, dergileri, gazeteleri, radyo ve televizyon yayınlarını tıpkı bir sansür kurulu gibi titizlikle izler bu ajans."

"Allahallah?" diyorum şaşırarak; "Yabancı bir kurum Türkiye'de Türk yayınlarını -sansür kurulu gibi- izliyor öyle mi?"

"Soğuk Savaş yıllarında böyle zamazingolar kurulmuştu," diyor.

"Ama 'Soğuk Savaş' biteli neredeyse yirmi yıl oluyor abicim," diyorum.

"Sen öyle zannet, hiçbir şeyin bittiği filan yok," diyor gülerek; "Mihriban getirdi son kitabını: *İblisin Kıblesi.* Okuyamadım daha; ama kapağı okumak bile yetiyor bazen; kocaman kocaman yazmışsın: *Hıristiyan Siyonist İslamcı İttifakı Kuruldu!..* Gazetelerde çıkan ilanlarını da gördüm kitabın. Velveleye veriyorsun ortalığı. Ah şu yazar çizer takımı! Kurtulamadınız gitti şu sansasyon merakından."

"Eh, işte insan onca emek verip bunca şey yazınca," diyorum; "Harry Potter'ların arasında kaybolup gitmesin, ilgi çeksin, okunsun istiyor."

"Ha, o zaman da *'Bayram değil seyran değil Z.I.N.A beni niye çağırdı?'* demeyeceksin!" diyor sertçe; "Altmış sekiz yaşındayım oğlum ben; neredeyse yirmi yaş büyüğüm senden; herkes 'Baba' der, sözümü dinler; bir sana geçmiyor sözüm."

"Anlayamadım abi," diyorum; "*Hıristiyan-Siyonist ittifakı* filan dedim diye mi çağırıyorlar şimdi bunlar beni?"

"Kara kaşın kara gözün için değil herhalde!" diyor gevrek bir kahkaha atarak; "Dünyanın her ülkesinde böyle laflar edilince kulakları dikilen sinir uçları var. İşte bu Z.I.N.A da binlercesinden biri bunların."

"Tamam da Tankut Baba, bu ülkede bir tek ben eleştirmiyorum ki bunları?" diyorum; "Bir sürü yazar var benden daha sert eleştiren."

"Evet ama, onların çoğu İslamcı oğlum," diyor; "İslamcıların sözünden etkilenmeyen ulusalcı, Atatürkçü, laik kesim var ya, işte bu kesimi etkiliyorsun sen; onlar için önemli olan bu. Hem bu Z.I.N.A'la M.I.N.A'lar yalnızca inandırıcılığı, etkileyiciliği yüksek yayınlarla ilgilenir. *'Etkileyicileri Etkilemek'* derler buna. Adamların işi bu."

"Buna uymaz ki benim durumum," diyorum gülerek; "Çok çok bir kaç bin kişiyi etkiliyor benim yazdıklarım, o

kadar. Hem, bir arkadaşımın arkadaşı çağırıyor beni bu kokteyle, yani ortak bir dost..."

"Müşterek dost, ha?" diye kesiyor sözümü; "Ben çoook geçmişimdir o *'müşterek dost'* tezgahlarından."

"Yani?" diyorum; "Sen de gittin mi daha önce buraya?"

"Sen şimdi söyle bakayım," diyor; "Ne zamanmış bu kokteyl?"

"Yarın, akşamüstü," diyorum; "Gideyim mi, gitmeyeyim mi, bilemiyorum."

"Biz bu akşam çocuklarla Kumkapı'da toplanıyoruz, *Kör Agop'ın Yeri*'nde," diyor; "Serkan'la Jale nihayet evlendiler, onu kutlayacağız. Sen de gel; telefonda konuşulmaz bunlar; yüz be yüz konuşuruz. Tamam mı?"

"Tamam 'Baba Tankut'," diyorum; "Saat sekiz, sekiz buçuk sularında oradayım."

Televizyonun sesini açıyorum telefonu kapayınca. Orhan Pamuk'a fırlatılan yumurta görüntüleri eşliğinde haberi anlatan sunucu, bu eylemi "faşistlik", "barbarlık", "uygar olmadığımızın göstergesi" olarak niteliyor.

"Batılılar yapınca *demokratik tepki* olarak nitelenen yumurta fırlatma eylemi, Türkiye'de yapılınca *faşist tepki* sayılıyor demek," diyorum.

Televizyon Pamuk karşıtlarını gösterirken, göstericilerden biri arkadan fırlayıp kameranın önüne atıyor kendisini:

"Orhan Pamuk asla *'ABD Iraklıları katlediyor, ABD Irak'ta şu kadar insan öldürdü,'* diyemez," diye haykırıyor öfkeyle burnundan soluyarak; "Ermenilerin Karabağ'da Türklere karşı uyguladığı soykırıma ilişkin tek söz çıkmamıştır Orhan Pamuk'un ağzından! ABD'nin Irak işgalini, Ermeniler'in

Karabağ katiamını alkışlayanların, Türklere soykırımcı demeye hakkı yoktur!"

Adliye'de karşıt gösteri yapanların Orhan Pamuk'tan çok, tutarsızlığa, çifte standartçılığa, nalıncı keserine, ikiyüzlülüğe karşı öfkeli olduklarını kimse görmezken, Bedri Baykam bir kez daha geliyor görüntüye:

"Biz buraya *'bu dava açılmamalıydı'* demeye geldik," diyor Baykam; "Orhan Pamuk'un söyledikleri doğru değildir, fakat sözleri yanlış da olsa, düşüncelerini özgürce dışavurması ve yargılanmaması gerekir."

Fransız düşünür Voltaire *"Düşüncelerinize karşıyım, ama onları özgürce dile getirebilmeniz uğruna canımı bile veririm,"* demiş. Batı, Voltaire'in denilen bu sözle tanımlıyor ya kendini; anlaşılan Baykam da Orhan Pamuk'a *'Voltaire Hoşgörüsü'* ile yaklaşıyor. Oysa, Rus Çariçesi İkinci Katerina'ya yazdığı 11 Ekim 1770 günlü mektupta, adı "düşünce özgürlükçüsü"(!) olarak ünlenen Voltaire şöyle diyordu:

> Yüce majesteleri, Türkleri öldürerek bana yeniden hayat veriyorsunuz. Türkleri ve onun dilini konuşanları Avrupa'dan silmek gerekir. İnsanlığın iki büyük belası var; Birincisi veba, ikincisi Türkler... Hoşgörü ilkem olmasaydı, Türklerin hepsinin kökünün kazındığını görmek isterdim. Ya da öylesine uzaklara sürülmeliler ki bir daha geri gelmesinler. Ben en azından birkaç Türk'ün öldürülmesine katkıda bulunmak isterdim; bir Hıristiyan için bu Tanrı katında çok yüce bir iştir. Gerçi benim hoşgörü ilkeme uymuyor ama, insanlar çelişkilerle yoğrulmuşlardır.

Kitaplarında *"düşmanlarının dahi düşünce özgürlüğünü savunur"* görünen, fakat kapalı kapılar ardında krallara, kraliçelere gönderdiği gizli mektuplarda *"Türklerin kökünü kazıyın! Ben de elde silah katılırım bu soykırıma!"* diye yalvaran su katılmamış bir Batılı, eşdeyişle ikiyüzlü bir düşünürdü Voltaire; tıpkı Adliye'de Orhan Pamuk'un çevresini saran Avrupalılar gibi...

"Hocam gardropta lacivert ceketiniz var, ama gri pantolonunuz da buruşuk," diyor Mihriban.

"Boşver sonra bakarız," derken başka bir kanala atlıyorum.

Mehmet Ali Birand'ın sunduğu haberlerde konu aynı.

"Avrupa Parlamentosu'nun Türkiye raportörü Hollandalı Camiel Eurlings, Orhan Pamuk hakında açılan davanın Türkiye'nin imajı açısından kötü olduğunu söyledi sevgili izleyiciler," diyor Birand; "Parlemantonun Yeşiller Grubu'ndan Daniel Cohn-Bendit, davayı hata olarak görüğünü belirtip *"Bu dava anlamsız"* dedi. Yine Yeşiller Grubu'ndan Joost Lagendijk ise ifade özgürlüğünün önemli olduğunu, *Avrupa standartlarına uymayan bir Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girmesinin zor olduğunu* söyledi."

Birand'ı dinlerken şu *Avrupa Standartları* sözüne takılıyorum. Tarihçi Prof. Bernard Lewis'in 1993'de Fransa'da *Le Monde* gazetesinde yayımlanan bir yazısında; *"Osmanlı Hükümeti'nin Ermenilere karşı kitlesel imhayı öngören bir planı olduğunu gösteren geçerli kanıt yoktur. Türklerin Ermenileri savaş alanından uzaklaştırıp başka bölgelere göndermesinin haklı nedenleri vardı. Çünkü Ermeniler, Osmanlı topraklarını işgal eden Rusya ile işbirliği yapmışlardı, Türklere karşı çarpışıyorlardı,"* dedikten sonra başına gelenleri anımsıyorum *Avrupa Standartları* denince...

Avrupa Standartları'na uygun yayınlar yapan Avrupa televizyon, gazete ve dergileri Prof. Lewis'i bu sözlerinden dolayı *Avrupa Standartları*'na uygun biçimde günlerce kınamış, lanetlemiş; adamcağız Fransa'da *Avrupa Standartları*'na uygun bir saldırıya uğrayıp Ermeniler tarafından *A la Franga* bir biçimde öldürülme korkusuyla, özgürce dolaşamaz olmuş; yine *Avrupa Standartları*'na uygun biçimde -yani *salt düşüncelerini dile getirdi diye-* yargıç önüne çıkartılmış; *Avrupa*

Standartları'na göre -salt düşüncelerinden dolayı- yargılanmış; *Avrupa Standartları*'na göre salt *dile getirdiği düşünceler nedeniyle* suçlu bulunmuş ve yine *Avrupa Standartları*'na göre *düşüncelerinden dolayı* cezaya çarptırmıştı.

Şimdi, işte 'standartları' bu olan Avrupalılar, karşımıza geçmiş; *"Türkiye'de bir milyon Ermeni ve otuz bin Kürt öldürüldü, diyen Orhan Pamuk'u yargılayamazsınız; 'Avrupa Standartları'na göre o yalnızca düşüncesini açıklamıştır, 'Avrupa Standartları'na göre hiç kimse yalnızca düşüncesini söyledi diye yargılanamaz,"* diyor. Türkiye ise bunları *"Peki siz Avrupalılar Bernard Lewis'i niçin yargıladınız ve suçlu buldunuz öyleyse? Bernard Lewis de yalnızca düşüncesini söylemişti! Siz onu yalnızca düşüncelerini söylediği için yargılayıp üstelik cezaya da çarptırmadınız mı? Haydi oradan, ikiyüzlüler! Siz yalnızca kendi işinize gelen düşüncelere özgürlük isteyip kendi işinize gelmeyen düşünürleri ve düşünceleri cezalandırıyorsunuz; sizin bu yaptığınıza 'düşünce özgürlüğü' filan değil düpedüz namussuzluk denir! Alın bakalım, bu da Türk Standardı!"* diyerek kollarından tutup kapı dışarı etmiyor.

Birand haberleri sunarken oturduğu koltukta kıpır kıpır; coşkulu, yerinde duramıyor:

"Sevgili izleyiciler, Avrupa Parlamentosu'ndaki İngiliz Liberal Demokrat milletvekili Andrew Duff *'bu dava sona ermezse, Türkiye'nin AB'ye katılmasının imkansız olacağını'* belirtti," derken, Adliye koridorunda çıkan arbedenin görüntüleri yansıyor ekrana.

Orhan Pamuk'un Avrupalı koruyucularından Denis MacShane;

"Az önce bu koridorda yumruk attılar bana," diyor yüzünü ovuşturarak; "Bunlar Türkiye'nin seküler, milliyetçi, solcu Ayetullahları!"

Uzandığım divandan;

"O yumruk size atılmamıştır Sayın MacShane!" diye bağırıyorum ekrana; "o yumruk olsa olsa sizin kendi kişiliğinizde simgelediğiniz *'Avrupa İkiyüzlülüğü'*ne ve *'Avrupa Çifte Standartları'*na atılmış olabilir ancak!"

"Beni mi çağırdınız hocam," diye koşup geliyor bağırışımı duyan Mihriban.

Sinirim yatışmıyor:

"*Kendine yapılmasını istemediğin bir davranışı başkalarına yapma* demiş Doğu'da Konfiçyüs!" diyorum; "*Kendin için hak gördüğünü başkalarına da hak olarak tanı'* demiş adam ta ikibin beşyüz yıl önce! *'Sen sana ne sayarsan ötekine onu say'* demiş Yunus Emre... Böyle bir Doğu'nun *Voltaire İkiyüzlülüğü'*nün egemen olduğu Batı'dan 'hoşgörü' öğüdü almak gibi bir gereksinimi olabilir mi yahu?"

"Afedersiniz hocam, dediklerinizi toparlayamadım birden," diyor Mihriban; "bir daha söyler misiniz?"

"Sana söylemedim," diyorum; "haydi sen işine bak."

"Hocam, yarın Cumartesi biliyor musunuz?" diyor.

"E? Ne olmuş Cumartesi'yse?"

"Zelda Barzan'ın veda kokteyli var ya hani?"

"Evet."

"Siz oraya mı gideceksiniz yoksa yarın?"

"Giderim, gitmem; seni niçin ilgilendiriyor bu konu Bayan Tatlı Cadı?"

"Hiç, işte," deyip odasına geçiyor.

Saatime bakıyorum; 17:12... Ekranda izlediklerim bugün öğle saatlerinde olup bittiğine göre, Bedri'yi arayıp *"Bırak bu*

Voltaireciliği!" diyebilirim. Telefona uzanıyorum. Orhan Pamuk'un *"Türkiye'de 30 bin Kürt ve bir milyon Ermeni öldürüldü"* sözleri "düşünce açıklamak" mıdır, yoksa Türkiye'yi ve Türkleri dünya gözünde aşağılamak, dahası bütün bir ulusu ağır yaptırımlara çarptırılmasına neden olacak biçimde suçlamak mıdır; bunu sormak geçiyor içimden. Fakat Orhan Pamuk'un bir kapı aralığına sinmiş kendisine karşı yapılan gösterileri kaygıyla izleyen görüntüsü ekranı kaplayınca, 1920'lerde, İstanbul'u işgal eden İngiliz güçlerine övgüler düzüp kendi ulusuna karaçalan yazar Ali Kemal'i anımsayıp bırakıyorum telefonu yerine.

Bu bir foto muhabirinin yakaladığı doğaçlama bir görüntü mü, yoksa Pamuk'u *'mağdur, mazlum, çilekeş yazar ikonası'*na dönüştürmek isteyenlerce tasarlanmış bir görüntü mü, sorusu çakılıyor beynime. Yıllar önce AFSAD Sempozyumu'na sunduğum *'Dikkat Dikkat' – 'Fotokrasi: Kitleleri belgesel süsü verilmiş kurgu fotoğraflar aracılığıyla gütmek'* başlıklı bildirilerimde, belgesel an fotoğrafının kötüye kullanımı konusunda uyarmıştım fotoğrafçıları. 1992-1993'te Bosna'da Müslümanlar topluca öldürülürken, uluslararası bir derginin kapağına basılan Somali'li çocuk eli fotoğrafıyla, tüm dünyanın bakışları Bosna'dan uzaklaştırılıp Somali'ye odaklandırılmış, dünya bir anda Bosna'da Müslümanların katledilmesine acımayı bırakıp, Somali'deki açlar için dövünmeye başlamıştı. *'Bosna'ya asker çıkarıp Müslümanları katliamdan kurtarmak için daha ne bekliyorsunuz?'* denilen Amerika, bu dergi kapağında o fotoğraf yayımlanır yayımlanmaz Somali'ye asker çıkarıp petrol bölgelerine yönelmiş ve bu iğrenç dalaveresini *"Umut Operasyonu"* adı altında *"Somali'ye açları doyurmaya geldik"* yalanıyla örtmeyi başarmıştı.

'Türkiye'de bir milyon Ermeni ve otuz bin Kürt öldürüldü'' dediği için tepki gösterilen Orhan Pamuk'un kapı ardına sinmiş görüntüsüne bakarken, California Üniversitesi'nde

Osmanlı Tarihi dersleri veren Prof. Stanford Shaw'ı anımsıyorum. O da salt *"Türkler Ermenilere soykırım yapmadı,"* dediği için Amerika'da yaşayan Ermeni ve Rumlarca ölümle tehdit edilmiş, ardından öğrencilerine ve ailesine saldırılmış, bu da yetmeyince evini havaya uçurmaya kalkmışlardı adamın. Shaw'un kitapları 'düşünce özgürlükçüsü'(!) Avrupa'da sakıncalı kitaplar arasında...

"Yazarlarını yargılayan, yumurta yağmuruna tutan bir Türkiye nasıl Avrupa Birliği'ne girecek sevgili izleyiciler?" diyor haberleri sunan Mehmet Ali Birand; "Hem Avrupa Birliği'ne girmeye çalışıyoruz, hem de böyle şeyler yapıyoruz; alırlar mı adamlar bizi aralarına?"

Kendimi tutamayıp bir kahkaha patlatıyorum:

"Yahu Mehmet Ali Bey, Avrupa'da *"Yahudilere soykırım yapılmadı,"* diyen Fransız düşünür Roger Garaudy ile İngiliz bilimadamı David İrving'in başına gelenler, Orhan Pamuk'un şu yaşadıklarından bin kat daha kötü değil mi Allahaşkına?" diye sesleniyorum ekrana.

Mihriban kapıdan başını uzatıp ona seslenmediğimi anlayınca çekiliyor.

Roger Garaudy'nin *"İsrail'i Kuran Efsaneler"* adlı kitabı Fransa'da yasaktı örneğin. Garaudy bu kitabından dolayı "düşünce özgürlüğünün beşiği" denilen ikiyüzlü Avrupa'da yargılanmış ve cezaya çarptırılmıştı. David İrving'se Avusturya'da yaptığı bir konuşmadan dolayı polisçe aranıyor, yakalanıyor, hapse atılıyor, on yıla dek hapis istemiyle yargılanıyor. İrving'in kitaplarının da Fransa'ya sokulması yasak.

"Hangi Avrupa?" diye bağırıyorum ekranda haberleri sunan çifte kimlikli Belçika ve Türkiye yurttaşı Mehmet Ali Birand'a; "Hangi Avrupa?!"

Kısa süre önce Türk yurttaşlığı yanısıra Belçika yurttaşlığı da edinen Birand, hiç kesmeden sürdürüyor haberleri sunmayı:

"Bugün Orhan Pamuk'a öfke yağdıranlar geçenlerde Ermeni Konferansı yapılmasın diye ortalığı ayağa kaldırmışlardı sevgili izleyiciler," diyor; "Ama, biliyorsunuz o konferans yapıldı. Peki ne oldu? Dünyanın sonu mu geldi? Uluslararası kamuoyu *'Türkler nihayet soykırımı kabul ediyor'* mu dedi? Hayır! Keşke *Türkler Ermeni soykırımı yaptıklarını kabul ediyor* deselerdi, belki de bu, Türkiye'ye çok daha yarar getirirdi."

Birand'ın sunduğu haberleri tırnaklarımı yiyerek izlerken, bir süre önce Hürriyet gazetesi genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'ün bir köşe yazısında; *"Türk Başbakanı bir gün Erivan'daki Ermeni soykırımı anıtına çiçek koyabilir mi? Evet! Hem de bütün içtenliğiyle!"* dediğini ve hemen ardından Mehmet Ali Birand'ın bir köşe yazısında; *"Ertuğrul Özkök'ün bu sözlerinin altına ben de imzamı atarım!"* diyerek ona yandaş çıktığını anımsıyorum; midem kasılıyor. Türkiye'nin en çok satan iki büyük gazetesinin en etkin iki yazarı, Türkiye'ye *"Biz Ermenilere soykırım uyguladık"* dedirtmek için çırpınıyor.

Mehmet Ali Birand'ın bundan tam 23 yıl önce, 1983'de *"Türkler Ermenilere değil, tersine Ermeniler Türklere kıymışlardır,"* dediği bir kitabı vardı oysa!

O, haberleri sunarken, sinirle kalkıp büyük boyutu nedeniyle kitaplığımın rafından taşan *"Dört Lisanda Ermeni Terörü"* adlı kitabını çekip alıyorum Birand'ın. Bakıyorum; daha bu kitabının ilk sayfasında, ilk satırında, şimdi söylediklerinin tam tersini savunurken şöyle diyordu Birand:

> Sayın Okurlar,
>
> Sizlere sunduğumuz belgelerden, ayrıca Ermeni çetelerinden ele geçirilen on binlerce silahlı resimlerden de anla-

şıldığı gibi, **Ermeni çeteleri çocuk, kadın, ihtiyar demeden milyonlarca masum insanı akla gelmedik işkencelerle katletmişlerdir.** Ermeni Çeteleri yayılmacı politika izleyen devletlerin **piyonu** olmuşlardır. **Birinci Dünya Savaşı'nda Ermeniler dünyada ne kadar eli silah tutan Ermeni varsa Türkleri yok etmek için Türkiye'ye davet etmişlerdir.** Dışarıdan gelen Ermeni çeteleri yerli Ermeni çeteleriyle birleşerek, Türkiye'nin her tarafında; en ufak köyünde ve şehrinde **Türkleri katletme yoluna gitmişlerdir.** Günümüzde (1983) Türk Diplomatları'nı arkadan vuran Ermeni Çeteleri, **1913'lerde Türkiye'de çetecilik ve eşkiyalık yapan o Ermeniler'in** uzantılarıdır. Yayılmacı devletlerden destek gördükleri gibi, **dünyadaki bir çok yayın organlarını da parayla satın almaktadırlar.** Osmanlıların ölüm-kalım günlerinde bağrında beslediği **Ermenilerin çeteler yoluyla nasıl ihanet ettiğine tarih şahittir.** Bugün de (1983) **Kıbrıs Rum yönetimi ve Yunanistan, Ermeni çetelerini piyon gibi kullanmaktadır.** Kıbrıs devleti Rumları patron, Türkleri kapıcı etmiş; Rumlara devlet koltuklarını, Türklere ise hizmetçiliği layık görmüştü. Türk devleti Ada'daki soydaşlarının hayatlarını korumak için Barış Harekatı'nı gerçekleştirmek üzere Ada'ya asker çıkartmıştır. **Kıbrıs adası hiçbir zaman Rumların olmadığı halde, Kıbrıs Rum yönetimi adanın tümünü istemeye devam etmiştir.**

Saygılarımla

Mehmet Ali Birant

1983

"Bunları yazdığını ne çabuk unuttun!" diye haykırarak Birand'ın konuşmakta olduğu televizyon ekranına doğru fırlatıyorum kitabı. Cildi çözülen kitap televizyona çarpmadan havada dağılıyor ve kopan sayfalar uçuşup halının üzerine yayılıyor tek tek.

Sesimi duyup gelen Mihriban, bir bana, bir televizyona, bir halıya bakıp yere saçılan sayfaları toplamaya başlıyor.

"Mihriban!" diyorum sinirden titreyen sesimle.

Halının ortasına eğilmiş sayfaları toplarken tay gibi boynunu geriye atıp yüzüme bakıyor.

"Dikkat et, bir yerlerin görünecek!"

Boynundan alnına dek kızarırken eteğini çekiştirip bacaklarını örtmeye çalışıyor.

"Daha dün konuşmadık mı bunları?" diyorum; "Bir daha söylüyorum; abartılı giyinmek yok!"

"Anladım hocam," deyip topladığı sayfalarla birlikte kayboluyor gözümün önünden.

"Ya Rabbi!" diyorum kendimi divana atarken; "İnsan 23 yıl önce bildiği bir doğruyu, 23 yıl sonra niçin tersine çevirir, niçin yalanlar? Ne uğruna bütün bu kendi kendini yalanlamalar?"

Sinirden titreyen ellerimle bir sigara yakıyorum. Orhan Pamuk haberi uzadıkça uzuyor.

"Gerçekte hakimlik değil hekimlik, yargılık değil doktorluk bir durum var ortada..." diyorum Pamuk'un Adliye'den çıkış görüntülerini izlerken.

Evet "doktorluk" diyordu kendisi gazeteden kesip sakladığım söyleşilerinden birinde.

"Mihriban!"

Şimşek hızıyla geliyor.

"Öbür odadaki dolapta, sıra sıra dosyalar var ya hani," diyorum.

"Evet hocam," diyor titreyerek.

"Üzerinde *'Orhan Pamuk – Kitpürler'* yazılı bir dosya olacak onların arasında."

Gerginliğim kıza da geçmiş;

"Getir onu bana," demeye kalmadan ok gibi fırlayıp anında getiriyor istediğim dosyayı.

Yıllardır yüzlerce ayrı konuda biriktirdiğim gazete kesikleri arasından Orhan Pamuk konulu olanların içerisinde "doktorluk" sözünün geçtiği o söyleşiyi bulmak için hızla tarıyorum küpürleri.

> AKSİYON ---Sayı: 392 - 10 Haziran 2002--------
>
> **ORHAN PAMUK: "BİR BALTAYA SAP OLAMADIN DİYORLARDI BANA."**
>
> Orhan Pamuk şöyle konuştu: "Tembel, başarısız, şımarık, yani bugün toplumda hiç bilinmeyen öyle bir imgem vardı. Annem saçmalıklarla uğraştığımı düşünürdü. 30 yaşıma gelmiştim, para vermek istemiyor ve *'Bir baltaya sap olamadın'* diyorlardı bana. Onları öldürmek isterdim. Annem *'Bir baltaya sap ol, git bir yerde para kazan!'* diyordu. Bir karizmam olmadığı için kız arkadaşım da olmadı; bu beni yazarlığa itmiştir; *'Ben size göstereyim, bakın ben ne kadar parlağım!"* deme isteği..."

"Ünlenmenin en ilginç etkilerinden biri de, ne söylersem söyleyeyim alkışlanırım, duygusu," diyorum omzumun üstünden benimle birlikte taradığım sayfalara bakan Mihriban'a; "Kişi bir kez ün dolayısıyla bu duyguya kapılınca, bütün özürlerini sanki övülesi şeylermiş gibi anlatabiliyor."

"Ne aradığınızı söyleyin, ben arayıp bulayım hocam," diyor; "Siz yormayın kendinizi."

"İçinde *'doktorluk'* sözcüğünün geçtiği bir haber arıyorum, bulamazsın sen," derken üç yıl önce yayımlanmış bir başka haberi tarıyor gözlerim hızla:

> Hürriyet --- 28 Kasım 2002----------
>
> **ORHAN PAMUK: "KIZ TAVLAMAK İÇİN YAZMAYA BAŞLADIM," DEDİ...**
>
> Yazar Orhan Pamuk, yazmaya, kızları tavlamak için başladığını açıkladı. İspanya'nın önde gelen gazetelerinden *La Vanguardia*, Pamuk'la uzun bir söyleşi gerçekleştirdi. Gazete-

ye, **yazmaya kızları tavlamak için başladığını** açıklayan Pamuk, kendisini **''ateist'' bir aileden gelme bir ateist** olarak da tanımladı.

"A-a?!" diyor Mihriban gülerek; "Hiç böyle kız tavlamak için yazar olanı da duymamıştım hocam."

"Dur bakalım, daha yaşın genç, yaşadığın sürece daha neler neler duyacaksın," diyorum; "Ünlü yazarları tavlamak için çevresinde fırdönen genç kızlardan da söz edilebilir örneğin?"

Kızarıyor yine.

"Sen değil, üstüne alınma hemen," diyorum; "Kızım gibisin sen benim... Orhan Pamuk *kız tavlamak için yazar oldum* diyorsa, demek ki bir erkeğe salt yazar olduğu için tav olan kızlar varmış."

Dosyaya bakarken, bu haberden bir gün sonra yine aynı gazetede çıkan küçücük bir haberi takılıyor gözüme. Annesi Orhan Pamuk'a veryansın ediyor bu haberde.

Hürriyet -----29 Kasım 2002----------

ORHAN PAMUK, ANNESİNİ İSYAN ETTİRDİ. ANNESİ ŞEKÛRE PAMUK: "OĞLUMDAN NEFRET ETTİM!" DEDİ.

Ünlü yazar Orhan Pamuk'un annesi Şekûre Pamuk, oğlunun kendisini *'ateist bir aileden gelme ateist'* olarak tanımlamasına sert tepki gösterdi. **Hürriyet'i arayarak tepkisini dile getiren Şekûre Pamuk**, *'Oğlum kendi adına konuşsun, ben kendi adıma konuşurum. Biz ateist filan değiliz. Haberi okuyunca **oğlumdan nefret ettim'*** dedi.

Önceki gün yayımlanan ***'Kız tavlamak için yazmaya başladım'*** başlıklı haberde yer alan satırlardan son derece rahatsız olduğunu belirten Şekûre Pamuk, kendilerinin ateizmle uzaktan yakından hiçbir ilgileri bulunmadığını söyledi. İslam'ın bütün gereklerini yerine getirmemekle birlikte, geleneksel anlamda Müslüman olduklarını vurgulayan Şekûre Pamuk, ***'Haberi okuyunca oğlumdan nefret ettim'*** dedi. Haberin yayınlanması üzerine ***kendisine telefon eden tanıdıklarının***

tepki gösterdiğini de ifade eden Şekûre Pamuk, *'Ben kendi adıma konuşmayı bilebilecek kadar aklı başında biriyim. Oğlum kendi adına konuşsun, ben kendi adıma konuşurum'* dedi.

ŞEKÛRE HANIM KİMDİR?: Hatırlanacağı gibi, Orhan Pamuk'un yayımlandığı zaman büyük ilgi gören ve pek çok dile çevrilen 'Benim Adım Kırmızı' romanının önemli kahramanlarından birisinin ismi Şekûre'ydi. Şekûre'nin de Orhan ve Şevket adlı iki oğlu vardı. Romancının anlattığına göre, Şekûre daha ziyade Şevket'le ilgileniyor ve bu nedenle Orhan'ı ihmal ediyordu. Kitapla ilgili söyleşilerinin birinde Orhan Pamuk, kendi çocukluğunda bunu aynen böyle yaşadığını belirtmiş ve o yıllarda **içten içe ağabeyi Şevket Pamuk'u kıskandığını** söylemişti. Daha sonra, Zaman Gazetesi'nde Nuriye Akman'ın sorularını cevaplandırırken de, annesi ve ağabeyi ile arasında sorunlar olduğuna değinerek, hafif ironik bir biçimde, **romanda annesinden ve ağabeyinden intikam aldığını** sözlerine eklemeyi de ihmal etmemişti.

"Çok acı değil mi Mihriban?" diyorum; "Bir yazarın annesinin gazeteleri arayıp demeçler vererek *oğlumdan nefret ediyorum* demesi."

"Evet, hocam," diyor; "Çok acı gerçekten."

"Haberler Adliye'de çıkan olayları, gösterilen tepkileri aktarıyor," diyorum; "Bir yazara annesinin ettiği bu sözden daha ağır ne söylenebilir?"

"Hiç!" diyor omzumun üstünden haberi okurken; "Bir yazar, yazdığı romanlarda, kendi aile bireylerine gerçek adlarıyla yer verebilir mi hocam?"

"Verebilir, ama," diyorum; "onları kamuoyu önünde utandıracak, toplum gözünde alçaltacak, onurlarını incitecek biçimde değil."

"Bence de değil," diyor.

"Dünyanın gelmiş geçmiş en ünlü romancılarının özyaşam öykülerini okudum," diyorum; "Pek çoğu yoksul

aile çocuğu... Orhan Pamuk gibi otuz yaşına dek baba parasıyla geçinme olanağı yoktu çoğunun."

"Küçük yaşlarda ağır işlerde çalışarak karınlarını doyuranlar var içlerinde hocam," diyor; "işçi kökenli olanlar var."

"Yeryüzünden bugüne dek yüzlerce ünlü yazar gelmiş geçmiş," diyorum; "onlar niçin yapıtlarında kendi aile bireylerini aşağılamak gereğini duymamışlar?"

"Buldum!" diyor.

"Söyle," diyorum.

"İçinde 'doktorluk' geçen haberi buldum hocam," diyor; "Bakın bakın! İşte şurada, siz zaten altını çizmişsiniz daha önce."

ZAMAN----2-3 Şubat 2002 Nuriye Akman------

BİR KAR YAĞAR PAMUK'UN İTİRAFLARI ÜSTÜNE...

"Abimle korkunç bir rekabet içerisindeyizdir. Artık saklanabilecek bir şey değildir. Benim sıkıntılarım abimledir. **Bu konular doktorluk konular.** Kardeşimle barışık değilim. İlişkim problemlidir. *'Benim Adım Kırmızı'* adlı romanımda onu anlattım. **İntikam alıyorum. Niye intikam almayayım?"**

"Kendini Orhan Pamuk'un annesinin, ağabeyinin yerine koy bakalım Mihriban," diyorum; "Ailenden biri yazarlığa yönelip romancı oluyor; dünyaca ünleniyor; sonra da tutup seni, anneni, ağabeyini, kardeşini gerçek adlarıyla, kötü konumlarda gösteriyor romanlarında."

"Ay bu çok kötü ya hocam," diyor; "Besle kargayı oysun gözünü."

"Ailenizden çıkan bu romancıya *'Niçin böyle yapıyorsun?'* diye soruyorsun, o da *'romanlarımla sizden intikam alıyorum'* diyor. Ne yaparsın böyle bir durumda?"

"Çok bozulurum valla hocam," diyor; "Hani *'birini padişah yapmışlar önce babasını kesmiş'* derler ya, işte böyle bir durum bu."

"Romancının kendi öz aile bireylerine karşı intikamcı tutumuyla, onun Türkiye'ye, kendi ülkesine ve ulusuna karşı tutumu, aynı ruhsal durumun yansımaları olabilir mi diye düşünüyorum ben şimdi," diyorum; "kişi ailesine, yakınlarına nasıl davranıyorsa, ülkesine ve ulusuna da öyle davranıyor olabilir."

"Olabilir hocam," diyor; "Niye olmasın?"

"Ben göstericilerin yerinde olsaydım Mihriban," diyorum ekranda akan haber görüntülerine bakarken; "Annesi Şekûre Hanım'ı alıp götürürdüm Şişli Adliyesi'ne."

"Kadının elinde bir pankart: *Oğlumdan nefret ediyorum!*" diyor gözünde canlandırırken; "Dünya basını, televizyonları, kameraları da Şekûre Hanım'ı çekiyor."

"Ve onlarca mikrofon tutuluyor Şekure Hanım'a," diyorum; *"Efendim oğlunuz Türkiye'de bir milyon Ermeni'yle otuzbin Kürt öldürüldü diyor, siz oğlunuzun bu sözlerine ne diyorsunuz annesi olarak?'* diye soruyorlar."

"Şekure Hanım ağlar hocam," diyor; "Konuşamaz. Bence şu an o ağlayarak izliyordur bu haberleri. Ana yüreği, kolay değil."

Biriktirdiğim gazete kesiklerinden sonuncusuna bakarken, annesi Şekûre Hanım'ın yana yakıla Hürriyet gazetesini arayıp *"Oğlumdan nefret ediyorum!"* diye bağırışı canlanıyor gözlerimin önünde; bir sigara daha yakıyorum.

Hürriyet -----12 Aralık 2004 ----------

ORHAN PAMUK İKİYE BÖLÜNMÜŞ TÜRK RUHUNU ANLATIYOR

> Ünlü Kanadalı yazar Margaret Atwood övgü dolu yazısında ***'Orhan Pamuk, ikiye bölünmüş Türk ruhunu anlatmaya devam ediyor'*** demişti. Pamuk, duygularını Hürriyet'e anlattı: "Bütün dünyayı kendisine düşman zanneden ve bir Türk yazarı yurtdışında da başarılı olmuşsa, 'Türkiye'yi kötülediği için başarılı olmuştur' diyen, Yahudi cephesiyle işbirliği yaptığını iddia eden, her şeyin ardında bir Türk düşmanlığı, bir komplo arayan sonra da, sağa sola e-mailler yollayan takıntılı insanlar dünyanın her yerinde olabilir. **Sorun bunların sayılarının çok olması ya da kendilerini destekleyen köşe yazarları nedeniyle etkili gözükmeleri.** Bu da beni üzüyor doğrusu."

"*İkiye bölünmüş Türk ruhunun yazarı* ne demek hocam?" diyor Mihriban; "Şizofren demek değil mi bu?"

"Evet, *ikiye bölünmüş ruh*, demek: *şizofren, ruh hastası* demek," diyorum.

"Yani Kanadalı Margaret'e göre biz Türkler Şizofren ruh hastaları mı oluyoruz şimdi?" diyor.

"Aynen öyle," diyorum; "Türkler şizofren ruh hastası bir ulus imişler; Orhan Pamuk da Türklerin ne denli şizofren ruh hastası bir ulus olduklarını anlatıyormuş romanlarında."

"Hah-hah-hay! Güleyim bari!" diyor Mihriban gazete kesiklerini göstererek; "Şizofren ruh hastası olan Türkler mi, yoksa başka birileri mi? Şu küpürleri okuyan şak diye anlar hocam."

"Bir ara www.antiemperyalizm.com'a gir; orada *Orhan Pamuk ve Şizofreni* başlıklı bir yazım var; onu bir oku sen önce, sonra konuşalım," diyorum, "Belki genişletip bir kitap yaparım bu yazıyı ilerde."

"Hocam," deyip susuyor.

"Efendim," diyorum.

"Hani yarın şu veda kokteyli var ya?" diyor.

"E?"

"Ben de geleyim mi yanınızda asistanınız olarak?"

"Bak sen? Bizim *çırak* basamak atlayıp *asistan* mı olmuş üç ayda?" diyorum gülerek; "ne yapacaksın gelip de?"

"Bir değişiklik olur benim için," diyor; "Hem, veda kokteyli nasıl oluyor merak ediyorum."

"Hayır, gelmiyorsun benimle," diyorum; "Okuldan çıkınca doğru evine gidiyorsun, ders çalışıyorsun."

"Ama hocam," diyor dudaklarını bükerek.

"Yok, efendim, *'Yeğenim size yardıma başladıktan sonra kendi derslerine çalışamadı,'* da.. Yok efendim *'Sınavlarını veremedi,'* de.. Böyle şeyler dedirtmem ben Tankut'a; bunca yıllık dostluğumuz var."

Babasının lunaparka götürmekten vazgeçtiği bir çocuk gibi asılıyor yüzü.

"Yarın akşam ben ders filan çalışamam hocam," diyor üzgün; "Aklım hep sizde olacak çünkü."

"Allahallah?" diyorum; "Aklın niye bende olacakmış?"

"Dün içip kapattığınız kahve fincanı var ya?" diyor; "Baktım, mutfakta tezgahın üstünde duruyordu öylece; ben de açıp falınıza baktım pizzamı yedikten sonra."

"E?"

"Bir yatakta üç kişi gördüm hocam!" diyor gözlerini kocaman açarak; "Birinin elinde tabanca, birinin belinde Yahudi yıldızı, öbürü ağzını açmış, dili ay yıldıza benziyor..."

"Sen o davetiyeden etkilenmişsin anlaşılan," diyorum gülerek; "Erkek mi, kadın mı, ne yapıyor bunlar böyle üçü birden aynı yatakta?"

"Valla uydurmuyorum hocam," diye mutfağa koşup elinde fincanla dönüyor.

"Ya, gülmeyin hocam ya!?" diyor fincanda gördükleri gözünde canlanıyormuş gibi; "Bir kadın var uzakta, böyle tatil yeri gibi, motel gibi bir yerlerde; ama ağlıyor gibi hep böyle, üzgün, kaygılı bir kadın. Sevgisi var size hocam. Bakın bakın, burada kalp var. Ama bir sevdiği daha var, annesi olabilir, çocuğu olabilir, o sevdiği de çok uzakta, sanki yurtdışında gibi.."

"Allahallah, Neveser'den söz ediyor sanki," diyorum içimden; "Kızı Barbara, Fransa'da, eski kocasının yanında kalıyor, uzakta. Eh, ben de uzaktayım. O Antalya'da. Oteli var, doğru."

"Hani bu yataktaki üç kişi var ya," diyor parmağıyla fincanın içinde bir noktayı göstererek; "bunlardan biri erkek, biri kadın, ama öbürünü anlayamadım, böyle pipo gibi bir şey tütüyor, kadın da olabilir erkek de; ama o size düşman hocam."

"Yahu, sallıyor sallamasına da tutuyor sanki," diyorum içimden; "Kadın mı erkek mi belli değil dediği de *'Bayan Pipo'* Zelda Barzan olmasın?"

"Bir de uçak var havada," diyor; "bakın, bakın; görüyor musunuz; şurada işte; bir yolcunuz geliyor hocam uzun yoldan."

İçimden;

"Münevver'i mi görüyor bu cadı yoksa o fincanda," diyorum renk vermeden.

"Bir de çok yaşlı iki büklüm bir adam var," diyor; "Rodin'in *'Düşünen Adam'* heykeli gibi oturmuş düşünüyor. Karmakarışık bu adamın kafası. Bakın, işte, tam şurada oturuyor."

"E? Başka?" diyorum.

Gözlerini fincandan ayırıp gözlerime dikiyor:

"Hocam size bir kötülük yapacaklar bu davette," diyor; "Gitmeyin gözünüzü seveyim. Gitmek zorundaysanız, bari yalnız gitmeyin. Ben de geleyim."

Gözlerini büyülenmiş gibi fincandan ayıramayan Mihriban'ı omuzlarından tutup oturduğu yerden kaldırıyorum yavaşça.

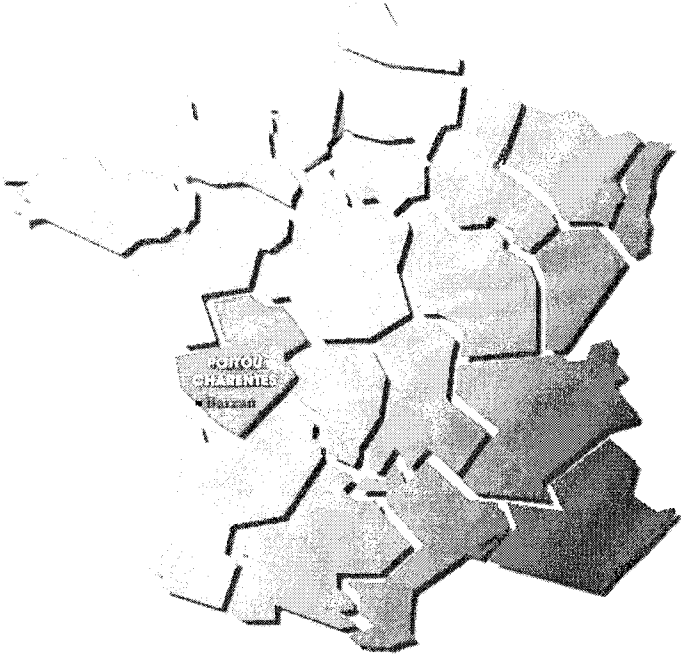
"Sen şimdi doğruca bilgisayarının başına gidiyorsun, tamam mı canım?" diyorum çalışma odasına doğru arkasından iterek götürürken; "*Barzan* soyadıyla ilgili çalışmanı sürdürüyorsun; en az bir saat o odadan çıkmıyorsun; çevremde dolaşmıyorsun; bu arada ben de kendi yazılarıma yoğunlaşıyorum. Anlaşıldı mı?"

"Oh-hoo! Ben o *Barzan* işini çoktan bitirdim hocam," diyor durup gözleri parlayarak; "Irak'taki *Barzan*, bildiğimiz *Barzani* aşiretinin köyü ama, *Barzan* adıyla bilinen başka yerleşim birimleri de var dünyada. Biri Ukrayna-Kırım dolaylarında, biri de Fransa'da."

"Ne?!" diyorum; "Ukrayna'da ve Fransa'da *Barzan* adında köyler mi var?"

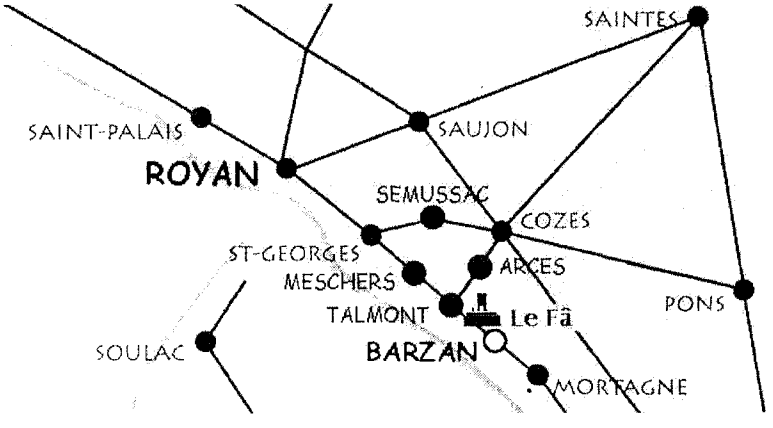
Odasına gidip bilgisayardan çıkarttığı bir kaç haritayı getiriyor.

"Bakın şu haritalar Fransa'daki *Barzan*'ın yerini gösteriyor hocam," diyor. "Fransa'nın Kuzey Batı'sında deniz kıyısında *Poitou Charentes* diye bir bölge var, biraz koyu renkle belirtilmiş; işte *Barzan* bu bölgede."

Gösterdiği noktaya dikkatle bakarken;

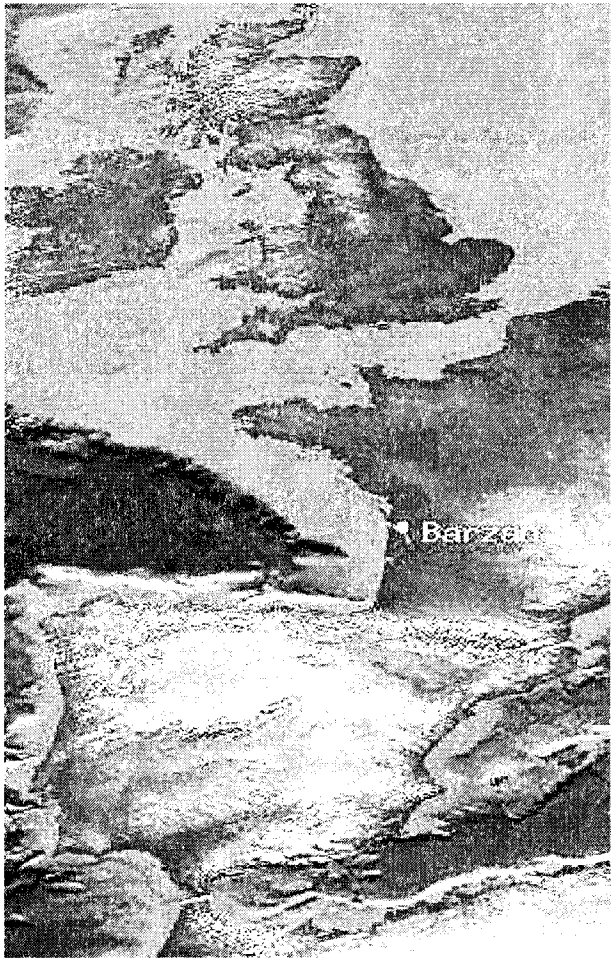
"Fransa'daki *Barzan*'ı biraz daha yakından gösteren bir harita daha buldum," diyor; "Bakın, o da şu."

Bakıyorum, gerçekten *Barzan* adında bir yer var Fransa'da. Royan'ın Güney Doğusunda, Saint Georges'a çok yakın, Talmont'un hemen altında.

Beni şaşırtan şeyler bulmuş olmanın sevinci yüzünden okunuyor Mihriban'ın:

"Ve işte Fransa'daki *Barzan*'ı beyaz noktayla gösteren uydudan çekilmiş, bir harita daha!" diyor gülerek.

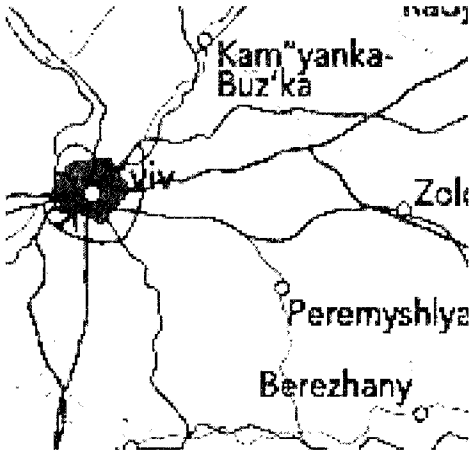

"Hımm, çok ilginç!" diyorum; "Ukrayna'daki *Barzan* nerede peki?"

Bilgisayardan indirdiği Ukrayna haritasını koyuyor önüme. Bakıyorum uzun uzun.

"Hani, *Barzan* diye bir yer yok ki bu haritada," diyorum.

"Sağ alt köşeye bakın, *Berezhany* diye bir yer göreceksiniz." diyor; "İşte *Barzan* orası."

"Ama bu *Barzan* değil ki, *Berezhany*," diyorum.

"*Berezhany, Barzan*'ın Ukraynaca'daki adıymış hocam," diyor; "Bakın, bu haritanın altında şöyle bir açıklama var: *Ukrayna'da adı* BEREZHANY *olan yerleşim biriminin Doğu Avrupa Musevilerinin konuştuğu Yiddiş dilindeki adı* BARZAN*'dır.*"

"İyice araştırmak gerek bunu," diyorum.

"Ben araştırdım hocam, doğru," diyor; "Doğu Avrupa ve Rusya Musevilerinin yazdığı anı kitaplarını dizinleyen bir

site buldum; Ukrayna'daki *Berezhany*'nin adı *Barzan* olarak geçiyor bunların yazdığı kitaplarda. Bakın."

Dizine bakıyorum. *Barzan* yazıp yanına parantez içinde (Bakınız: *Berezhany*) diye bir açıklama koymuşlar.

Memorial Books List by Town
Memorial (or yizkor) books are almost always written in Hebrew or Yiddish.
Barzan (see Berezhany)

"İsrail'deki Bar İlan Üniversite Kütüphanesi'nin bilgisayar sayfalarına bile girdim hocam," diyor; "Ukrayna'daki *Berezhany*'nin Musevi Yiddiş dilindeki adı *Barzan* diyor İsrail'deki Üniversite. Bakın."

The Israel Genealogical Society
The Library of Bar Ilan University, ISRAEL
Berezhany, Ukraine.
Alternate Names: **Barzan**
Authors Menachem Katz
Pub Date 1978 - **Pages** 501
Languages Hebrew, Yiddish, English

"Demek Kuzey Irak'taki *Barzan,* dünyada bu adı taşıyan tek köy değilmiş," diyorum.

"Şimdi sıkı durun hocam, asıl bombayı patlatıyorum," diyor coşkuyla.

Bakıyorum; çişi gelmiş de tutmakta zorlanıyormuş gibi kıvranıyor olduğu yerde.

"Eh haydi patlat bakalım," diyorum; "Görelim bakalım, neymiş bu bomba?"

"*Barzan,* Türkçeymiş hocam!" diyor olduğu yerde sevinçle el çırpıp zıplayarak.

"Yok daha neler," diyorum; "Amerika'daki *Niyagara* şelalesinin adı Türkçe "ne yaygara"dan türemiştir, Amerika'daki *Amazon* nehrinin adı da Türkçe "amma uzun"dan

gelmektedir, diyen andavallı *'sözde Türkçü'*ler çoktur. *Barzani* adının 4000 yıl önce bu topraklarda yaşayan Hurrilerin tanrısı *Parazani*'den geldiğini savlayan da çıkmıştır geçmişte; bu sav yeterince gülünç zaten; bir de *Barzan* Türkçe "bardak"tan gelir, filan diye sen dikilme karşıma."

"Evet, inanılır gibi değil, haklısınız, 'ne yaygara'lar, 'amma uzun'lar gülünç tabii ama, şimdi bakın *Barzan* konusu öyle değil hocam," diyor makineli tüfek gibi sözcükleri ardarda sıralayarak; "Tarihte Kırım-Ukrayna dolaylarında yaşayan Hazar Türkleri'nin kutsal hayvanı, totemi, bizim bugün *Pars* dediğimiz *Bars*'mış hocam. *Barzan*, Türkçe *Bars*'tan türemiş... 1000 yıllarında, Orta Asya'da, *Issık Göl* çevresinde, *Talas* ırmağının yakınlarında, adı Türkçe *Bars*'tan türemiş *Barsgan* diye bir Türk kenti varmış. 1000 yıllarında, Kaşgarlı Mahmut, Divan-ı Lugat-it Türk'te, dünya haritasının tam göbeğinde gösteriyormuş Türk kenti *Barsgan*'ı. Alp Er Tunga'nın oğlu *Bars Han* egemenlik sürdürüyormuş buralarda. *Barzan* adı da Türkçe *Barsgan* ve *Bars Han*'ın değişik ağızlarda yuvarlanarak söylenişinden doğmuş; *Barsan, Varsan, Barson, Barzan* gibi söylenişleri varmış *Barsgan* ve *Bars Han*'ın. Tarihte *Barzan* adını taşıyan en eski yerleşimlerden biri, Ukrayna-Kırım dolaylarında Yahudiliği benimsemiş Hazar Türkleri tarafından kurulmuş hocam," diyor; "Doğu Slav dillerinde *Berezhany* denilen yerin, kurucusu Hazar Türkleri'nce verilen ilk özgün adı *Barzan*'mış. Özgün *Barzan* söylenişi bugün Hazar Türkleri'nin kalıntısı olan Musevilerin dilinde yaşıyormuş hâlâ. Ki bugün Ukrayna'nın sınırları içerisinde kalan *Barzan*, Hazar Türkleri'nden önce de Peçenekler ve Kumanlar gibi Türk boylarının yurduymuş çok eski tarihlerde..."

"Bana bak Mihriban!" diyorum yerimden fırlayarak; "Sen neler bulduğunun farkında mısın? Git bana Farsça-Türkçe sözlüğü getir."

Masama bıraktığı Ukrayna haritasına göz gezdirirken, Ukrayna doğumlu Musevi kadın şair Zelda'nın *'Herkesin Bir Adı Var"* şiiri takılıyor usuma. Bakıyorum; onun doğum yeri *Çernigov* da Slavların *Berezhany* dedikleri *Barzan* dolaylarında.

Farsça-Türkçe sözlüğü çabucak getiriyor Mihriban. Arıyorum, *Barzan* diye bir sözcük yok Farsça'da. Bu kez J. Blau'nun Kürtçe-Türkçe sözlüğünü istiyorum. Getiriyor. Bakıyorum. Kürtçe'de de *Barzan* diye bir sözcük yok. Ukrayna'daki *Barzan*'ı Türkçe *Bars*'la, *Bars Han*'la, *Barsgan*'la açıklamak usa aykırı değil, çünkü o topraklarda bin yılı aşkın bir süre kutsal hayvanı *Bars* olan Türkler egemenlik sürdü. Bars totemli Hazar Türkleri'nin Irak'taki *Barzan* köyü çevresinde yaşayıp yaşamadıklarına bir iyice bakmak gerek.

"İyi ama Mihriban," diyorum; "Ben senden *Barzan* soyadlıları araştırmanı istemiştim. Sen tutup *Barzan* yeradlarını araştırmışsın."

"Size söylemeyi unuttum hocam," diyor; "Amerikan Nüfus İdaresi Bilgi Bankası'nın kayıtlarını tararken *Barzan* soyadlı yüzbinlerce Amerikalı buldum ben."

"Allahallah?" diyorum; "*Barzan* soyadlılarla mı dolup taşmış Amerika."

"Evet kum gibi kaynıyor; ama," diyor; "*Barzan* soyadı taşıyan Amerikalıların ortak bir özelliği var hocam. Soyadı *Barzan* olan Amerikalıların hepsi, Yahudi önadı taşıyor nedense? *Simon* Barzan, *Jakob* Barzan, *Moshe* Barzan, *Samuel* Barzan, *Mordeçay* Barzan, *David* Barzan, *Asenath* Barzan... Bakın, binlerce kişilik dizinden bir iki sayfa indirdim."

Bakıyorum. Çoğu 1800'lerde doğmuş *Barzan* soyadlı bir sürü Amerika'lı Musevi var dizinde.

United States Federal Census

Niculae **Barzan**	B: abt **1865** R: **1910** - 6-WD EAST CHICAGO, LAKE, Indiana
Selesta **Barzan**	B: abt **1876** R: **1910** - UPPER STE CLAIR TWP, ALLEGHENY, Pennsylvania
Samuel **Barzan**	B: abt **1888** R: **1910** - 12-WD PHILADELPHIA, PHILADELPHIA, Pennsylvania
Abramo **Barzan**	B: **1872** - Italy R: **1900** - Chicago Ward 34, Cook, Illinois O: **1897**
Victoria **Barzan**	B: **1879** - Germany R: **1900** - Erie Ward 4, Erie, Pennsylvania O: **1900**
Adele **Barzan** Emery S. **Barzan**	B: abt **1908** D: 11 Feb 2004 O: 13 Feb 2004 - Tarentum, PA, US
Johana **Barzan**	B: abt **1872** - Romania R: **1920** - Lakewood, Cuyahoga, Ohio
Samuel **Barzan**	B: Russia R: Philadelphia, Philadelphia, PA
Nicoles **BARZAN**	B: **<1836>** - PRUSSIA B: **1835/1836** R: 1880 - Chicago, Cook, Illinois
Susanna **BARZAN**	B: **<1834>** - PRUSSIA B: **1833/1834** R: **1880** - Chicago, Cook, Illinois

"Nereden gelmiş bir sürü *Barzan* soyadlı Musevi Amerika'ya?" diyorum; "Irak'ın Kuzey'inden mi?"

"*Barzan* soyadlı en eski göçmenlerden biri 1850 Prusya doğumlu Wilhelm Barzan," diyor; "8 Ocak 1868'de 18 yaşındaymış Amerika'ya geldiğinde. Göçmen kayıtlarına ulaştım. Hangi limandan hangi gemiye binip hangi limana geldiği bile var kayıtlarda, bakın."

Baltimore Passenger
and Immigration Lists 1820-1872

Adı:	**Wilhelm Barzan**
Varış Tarihi:	08 Oct 1868
Yaşı:	18
Cinsi:	Erkek
Çıktığı Liman:	Bremen
Konumu:	Joiner
Bindiği Geminin adı:	Clara
Geminin türü:	Bark
Vardığı liman:	Baltimore
Doğum yeri:	**Prussia**
Ulusal Arşiv no:	M255
Microfilm Roll no:	16
Dizin no:	97

"Amerika tarihsiz bir ülke deyip dururuz ama," diyorum; "Adamlar en küçük ayrıntısını dahi yazmış göçmenlerin."

"Böyle daha binlerce sayfa uzayıp gidiyor *Barzan* soyadlı tümü Ukrayna, Doğu Avrupa göçmeni Musevi Amerikalıların listesi hocam," diyor; "Hepsini indirmek 15 günümü alır."

"Peki, *Barzani* soyadlı Amerikalıları taradın mı hiç?"

"Taradım hocam," diyor; "Amerikan Nüfus kayıtlarında çok sayıda *Barzani* soyadlı Amerikalı var. Ve ilginçtir, tıpkı *Barzan* soyadlı Amerikalılar Musevi oldukları gibi, *Barzani* soyadlı Amerikalılar da Musevi. Ben 1800'lerde tutulmuş en eski kayıtları çıkarttım size. Bakın."

United States Federal Census

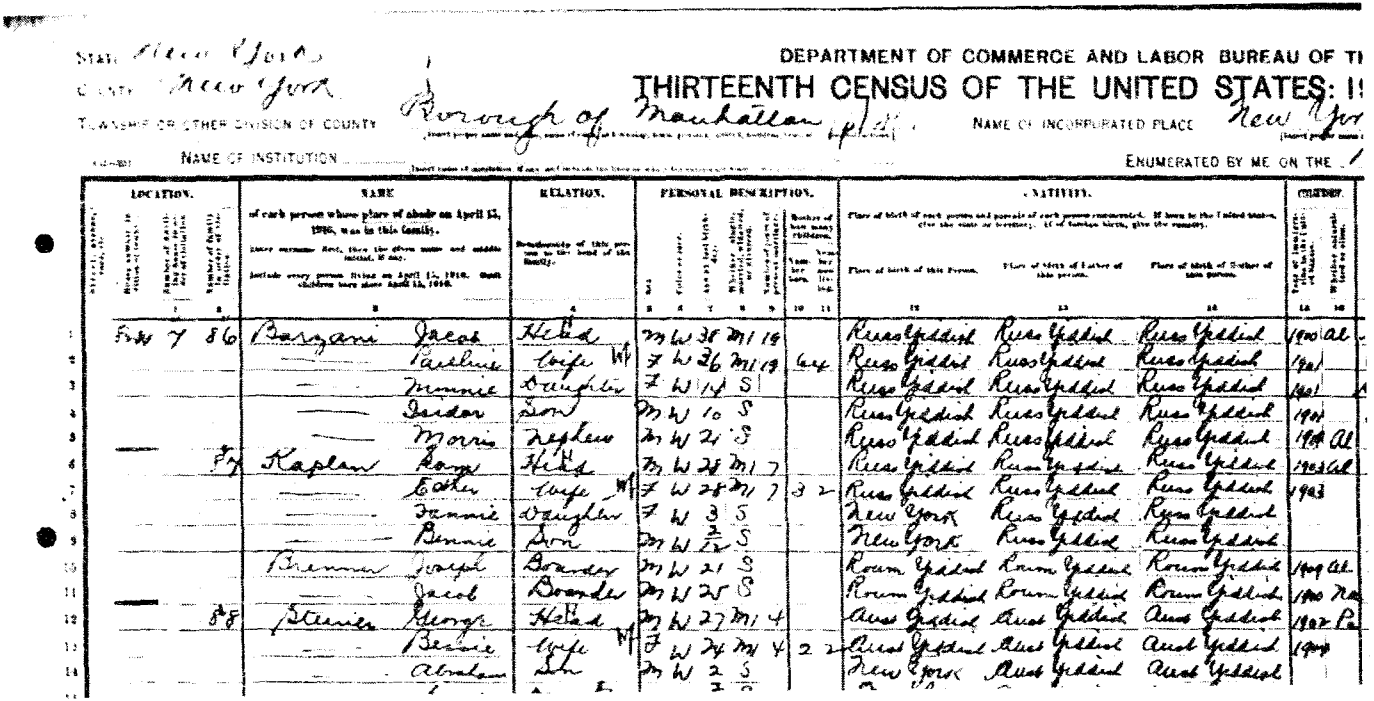
Jacob **Barzani**	B: abt 1872 R: 1910 - 10-WD MANHATTAN, NEW YORK, New York
John **Barzani**	B: abt 1876 - Italy R: 1920 - Chicago, Cook, Illinois
Sarators **Barzani**	B: abt 1903 - Italy R: 1930 - Philadelphia, Philadelphia, Pennsylvania
Edith **Barzani**	B: abt 1904 R: 1930 - Philadelphia, Philadelphia, Pennsylvania

"Amerika'ya nereden göç ettikleri belli mi bu *Barzani* soyadlı Musevilerin?" diyorum.

"En yaşlısı 1872 doğumlu Jakob Barzani hocam," diyor; "Anadili *Russo Yiddiş*. Yani Musevi. Bu Jacob'un *Barzani* olan soyadının Slavca *Berezhany* denilen Ukrayna'daki *Barzan*'dan geldiği kesin. Nüfus Kütüğünde ilk sırada yer alıyor adı. Bakın."

Bakıyorum; 1910 yılı Amerikan Nüfus Sayımı'nda Jakob Barzani'nin adı en başta yazılı. Onun hemen altında *Kaplan* ailesi var.

Amerika'ya 1900 yılında göç eden Musevi Jakob Barzani'nin annesinin, babasının ve kendisinin doğum yeri *"Ruso Yiddiş"* olarak yazılmış kütüğe.

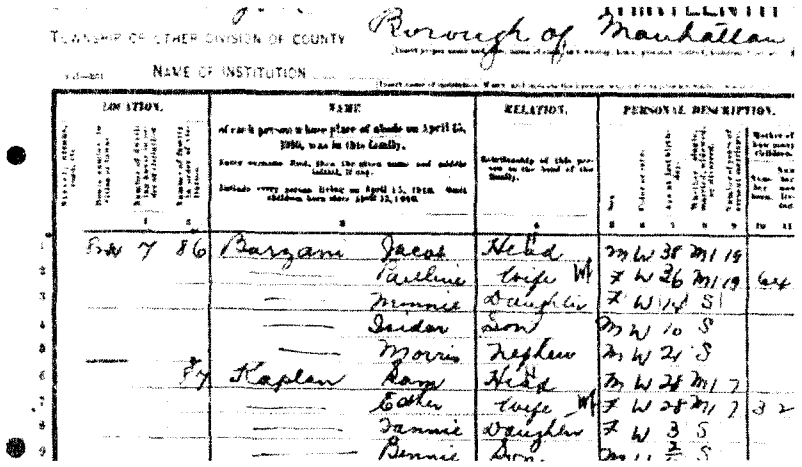

DEPARTMENT OF COMMERCE AND LABOR BUREAU OF TI

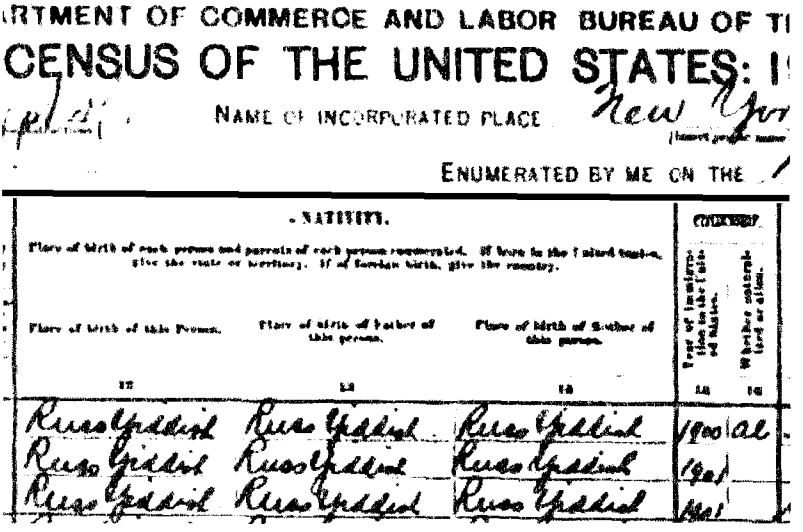
THIRTEENTH CENSUS OF THE UNITED STATES: 1

STATE New York
COUNTY New York
TOWNSHIP OR OTHER DIVISION OF COUNTY Borough of Manhattan 1st
NAME OF INCORPORATED PLACE New Yor
NAME OF INSTITUTION
ENUMERATED BY ME ON THE 1

LOCATION.			NAME of each person whose place of abode on April 15, 1910, was in this family.	RELATION.	PERSONAL DESCRIPTION.						NATIVITY.			CITIZENSHIP.	
					Sex	Color or race	Age at last birthday	Single, married, widowed, or divorced	Number of years married	Number of children born to this mother	Place of birth of this person	Place of birth of Father of this person	Place of birth of Mother of this person	Year of immigration to the United States	Whether naturalized or alien
1															
2	Fifth Ward	7	86	Bargani Jacob	Head	M	W	38	M	19	Russ Yiddish	Russ Yiddish	Russ Yiddish	1900	All
3				Pauline	wife	F	W	36	M	19	6 4	Russ Yiddish	Russ Yiddish	Russ Yiddish	1901
4				Minnie	Daughter	F	W	14	S			Russ Yiddish	Russ Yiddish	Russ Yiddish	1901
5				Isidor	Son	M	W	10	S			Russ Yiddish	Russ Yiddish	Russ Yiddish	1901
6				Morris	Nephew	M	W	21	S			Russ Yiddish	Russ Yiddish	Russ Yiddish	1901 Al
7		8	Kaplan	Boris	Head	M	W	28	M	7		Russ Yiddish	Russ Yiddish	Russ Yiddish	1903 All
8				Esther	wife	F	W	28	M	7	3 2	Russ Yiddish	Russ Yiddish	Russ Yiddish	1903
9				Jennie	Daughter	F	W	3	S			New York	Russ Yiddish	Russ Yiddish	
10				Bennie	Son	M	W	2/12	S			New York	Russ Yiddish	Russ Yiddish	
11			Brenner	Joseph	Boarder	M	W	21	S			Roum Yiddish	Roum Yiddish	Roum Yiddish	1909 All
12				Jacob	Boarder	M	W	25	S			Roum Yiddish	Roum Yiddish	Roum Yiddish	1908 Na
13		8	Stanier	George	Head	M	W	27	M	4		Aust Yiddish	Aust Yiddish	Aust Yiddish	1907 Pa
14				Bessie	wife	F	W	24	M	4	2 2	Aust Yiddish	Aust Yiddish	Aust Yiddish	1909
15				Abraham	Son	M	W	2	S			New York	Aust Yiddish	Aust Yiddish	
16								2/12							

Anadili hanesinde *'Russo Yiddiş'* yazılı. Bu Rusya doğumlu Jakob Barzani'nin anadili *Yiddiş*'tir, yani kendisi Doğu Avrupa Musevisidir, anlamına geliyor.

"Bu Amerika çok ilginç bir ülke," diyorum tutanağı incelerken; "Devlet kendi yurttaşlarının nüfus kütüklerini bile internet üzerinden dünyaya pazarlıyor. Parayı bastıran herkes herhangi bir Amerikalının nüfus bilgilerine ulaşabiliyor."

"*Barzan* soyadlı Museviler de, *Barzani* soyadlı Museviler de, aynı tarihlerde, aynı yerlerden göç etmişler Amerika'ya hocam," diyor Mihriban; "Ukrayna, Kırım, Prusya, Rusya, Polonya, Doğu Avrupa doğumlu hepsi. Bunlar önce İtalya, Fransa, Almanya gibi ülkelere gelip oralardan gemilere binerek Amerika'ya akın etmişler."

"Amerika'daki Musevilerin yüzde doksan beşi Aşkenaz'dır zaten," diyorum.

"Aşkenaz mı?"

"Museviler iki ana kola ayrılırlar Mihriban," diyorum; "İspanya Musevilerine *Sefarod* deniyor, Doğu Avrupa Musevilerine *Aşkenaz* deniyor. Sefarod Musevileri İspanyolcaya benzer bir dil konuşuyorlar; *Ladino.* Aşkenazlar ise içinde tek sözcük İbranice bulunmayan *Yiddiş* diye kendi geliştirdikleri bir dil kullanıyorlar. Ayrı ırklardan geldikleri bile söylenir bunların."

"*Barzan* ve *Barzani* soyadı taşıyan Museviler Aşkenaz oluyor o zaman," diyor.

"Bunlar büyük olasılıkla bugün Ukrayna sınırları içerisinde kalan, Ukrayna'lıların *Berezhany* Musevilerin ise *Barzan* dedikleri bölgeden," diyorum; "Yani bizim *Bars*'tan, *Bars Han*'dan, Yahudiliği benimsemiş *Bars* totemli Hazar Türkleri'nden geliyor."

"Evet hocam," diyor; "Öyle görünüyor."

"Peki, *Barzan* ve *Barzani* soyadı taşıyan Türk Hazar kökenli bu Musevilerden," diyorum; "Amerika'ya göç edenler olduğu gibi, Filistin'e göç edenler olmamış mı? Hele İsrail devleti kurulduktan sonra İsrail'e göç eden Museviler içerisinde *Barzan* ve *Barzani* soyadı taşıyan Ukrayna doğumlular yok mu?"

"Vardır tabii, olmaz mı hiç?" diyor.

"Ukrayna'dan, Doğu Avrupa'dan, Amerika'dan göç ederek İsrail'e gelen *Barzan, Barzani* soyadlı Musevileri, salt soyadları tutuyor diye Barzani aşiretininin akrabası saymak ve hemen ardından Barzani aşiretini *'İsrail'de akrabaları bulunan Museviler'* diye damgalamak, nedir sence bu durumda Mihriban?"

"Aptallıktır hocam bu," diyor Mihriban; "Kim söylüyor bunları?"

"Kendini adbilimci diye yutturan Yalçın Küçük söylüyor," diyorum; *"Paris Üniversitesi'nde okurken hocamız Yahudi'ydi; ondan aldığımız derslerde, Mustafa Barzani'nin sıkıştığı zaman İsrail'deki akrabalarını ziyaret ettiğine dair belgeler var elimizde; Barzani aşireti Yahudidir,* diye bas bas bağırdı Yalçın Küçük."

"Ben hiç anlamıyorum hocam," diyor; "Biz de iki gündür adbilimle uğraşıyoruz burada, biz de araştırıyoruz adları. Bakın kısa sürede onların dediklerini boşa çıkaracak ne bulgular geçti elimize. Niçin iyice araştırmadan böyle saçma sapan laflar ederler?"

"Niçin mi?" diyorum; "Türklerle Kürtleri birbirine bağlayan tüm bağları kopartmak için tabii... Cumhuriyet'i kuranlar, Kürtlerle Türklerin hem kandaş, ırkdaş, soy kardeşi; hem de dindaş ve din kardeşi olduğunu yazıp söylemişlerdir. Ayrılıkçılarsa önce *Kürtler ve Türkler kan kardeşi değildir, ırkdaş ve soydaş değildir,* diyerek aramızdaki kan bağını koparmaya çalıştılar; ardından da Yalçın Küçük gibiler çıktı, *'Kürtler Yahudi dinindendir, Yahudilerle akrabadır'* yalanını uydurup yayarak, Kürt kardeşlerimizle aramızdaki din kardeşliği bağını da kopartmaya çalışıyorlar. İşleri bu."

"Kürt *kardeşlerimiz* diyorsunuz hocam."

"Evet Mihriban, Kürtler kardeşlerimizdir. Aramızdaki kavga, tıpkı *Habil'le Kabil* gibi *Kardeş Kavgası*.. İşin en acı, en yürek kavuran yanı bu."

"Sıkı durun hocam, son bombamı patlatıyorum şimdi," diyor.

Koltuğuma şakacıktan sımsıkı yapışıp:

"Hazırım," diyorum gülerek; "Patlat bakalım."

"Hani size kokteyl davetiyesi gönderen Zelda Barzan var ya?" diyor.

"Ee?" diyorum.

"1992'de ölmüş o!" diyor.

"Saçmalama Mihriban," diyorum.

"Vallahi saçmalamıyorum hocam," diyor; "Bakın, Amerikan Sosyal Güvenlik Ölüm Kayıtları'nı indirdim bilgisayardan."

U.S Social Security Death Index

Name	SS#	State	Birth	Death
ZELDA BARZAN	301-22-3222	OH	5 Mar 1908	Apr 1992

"Bu olsa olsa ad benzerliğidir canım," diyorum; "Kokteyl davetiyesi gönderen Zelda Barzan, 40 yaşlarında... 1908'de doğmuş olamayacağı gibi, 1992'de ölmüş de olamaz. Üstelik daha dün konuştum kendisiyle telefonda."

"Tüh, yine Agatha Christie olamayacak mıyım ben yani?" diyor gülerek.

"Sen ondan çok daha güzel polisiye romanlar yazacaksın Mihriban," diyorum; "Şu bulduklarına bir baksana? Salt şu

bulgularla bile soluk soluğa okunacak bir polisiye roman yazılır."

"Çırak görevini yapıyor değil mi hocam?"

"Dört dörtlük hem de," derken, Zelda Barzan'ın telefonda "Amcamın adı *İzak Türk*" dediğini anımsıyorum.

"Sen şimdi *Barzan*'ı *Barzani*'yi bırak Mihriban," diyorum; "Yeni bir konu vereceğim sana."

"Verin hocam," diyor.

"Dünyanın çeşitli dillerinde *Türk* sözcüğü nasıl yazılıyor, kaç çeşit yazılışı varsa hepsini bulacaksın Mihriban," diyorum; "Dikkat et, noktalı 'Ü' yerine, noktasız 'U' ile yazılır çoğu dillerde. T-U-R-K diye bakacaksın yani. Amerikan nüfus kayıtlarına gir yine. Önce soyadı T-U-R-K biçiminde yazılan tüm Amerikalıların dizinini çıkartacaksın; sonra da bunların Amerika'ya nerelerden göç ettiklerini bulacaksın ve..."

"Ve?"

"Tüm bulguları iki gün içerisinde masama bırakacaksın."

Elini asker gibi alnına götürüp selam çakarak; "Başüstüne hocam!" deyip odasına gidiyor gülerek.

Bakıyorum, Orhan Pamuk duruşmasının haberleri bitmiş, başka şeyler gösteriyor Televizyon.

"Namussuzluk diz boyu! Basın-yayın aracılığıyla yalan bombardımanına tutuyorlar ülkeyi. Hangi birini düzelteceksin?" deyip tam televizyonu kapatacakken Neveser arıyor:

"İzledin mi canım haberleri?"

"İzledim," diyorum; "Sinirlerim bozuldu."

"Yaşar Kemal'de vardı Orhan Pamuk'a destek için gelenler arasında, görmüşsündür," diyor; "o da romancı; onu da tartakladılar."

"Gördüm, evet.. Yaşar Kemal de oradaydı."

"Romanını yazarken sen de dikkat et e mi canım," diyor; "Ben artık roman yazıyorum, bana bir şey yapmazlar deme; bak, neler geliyor romancıların başına."

"O yönden hiç kaygın olmasın Neveserciğim," diyorum; "Kız tavlamak için yazar olmadım ben, ruhum da ikiye bölünmüş filan değil Tanrı'ya şükür."

"A-a? Ne demek oluyor şimdi bu?" diyor; "Alınacak bir şey söylemedim ki ben sana?"

"Anlatması uzun sürer canım," diyorum; "geldiğinde konuşuruz."

Bir kahkaha atıyor:

"Ben geldiğimde sen böyle şeylerden konuşmaya fırsat bulabileceğini mi sanıyorsun?" diyor gülerek; "Ağzını bile açamayacaksın.. Yalnız sen ve ben; evet; biz, ikimiz; o kadar."

"Dünya bir yana, biz bir yana," diyorum.

"Aynen öyle, yanağım omzunu özledi aşkım."

"Evet, omuz-yanak yapalım; ben de çok çok çok kocaman özledim seni. Neredeyse iki hafta oluyor görüşmeyeli."

"Daha uzun süre görüşmediğimiz dönemler de oluyor, unutma."

"Eh, yılbaşına onbeş gün var, yine bir ay olacak zaten," diyorum.

"Geçenlerde bir düş gördüm, sıçrayarak uyandım," diyor; "çok ağladım biliyor musun?"

"Hayırdır inşaallah! Nasıl bir düştü bu?"

"Sen.."

"Anlat bakayım."

"Sen bekle şurada, ben şimdi gider gelirim, diyerek başka bir kadına gidiyorsun.."

"Hayda! Ben mi başka bir kadına gidiyorum? Üstelik ona gittiğimi sana söyleyerek!"

"Evet, sen gidiyorsun," diyor; "Bir de hiç utanmadan, söyleyerek."

"Allahallah!?"

"*Seni seviyorum ama,* diyorsun dönüp gelince bana; *o da var işte*, diyorsun; *Kabul et, bu böyle*, diyorsun."

"Ben mi diyorum bunu?"

"Evet, sen."

"Seyrek görüşen sevgililer böyle düşler görebilir canım," diyorum; "bilinçaltında birikmiş kaygılar bunlar."

"Ama, ben çok kırıldım sana," diyor sesi ağlamaklı; "hiç ummazdım senden."

"Sevgilim, gördüğün yalnızca bir düş," diyorum; "gerçek değil ki?"

"Olsun," diyor burnunu çekerek; "yine de bir şeyler koptu içimden."

"Allahım, niçin bu kadınlar fallara düşlere inanır?" diyorum; "Bak, kimi düşler tersine çıkarmış, bu da öyle bir düştür işte, sana her gün daha güçlü bağlanıyorum, o düşün yorumu bu işte, tamam mı?"

"İnşaallah öyledir canım," derken telefonun öbür ucunda az önce ıslanan gözlerini kuruladığını görür gibiyim.

"Müzik mi dinliyordun sen?" diyor.

"Nasıl? Müzik mi? Ha, yok canım. Haberlerden sonra tam kapatacaktım ki sen aradın; açık kalmış televizyon."

"Açsana sesini biraz, çok sevdiğim bir şarkıdır bu; sen sevmezsin belki ama..."

Bakıyorum; Selami Şahin söylüyor:

"Özledim, teninin kokusunu özledim..."

"Hah, bak işte bizim şarkımız olur bu!" diyorum televizyonun sesini biraz açarken.

"*Sözleri de bestesi de tek elden çıkan şarkılar bir başka olur,* diyordun ya hani sen?" diyor; "İşte bu da öyle bir şarkı."

Sen gittin ya,
yaşantının bir anlamı kalmadı.
Sen gittin ya,
pencereme bir kez güneş doğmadı.
Sen gittin ya,
senden sonra mutluluğum olmadı.
Senle geçen günlerimin değerini bilmedim.

"Yaşamım seni özlemekle geçiyor canım," diyorum; "tam bize uygun bu şarkının sözleri."

"Sus, bak dinle," diyor; "benden sana bu sözler."

Özledim teninin kokusunu özledim
Özledim sımsıcak sohbetini özledim
Özledim sohbetini o sesini özledim
Gelmedin gözbebeğim can yoldaşım gelmedin.

"Haydi bakalım," diyorum; "son dize de benden sanaydı."

"Yazarlar böyle arabesk şarkılardan hoşlanmaz, biliyorum," diyor iğneleyerek.

"Bu arabesk değil canım," diyorum; "Türk sanat müziği ve de yanılmıyorsam Sultaniyegah."

"Artık her neyse, ben bunları dinleyeyim, sen Bach, Beethoven, Moussorgsky filan dinlersin," diyor; "hani şu *'çıplak dağda bir gece'* filan var ya?"

"Sana bir sır vereyim mi?" diyorum; "Bir Selami Şahin'i bin Moussorgsky'e değişmem ben. Onun yeri ayrı, bunun yeri ayrı."

"Sus, bak n'olur dinle," diyor; "yanağımı omzunda hisset dinlerken."

Sen gittin ya,
gözlerimde yaşlar bir an dinmedi.
Sen gittin ya,
ellerimden resmin bir an düşmedi.
Sen gittin ya,
o gün bugün inan yüzüm gülmedi.
Gelmedin gözbebeğim,
can yoldaşım,
gelmedin.

Masamın üzerindeki resmine kayıyor bakışlarım dinlerken; o an telefonun öbür ucunda içinin titrediğini, gözlerinin buğulandığını görür gibiyim.

"Ooof!" diyor şarkı bitince burnunu hafifçe çekerek; "aşkım, beni sakın aldatma e mi? Ben yalnız seninim, bunu bil."

"Bu şarkıyı bir senfoni orkestrası eşliğinde dev bir koro seslendirecek olsa," diyorum konuyu değiştirerek; "dünya yerinden oynar, biliyor musun?"

"Ciddi misin?" diyor; "Dalga geçmiyorsun değil mi benimle?"

"Hayır, dalga geçmiyorum canım, çok ciddiyim," diyorum; "Bu şarkının sözlerinde 'pencere', 'sohbet', 'resim' dışında Arapça-Farsça kökenli bir tek sözcük bile yok, yani bir kez dili yüzde doksan dokuz Türkçe bu şarkının."

"Yahu vallahi ömür adamdır şu benim sevgilim," diyor düş kırıklığıyla; "Yani sen şimdi sırf bu yüzden mi seviyorsun bu şarkıyı?"

"Canım, salt bu yüzden olur mu hiç?" diyorum; "Herşeyden önce hiç yapmacığı yok. Sanatçı özle *-miş gibi-* yapmıyor; yüzde yüz yaşanmış bir özlem bu."

"Başka?" diyor.

"Şarkıyı dinlerken, az önce haberlerde Orhan Pamuk'la birlikte tartaklanan Yaşar Kemal'in bir sözü geldi aklıma," diyorum.

"Neymiş o?" diyor.

"*'Türküleri yaratanlar, yasaları yapanlardan daha güçlüdür'* der Yaşar Kemal."

"Güzel bir söz, ama," diyor; "Beni ilgilendiren Yaşar Kemal'in ne dediği değil, senin duyguların şu anda... Ben duygularını duymak istiyorum; sen düşüncelerini söylüyorsun canım."

"Seni delicesine özledim Neveser," diyorum; "Şu an, en derinimde duyumsadığım bu... Canımsın sen benim," derken Mihriban'ın oda kapısının açıldığını duyunca gelip de konuşmamızı dinlemesin diye kısa kesiyorum.

"Aşkım, haydi konuşuruz yine."

Kapatıyoruz.

"Özledim teninin kokusunu," diye mırıldanarak mutfağa geçiyor Mihriban.

"Ben de çay istiyorum," diye sesleniyorum ardından.

"Yaşar Kemal'in dediği gibi; şarkıları, türküleri, ezgileri yapanlar, yasaları yapanlardan daha mı güçlü gerçekten?" diye soruyorum kendime; "Şarkılar, bir toplumu biçimlendirme işinde yasalardan daha etkin bir işlev görüyor olabilir mi?"

Az sonra bir küçük tabak kurabiye ve çayla geliyor Mihriban..

"Bakıyorum da, *'özledim, özledim'* diye dolanıyorsun ortalarda," diyorum şakayla takılarak; "Hani sevgilin yoktu?"

"Vallahi yok!" diyor; "Ben galiba aşık olmayı özledim hocam."

"Mihriban!" diyorum.

Sıçrıyor sesime.

"Çab-buk!" diyorum aklıma gelenler uçup gidecek korkusuyla; "Steno!"

Kağıdı kalemi kapıp geliyor.

"Yaz!" diyorum; "Şarkılarımız var bizim."

"Yazdım hocam," diyor şaşkın.

"*Özledim teninin kokusunu, özledim*, diyen şarkılarımız var bizim," diyorum salonun ortasında volta atarak.

"Kökeni ister Türk, ister Kürt, ister Ermeni, ister Rum, ister Musevi olsun... Ne olursa olsun," diyorum; "Bu topraklarda doğmuş, bu topraklarda büyümüş olup da, bu şarkıyı duyunca yüreği titremeyecek tek kişi var mıdır bu ülkede?"

"Yoktur hocam," diyor yazmayı bitirince Mihriban.

"İster çoban, ister işçi, ister köylü olsun," diyorum; yazmaya başlıyor yeniden.

"İster ağa olsun, ister patron," diyorum; "İster dindar olsun, ister dinsiz... İster komünist olsun, ister faşist... İster birlikten yana olsun, ister bölücü... İster Sünni olsun, ister Alevi... İster kanun kaçağı olsun, ister polis... İster tutsak olsun, ister gardiyan... İster cellat olsun, ister kurban... İster pezevenk olsun, ister orospu..."

Mihriban'ın kurşun kaleminden çıkan hışırtı kesilince sürdürüyorum:

"An gelir, bir televizyondan bir radyodan *'özledim tenimin kokusunu özledim'* dizeleri yükselir," diyorum pencerenin önünde durup dışarıya bakarak; "Ta derinlerimize işler bu şarkı."

Gökyüzü hafifçe kızarmaya başlamış dışarıda.

"İşte o zaman, tüm bu zıtlıklara karşın," diyorum hızla yazan Mihriban'a dönüp; "özünde bu yurdun insanı olduğumuzu, bir mayanın hamuru olduğumuzu, kardeş olduğumuzu anımsarız bir anda hepimiz."

Gözüm kaleminde. Durduğu an sürdürüyorum.

"Dağda bölücülerle savaşan askerlerimizin yüreğini titretiyor da," diyorum; "askerimize kurşun yağdıran bölücüleri duygulandırmıyor mu bu şarkı?"

Dediklerimi yazmış, soran gözlerle "o kadar da değil," der gibi yüzüme bakarken;

"Dağdaki PKK'lıların telsiz konuşmalarını dinleyen askerlerimize sorun bunu," diyorum; "bu sorunun gerçek yanıtını onlar bilir ancak."

Bir sigara yakıp dumanını hınçla ciğerlerine çekerken gözleri dalan Mihriban, ağzımı açar açmaz yazmaya davranıyor yine:

"İmralı'da nöbet tutan askerimiz dinlerken duygulanıyor da," diyorum; "İmralı'da hapis yatan bölücübaşı duygulanmıyor mu *'özledim'*i dinlerken?"

Başını kaldırıp;

"Ama hocam," diyor Mihriban kıpkırmızı; "onda yürek mi var ki duygulansın?"

Gözlerinin içine bakınca, bakışlarını kaçırıp kulaklarını dikmiş, yazmaya hazır bekliyor.

"O, koğuşunda bu şarkıyı televizyondan dinlerken, kapısında nöbet tutan Mehmetçik'e sorun siz bunu," diyorum; "Bunu en iyi o bilir."

"Hocam bir yerlerde yayımlatacak mısınız yoksa bu yazdırdıklarınızı?" diyor kalemi bırakıp gözlerini iri iri açarak; "Hani, ne bileyim, böyle birinin..."

"Sorma sen, yaz," diyorum sözünü keserek; "İstanbul sokaklarında duyulur da, bölücülerin *Kürdistan'ın Başkenti* dedikleri Diyarbakır sokaklarında duyulmaz mı *'özledim'*? İzmir de dinlenir de, Şırnak'ta dinlenmez mi?"

Yazmayı bitirince;

"Dinlenmez mi Mihriban?" diyorum.

"Dinleniyordur herhalde hocam," diyor.

"Yaz öyleyse," diyorum; "Beyni yıkanmış bölücüler, İstiklal Marşı'mızı duyunca öfkeden çılgına dönüp bir şarjör mermi boşaltabilirler; fakat *'özledim'*i dinlerken yüreklerini titretenin sonuçta yine tıpkı İstiklal Marşı'mız gibi Türk damgalı Türkçe bir ezgi olduğunu, uslarının ucundan bile geçirmezler! İstiklal Marşı'mıza Türktür diye kurşun sıkan bölücüler, *'özledim'*i dinlerken -bunun da Türk ezgisi olduğunu unutup- göz yaşı dökebiliyorlarsa, bu onların siyasal bölücülüklerinin ne denli yapay olduğunu gösterir yalnız-

ca... Ne yaparsa yapsın, bu topraklarda doğmuş bu topraklarda büyümüş hiç kimse kendi ruhunu Türk ruhundan koparamaz. Akıp giden yaşamın içinde ruhumuzu titreten Türkçe şarkılar, her an yeniden kanıtlıyor bu gerçeği bize."

Sigarasını küllüğe bastırıp söndürürken;

"Yazdım hocam, bitti mi?" diyor.

"Şu ya da bu şarkı, bu ülkede doğmuş tüm bireylerin yürek tellerini topluca titretebiliyorsa," der demez başını eğip yazmaya koyuluyor hemen.

"İşte o bireylerin oluşturduğu topluma ulus denir Mihriban!" diyorum, yazıyor; "Kan, soy, sop, din, mezhep değil, ortaya çıktığı anda böylesi bütün ayırımları geriye itebilen bir *'toplu duygudaşlık'*tır ulusun mayası... İlk bakışta bireysel bir duygunun dışavurumu gibi algılanan *'özledim'* gibi aşk şarkıları, soycak kökeni ne olursa olsun bu topraklarda doğmuş büyümüş herkesin yüreğini aynı biçimde titreterek bir *toplu duygudaşlık* durumu yaratır ki, bu özellikleri nedeniyle bu gibi aşk şarkılarımıza *'sivil ulusal marşlarımız'* gözüyle bakabiliriz. Ulusumuzu bölerek ortadan kaldırabileceklerini sanan yayılmacı sömürgen yabancılar, *'özledim'* gibi Türkçe aşk şarkıları bu ülkede yaşayan başka başka soylardan gelme her yurttaşın yüreğini titrettiği sürece, amaçlarına ulaşamayacaklarını bilsinler."

Yazmayı bitirince kalemi bırakıp yüzüme bakıyor.

"Nokta! Bitti!" diyorum; "Yarın bilgisayarda dizersin bu yazdıklarını, haydi toparlan git sen de..."

"Hocam," diyor giyinip çıkarken; "Soyadı 'T-U-R-K' biçiminde yazılan Amerikalılarla ilgili ne bulduysam yazıcıdan çıkartıp dosyaladım. Benim masamın üzerinde duruyor; *'Türk Dosyası'* yazılı üzerinde, bakabilirsiniz."

"Tamam, bakarım."

"Yarın ben gelmiyor muyum gerçekten?" diyor.

"Yarın sen gelmiyorsun," diyorum.

Yüzü asılıyor.

"Ama, bu akşam gelebilirsin," diyorum.

Soran gözlerle yüzüme bakıyor.

"Kumkapı'da toplanıyoruz," diyorum; "Tankut dayın da geliyor üstelik. Git şimdi anneannenden izin al; verirse, saat sekiz gibi 'Kör Agop'un yerinde görüşürüz; tamam mı?"

"Heyoooo! Hocam, siz bir tanesiniz!" diye sevinç çığlıkları atarak asansörü beklemeden ikişer ikişer atlıyor basamakları.

"Tam bana göre bir çırak!" diye gülerek kapatıyorum kapıyı ardından.

Salona dönüp pencereden dışarıya bakarken 'özledim'in sözleri dolanıyor dilime. Güneş gökdelenlerin camlarını kızıla boyayarak batarken, içimde dev bir orkestra, yüzlerce keman, bin kişilik bir koro söylüyor:

"Özledim teninin kokusunu, özledim..."

Yüreğimin özlemle kavrulduğu hapislik günlerimde akşam olurken içime çöken terkedilmişlik duygusu, yıllar sonra yeniden yapışıyor yakama. Bir yandan içimdeki koro durmaksızın 'özledim'i söylerken, Ahmet Arif'in tok sesle okuduğu dizeler yankılanıyor ruhumun duvarlarında:

Akşam erken iner mahpushâneye
Ejderha olsa kâr etmez.
Ne kavgada ustalığın,
Ne de çatal yürek civan oluşun,
Kâr etmez, inceden içine dolan,
Alıp götüren hasrete.

Akşam erken iner mahpushâneye.
İner, yedi kol demiri,
Yedi kapıya.
Birden, ağlamaklı olur bahçe
Karşıda duvar dibinde.
Üç dal gece sefâsı,
Üç kök hercai menekşe...

Aynı korkunç sevdâdadır
Gökte bulut, dalda kayısı.
Başlar koymaya hapislik.
Karanlık can sıkıntısı...

Kürdün Gelini'ni söyler maltada biri
Bense volta'daymış ranza dibinde
Ve hep olmayacak şeyler kurarım,
Gülünç, acemi, çocuksu...

Vurulsam kaybolsam derim,
Çırılçıplak, bir kavgada.
Erkekçe olsun isterim,
Dostluk da, düşmanlık da.
Hiçbiri olmaz, halbuki,
Geçer süngüler namluya.
Başlar gece devriyesi jandarmaların...

Hırsla çakarım kibriti...
İlk nefeste yarılanır cıgaram,
Bir duman alırım, dolu.
Biliyorum, "Sen de mi?" diyeceksin,
Ama akşam erken iniyor mahpushâneye.

Ve dışarda delikanlı bir bahar,
Seviyorum seni,
Çıldırasıya...

Penceremden İstanbul'a bakarken, Yaşar Kemal'in *"Türküler yasalardan güçlüdür,"* sözü bir kez daha çakılıyor beynime.

"1927 Diyarbakır doğumlu şair Ahmet Arif!" diyorum gökte beliren yıldızlara bakarak; "Ne denli soycak ayrı saysan da kendini; ne denli göz kırpsan da ayrılıkçılığa; dilin Türkçe'ydi kardeşim! Duygun Türkçe'ydi! Çünkü Türkçe emzirdi seni..."

Perdeyi kapayıp ışığını açıyorum salonun. Saate bakıyorum: 19: 35...

"Eh, yarım saatte giderim Kumkapı'ya. Giyinip çıkmam gerek," derken, içimdeki koroyu susturamıyorum bir türlü:

"Özledim, teninin kokusunu özledim."

III
"KÖR AGOP'UN YERİ"NDE

Yaz akşamları gibi kalabalık değil bu akşam Kumkapı. Meyhaneler sokağa taşan masalarını sandalyelerini içeriye almış; hava serin. Bir yandan ay ışığı, bir yandan karşılıklı dizilmiş meyhanelerden taşan sarı ışık yalıyor dingin sokağın siyah parke taşlarını. Ortalık haydut bakışlarla çevreyi kolaçan eden balıkçı kedilerinden geçilmiyor. Ölmüş iki ressamın ruhları resmediyor Kumkapı'yı bu gece: Cihat Burak'ın kedileriyle Van Gogh'un "Cafe Terrace"ı.

Meyhane alışkanlığım yoktur. Rakı içmeyi bilmem. Anason kokusu ta çocukluğumdan kötü bir yer etmiştir belleğimde. Bizimkilerin toplandığı tentesinde "Kör Agop" yazılı meyhaneye de ilk kez geliyorum. İçeri girer girmez gözlerim masaları tarıyor. İleride, köşede görüyorum onları, masa dolu; herkes gelmiş. Yetmişine merdiven dayamış Tankut Atalay, kırlaşmış saçı, kısa kesilmiş sakalı, tok sesi ve dinç duruşuyla ünlü tiyatro oyuncusu sanatçı Rutkay Aziz'i andı-

rıyor uzaktan. Mihriban ayağa fırlayıp el sallıyor beni görünce.

"Herkese merhaba!" derken Tankut'la sarmaş dolaş oluyoruz.

Boynunda fuları, ceketinin göğüs cebinde ütülü mendili, yakasında Gazeteciler Cemiyeti rozetiyle iki dirhem bir çekirdek bu akşam Tankut. Masada sol yanında oturan yeni aşkını gözlerinin içi parlayarak tanıştırırken, coşkuyla ardarda sıraladığı özelliklerden ellibeş altmış yaşlarında gösteren bu Filiz hanımın, antikacı mı, sanat tarihçisi mi, sanat galerisi sahibi mi olduğunu ilk anda anlayamıyorum.

Yanaklarından öperken;

"Seni uzaktan Rutkay Aziz'e benzettim bu akşam Tankut Baba," diyorum kulağına; "Filiz Hanım da Selda Alkor'a benziyor maaşallah; dikkat edin, paparazziler takılmasın peşinize."

"Sen kendine bak," diyor Tankut gülerek; "Nilgün Belgün'le *'Düet ve Düello'* diye kitaplar yazıp magazin basınına konu olan sensin arslanım."

Çalıştığı gazetenin dış haberler bölümünü yöneten Mahir, birlikte olduğu hanımı tanıştırıyor:

"Arkadaşım Aysun, doktor..."

"Sen yalnız mısın bu gece abi, yoksa gelecek var mı?" diyor bol ödüllü emektar foto muhabiri, taze damat Serkan.

"Hayır, gelecek yok," diyorum; "benim de böyle sizin gibi onaltı yıl birliktelikten sonra evlenebileceğim biri var tabii, ama uzakta şimdi."

"Sen bizim gibi bekleme abi; biz meslek kurbanıyız," diyor Jale, Serkan'a sokularak.

"Yok Roma muhabirliği, yok Zürich muhabirliği, yok Londra muhabirliği derken," diyor Serkan Jale'yi içine sokacakmış gibi göğsüne bastırarak; "Jale'yi bir yana savurdu bu meslek, beni bir yana..."

"Ama yine böyle bir dış göreve borçluyuz aşkımızı Serkancığım," diyor Jale; "1991'de, Körfez Savaşı'nda, gazetelerimiz bizi Irak'a göndermiş olmasaydı, birbirimizi hiç tanımayacaktık belki de; unutma."

"Tarih 17 Ocak 1991, saat sabaha karşı 02:51; nasıl unuturum Jale?" deyip bize dönüyor Serkan;

"Bağdat'ta kaldığımız otelin yakınına düşen ilk bomba ödünü patlatmıştı Jale'nin," diyor; "Dehşet içinde sarılmıştık birbirimize."

"Bombaların altında, bomba gibi bir aşk!" diye gülüyor Mihriban; "İkinci Dünya Savaşı aşıkları gibi.. Ah, ne romantik."

"Aşk dediğin kavuşamamaktır zaten çocuklar," diyor Tankut; "Kavuşursun, evlenirsin, aşk biter."

"A-a? Olur mu hiç öyle şey Tankutçuğum?" diye sıçrıyor oturduğu yerde Filiz; telaşla Serkan'lara dönüp; "Siz Tankut'a bakmayın çocuklar," diyor; "Bir aşk evlenince bitiyorsa, o zaten aşk değildir."

"Elini çabuk tut Jale!" diyor Tankut; "Çocuk yapın hemen; yaşınız geçiyor."

Ardından bana dönüp;

"Onaltı yıl sonra evlenirsen kaç yaşında damat olacaksın sen?" diyor yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

"Tam senin şimdiki yaşında olacağım abi," diyorum; "yani altmış sekiz!"

Altmış sekizi duyunca yüzü asılıyor Tankut'un.

"Ama ben altmış sekiz yaşıma geldiğimde," diye sürdürüyorum; "senin gibi kırkbeş göstereceğimi, dinç kalacağımı ve senin kadar yakışıklıklı olacağımı hiç sanmam!"

Yüzü aydınlanıyor hemen.

"Aysuncuğum, hani ilk tanıştığımız günlerde sana bir kitap verip mutlaka oku demiştim ya, anımsıyor musun?" diyor Mahir; "Hani okurken *'ay deli bu adam yaaa!'* diye bağırmıştın; işte o kitabın yazarı karşında canım," diyor beni göstererek.

"Siz psikolog doktor musunuz, Aysun Hanım?" diyorum.

"Hayır, pratisyen hekimim," diyor.

"Eh, öyleyse sizin deli raporunuz bana işlemez," diyorum gülerek.

"Hocam, sanırım Aysun Hanım da benim gibi kötü anlamda kullanmıyor *'deli'*yi," diyor Mihriban göz kırparak.

"Tımarhanelik yazarlar çoktur ama," diyor Tankut; "*Orhan Pamuk ve Şizofreni* yazını okudum o sitede, ilginçti."

Derken, bir uğultu dolduruyor kulaklarımı; sarsılıp korkuyla ayağa fırlıyorum.

"Bir dakika, bir dakika çocuklar!" diyorum, "Deprem oluyor!"

Kahkahalarla gülüyorlar.

"Deprem değil o tren hocam, tren geçiyor," diyor Mihriban; "Az ötede köprünün üstünden geçti, bu gece daha bir kaç kez geçer, alışın buna."

"Bugün Orhan Pamuk'un duruşması vardı," diyor Mahir, "Olaylar oldu."

"Evet," diyor Tankut'un 'ikinci bahar'ı Filiz; "yüzüm kızardı izlerken. Bütün kızılelmacılar, sağcı-solcu ittifakı, faşistler, ulusalcı takım oradaydı. Resmen saldırdılar. Avrupalı gözlemcileri bile tartaklamışlar. Avrupa'ya rezil olmak için elimizden geleni yapıyoruz, sonra da bizi alın diye yalvarıyoruz adamlara, sen tut dünyaca ünlü yazarını iki söz etti diye yargıla, sonra da Avrupa'ya gireceğim, de! Gülerler yahu! Ah Aziz Nesin! Yüzde doksanımız aptal yahu bizim. Öyle değil mi Tankutçuğum?"

Avrupa'nın Amerika'nın borazanlığını yapan televizyon kanallarından duyduklarını, Tankut'un fularını özenle düzeltirken papağan gibi yineliyor Filiz.

"Ama bir milyon Ermeni'yi öldürdük diyor adam; doğru değil ki bu," diyor Tankut.

"Aslında bizim o Avrupalılara gülmemiz gerek," diyorum.

"Aa? Nedenmiş o?" diyor Filiz yüzünü buruşturarak..

"Sizin değer verdiğiniz bu Avrupalılar, Amerikalılar var ya?" diyorum; "putunu kendi yapar kendi tapar bunlar."

"Ne ilgisi var?" diyor yüzüme bakarak.

"Ermeni soykırımı da böyle Batı emperyalizminin kendi elleriyle yaratıp tapındığı bir put işte," diyorum.

"Nasıl yani?" diye üsteliyor Filiz.

"Bakın," diyorum; "Bir kitap okuyorum şimdi. 1920'lerde geçiyor olay. İstanbul işgal altında..."

"O yılların doğru dürüst bir filmini bile yapamadık," diyor Tankut çatalını tabağındaki peynir dilimine uzatırken; "Rusya Nazilerin işgaline uğradı; adamlar Ekim Devrimi'nden de Nazi İşgali'nden de beş yüzü aşkın film, yüzlerce

tiyatro oyunu, binlerce öykü, roman ve sayısız şiir çıkarttılar yahu."

"Sen ne diyorsun; Amerikalılar bir Kuzey-Güney Savaşı'ndan binlerce film, yüzlerce çizgi roman ürettiler abi," diyor Serkan; "Hollywood'un çektiği filmlerin yüzde doksanı kovboy filmidir; kovboy filmlerinin yüzde doksanı da Amerikan iç savaşını, İngiltere'ye karşı verdikleri Kurtuluş Savaşı'nı anlatır. Teksas, Tom Miks gibi çizgi romanlar da cabası."

"Bizim Kurtuluş Savaşı'mız da, Atatürk Devrimleri de sanatçılarımızın ihanetine uğramıştır," diyorum; "1995'te AKM'de Sanatçılar Kurultayı'na bir bildiri sunmuştum: *'Kurtuluş Savaşımız ve Atatürk Devrimleri bizzat Atatürkçü, laik geçinen sanatçılarımızın ihanetine uğramıştır, sanatçılarımız bir kaç yetersiz yapıt dışında doğru dürüst yapıt vermemişlerdir bu alanda, bu bir ihanettir ve milletçe bu ihanetin cezasını çekiyoruz'* dedim diye; başta Şükran Kurdakul, bütün 'solcu' sanatçılarımız *'Yalan söylüyorsun!'* diye üstüme yürümüşlerdi."

"Efendim içecek olarak ne alırsınız?" diye kulağıma eğiliyor garson.

"Bir bardak beyaz şarap, o kadar," diyorum.

"Ama yalan değil ki söylediklerin, doğru," diyor Tankut; "Bu konuda verilen yapıtların sayısı 10'u 20'yi geçmez."

"Oysa salt Süreyya Sami Bey'in Kurtuluş Savaşı anılarından bile en az beş tane uzun metrajlı film, onlarca roman, bir sürü tiyatro oyunu çıkar, bakın dinleyin" diyorum; "Gazeteci Süreyya Sami Bey.."

"Hocam, kağıt kalem var yanımda, yazayım mı?" diyerek çantasına davranıyor Mihriban.

"Meyhanede steno ha!?" diye gülüyorum; "Yok artık, daha neler."

"Mihriban *Avrupa Yakası* dizisindeki Fatoş'a ne kadar benziyor, farkında mısın?" diyor Aysun Mahir'e.

"A-a? Yahu sen nereden biliyorsun Süreyya Sami Bey'i?" diye gürlüyor Tankut.

Filiz Hanım izin isteyip tuvalete giderken; Tankut'un kulağına eğilip;

"Dayıcığım," diyor Mihriban; "Sakın evlenmeye kalkma bu Filiz Hanım'la. Bana biraz geçimsiz gibi geldi."

"Sahaflardan çok eski bir kitap aldım geçenlerde," diyorum; "Yazar Süreyya Sami Berkem."

"Ben mesleğe başladığımda Ahmet Emin Yalman'ın gazetesinde çalışırken Süreyya Sami Berkem arada bir gelirdi konuşurduk," diyor Tankut; "Allah rahmet eylesin. Çok beyefendi bir insandı."

"Anılarında yazdığına göre," diyorum; "İngiliz işgali altındaki İstanbul'da güç koşullarda işini sürdürmeye çalışıyormuş gazeteci Süreyya Bey."

"Arada bir anlatırdı o günleri rahmetli," diyor Tankut; "Ama anılarını yazıp yayımladığını ilk senden duyuyorum."

"Süreyya Sami Bey'in İngilizcesi çok iyiymiş," diye sürdürüyorum; "İstanbul'da satılan İngiliz gazetelerini günü gününe izliyormuş."

"Osmanlı'nın son yıllarında dünyayı dolaşmış Süreyya Bey," diyor Tankut; "Birinci Dünya Savaşı patladığında Japonya'daymış. Oradan Amerika'ya geçmiş. Güç bela İstanbul'a dönebilmiş. Birkaç dil biliyordu kendisi. Mütarekede İstanbul'da Nemrut Mustafa Divan-ı Harbinde idama mahkum etmişler Süreyya Sami'yi, adam zor kurtulmuş asılmaktan. Kurtuluş Savaşı'ndan sonra Atatürk onu Dışişleri'nde

görevlendirmiş. Başkonsolosluk, maslahatgüzarlık filan da yapmış."

"İngiliz işgali altındayken Londra'da basılan İngiliz gazeteleri iki gün gecikmeyle İstanbul'daki gazete bayilerine ulaşıyormuş," diyorum; "Ve işte o günlerde, Londra'da yayımlanan *News Cronicle* gazetesi, muhabirlerinden birini *Türklerin kıyıma uğrattığı Ermenilerin*(!) durumunu yerinde görüp gazeteye yazması göreviyle Kafkasya'ya gönderiyor. *New Cronicle*'da yayımlanmaya başlayan bu yazı dizisi hemen ilgisini çekiyor tabii Süreyya Sami Bey'in."

Tuvaletten dönüp Tankut'un yanına oturan Filiz, mavi döpiyesini çekiştirip düzeltirken;

"Ay, hâlâ bitemedi mi o konu?" diye söyleniyor kendi kendine.

Elindeki bıçağı tabağının kenarına bir kaç kez vuran Tankut, kafa kafaya vermiş kendi aralarında konuşup gülüşmeye başlayan Mahirlerle Serkanlara;

"Çocuklar!" diye sesleniyor; "Bakın o günler, işgalci İngilizler'in Vahdettin'e *'Ermeni kıyımı yapan Türkleri bulun ve asın'* dediği günler. Zavallı Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey'i yalancı tanıklarla Ermeni kıyımı yaptı diyerek astılar örneğin. Açın kulaklarınızı da dinleyin."

"Siz anlatın hocam, biz dinliyoruz, öyle değil mi Filiz Teyze?" diyor *'teyze'* sözcüğünü vurgulayarak Mihriban.

Filiz, Mihriban'ın 'teyze' demesine bozulurken;

"Evet, işte tam da böyle bir ortamda," diyorum; "yazı dizisinin son bölümünü okurken gözleri faltaşı gibi açılıyor Süreyya Sami Bey'in. *'Aman Tanrım!'* diyor; *'Gözlerime inanamıyorum. Okuduklarım gerçek mi, yoksa ben mi yanlış çeviriyorum?!'* Bir kez daha dikkatle okuyor. Hayır! Yanlış çevir-

diği filan yok! İngiliz gazeteci Kafkasya'da gördüklerini, olduğu gibi yazmış ve gazete de bunları aynen basmış."

"Eh, yandık öyleyse," diyor Filiz kendini kasarak; "İşte, Ermeni soykırımı yaptığımızı böyle yerinde saptamış adamlar. Durup dururken kimse kimseye *'Siz Ermeni soykırımı yaptınız'* demez ki canım?"

"Bir dakika Filiz Hanım, sandığınız gibi değil," diyorum; "Özetle şöyle diyormuş İngiliz gazeteci yazı dizisinin son bölümünde: *"Biz, Türkler Ermenileri kesmiş diye dünyayı birbirine kattık. Öyle bir çığlık kopardık ki eşine az raslanır! Bir insanın durup dururken hemcinsini böyle vahşi yamyamlar gibi doğramasına vicdanımız isyan ediyordu. Yaptığımız yayınlarla bütün uygar ülkelerde Türklere karşı genel bir nefret uyandırdık. Gazetem New Cronicle beni Türklerin yaptığı Ermeni kıyımını yerinde inceleyip yazmakla görevlendirdiğinde hiç oyalanmadan Türklere nefret duygularıyla yola çıktım. Geldim, gördüm ve şu satırları yazarken, şimdiye dek Türklere karşı beslediğim nefret ve kinden dolayı utanç duyuyorum. Kafkasya'ya gelmeden önce Türklere kin bağlamama neden olan gazetelerimizin başlıkları gelip geçiyor gözlerimin önünden: "Türk barbarlığı!" – "Türkler Ermenileri nasıl kesiyor!" – "Türkler uygarlık için kara bir lekedir!"- "Hunların yeni vahşetleri!" – "Türklerin tüyler ürpertici barbarlıklarına ilişkin yeni ayrıntılar!" vs... Oysa, benim Kafkasya'da gördüklerim, gazetelerimizde yazılanların tümden tersidir!"*

Boğazım kuruyor. Önümdeki su bardağına uzanırken;

"Hayda!" diyor Mahir, "Buyurun bakalım! E? Sonra abi?"

Bir yudum su içip sürdürüyorum:

"Kendi gazetelerimiz bizi çok kötü aldatmış!" diyor İngiliz gazeteci yazısında: *"Kafkasya'da dolaşırken, Türklerin öldürdüğü Ermenilerin değil, tersine Ermenilerin öldürdüğü Türklerin,*

öldürülüp yolun her iki yanına atılmış bilerce Türk'ün cesetleriyle karşılaştım. Bunlar Ermeni "dostlarımız"(!) tarafından öldürülen suçsuz Türklerdi!"

"Afedersiniz ama, anlattıklarınızda inanılmaz çelişkiler var!" diye dikleniyor Filiz; "Yahu herşeyden önce *'Türklerin Ermeni soykırımı yaptığı'* İngiltere devletinin resmi görüşü; adamlar *Mavi Kitap* filan yayımladılar o yıllarda bu konuda. O gazete *İngiliz* gazetesi olacak, o gazeteci de *İngiliz* olacak, tutup *Türkler Ermeni soykırım yapmadı, tersine Ermeniler Türk soykırımı yapmıştır,* diye yazacak ve İngiltere devleti de buna izin verecek, öyle mi?"

"Süreyya Sami Berkem'in 1960'ta basılan *Unutulmuş Günler* adlı kitabında yazılı efendim bütün bunlar," diyorum; "Ben uydurmadım."

"Süreyya Sami uydurmuş öyleyse," diyor Filiz.

"Ölümüne yakın yıllarda tanımıştım ben Süreyya Bey'i, çok yaşlanmıştı artık," diyor Tankut, "öyle palavracı bir adam değildi. Saygın bir yeri vardır Türk basın tarihinde."

Filiz yüzünü asarken, masanın öbür ucundan;

"E, sonra ne olmuş?" diyor Jale.

"İngiliz gazetecinin o yazısı şöyle sona eriyormuş Süreyya Bey'in anlattığına göre," diyorum; *"Ermenilerin kıyımından kurtulabilen Türklerin durumu ölenlerden daha berbattı. Açlık, yoksulluk, perişanlık bunları kemirip bitiriyor. Bunları görelim ve uygarız diye böbürlenmeyi bırakalım artık. Fakat bilirim ki Hıristiyan tutuculuğu bizi bu Müslüman Türk zavallılara yardımdan alıkoyacaktır. Ne yazsam, ne kadar yalvarsam, Hıristiyanlık dünyasından Ermeni kıyımına uğramış Türklere yardım sağlayamam. Öyleyse ey İslam dünyası! Sana sesleniyorum: Dünyanın bu köşesinde, Ermenilerin yaptığı kıyımdan her nasılsa kurtulup açlığın, hastalığın ve yoksulluğun pençesine düşmüş, inim inim*

inleyen binlerce din kardeşin var ki, senin yardımına muhtaçtır. Bunlara yiyecek ve ilaç gönderin. Bunları kurtarın!.."

"İngiliz'in yazısını okuyunca coşmuştur tabii Süreyya Sami Bey," diyor Tankut.

"Nasıl coşmasın Tankut Baba?" diyor Mahir; "Ben olsam havalara sıçrardım."

"Ben olsam o gazeteyi bööööyle dürüm yapar işgalci İngilizlerin gööööö..." derken Jale atılıp ağzını kapatıyor eşi Serkan'ın.

Başını hızla yana çekip ağzını Jale'nin elinden kurtaran Serkan;

"Göz-zün-ne sok-kar-dım!" deyince kahkahadan yıkılıyor ortalık.

"Durun çocuklar daha bitmedi," diyorum gülüşmeler yatışırken; "Süreyya Sami Bey, o yazıyı hemen çeviriyor ve yayımlanmak üzere *İleri* gazetesine veriyor."

"Yaşasın!" diye el çırpıyor karşımda Mihriban.

"Ertesi sabah," diyorum; "Kadıköy iskelesinden bir tane *İleri* gazetesi alıp bakıyor Süreyya Bey."

"Ee?" diyor Mahir'in sevgilisi Aysun merakla.

"Yazı basılmamış tabii, değil mi?" diyor Tankut.

"Evet, basmamışlar," diyorum.

"Yıkılmıştır adam," diyor Serkan.

"Doğruca basımevine koşup dizgicinin yakasına yapışmış," diyorum.

"Ben olsam gebertirim!" diye haykırıyor Mihriban.

"Bana bak!" diyor kaşlarını çatıp Mihriban'ın gözlerinin içine bakarak Tankut; "Sen de annen gibi terörist kesilme başıma!"

Mihriban'ın gülen yüzü bir anda yumruk yemiş gibi dağılıyor; kara bulutlar geçiyor gözlerinden.

"Ama dizgicinin suçu yokmuş ki Mihriban," diye sürdürüyorum ortam yumuşar umuduyla; "İşgalci İngilizlerin sansür kurulu, basımdan önce yaptığı denetimde bu yazıyı *ertelensin* damgasıyla basımdan çıkartmış."

Tankut'un sözlerine içerleyen Mihriban hızla masadan kalkıp tuvalete doğru giderken;

"Hah-hah-hay! Uygar Batı!" diyor Mahir; "Yavrum benim! Uygarlığa dikiz!"

"E? Ne olmuş sonra?" diyor Aysun.

"Süreyya Sami Bey'in tepesi atıyor tabii," diyorum; "*İngiltere'de New Cronicle gazetesinde çıkmış bir yazının çevirisi, İngilizlerin yönettiği İstanbul'da niçin yayımlanamıyor, bu nasıl uygarlıktır,* diye sormak üzere, İngiliz sansür yetkilisine çıkıyor."

"İşgalci İngilizler oyar yahu adamı," diyor Tankut, "Ya Bekirağa bölüğüne tıkar ya Malta'ya sürer ya da asar."

"İlginçtir, kötü davranmıyor sansür görevlisi Süreyya Bey'e," diyorum.

"Eh, ne de olsa uygar adamlar, bakın gördünüz mü?!" diyor Filiz.

"*Yanlışlık olmuş, yazıyı yeniden gazeteye koyun, bu kez basılmasına izin vereceğim,* diyor İngiliz görevli."

"Bakın, bakın, yanlışlık olmuş işte," diyor Filiz Mahir'e gülümseyerek; "Demedim mi ben size?"

Mihriban kızarmış gözlerle masaya dönüp yerine otururken;

"Ertesi gün yayımlanmış mı peki ağabey?" diyor Jale.

"O gün yazıyı yeniden gazeteye veriyor Süreyya Sami Bey," diyorum; "Ve ertesi sabah yine bir gazete alıp bakıyor hemen."

"Yayımlanmıştır bu kez tabii," diyor Filiz.

"Hayır," diyorum, "yazı yine çıkmamış!"

"Oooo!" diye uğulduyor masa.

"Yahu işe bakın?" diyor Doktor Aysun, "İngiltere'de yayımlanan bir yazının çevirisi İngilizlerin yönettiği İstanbul'da yayımlanamıyor."

"E, peki ne yapıyor Süreyya Sami Bey?" diyor Tankut.

"Oturup başına gelenleri ayrıntısıyla anlatan zehir zemberek bir yazı döşeniyor ve *"Binbaşı Thomson'a Açık Mektup"* başlığıyla, basılmak üzere çalıştığı gazeteye veriyor."

"Bu açık mektubu basıyor mu peki gazete?" diyor Serkan.

"Bunu da basamıyorlar," diyorum.

"Neden?" diyor Jale.

"Çünkü *Binbaşı Thamson'a Açık mektup*'un son paragrafı, yazanı da basanı da ipe götürecek sertlikte," diyorum.

Mihriban burnunu çekerek soruyor:

"Ne yazmış hocam?"

"Eğer ikna edeci bir açıklama yapıp özür dilemezseniz, sizi de İngiliz milletini de ölünceye dek "şerefsiz" sayarım, diye bitirmiş bu açık mektubu Süreyya Sami Bey."

"Üff! Çok sert!" diyor Serkan; "İngiliz işgali altındasın ve İngilizlere şerefsiz diyorsun! Kimse basamaz abicim bu açık mektubu."

"Süreyya Bey inatçı," diyorum; "İstanbul'da yayımlatamadığı bu açık mektubu, gizlice Anadolu'ya gönderiyor."

"Oh, iyi bari," diyor Mihriban.

"Ve sonunda," diyorum; "Balıkesir'de, Kuvayı Milliye denetiminde, *İzmir'e Doğru* gazetesinde yayımlanıyor *'Binbaşı Thamson'a Açık Mektup.*"

"O gazete ellerine geçerse yandı Süreyya Bey," diyor Mahir.

"Zaten o da bunu düşünüp İngilizlere şerefsiz dediği açık mektubun Balıkesir'de yayımlandığını duyar duymaz, kaçıp Anadolu'ya geçiyor hemen," diyorum.

"Yine de biraz hamasi bir hikaye gibi geldi bana bu anlatılanlar aşkım," diyor Filiz üşümüş gibi Tankut'a sokularak.

Altmışına merdiven dayamış Filiz'in yetmişine merdiven dayamış Tankut'a *'aşkım'* demesi Mihriban'ı gülümsetirken;

"Şimdi ben Süreyya Sami Bey'in çevirisini yaptığı o İngiliz gazetesinin peşine düştüm," diyorum çalıştığı gazetenin Londra muhabirliğini yapan Jale'ye; "1920'lerde yayımlanan o gazeteyi arayıp bulup çevirtip *"Türkler Ermenilerin soyunu kırmadı, tersine Ermeniler Türklere kıyım yaptı"* diyen İngiliz gazetecinin o yazısını çevirtip yayımlatacağım İstanbul'da."

"Bana öyle dik dik baktığına göre abicim," diyor Jale gülerek; "British Library'e gidip bu gazeteyi bulmak bana düşüyor."

"Siz Orhan Pamuk'a karşı yayımlatacaksınız o yazıyı anlaşılan," diyor Filiz.

"Yalnızca ona karşı değil," diyorum, "Bir alay devşirme aydın var üniversitelerde toplantılar düzenleyip *Biz Türkler Ermeni soykırımı yaptık* diye avaz avaz bağıran... Bunları, *Hayır gerçekte Ermeniler Türkleri doğradı, gözlerimle gördüm,* diyen bir İngiliz gazetecinin yazısıyla tokatlamak istiyorum."

"Sen o yazıyı bulsan da yayımlatamazsın cancağızım, boş ver, emeğine yazık," diyor Tankut.

"Neden?" diyorum; "Mahir çalıştığı gazetede yayımlatabilir örneğin."

"Tankut Baba doğru söylüyor abi," diyor Mahir; "Bizim gazete basmaz o yazıyı."

"Canım, çaktırmadan araya sokuverirsin sen de," diyorum; "Niye olmasın?"

"Atarlar abi beni gazeteden," diyor Mahir; "İstanbul basını aynen Süreyya Sami Bey'in bu olayı yaşadığı yıllardaki gibi sansür altında. Sen o yazıyı olsa olsa Anadolu'da kasaba gazetelerinde yayımlatabilirsin bugün de ancak."

"O günlerde sansür görevlileri İngiliz üniforması giymiş İngiliz subaylarıymış," diyor Tankut; "Şimdi yazı işlerinden sorumlu Türklere yaptırıyorlar sansürleme işlerini. Bizimkiler kraldan çok kralcı."

"Aynen öyle Tankut Baba," diyor Mahir; "O günle bugün arasında tek ayrım bu."

"Öyleyse yeniden Kurtuluş Savaşı veririz biz de!" diyor yumruklarını sıkarak Mihriban.

Ateş saçan gözlerini Mihriban'a dikip;

"Mahir'lerle Deniz'ler aynen senin dediklerini söylüyordu 1970'lerde!" diye gürlerken elini sertçe masaya vurup "Ama ne oldu?" diyor Tankut; "Mahirleri vurdular, Denizleri astılar!"

Masa buz gibi oluyor birden.

"Büyüdükçe annene benziyorsun!" diye yükseltiyor sesini; "Neler çektim *'İkinci Kurtuluş Savaşı'* diye tutturan anneni 12 Eylül zindanlarından kurtarana dek!"

Donup kalıyoruz hepimiz.

"Lütfen canım, sakin ol," diyor Filiz Tankut'a.

"İki yılda çıkarabildim anneni hapisten," diyor Tankut boyun damarlarını şişirerek; "Zorla evlendirdim onu, artık bu işleri bıraksın diye."

Alnına dek kızarıyor Mihriban.

"Bitmişti, tükenmişti annen," diyor; "seni doğurdu ve birkaç yıl içinde kan tüküre tüküre öldü. Niye?"

Mihriban çantasını kapıp ayağa fırlıyor, Jale koşup yapışıyor koluna.

"Olmadı Tankut Baba," diyorum kulağına eğilerek; "gecesini zehir ettin çocuğun."

Alev alev yanan gözlerini bu kez bana dikiyor;

"Sen zehirliyorsun belki de bu çocuğu kerameti kendinden menkul fikirlerinle!"

"Bu nasıl söz yahu şimdi?" diyorum; "Ne oldu sana? Çıldırdın birden."

"Otur yerine!" diyor yeniden Mihriban'a dönüp.

"Dayıcığım," diyor yerine otururken dudakları titreyerek Mihriban; "Ben..."

"Ağzından çıkana dikkat edeceksin!" diyor Tankut, sözünü keserek; "Üniversiteye gidiyorsun, çocuk değilsin artık. Bak, arslan sütü bile içiyorsun karşımda..."

Yarım yamalak iliştiği sandalyede yaprak gibi titriyor Mihriban.

"Ağlatacaksın kızı," diyorum dişlerimi sıkarak; "Bir iki tatlı söz et, gönlünü al çocuğun."

Mihriban'ın acınası görüntüsü yumuşatıyor Tankut'u.

"Kaldır bakayım bardağını," diyor kıza.

Bardağını ürkek bir kedi gibi Tankut'un gözlerinin içine bakarak kavrıyor Mihriban. Titreyen bardağın içindeki rakı dalgalanıp buzlar birbirine çarparken;

"Arslan sütü buzla içilmez," diyor yüz çizgileri yavaş yavaş yumuşayan Tankut; "tadını kaçırır rakının."

"Peki dayı," diyor Mihriban, yanakları pembe.

"Öyle zoru görünce basıp gitmek de yoktur rakı sofrası adabında," diyor; "Adabınla, yolunca, yordamınca içeceksen iç bu zıkkımı; yoksa içme."

"Peki dayı," diyor bir kez daha Mihriban.

Bardağını ona doğru kaldırırken;

"Ve beni koyup gitme, Mihriban!" diyor davudî tok sesiyle Tankut.

Bir sessizlik çöküyor masaya. Derken Attila İlhan'ın dizeleri dökülmeye başlıyor Tankut'un dudaklarından:

Beni koyup gitme ne olursun
Durduğun yerde dur
Kendini martılarla bir tutma
Senin kanatların yok

Düşersin yorulursun
Beni koyup gitme ne olursun

Bardağını Mihriban'ın bardağına hafifçe dokundurup dibinde kalan rakıyı bir dikişte bitirirken, yan masadan gür sakallı, avcı yelekli bir adam, ayağa fırlıyor ve Tankut'un bıraktığı yerden sürdürüyor Attila İlhan dizelerini:

Bir deniz kıyısında otur
Gemiler sensiz gitsin bırak
Herkes gibi yaşasana sen
İşine gücüne baksana

Evlenirsin çocuğun olur
Beni koyup gitme ne olursun

Sonun kötüye varacak
Beni koyup gitme ne olursun

Adam "Sağlığınıza!" deyip yerine otururken, arka masadan bir kadın sürdürüyor bu kez dizeleri:

Elimi tutuyorlar ayağımı
Yetişemiyorum ardından
Hevesim olsa param olmuyor
Param olsa hevesim
Yaptıklarını affettim
Beni koyup gitme ne olursun
Seninle gelmeyeceğim yine de
Beni koyup gitme ne olursun

Hepimiz alkışlıyoruz kadını.

"Haydi bakalım," diyor Tankut; "Attila İlhan'a içelim... Kaptan'a..."

"Ruhun şad olsun Kaptan," diyor Mahir.

"Attila İlhan da *İkinci Kurtuluş Savaşı* demiyor muydu hocam?" diyor Mihriban gözümün içine bakarak.

"Eyvah!" diyorum içimden; "Tankut patlayacak yine."

"Önce okulunu bitir de Mihriban," diyor Tankut; parlamıyor bu kez; "Sonra... Sonra Kaptan'ın dediğini yap: *Bir deniz kıyısında otur. Gemiler sensiz gitsin bırak. Herkes gibi yaşasana sen. İşine gücüne baksana. Evlenirsin çocuğun olur. Beni koyup gitme ne olursun...* Tamam mı?"

Masanın neşesi yerine geliyor Tankut yumuşayınca ve tam oradan buradan konuşmaya başlarken, fasıl heyetinden buruşuk yüzlü, Kumkapı'nın tüm geçmişini yüzündeki derin çizgilerde taşıyan kambur duruşlu esmer kemancı, çalmakta oldukları şarkıyı kesip, önündeki mikrofona uzanarak, dokunaklı bir sesle;

"Ben sana mecburum," deyince tüm bakışlar ona dönüp Attila İlhan'ın dizelerine kulak kesiliyor.

"Ay, Müjdat Gezen bu kemancıyı bir görse derhal çingene tiplemesine alır vallahi," diyor Filiz.

"Ben sana mecburum, bilemezsin," diye sürdürüyor yaşlı kemancı:

Adını mıh gibi aklımda tutuyorum
Büyüdükçe büyüyor gözlerin
Ben sana mecburum bilemezsin
İçimi seninle ısıtıyorum

Önündeki taburenin üstünde duran rakı bardağına uzanıp bir yudum alıyor ve rengi atmış kemanını omzuyla yanağının arasına kıstırıp yayı tellerin üzerinde dolaştırıyor rasgele. İçimden *'Attila İlhan sağ olsaydı da görseydi, kim bilir ne kadar mutlu olurdu?'* derken, kemanı indirip okuduğu şiiri bıraktığı yerden sürdürüyor kemancı:

Ağaçlar sonbahara hazırlanıyor
Bu şehir o eski İstanbul mudur?
Karanlıkta bulutlar parçalanıyor
Sokak lambaları birden yanıyor
Kaldırımlarda yağmur kokusu

Ben sana mecburum sen yoksun
Sevmek kimi zaman rezilce korkuludur
İnsan bir akşam üstü ansızın yorulur
Tutsak ustura ağzında yaşamaktan
Kimi zaman ellerini kırar tutkusu
Birkaç hayat çıkarır yaşamasından
Hangi kapıyı çalsa kimi zaman
Arkasında yalnızlığın hınzır uğultusu

Dizeleri bitirir bitirmez *'yalnızlığın hınzır uğultusu'*nu hepimize duyurmak istermiş gibi kemanına sarılıyor adam yeniden. Bu sırada, çaprazımızdaki masadan yükselen sesle yeniden doğuyor Attila İlhan:

Fatih'te yoksul bir gramafon çalıyor
Eski zamanlardan bir Cuma çalıyor
Durup köşe başında deliksiz dinlesem
Sana kullanılmamış bir gök getirsem
Haftalar ellerimde ufalanıyor
Ne yapsam ne tutsam nereye gitsem
Ben sana mecburum sen yoksun

Belki Haziranda mavi benekli çocuksun
Ah seni bilmiyor kimseler bilmiyor
Bir şilep sızıyor ıssız gözlerinden
Belki Yeşilköy'de uçağa biniyorsun
Bütün ıslanmışsın tüylerin ürperiyor
Belki körsün kırılmışsın telâş içindesin
Kötü rüzgâr saçlarını götürüyor

Ve işte tam burada, *'rüzgar saçlarını götürüyor'* sahnede dizelere eşlik eden kemanın...

Sonra *'bir şilep sızıyor'* hepimizin *'ıssız gözlerinden'*...

Ve dayanamayıp gür sesiyle *'Ne vakit bir yaşamak düşünsemmm! Bu kurtlar sofrasında belki zoooor!'* diye ayağa fırlıyor Baba Tankut:

Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Bu kurtlar sofrasında belki zor
Ayıpsız fakat ellerimizi kirletmeden
Ne vakit bir yaşamak düşünsem
Sus deyip adınla başlıyorum
İçim sıra kımıldıyor gizli denizlerin
Hayır başka türlü olmayacak
Ben sana mecburum bilemezsin.

Hep bir ağızdan, fısıltıyla, bir duaya amin der gibi; *'Ben sana mecburum, bilemezsin'* diyerek bitiriyoruz şiiri ve hep birlikte alkışlıyoruz iki ay üç gün önce yitirdiğimiz Attila İlhan'ı.

"Ve *bizim* şiirlerimiz de var," diyorum Mihriban'a; "*biz*'i *biz* yapan."

Şarkılarımızla ilgili yazdırdıklarımı unutmamış;

"O yazınıza bunu da ekleyelim hocam," diyor Mihriban.

"Sahi," diye araya giriyor Tankut; "Attila İlhan hiç sözetmedi değil mi senin kitaplarından?"

"A-a? Etmez olur mu hiç?" diyorum; "*İblisin Kıblesi* kitabımı ilk kez 1999'da *İrtica* adıyla yayımladığımda tanışmıyorduk daha, üstelik kitabı da göndermemiştim ona... Ama bir sabah, Cumhuriyet okurken gözlerime inanamadım. Attila İlhan, *İblisin Kıblesi'ni mutlaka okuyun* diyordu yazısında. Aradım hemen, ulaşamadım o gün. Ertesi gün, bir kez daha sözetti *İblisin Kıblesi*'nden. Aradım yine, ulaşabildim bu kez; teşekkür ettim utana sıkıla. *Gel, görüşelim*, dedi. Gittim, tanıştık. Sonra, haftada bir görüşmeye başladık. Çok desteğini gördüm Attila İlhan'ın, Allah rahmet eylesin."

"Ben de çok severim Attila İlhan'ı Tankutçuğum," diyor Filiz.

"Bunca kitap yazmıştır, fakat hiçbir yapıtı yabancı dillere çevrilmemiştir Attila İlhan'ın," diyorum; "Bu konuyu konuştuğumuzda; *'Beni de çevirmezler seni de... Bizim gibi vatansever yazarların hiçbirini çevirmezler... Batılıların çevirdiği Türk yazarlarının çoğunluğu ya haindir, satılmıştır ya da casustur.'* demişti bana."

"İşte burada yanılmış," diyor Tankut; "Onu da çeviriyorlardı seni de; hepinizi, bütün vatanseverleri çeviriyorlar."

"Nasıl yani?" diyorum.

"Yayınevleri değil tabii," diyor Tankut gülerek; "İstihbarat örgütleri... Anında çevirip didik didik okuyorlar yazdıklarınızı, dahası raporlar bile hazırlanıyor hakkımızda."

"Ha, o anlamda belki," diyorum.

"Belki değil, öyle," diyor yüzüme anlamlı bir bakış fırlatarak; "Ben öyle diyorsam, öyledir."

"Eh, onların kendi devletlerine karşı görevleri o, bizim kendi halkımıza karşı görevimiz bu," diyorum; "Herkes görevini yapıyor sonuçta."

"Sen Osmanlıcılığa karşısın, Attila'daysa Osmanlıcılık vardı biraz," diyor; "Takışmadınız mı hiç bu yüzden?"

"Attila İlhan gerçekte Müslümanların Atatürk'ten soğutulmasına karşıydı Tankut Baba," diyorum; "Müslümanları Atatürk'le barıştırmak, Atatürk'ü onlara sevdirmek isterken yanlış bir yol tuttu bence. *'Atatürk laik değildi, Dil Devrimi'nden vazgeçmişti'* gibi sözler ettiyse, nedeni budur. Bense *laikliğin Müslümanlığa aykırı olmadığını, Atatürk Devrimleri'nin Müslümanlığa ters düşmediğini* kanıtlayarak Atatürk'le Müslümanlar arasına ekilen düşmanlık tohumlarını yok etmeye çalıştım kitaplarımda. Tuttuğumuz yol ayrıydı belki, ama amacımız aynıydı: *Müslümanları Atatürk'le barıştırmak*... Türkiye'nin bundan başka kurtuluşu yok çünkü."

"Geçenlerde Ceviz Kabuğu'nu izlerken" diyor Tankut; "Adın geçince kulak kabarttım; bir ileti göndermişsin, Hulki Bey okudu: *Osmanlı'nın son Genelkurmay Başkanları Almandı, Ermeni soykırımı dedikleri olaylar, Osmanlı ordusunda Genelkurmay Başkanlarının Alman olduğu yıllara denk geliyor,* diyordun galiba; yanlış anlamış olabilirim."

"Yanlış anlamamışsın," diyorum; "Aynen öyle; ama üzerinde durulmadı pek. 1915'te, olaylar sırasında Osmanlı ordusuna Alman subayları komuta ediyordu. Osmanlı tümüyle Alman yarı-sömürgesi durumundaydı."

"Ben de biliyorum," diyor Tankut; "Ama bunu Ermeni olaylarında Alman sorumluluğu biçiminde gündeme getirmek önemliydi."

"Öyleyse niçin Almanya suçlanmıyor Ermeni meselesinde?" diyor doktor Aysun; "O yıllarda tüm buyrukları Alman subayları vermişse, bugün Almanya hangi yüzle Ermeni soykırımı yaptınız diye bizi suçluyor?"

"İşte ben de bunu sormuştum o akşam Ceviz Kabuğu'ndaki konuklara," diyorum.

"Ama kurcalamadan geçtiler," diyor Tankut; "Herşeyi kurcalayan Hulki Bey, üzerinde durmadan geçti bunu."

"Onun işi de kolay değil," diyorum.

"O yıllarda Osmanlı'nın Genelkurmay Başkanları Almanlar mıydı gerçekten?" diyor Mahir.

"Bir kaç kaynakta geçiyor bu," diyorum; "Ben de *'Türkiye'nin Siyasi İntiharı: Yeni Osmanlı Tuzağı'* adlı kitabımda kaynak göstererek yazmıştım bunu."

"Çıkar çıkmaz gönderdim o kitabı size Mahir abi," diyor Mihriban; "Almadınız mı?"

"Yok Mihriban, gelmedi bana," diyor Mahir; "Neyse, ben kitapçıdan alır okurum."

"Yahu sömürgecilik diye bir olgu var," diyor Serkan; "Osmanlı olmuş sömürge... Osmanlı kendi kendini yönetemiyordu ki son dönemde, yabancılar yönetiyordu... Bunu gözardı ediyorlar olayları değerlendirirken. Osmanlı'yı içten yıkmak isteyen yabancı devletler kışkırtmış Ermenileri. "

"Orhan Pamuk Nobel alacak diye, bütün bu gerçekleri yok sayıp, *'şeytan Türkler melek Ermenileri durup dururken doğradılar'* mı diyeceğiz yani şimdi?" diyor Jale.

"Geçen gün bir yazı okudum," diyor Aysun; "Orhan Pamuk'un romanlarını İngilizce'ye çeviren Mauren Freely diye bir Yahudi kadın varmış. İngiltere'de bir Yazarlık Okulu varmış bu kadının. Salman Rüşdi bile bu kadının yazarlık okulunda okumuş; onu da bu kadın ünlendirmiş diyorlar. Doğru mu?"

"Bilmem, bilmiyorum," diyorum.

"Doğru, doğru," diyor Mahir atılarak, "Aslında 1985'te Amerika'da *International Writing Program* diye bir yazar kursuna katıldıktan sonra değişmiş Pamuk'un yazgısı."

"Bir kursa gittim hayatım değişti yani, öyle mi?" diyor gülerek Mihriban; "Hocam ben de gideyim mi o kursa?"

"Ne o?" diyorum; "Çıraklık zor geldi galiba, kolay yoldan yazar olup ünlenmek mi istiyorsun yoksa sen?"

"Yalnız öyle sıradan bir kurs değilmiş bu," diyor Mahir; "Amerikan Dışişleri Bakanlığı dünyanın bütün ülkelerinden bir takım yazarlar toplayıp giderlerini devlet bütçesinden karşılayarak bu kursta eğitiyormuş. Orhan Pamuk'un gittiği, böyle, Amerikan devletinin finanse ettiği bir yazarlık kursuymuş işte."

"Her taşın altında CIA görüyorsunuz," diyor Filiz; "Her başarılı Türk'e bir kulp takıyorsunuz. Onu kıskanan yazarların çıkardığı dedikodular bunlar bence."

İrkildiğimi görünce göz kırparak gülüyor Serkan.

"*Türkler Ermenileri Kürtleri doğradı* diye demeçler vermesi Nobel almak içindir bence," diyor Mihriban; "Belki de kursta öğretmişlerdir."

"Sence Nobel'i verirler mi Tankut Baba?" diyor Serkan.

"Hayır vermezler, " diyor Tankut; "Çünkü o Nobel'i aldıktan *sonra* söylemesi gerekeni, Nobel'i almadan *önce* söyledi."

"Evet, söyleyebileceği en sivri sözü söyledi artık," diyor Jale; "söylenebilecek daha sivri bir söz kalmadı bence."

"Eh, dolayısıyla diyebileceği başka söz de kalmadı," diyor Tankut; "O da diğerleri gibi Nobel adaylığından emekli olur."

"Tankutçuğum, bir Türk Nobel alacak diye sevinmemiz gerekirken, tutmuş neler söylüyorsunuz, kulaklarıma inanamıyorum vallahi," diyor Filiz, "Yahu, ben yılın en az altı ayını işim dolayısıyla İtalya'da geçiren bir insanım. Yurt dışında *Türk* demeye utanıyorum kendime. Hiç kimseye söylemiyorum Türk olduğumu. Söylersem kimse iş yapmayacak benimle. Oralarda manava gitsem, domates almaya kalksam, Türk olduğumu söylesem, en çürüğünü verirler bana. Böyle kötü tanıyorlar Türkleri. İçimizden bir aydınımız çıkmış, dünyaca ünlü bir Türk yazarımız olmuş, dışarıda bütün Türklerin yüzünü ağartacak, başını dik tutacak bir şey değil mi yahu bir Türk'ün Nobel ödülünü kazanması? Bırakın adamı, alsın Nobel'i!"

"Yurtdışında Türklere kötü davranılmasında yazarların Türkleri dünyaya kötülemesinin büyük etkisi var ama Filiz

Hanım," diyorum; "Onların dünya çapında ünlenmeleri, Türkleri dünya çapında kötülemelerinin bir sonucu."

"Siz yurtdışında yabancı manavdan iyi domates mi almak istiyorsunuz?" diyor Jale.

"Evet!" diyor Filiz.

"Öyleyse siz de İtalyan manavın önünde avaz avaz *'Kahrolsun Türkler!'* diye bağırın, o zaman size domatesin en güzelini verirler."

"Öh-ho! O zaman Nobel bile alırsınız," diyor Mahir gülerek.

Altı kişilik fasıl heyeti; Sulukule aksanıyla 'n'leri 'r'ye çevirerek "Vuslatırrrrrrrr başka alemmmm, serrr bir ömre bedelsirr" diye kendilerinden geçmişken "Haydaaa!" diye ortaya fırlıyor bu konuşmalardan sıkılan yeni gelin Jale:

"Dom-ma-tes-sin çek-kir-değ-ği kır-mız-zı kır-mız-zı!"

Çalıp söyledikleri şarkıyı hemen kesen fasıl heyeti Jale'ye eşlik etmeye başlıyor ve hep birlikte el çırparak söylemeye başlıyoruz:

"Dom-ma-tes-sin çek-kir-değ-ği kır-mız-zı kır-mız-zı!"

Jale hem göbek atıp hem söylüyor.

"Or-ran Pam-muk ..... ler-rin yıl-dız-zı yıl-dız-zı"

Serkan şaşkın, oturduğu yerden;

"Yapma Jale," diyor onu yatıştırmaya çalışarak; "bu meyhanenin sahipleri Ermeni, çok sevdiğim insanlar, üstlerine alınıp üzülebilirler."

Bu curcunada; "Domatesin çekirdeği kırmızı değildir yavrum, sarıdır sarı!" diye ayağa fırlayan Filiz, hışımla kapıya doğru giderken;

"Filizciğim, gitme, dur, lütfen," diye ardından koşup yakalıyor onu Tankut.

Fasıl heyetini de coşturan Jale, yanına gelen klarnet eşliğinde durmak bilmiyor:

"Dom-ma-tes-sin çek-kir-değ-ği sap-sar-rı sap-sar-rı."

"Oh değiştirdi, neyse, çok şükür, sarardı domates," diyerek Jale'nin yanına gidip birlikte oynamaya başlıyor Serkan.

İkinci dizeye atlıyor Jale coşkuyla;

"Fil-liz-han-nım nob-bel-ler-rin şap-şa..." demeye kalmadan Serkan beline sarılıp dudaklarından öperek susturuyor Jale'yi.

"Damat gelini öpüyor, oley!" diye alkışlıyoruz onları.

Yeni evliler soluk soluğa masadaki yerlerine dönerken;

"Tankut Baba'yla Filiz Hanım ilk kavgalarını edecekler Orhan Pamuk yüzünden," diyor Mahir.

Tankut az ötede kapıdan çıkmadan yarı yolda yakaladığı Filiz'i yumuşatmaya çalışırken;

"Ben hiç sevmedim bu Filiz'i, nereden buldu Tankut dayım bu kaknem kadını," diyor Mihriban.

"Mihribancığım, Filiz'i sevmesen de dayının sevgilisi olduğuna göre saygı göstermek zorundasın," diyor Serkan; "Hepimiz bu gece burada tanıdık onu, daha ilk geceden hırlaşmayalım kadınla n'olur."

"Size bir şey söyleyeyim mi, ben de sevmedim," diyor Aysun; "Menopozu başına vurmuş sanki."

"Bir Türk yurtdışında başarılı olmaya görsün, hemen basıyorsunuz damgayı! Olmaz ki canım," diye homurdanarak Tankut'la birlikte masaya dönüyor Filiz.

Serkan, klarnetçiyi yanına çağırıp kulağına birşeyler fısıldıyor. Tankut'lar masadaki yerlerine oturmak üzereyken "İkinci Bahar"ı çalmaya başlıyor fasıl heyeti. Serkan Jale'yi kaptığı gibi dansa sürüklüyor.

"Aşkım, bu dansı bana lütfeder misin?" diyor gözlerinin içi gülerek Tankut, Filiz'e.

Birden yumuşuyor Filiz. Serkan'ların yanına gidip dansa başlıyorlar birlikte.

"İkinci bahar yaşıyor ömrüm," diye inliyor *'Kör Agop'un Yeri'*; "Gel, benim yarim oluver şimdi.."

Seni gül gibi öpe koklaya
Gözümden, dilimden, sakınır saklar
Bugünkü aklımla severim şimdi

Mahir'le Aysun da kalkıyorlar dansa. Bir biz kalıyoruz masada Mihriban'la.

"Şarkılarımız var bizim, hocam," diyor göz kırparak; "Filiz Hanım'la bile duygudaş etti bizi Özdemir Erdoğan'ın şarkısı."

"Sözleri de ezgisi de Sezen Aksu'nun," diyorum, aklımda Neveser; "Özdemir Erdoğan, yorumcusu bu şarkının."

"Hocam, Neveser Abla gelmeyecek mi bu yakınlarda?" diyor içimden geçenleri okumuş gibi.

"Yılbaşında geliyor," diyorum.

"Harika!" diyor el çırparak sevinçle; "Bu akşam burada olmadığına göre, sizinle dans edebilirim."

Kalkıp biz de karışıyoruz dansedenlerin arasına.

Şiirler, şarkılar söyleyerek
Mehtabı birlikte seyrederek
Benimle bir rüya kuruver şimdi, aahhh....

Bakıyoruz, Tankut'la Filiz hepimizden yaşlı ama, Serkan-Jale çiftinden de, Mahir-Aysun çiftinde de çok daha romantik sarılmışlar birbirlerine.

Dans bitince müzisyenleri alkışlayıp yerlerimize oturuyoruz hep birlikte.

"Şimdi size kitap ödüllü bir bilmece soracağım," diyor Tankut; "Hanginiz bilecek bakalım?"

"Ben bileceğim!" diyor coşkuyla Jale.

"Türkiye'de yüzün üzerinde kitap yazmış, kitapları bir milyondan çok satmış, yazdıklarıyla siyasi kaderimizi etkilemiş, fakat adını kimsenin bilmediği bir yazar var," diyor Tankut; "Söyleyin bakalım kimdir bu yazar?"

"Aziz Nesin!" diyor Jale hiç duraksamasız.

"Bilemedin," diyor Tankut; "Evet onun kitaplarının sayısı yüzü geçmiştir ama, hiçbir kitabı bir milyon tane satmadı; üstelik tanımayan da yoktur Aziz Bey'i, simitçiye sorsan bilir. Ben *hiç tanınmamış bir yazar* diyorum."

"Cemal Kutay!" diyor Mahir; "Yanlış bilmiyorsam kitaplarının sayısı 187'yi buluyor."

"Sen de bilemedin," diyor Tankut; "Evet, Cemal Kutay yüzden çok kitap yazmıştır gerçekten, ama hiçbir kitabının satışı bir milyonu bulmadı. Ayrıca, tanınmış bir yazardı o da. Hem *kitapları milyonlarca satmış* olacak, hem de *hiç tanınmamış* olacak; benim sorduğum böyle bir yazar."

"Yahu Tankut Baba," diyorum; "Hem yüzden çok kitap yazmış, hem her kitabı bir milyon tane satmış, hem de hiç tanınmamış bir yazar olur mu Allah aşkına?"

"Refik Korkud'u diye birini duymadın mı sen hiç?" diyor.

"Refik Korkut mu?" diyorum; "Hayır, duymadım."

"**T** ile Korku**t** değil, **D** ile Korku**d,**" diyor; "Yüzbeş tane kitap yazmış Refik Korku**d**'u tanımayan bir yazar var karşımda. Utan!"

"Ne yalan söyleyeyim, hiç duymadım," diyorum.

"Sizin kuşak bilmiyor, ama bizim kuşak çok iyi bilir Refik Korkud'u," diyor elini ceketinin iç cebine atarak; "Bilmece filan şakaydı; sana getirdim bu kitabı. Seversin böyle sahaflık şeyleri sen. Al bakalım."

Sararmış, solmuş, üzerine mürekkep damlamış *"Aydınlar ve Subaylar"* adlı 64 sayfalık küçük bir kitapçık bu. Tankut Baba'nın sözünü ettiği Refik Korkud yazmış. Şöyle bir evirip çeviriyorum elimde; bakıyorum, yayınevinin adı yok. 1969'da İş Matbaası'nda basılmış. Kapakta çerçeve içine alınmış bir açıklama var:

> Genel Kurmay Başkanlığının 16 Haziran 1969 gün (HRK: 3443-119-69/İNCİ-226) sayılı emirleri ve GNKUR. BŞK. K.K.K. 27 Haziran 1969 gün, (HRK: 5411-133-69 NŞR) sayılı emirleriyle SİLAHLI KUVVETLERE YARARLI görülmüştür.

"Eh, tabii bir milyon tane satmıştır bu kitap," diyorum; "Türkiye beşyüz bin asker besliyor, iki dönem dağıtmış olsalar bir milyon eder."

"Kitabın adına ve yayımlanma tarihine dikkatini çekerim," diyor Tankut; "'*Aydınlar ve Subaylar*' - 1969!.."

"Evet."

"Doğan Avcıoğlu önderliğindeki Atatürkçü sivil aydınların, ordudaki Atatürkçü subaylarla birleşip Atatürkçü sol bir darbe örgütlemeye başladıkları yıldır 1969," diyor Tankut; "Doğan Avcıoğlu, Türkiye'nin ancak Atatürkçü subayların yönetime el koymasıyla kurtulacağını savunan DEVRİM diye bir dergi çıkartmaya başlıyor 1969'da..."

"Bende bir kaç sayısı var o derginin," diyorum; "Sahaflardan almıştım."

"En çok da subaylar arasında okunuyor bu DEVRİM dergisi," diyor; "Ve aynı yıl, 1969, Refik Korkud diye bir yazar çıkıyor, *'Aydınlar ve Subaylar'* diye bir kitapçık yazıyor; subayları Doğan Avcıoğlu'nun DEVRİM çizgisinden ayırmayı amaçlayan bu kitap, Genel Kurmay tarafından *'Silahlı Kuvvetlere Yararlı'* görülüyor ve de subaylara dağıtılıyor. Evet, yıl 1969!"

"İki pehlivan çıktı meydane, ikisi de birbirinden merdane!" diye gülüyor kitabı elimden alıp incelerken Mahir.

"Sovyetler Birliği'nin Türkiye'deki Kültür Ataşeleri, Doğan Avcıoğlu'nun DEVRİM dergisine gidip geliyorlar sürekli," diyor Tankut; "Eh, CIA'da boş durmuyor tabii bu arada. Derken iki yıl geçiyor aradan, Refik Korkud'un bu küçücük, 64 sayfalık kitapçığını okuyan subaylar, Doğan Avcıoğlu'nun binlerce sayfa yazısını okuyan sol Atatürkçü aydınların da, bunlarla ilişkiye giren Atatürkçü subayların da kafasını eziyor 1971'de..."

"12 Mart 1971, Balyoz Harekatı," diyorum.

"Evet, şimdi söyle bakalım," diyor; "Sen bu Refik Korkud'tan daha etkili bir yazar gördün mü?"

"Senin dilinin altında bir şeyler mi var abi?" diyorum; "Yoksa durup dururken anlatmazdın bunları."

"Anlayana sivri sinek saz, anlamayana davul zurna az," diyor.

"Yorma beni bilmecelerle bu gece," diyorum; "Ne demek istediysen söyle açık açık."

"Yine kendini Doğan Avcıoğlu sanan bir takım Atatürkçüler türedi," diyor; "Onun çıkardığı YÖN ve DEVRİM der-

gilerine özenen yayınlar kapladı ortalığı. Umudunu orduya, Atatürkçü subaylara bağlayanlar çoğaldı."

"Yani, Refik Korkud'ların da eli armut toplamıyordur bu arada, demek istiyorsun; öyle değil mi?"

"Aynen öyle," diyor.

"Bu uyarı banaysa, hiç gerek yoktu Tankut Baba," diyorum; "Refik Korkud'u şimdi senden öğrendim, ama darbe dalaverelerinin sonunun nereye varacağını biliyorum çok şükür. Şaşarım darbeye umut bağlayanların aklına."

"Ben bu Refik Korkud'u yalnız bunun için anlatmadım sana," diyor; "Hani seni bir telgrafla davet etmiş bir ajans."

"Evet."

"Bak şimdi," diyor; "1945'te Rusya'ya karşı Amerika'yla işbirliği yaptıktan sonra, bizim devlet, komünizme karşı kurulan dernekleri ve yayınları el altından destekledi. Çeşitli kanallardan anti-komünist haberler ve yazılar vererek besledi bunları devlet."

"Biliyorum, okudum bunları."

"Ankara'da bir apartmanın en alt katında *Türkiye Fikir Ajansı* diye bir yer vardı," diyor; "Sen daha kısa pantolonla misket oynuyordun bu ajans 1958'de kurulduğunda."

"Eh, dört yaşındaymışım," diyorum.

"Komünizme, Rusya'ya karşı yayınları yazılarla beslemek için kurulmuştu bu ajans," diyor; "Kim vardı bu ajansın başında biliyor musun?"

"Nereden bileyim?" diyorum.

"Refik Korkud!" diyor; "Evet, Refik Korkud vardı bu ajansın başında."

"Çok ilginç," diyor incelediği kitapçığı önüme koyarken Mahir.

"Ben gencim daha, Ahmet Emin Yalman'ın Vatan gazetesinde çalışıyorum o dönemde," diyor Tankut; "Refik Korkud'la tanışıklığım var, arada bir uğrardım onun Fikir Ajansı'na. Bu *Türkiye Fikir Ajansı*'nın MİT tarafından kullanıldığı söylenirdi o yıllarda."

"Eh, doğal tabii," diyorum; "Soğuk Savaş yılları."

"Avni Özgürel var, bilirsin," diyor; "hani şimdilerde Radikal gazetesinde köşe yazıları yazıyor."

"Evet"

"O tarihlerde üniversitede okuyan milliyetçi bir gençti bu Avni Bey," diyor; "Bunlar 1965'te üniversitede okurken komünizme ve Rusya'ya karşı *İkinci Kuvayı Milliye* diye bir dernek kurmuşlar."

"Bunların *İkinci Kuvayı Milliye* dedikleri de Amerika'nın kucağına oturup Rusya'ya sövmekten ibaret," diyorum; "Öbür takım da Rusya'nın kucağına oturmuş Amerika'ya sövüyor zaten."

"Sen *Türkiye'nin Siyasi İntiharı* kitabında belgeleriyle çok güzel yazmışsın bunları," diyor; "O kitabına diyecek yok."

"İblis'in Kıblesi'nde de yazdım Tankut Baba," diyorum; "ama sen okumadın daha."

"Şimdi bu Avni Bey var ya?" diyor; "O ve arkadaşları çıkartacakları Rusya karşıtı dergide kullanmak üzere haber ve yazı almak için sık sık Refik Korkud'un MİT bağlantılı *Türkiye Fikir Ajansı*'na uğruyorlar o dönemde. Hatta, Avni Bey'in bir iki yıl önce Radikal'de anlattıkları doğruysa, 1966, 1967 yıllarında Abdullah Öcalan da tıpkı Avni gibi sıkı bir Türk milliyetçisiymiş, Necip Fazıl'ın Büyük Doğu takımın-

danmış. Dahası, Öcalan o yıllarda Refik Korkud'un MİT uzantısı denilen *Türkiye Fikir Ajansı*'nda görevli olarak çalışıyormuş."

"Allahallah?" diyorum; "Ben Öcalan'ın gençliğinde Milliyetçi-Mukaddesatçı çizgide olduğunu anılarında okumuştum ama, o yıllarda MİT'in kullandığı bir Fikir Ajansı'nda görevli olduğunu ilk kez senden duyuyorum Tankut abi."

"Avni Bey Radikal'de açıkladı bunu, senin gözünden kaçmış anlaşılan," diyor; "Avni Özgürel o yıllarda ne zaman *Türkiye Fikir Ajansı*'na gitse, orada görev yapan Abdullah Öcalan'la karşılaşırmış."

"Ay bu korkunç bir skandal Tankutçuğum," diyor Filiz; "PKK'nın lideri MİT görevlisiymiş öyle mi? Ay, korkunç bir şey bu!"

"Ama Öcalan Türkçü-İslamcı bir gençmiş, bölücü değilmiş yani o tarihte Filiz Hanım," diyorum; "Bir zamanların Rusya ve komünizm düşmanı ateşli Türk milliyetçisi Abdullah Öcalan'ın, daha sonra eli kanlı bir Kürt milliyetçisi olup çıkacağını, Türkiye'nin başına bela kesileceğini, onbinlerce insanımızın kanını dökeceğini, ne MİT ne de Refik Korkud bilebilirdi o tarihte, öyle değil mi Tankut Baba?"

"Doğru, aynen öyle; İngiliz İstihbaratı'nın şefi bile Rus casusu çıkmıştı yahu, ne diyorsunuz siz?" diyor Tankut; "Şimdi gelelim senin şu Z.I.N.A'ya, *Zion-Turk İdeas And News Agency*, yani *Siyonist-Türk Fikirler ve Haberler Ajansı*'na."

"Evet, gelelim," diyorum; "Benim için önemli olan bu."

"Bu da aynen Refik Korkud'un *Fikir Ajansı* gibi, 1960'larda aynı amaçla fakat yabancılar tarafından kurulmuş bir *Fikir Ajansı* işte," diyor; "Refik Korkud'un MİT bağlantılı

olarak yaptığını, bunlar dış bağlantılı olarak yapıyorlar; tek ayırım bu."

"Kaçta kurulmuş bu ajans?" diyorum; "1969'da mı?"

"Hayır, 1964'te," diyor; "İzak adında bir Amerikan Barış Gönüllüsü kurdu bu ajansı Türkiye'de. Benim çalıştığım gazetenin patronu Ahmet Emin Yalman, Amerika gezilerinden birinde tanışmış bu İzak'la. Amerikan Barış Gönüllüsü olarak 1964'te Türkiye'ye geldi İzak. Sık sık uğruyordu bizim gazeteye. Amerika çıkışlı bir çok haberler getirmiştir bize, hepsini basmışızdır."

"Ama Türkiye'ye gelen Amerikan Barış gönüllüleri Hıristiyan Misyonerleriymiş diye duydum ben," diyorum; "Bu İzak Hıristiyan değil ki, adından belli, Yahudi. Nasıl Barış Gönüllüsü oluyor?"

"Evet, Yahudi tabii." diyor; "Hem de Pan-Türkist, Turancı, ateşli Türkçü bir Siyonist Yahudi. Soyadı da *Türk*'tür."

"Allahallah, nasıl yani?" diyorum; "Nasıl hem Turancı Türkçü, hem Siyonist olunuyor yahu Tankut Abi?"

"Bildiğin gibi değil," diyor rakısından bir yudum alarak; "Şakır şakır Türkçe konuşan bir Amerikalı Yahudi bu. Türkçü'den de öte, Türk!.. *'Ben sizden daha Türk'üm, sizin kanınız karışmış olabilir Anadolu'da, ama ben katışıksız Türk kanı taşıyorum, saf kan Türk'üm, soyadım bile Türk'* diye övünürdü bu İzak."

"Allahallah? Yahudi dinini benimseyen Hazar Türklerinden miymiş bu da yoksa?" diyorum; "Ama 1970'lerde Arthur Koestler yazmadan önce bilinmiyordu ki bu?"

"İzak, Koestlerden yıllarca önce biliyordu Hazar Türklerinin 700 yıllarında Yahudi dinine geçtiklerini," diyor Tankut; "1970'lerde CIA ajanı Koestler'in *Onüçüncü Kabile* ki-

tabını okuyunca, acaba bu adam bunları İzak'tan mı arakladı diye düşünmüşümdür."

"A-a?" diyorum; "Arthur Koestler CIA ajanı mıydı?"

Yüzüme "Ben öyle diyorsam, öyledir," der gibi bir bakış fırlatarak sürdürüyor:

"Bizim gazeteye gide gele ben de dost oldum bu İzak'la," diyor; "Bir gün: *'Sen her ne kadar Türk kanı taşıyorum desen de dinin Yahudi be İzak?! Amerika, Barış Gönüllüleri'ni özellikle Hıristiyan Amerikalılardan seçti, peki sen Yahudi olarak nasıl girebildin bu Hıristiyan Misyoner Amerikan Barış Gönüllüleri'nin arasına?'* dedim."

"Anlattı mı peki?" diyorum.

"Anlattı, anlattı tabii," diyor.

"Peki nasıl girmiş?"

"Türkiye'ye gönderilen Amerikan Barış Gönüllüleri'nin casusluk gibi bir görevleri de vardı açıklanmayan," diyor; "Hem müttefikimiz dedikleri Türkiye hakkında stratejik önemde bilgiler toplamak, hem de ortak düşman Rusya hakkında olabildiğince çok bilgi toplamaktı bunların gizli görevi."

"İzak da casustu öyleyse," diyorum.

"İzak'ın casusluğu biraz ilginç," diyor; "Sövüp sayardı kimi zaman CIA'ya."

"İlginç."

"Evet, tanıdığım en ilginç adamlardan biridir İzak," diyor; "1945'ten sonra Rusya'yı başdüşman ilan etti ya Amerika? Rusya'yı yıkmak için bir sürü etkinlik yürütülüyor tabii. Bunların arasında Rusya'da yaşayan Yahudileri örgütleyip Komünist yönetimin başına bela etmek vardı."

"E?"

"Amerika'da yaşayan Yahudilerin çoğu Rusya'dan, Ukrayna'dan, Kırım dolaylarından göç ederek Amerika'ya gitmiş," diyor; "Bu Amerika'ya göçen Yahudilerin Rusya'da, Ukrayna'da, Kırım dolaylarında yaşayan Yahudilerle akrabalık bağları var tabii. Amerika'daki Yahudiler *'Rusya'da yaşayan akrabalarımıza eziyet ediliyor, akrabalarımıza özgürlük istiyoruz'* diye örgütlenip Rusya'ya karşı eylemlere başlayacak olurlarsa, Amerika bunu hem bütün dünyada komünizme karşı yıpratma aracı olarak kullanacak, hem de Rusya'daki Yahudileri örgütleyip yönetime karşı ayaklandırmak üzere kullanacak."

Serkan, Jale, Aysun ve Mihriban kafa kafaya vermiş başka şeyler konuşurken;

"Yani her şeyi kullandıkları gibi Yahudileri de kullanmışlar," diyor konuşmamızı ilgiyle dinleyen Mahir.

"Evet, tam Barış Gönüllüleri'ni Türkiye'ye göndereceklerı 1960'ların başında," diyor Tankut; "New York'ta, *'Sovyet Yahudiliği Uğruna Öğrenci Mücadelesi'* adlı bir örgüt kuruluyor. *Student Struggle for Soviet Jewery*, kısaca: S.S.S.J. Şimdi işte bu İzak, dedesi Kırım'dan Amerika'ya göçmüş bir Yahudi ailesinin çocuğu olarak, Rusya'daki, Kırım'daki Yahudileri kurtarmayı amaçlayan bu örgüte giriyor. Ve tam o günlerde Amerikan Barış Gönüllüleri'nin Türkiye'ye gönderileceğini duyunca, *'Ben de Türkiye'ye Barış Gönüllüsü olarak gideceğim ve oradan Rusya'da, Kırım dolaylarında yaşayan akrabalarımızla bağlantı kurup onları Rusya'ya karşı örgütleyeceğim,'* diyerek yetkililere başvuruyor."

"Ve başvurusu onaylanınca," diyorum; "Hıristiyan Misyoner Amerikan Barış Gönüllülerinin arasında tek Yahudi olarak Türkiye'ye geliyor, öyle mi?"

"Barış Gönüllüleri'yle gelen tek Yahudi olduğunu söyleyemeyiz İzak'ın," diyor Tankut; "Bir kaç tane daha vardı, bir Robert Dankoff vardı benim bildiğim örneğin; o da Türkolog'tu. İki yıl İngilizce öğretmenliği yapıp gitti ama ayağını kesmedi Türkiye'den. Harvard'ta Ukrayna Enstitüsü'nde çalışmış, Ortadoğu Dilleri ve Edebiyatı üzerine uzmanlaşmış; İstanbul'da Türkoloji'ye Hizmet ödülü verdiklerini duydum. Türk Dil Derneği'nin Onur Üyesi olmuş. Bir kaç yıl önce Bilkent Üniversitesi'ne gelip gidiyordu. Divan-ı Lugat-it-Türk üzerine, Evliya Çelebi üzerine bir sürü makalesi var Amerikan Barış Gönüllüsü Profesör Dankoff'un. Öyle sıradan adamlar değildi bunlar. İzak da öyle."

"İzak 1964'te kurduğuna göre?" diyorum; "40 yıllık geçmişi var öyleyse Türkiye'de bu ajansın."

"Sen bu ajanstan söz edince telefonda, ben çok şaşırdım biliyor musun?" diyor; "Yıllar oldu gazeteden emekli olalı. Epeydir ilişkim yok böyle ajanslarla, majanslarla. Soğuk Savaş döneminde kurulan ajansların çoğu da ya kapandı ya adını değiştirdi zaten. İzak da ölmüştür çoktan. Şimdi kimler var o ajansta, ne yaparlar, ne ederler, hiç bilmiyorum."

"Yaşıyor İzak," diyorum.

İnanmaz gözlerle bakıyor yüzüme:

"Yaşıyor mu!?" diyor, şaşkın; "Kanserdi yahu? 1997'de *28 Şubat Kararları*'ndan hemen sonra Amerika'ya döndü adamcağız. Son gördüğümde elleri titriyordu havaalanında karşılaştığımız zaman. Yeğeni Zelda vardı, koluna girmiş yürütüyordu yanında; tanıştırdı bizi; bakışları öyle delici bir kadın görmedim ben ömrü hayatımda. Hiç unutmam *'Hakkını helal et Ta-angut'* demişti İzak giderken. Bir türlü *'Tankut'* dedirtemedim ona, hep **G** ile *'Ta-angut'* der, kızdırırdı beni."

"Bin yıl önceki Orta Asya Türkçesinde Angut *'kolay avlanan aptal kuş'* anlamına geliyor abi," diyorum; "O nereden biliyormuş bunu?"

"Adam Türkolog yahu," diyor; "Yaşıyor ha?! Bak sevindim işte buna. Kokteylde görürsen *'Ta-angut'*un selamı var de, o anlar."

"Gidecek miyim?" diyorum gözlerinin içine bakarak; "Beni çağıran İzak değil, yeğeni Zelda."

"Yaşar Kemal'in de eşi Musevi'ydi," diyor.

"Biliyorum," diyorum; "Adı Thilda'ymış; ne ilgisi var şimdi bunun bizim konumuzla?"

"Yaşar Kemal, Cumhuriyet gazetesinde yazıyordu 1950'lerde; adı yeni yeni duyuluyordu daha," diyor; "Bir Van röportajı yayımlanmış, büyük yankı yapmıştı o yıl. Cumhuriyet'te bir Ömer Sami Coşar vardı, Sara adlı bir Musevi kadınla evliydi Ömer Sami; hemen kendi masasının yanına bir masa koyarak Cumhuriyet'te bir yer veriyor yazar olarak ünlenen Yaşar Kemal'e. Bu Ömer Sami Coşar, Cumhuriyet'te çalıştığı gibi, aynı zamanda bir yabancı bir ajansta da görevli. Karısı Sara'nın arkadaşı Thilda da o yabancı ajansta Ömer Sami'yle birlikte çalışıyor. Ömer Sami ile Musevi eşi Sara, kafa kafaya veriyorlar, bekar yazar Yaşar Kemal ile bekar arkadaşları Thilda'yı tanıştırmaya karar veriyorlar. Bir gün Yaşar Kemal'i Tarabya'da yemeğe davet ediyor bu Ömer Sami. Yemekte Ömer Sami'nin Musevi eşi Sara ve o yabancı ajanstan dostları bekar güzel Musevi kızı Thilda da var tabii. Yaşar'ı Thilda'ya, Thilda'yı Yaşar'a itiyorlar. Yaşar'la Thilda arkadaş oluyorlar. Sık sık görüşmeye başlıyorlar. Sonra da evleniyorlar..."

"E? Niye anlattın şimdi bunları bana?"

"Hani yabancı ajans dedin, beni Zelda çağırıyor filan dedin ya?" diyor.

"Evet?" diyorum.

"Hani senin de artık adın duyulmaya başladı, sen de bekarsın ya?" deyip gözlerini kaçırırken bir tutam roka atıyor ağzına.

"Yani ben de Musevi'yle evlenmiş yazarlar kervanına katılabilirim sence, öyle mi?" diye gülüyorum.

"Aslında," diyor; "Seninle ne bakımdan ilgilendiklerine bağlı."

"Eski bir sevgilimin arkadaşı oluyor bu Zelda," diyorum; "Davetiye geldikten sonra konuştuk telefonda. Beni çağırma nedeni, o eski sevgilimle yeniden görüşmemizi sağlamak."

"Ah yavrum," diyor dalga geçerek; "öyle mi dediler sana?"

"Evet," diyorum.

"Şimdi, bu Ajansın gerçek misyonu," diyor; "Türkiye'de küreselci-siyonist politikaları destekleyen yayınların sayısını artırmak, küreselci politikalara karşı yayınları önlemek ya da etkisizleştirmek. Aydınları, yazarları, sanatçıları, akademisyenleri, bilim adamlarını, medya mensuplarını bu doğrultuda etkilemeye çalışır bunlar. Kimilerini Amerika'ya, İsrail'e götürüp ağırlayarak yanlarına çekerler; kimilerini..."

Susuyor.

"Evet, kimilerini?" diye üsteliyorum.

"Şimdi bak," diyor; "Bu aslında hep yapılan bir şeydir. Soğuk Savaş döneminde CIA'nın ilk işi CCF'yi kurmak olmuştu."

"CCF mi?"

"*Congress For Cultural Freedom*'ın kısaltılmışı," diyor; "Türkçesi; *Kültürel Özgürlük Kongresi*.. Adamlar milyon belki de milyar dolarlık bütçeler ayırdılar; otuzbeş ülkede şubesini açtılar bu örgütün. Geçenlerde bir kitap yayımlandı bu CCF hakkında. Al, oku. Tek amaçları vardı bunların: *Kafaların içini ele geçirmek*.."

"Yani," diyorum; "Rusya'nın işine yarayacak tüm düşünceler kafalardan sökülüp atılacak, Amerika'nın işine gelen her türlü düşünce kafaların içine doldurulacak, öyle mi?"

"Yani psikolojik savaş," diyor Mahir.

"Kafaların içine düşünceleri dolduranlar kimler?" diyor gözlerimin içine bakarak Tankut.

"Kimler?" diyorum.

"Örneğin, sensin," diyor rakısından bir yudum alarak; "Yazarsın. Düşünce dolduruyorsun kafaların içine. Örneğin Mahir, örneğin Serkan, örneğin Jale, ben, biz, yani gazeteciler; kafaların içine düşünce doldurmuyor muyuz her gün?"

"Ben doktorum," diyor Aysun; "Bu kapsama girmiyorum çok şükür."

"Kısaca: Aydınlar, yazarlar, sanatçılar, akademisyenler, bilim adamları, medya mensupları..." diyor Mahir; "Eli kalem tutan, ağzı laf yapan herkes."

"Evet," diyor Tankut; "CIA bu CCF'yi kurunca ilk iş olarak kafaların içine düşünce dolduranları gizlice tek tek fişledi. Amerika'nın işine yarayacak türden düşünce üretenlerle, Rusya'nın işine yarayacak türden düşünce üretenleri tek tek saptadı. Amerika'nın işine yarayanları -çoğunun hiç ruhu duymadan- besledi, palazlandırdı, paralandırdı, ünlendirdi."

"Adamların ruhu duymadan CIA nasıl paralandırmış, ünlendirmiş bunları?" diyorum.

"İhsan Sabri Çağlayangil bir tarihte şöyle bir lâf etmişti," diyor; *"CIA'nın adamı olursunuz, CIA adına çalışırsınız, ama bundan sizin haberiniz olmaz.* İşte böyle bir durumdur bu."

"Peki karşıtlarına ne yapıyordu bu *Kültürel Özgürlük Kongresi* denilen CIA örgütü?" diyor Mahir.

"Etkisizleştiriyordu tabii," diyor Tankut.

"Ya da susturuyordu!" diyorum; "Soğuk Savaş yıllarında Rus yanlısı denilen bir sürü aydın öldürüldü Türkiye'de; fakat Bedrettin Cömert'in öldürülmesini hiç aklım almamıştır benim. Sanat tarihçisiydi, sanat eleştirmeniydi, şairdi, yazardı, çevirmendi Cömert. Pek öyle Rus yanlısı filan da değildi üstelik."

"Her neyse, uzun sözün kısası," diyor; "İzak'ın ZINA'sı da tıpkı CIA'nın CCF'si gibi, aydınlar, yazarlar, medya mensupları üzerinde çalışır."

"Gidecek miyim o davete?" diyorum.

"Bunu bana sorma," diyor.

"Tankut Abi!" diye bağırıyor masanın ucundan Serkan; "Abi bizi unuttunuz, yüksek sesle konuşun, biz de duyalım."

"2007'de kim Cumhurbaşkanı olacak, onu konuşuyorduk," diyor Tankut konuyu değiştirerek.

"Kim olacak; Tayyip Erdoğan tabii ki!" diyor Jale.

"Bence de öyle," diyor Serkan.

"Özkök!" diyor Aysun Mahir'e bakarak.

"Benim Cumhurbaşkanı adayım Tankut Baba'dır," diyor Mahir gülerek; "Tankut Baba Cumhurbaşkanı olursa her şey düzelir."

Tankut bana dönüyor soran gözlerle:

"Sami Selçuk olabilir," diyorum.

"Ne? Sami Selçuk mu?" diyor; "Yargıtay Başkanlığı'ndan emekli oldu, unutuldu gitti; esamisi okunmuyor kulislerde. Nereden çıkardın onu şimdi?"

"Biliyorsun Amerika'nın bölgede uygulamak istediği *Genişletilmiş Ortadoğu Projesi* var," diyorum; "Bölgedeki Müslüman ülkeleri etnik, dinsel, mezhepsel devletçiklere bölecekler. Bunun en ucuz, en kolay ve en çabuk yolu Hilafeti geri getirmek. Hilafet'in kurulması demek, Osmanlı eyalet düzeninin yeniden kurulması ve bölgenin tam da Amerikalıların istediği gibi etnik, dinsel, mezhepsel olarak bölünmesi demek. Yani Amerikalıların yaptığı planın Müslümanlara bir Halife tarafından *'Allah'ın emri!'* diye uygulatılması, karşı çıkacak olanların kafir diye öldürülmesi, susturulması demek."

"İyi ama, laiklik var," diyor Aysun; "Laikliği kaldırmadan kimse Hilafeti geri getiremez."

"Laiklik engelini aşmak için bir tilkilik bulmuşlar Aysun," diyorum; "Diyorlar ki: *'İki tür laiklik var. Biri Fransız tipi laiklik, biri İngiliz tipi laiklik, sekülerizm. Türkiye Fransız tipi laikliği bıraksın İngiliz tipi laikliğe, sekülerizme geçsin.'* Bunu başarırlarsa, Atatürkçüler *'Laiklik elden gidiyor'* filan diyemeden Hilafeti geri getirecekler ve Türkiye'yi eyaletlere bölecekler."

"O ne biçim laiklikmiş öyle yahu?" diyor Tankut; "İngiliz tipi laikliğe geçince Halifelik ve eyalet düzeni mi gelecek?"

"Bilirsin, İngiltere *United Kingdom*, yani *Birleşik Krallık*'tır Tankut Baba," diyorum; "Dört eyalet var; İskoçya, Galler, Kuzey İrlanda ve İngiltere. Bunların her birinin parlamentosu ayrı, bayrağı ayrı, milli marşı ayrı, milli futbol takımları bile ayrıdır. Bunları bir arada tutan şey, kralın tebaası olmak. Kral, tıpkı halife gibi dinî liderdir, kilisenin başıdır İngiltere'de; bütün kilise papazları da Kraliyet tarafından atanır. İngiliz tipi dedikleri siyasal yapı, Osmanlı Meşrutiyet Düzeni'nin aynısı. Orada da eyaletler ve dinin başı olan meşruti bir krallık var. Türkiye'de eyaletlere bölünmüş Osmanlı İkinci Meşrutiyet Düzeni'ni geri getirmek isteyen bir takım tilkiler bunu açık açık söylediklerinde Atatürkçü laik cumhuriyetçi kesim ayağa kalkacağı için, *'Fransız tipi laikliği bırakalım İngiliz tipi laiklik, sekülerizm'e geçelim'* diyorlar. Bunlar bir kez İngiliz tipi laikliği anayasaya soktuktan sonra, ardından *'Meşruti Krallıkla yönetilen İngiltere'de laiklik Kralın aynı zamanda dinî lider yani Anglikan Kilisesi'nin başı olmasıyla bağdaşabiliyor da, bizde laiklik niçin Hilafetle bağdaşamasın?'* diyerek Hilafeti geri getirecekler ve böylece Amerika'nın Ortadoğu'da ulus devletleri eyaletlere bölerek tasfiye etme planı, Halife'ye verdirecekleri buyruklarla tıkır tıkır uygulanmaya başlayacak."

"Hım, anlaşıldı, tamam da, bu tilkiliğin Sami Selçuk'la, onun Cumhurbaşkanı olmasıyla ne ilgisi var?" diyor Tankut; "Ben sana ne sordum, sen bana neler anlatıyorsun? Benim içtiğim rakı seni mi sarhoş etti yoksa?"

"*İngiliz tipi laiklik, sekülerizm* filan Osmanlı düzenine döndürecekse Türkiye'yi," diyor anlattıklarımı ilgiyle dinleyen Aysun; "Cumhurbaşkanı da aynı zamanda Halife mi olacak?"

"Sami Selçuk, 1999'da Yargıtay Başkanı olduğunda *'Türkiye'de Fransız tipi laiklik son bulmalı, Anayasa derhal yenilenerek İngiliz tipi laikliğe, sekülarizme geçilmeli'* gibi sözler etmişti," diyorum; "*'Atatürkçülük devletin resmi görüşü*

diyorum; "'*Atatürkçülük devletin resmi görüşü olamaz... Anayasa'dan Atatürk ilke ve devrimleri çıkartılmalıdır'* diye demeçler vermişti. *'Tanrı bana üçüncü binyılın ilk adlî yılını açma olanağını bağışladı. Bu bir ayrıcalık mıdır yoksa raslantı mıdır, bilemem'* demişti. Kur'an'dan ayetler okumuştu. *'Çıplak bir uyarı'da bulunuyorum'* diyerek, Kur'an'da Peygamber'in sıfatı olarak geçen *'Çıplak Uyarıcı'* sıfatını da yakıştırmıştı bir güzel kendisine. *'İslam Türk kültürünün en önemli bir parçasıdır, Ulusal birliği sağlamada bu tutkaldan yararlanmanın yollarını arayalım. Dini katalizör olarak kullanalım'* demişti. *'İnançlar Cumhuriyeti istiyorum'* demişti."

"Yani?" diyor Tankut; "Cumhurbaşkanı seçilirse Türkiye'yi İngiliz tipi laikliğe geçirecek, bu durumda nasıl İngiltere'de Kral aynı zamanda dinin başıysa, bizim Cumhurbaşkanı da aynı zamanda dinin başı yani Halife olacak, ettiği laflar da buna hazır olduğunu gösteriyor diyorsun, öyle mi?"

"Geçen yıl AKP Milletvekili Burhan Kuzu, Amerika'da *'İngiliz tipi laikliğe geçme vakti geldi, Başbakan Tayyip Erdoğan da buna sıcak bakıyor,'* demişti," diyorum; "Zeyno Baran da yineledi bu görüşü. Ben *Türkiye'nin Siyasi İntiharı: Yeni-Osmanlı Tuzağı* kitabımı boşuna yazmadım Tankut abi. Çoook alametler belirdi."

"Sami Selçuk dersen kaybedersin iddiayı," diyor Tankut elini masaya vurup yüzüme ters ters bakarak; "Çünkü askerler, Tayyip Erdoğan'ın Cumhurbaşkanı seçilmesine itiraz etmeyeceklerini ihsas ettiler geçenlerde. Genelkurmay İkinci Başkanı, Radikal gazetesine bu doğrultuda demeç verdi. Ben Tayyip Erdoğan Cumhurbaşkanı olacak diyorum, işte o kadar. Gel sen şu Sami Selçuk konusunda diretme arslanım. Askerler kimi isterse Cumhurbaşkanı o olur. Bunu aklından çıkartma."

"Ay, Tankutçuğum," diye patlıyor sonunda Filiz; "Artık MGK toplantısına döndü bu konuşmalar vallahi."

"Bence MGK toplantısına değil Atatürk'ün sofrasına döndü," diyor Jale.

"Yarın gazeteye şöyle bir haber geçeceğim sürmanşet," diyor Mahir gülerek; "16 Aralık 2005 Cuma gecesi Kumkapı'da *Kör Agop'un Yeri*'nde yapılan *Siviller Güvenlik Kurulu* toplantısında 2007'de yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı Seçimi konusu görüşülmüş olup, *'İngiliz tipi laik sekülerist'* bir Cumhurbaşkanı seçilmesi halinde, Amerika'nın dayattığı *Genişletilmiş Ortadoğu Projesi*'ne uygun olarak, Türkiye'nin yedi yıl içerisinde Hilafet'e geçip Osmanlı Eyalet Düzeni'ne döneceği üzerinde tahminler yürütülmüştür."

"Sen şimdi dua et de iddiayı kaybedesin," diyor Tankut; "Eğer iddiayı kazanırsan, yandın arslanım."

"Nedenmiş o?" diyorum;

"Eh, *Türkiye'nin Siyasi İntiharı* kitabında yazdığın türden bir intihara sürüklenecekse bu Cumhuriyet," diyor; "Bu tuzakları önceden açığa çıkarmış bir yazara çiçek sunmazlar herhalde."

"Ne demek istiyorsun?" derken, Filiz Tankut'un kulağına eğilerek bir şeyler fısıldıyor.

"Tamam, tamam, şu Güvenlik Kurulu şamatasını burada noktalayalım artık çocuklar," diyor Tankut; "Şöyle daha neşeli şeylerden konuşalım biraz."

"Aziz Nesin'in Almanlardan Onursal Doktorluk alma öyküsü geldi usuma," diyorum; "Çok eğlenceli. İsterseniz onu anlatayım, güleriz."

"Anlat ağabey," diyor Jale, "Gülelim biraz."

Mihriban, kaş göz ederek Filiz Hanım'ı gösterince, kadıncağızın uzun süre kendisiyle konuşulmamış olmasından sıkılmış olduğunu düşünüp vazgeçiyorum.

"Boş verin başka zaman anlatırım, uzun sürer şimdi o hikaye," diyorum.

"Sami ne demek hocam?" diyor birden kaşları çatılan Mihriban.

"Adbilimi de girdi ya artık damarlarına Mihribancığım," diyorum gülerek; "İflah olmazsın sen,"

"Ciddiyim hocam," diyor; "Aklıma takıldı."

"Nuh peygamberin üç oğlu olmuş," diyorum; "Sam, Ham ve Yafet'miş adları. Sami, *'Nuh'un oğlu Sam'ın soyundan gelen'* demek; İsrailoğulları da Sami soyundan geliyor; *Sam, Samuel, Samy, Sami...* Niye sordun?"

"*Türkiye'nin Siyasi İntiharı* kitabınızı okurken dikkatimi çekmişti de," diyor; "Bir Sabetaycı'nın Halifeliğe hazırlandığına ilişkin bir habere yer vermiştiniz o kitabınızda."

"E-e?" diyorum; "Ne ilgisi var şimdi bununla sorduğun o sorunun?"

"Neyse yarın konuşuruz hocam," diyor yüzünde anlamlı bir gülücük; "Ben yine Agatha Christie havalarına girmeyeyim şimdi."

"Ay, bak bu şarkı çok güzeldir Tankutçuğum," diyor Filiz.

Fasıl heyeti benim de çok sevdiğim bir şarkıyı çalıp söylerken hep birlikte katılıyoruz:

Bakışı çağırır beni uzaktan
Varınca çatılır kaşlar nedendir?
Bir yandan hoşlanır azarlamaktan
Bir yanda gözünde yaşlar nedendir?

"Muhayyerkürdî," diyor Tankut Filiz'e sarılmış şarkıyı mırıldanırken; "Selahattin Pınar merhumun şarkısı. Fuat Edip Baksı yazmıştır sözlerini."

Diğer masalar da yavaş yavaş katılıyor şarkıya. Kör Agop'un Yeri, Selahattin Pınar'ın *'Muhayyerkürdî'* şarkısıyla inliyor:

Derindir alnımda gurbet çizgisi
Değişmez diyorlar bahtın yazgısı
Gönlümün içinde var ki bir sızı
Her akşam yeniden başlar nedendir?

"Anneannen bu şarkıyı çalıp söyledi mi hiç sana Mihriban?" diyor Tankut gözlerinin içi gülerek.

"Hayır dayıcığım," diyor Mihriban; "Kadının parmakları tutmuyor artık, son zamanlarda udunu hiç eline almadı. Seni özlüyor çok. Hani bir ara uğrasan diyorum."

"Uğrarım, uğrarım tabii," diyor, "Filiz'le tanıştıracağım onu."

"Çok sevinirim," diyor Filiz Tankut'a; "Tanımak isterim anneni."

Fasıl heyeti gerçekten hakkını vererek söylüyor şarkıyı:

Hasreti bağlayıp sazın teline
Yıllardır çıkmışım gurbet eline
Düşmüşüm bu yüzden elin diline
Üstelik yar beni taşlar nedendir?

Bitince alkışlıyoruz fasılı.

"Bu şarkıyı Avrupa Birliği için mi yazmış yoksa Selahattin Pınar?" diyorum.

"Yok yahu, nereden çıkartırsın böyle şeyleri?" diyor Tankut.

"Eh, baksanıza," diyorum; "*Bakışı çağırır beni uzaktan, varınca çatılır kaşlar nedendir?* diye soruyor. Avrupa Birliği Türkiye'ye aynen böyle davranmıyor mu?"

Bir kahkaha kopuyor masada.

"Doğru vallahi," diyor Serkan kıkır kıkır gülerek; "*Bir yandan hoşlanır azarlamaktan, bir yandan gözünde yaşlar nedendir?* Avrupa Birliği – Türkiye ilişkilerini bundan daha iyi anlatacak şarkı bulunmaz."

"Ya? Anlat hadi abi," diye kıvranıyor Jale, "Merak ettim Aziz Nesin Almanlara ne yapmış?"

Jale'ye gözucuyla Filiz'i anımsatırken,

"Oylayalım öyleyse," diyor Aysun; "Anlatmasını isteyenler."

Mahir, Jale, Serkan, Aysun ve Mihriban el kaldırıyor. Tankut'la Filiz kıpırtısız.

"Salt çoğunluk istiyor Ağabey," diyor Jale; "Anlatıyorsun."

"Aziz Nesin sosyalist biliyorsunuz," diye başlıyorum anlatmaya; "1990'a dek Rusya da sosyalist. Almanya ikiye bölünmüş. Batı Almanya Amerika'nın güdümünde kapitalist, Doğu Almanya Rusya'nın güdümünde sosyalist, 'demir perde'yle bölmüşler ülkeyi, ortadan Berlin duvarı geçiyor."

"Batı Almanya Amerika'nın sosyalist dünyaya karşı Avrupa'daki vitriniydi," diyor Tankut; "Doğu Almanya da Rusya'nın kapitalist dünyaya karşı Avrupa'daki vitriniydi. Bir kaç kez gitmişliğim vardır o yıllarda."

"Ben de gittim," diyor Filiz.

"1962'de Türkiye'den Batı Almanya'ya işçi göçü başlıyor," diye sürdürüyorum; "Aziz Nesin de pek çok kez

Batı Almanya'ya gidip Türk işçilerinin konuğu oluyor, söyleşilere katılıyor."

"Batı Almanya'yı kötüleyen yayınlar o yıllarda Rusya'nın en büyük gereksinimiydi çocuklar," diyor Tankut.

"1970'lerde kapitalist Batı Almanya'nın oradaki Türk işçilerine yönelik kötü davranışlarının çetelesini tutmaya başlıyor Rus yanlısı sosyalist Aziz Nesin," diyorum; "Kapitalist Almanların Türk işçilerini nasıl acımasızca sömürdüğünü, onlara nasıl kötü davrandığını yaşamın içinden örneklerle yazıp biriktiriyor günün birinde kitaplaştırmak üzere."

"Çıktı mı o kitap, adı ne?" diyor Serkan; "Ben de hepsi vardır da Aziz Bey'in kitaplarının. En sevdiğim yazardı rahmetli?"

"Ay Tankutçuğum, ben de çok severim Aziz Nesin'i," diyerek Tankut'a sokuluyor Filiz.

"İlk kez 1987'de Batı Almanya'da sözediyor bu kitap hazırlığından," diyorum; "*On yıldır ara ara üzerinde çalıştığım bir kitabım var, Almanların barbarlığını anlatan, Türkiye'ye dönüşte o kitabımı yayımlayacağım artık,*' diyor. Alman Türkolog Ordinaryüs Profesör Bayan Petra Kappert, Aziz Nesin'i dinleyenler arasındaymış. Kadın bunu duyunca derhal işe el koyuyor."

"Güzel bir kadın mıymış bari bu Bayan Kappert," diyor Jale.

"1999'da bir panelde tanışmıştım Petra'yla," diyor Filiz; "Güzel kadındı. Türk dostudur. Çok da güzel Türkçe konuşur. 12 Eylül darbesinden sonra Bülent Ecevit, Almanya'da Kappert'le aynı üniversitede hocalık yapmıştı."

"Kadın 1945 doğumluymuş," diyorum; "1987'de Aziz Nesin'le tanıştığında kırk yaşlarındaymış. Geçen yıl öldü."

"A-a? Öldü mü gerçekten? Yazık!" diyor Filiz, üzgün.

"Eh, oldukça genç sayılırmış Aziz Bey'le tanıştığında," diyor Aysun.

"Almanlar çok milliyetçi olur çocuklar," diyor Filiz'in de konuya ilgi duymasına sevinen Tankut, "Hele devlet memurları, aman Allah'ım."

"Bayan Kappert üniversitede ders veriyor, aylıklı devlet görevlisi zaten," diyorum; "Alman devletinin yüce çıkarlarını ve Almanların yeryüzündeki saygınlığını korumak üzere kolları sıvıyor ve *'o kitabınızı yayımlanmadan önce bir okuyabilir miyim?'* diye fırdönmeye başlıyor Aziz Nesin'in çevresinde."

"Aziz Bey çapkın bir adamdı," diyor Filiz, "Hayır dememiştir."

"Veriyor kadına kitap notlarını," diyorum Filiz'e; "Kadın Aziz Nesin'in bu notlarda Almanlara yaptığı aşağılamaları, sövgüleri okudukça küplere biniyor."

"Eyvah!" diyor Filiz.

"Peki,' diyor kadına Aziz Nesin, *'sivri bulduğunuz yerleri gösterin, bir bakayım, gerekirse oraları çıkartırım ben'."*

"Çok tonton bir adam ya," diyor Jale, "Aksidir ama, kavga çıkartmamış bak."

"Kadın şöyle bir düşünüyor; *'iyi ama'* diyor *'sivri bulmadığım yer yok ki.."*

"Hayda! E, ne olacak?" diyor Serkan.

"Bence siz bu kitabı yayımlamayın' diyor Prof. Kappert."

"Peki, sonra ne olmuş?" diyor Filiz.

"Aziz Nesin'in Almanlara duyduğu nefreti yumuşatabilmek üzere" diyorum; "Ona Almanya'dan bir Onursal

Doktorluk verilmesi için girişimlere başlıyor Bayan Kappert."

"Yahu, ben hayranım şu Almanların milliyetçiliğine vallahi," diyor Tankut Filiz'e dönerek; "Kadına bak, *'Boşver, bana ne?'* demiyor. Sapına kadar Alman."

"Aziz Nesin'in Almanlardan Onursal Doktorluk alabilmesi, herşeyden önce Almanları aşağılayan bu kitabı yayımlamaktan vazgeçmesine bağlı tabii," diyor Aysun.

"Yalnızca vazgeçmesine değil, Almanları ululamasına, övmesine, yüceltmesine de bağlı," diyorum.

"Vazgeçmiş mi Aziz Bey?" diyor Filiz.

"Evet," diyorum, "Almanlara aşağılamalar yağdırdığı o kitabı bastırmıyor ve ne yapıyor biliyor musunuz?"

"Ne yapıyor?"

"Türkleri aşağılayan ve Almanları yücelten uzun söyleşiler yapıyor ödül işinde görevli Almanlarla."

"Kaç yılında oluyor bu ağabey?" diyor Serkan; "1995'te ölmüştü değil mi Aziz Nesin?"

"Evet, 1990'da Onursal Doktorluk öneriyorlar, 1991'de bu söyleşiyi yapıyorlar," diyorum; "Hani Aziz Bey'in ünlü *'Türklerin yüzde altmışı aptaldır'* sözü var ya, bu söz ilk kez 1991'de kendisine Almanlarca Onursal Doktorluk verilmesi sürecinde, ödül raportörü Alman Profesör Essinger'le yaptığı söyleşide çıkıyor Aziz Nesin'in ağzından."

"Eh, ama doğru değil mi şimdi bu söz?" diyor Filiz, "Yüzde altmışımız aptaldır yahu bizim! Aziz Bey az bile söyledi bence. Öyle aptalız ki, bir Türk'ün Nobel almasının yararını bile kavrayamıyoruz şurada."

"Uluslararası Altın Domates ödülü daha iyi bence," diyor Jale yarım ağızla, kıkırdayarak.

Filiz, çatalının ucuna bir dilim domates takıp uzatıyor Jale'ye.

"Ay, hiç dayanamam," diye uzanıp alıyor Jale.

"Almanların banda aldığı bu ödül öncesi söyleşide *'Alman kültürü yücedir'* diyor Aziz Nesin raportör Essinger'e," diyorum; "*'Türkiye'de yüce diye bir şey yoktur'* diyor, *'Almanlar biz Türkleri aşağılamakta haklılar, bizim Türk kültürümüz filan yok, olsa olsa bir tek İslam kültürümüz vardır, ama o da bizim uygar olmamızı engelliyor'* diyor."

"Yok canım, inanmam, böyle mi konuşmuş gerçekten?" diyor Tankut, "E? Hani nefret ediyordu Aziz Bey Almanlardan?"

"Dahası var: *'En başta Müslümanlığı terketmemiz gerekiyor, başka yeni bir düşünce sistemi gerekiyor Türkiye ve Türkler için, bunu düşünmekte yarar var, ama bunun ne olduğunun adını ben söylemeyeceğim,'* diyor."

"Allahallah!? İnanılır gibi değil," diyor Tankut.

"Eh, ama doğru söylüyor adam Tankutçuğum," diyor Filiz, "İslam gerçekten geri bıraktırdı bizi."

"Yani Hıristiyan falan mı olmamız gerekiyormuş uygar olmamız için hocam?" diyor Mihriban.

"Ben Aziz Nesin'i hiç böyle bilmezdim yahu," diye haykırıyor Serkan; "Bir ödül uğruna ya Rab, ne hilaller batıyor!"

"Yani Almanlar kendisine Onursal Doktorluk önermeden önce Almanları aşağılayan Aziz Bey," diyor Mahir; "Almanlar kendisine Onursal Doktorluk önerdikten sonra, Almanları övüp Türkleri aşağılamaya başlıyor, öyle mi?"

"Evet, aynen öyle," diyorum.

"İnanamıyorum ya, nasıl olur?" diyor Aysun.

"Size anlattıklarımı yazıyorum şu an," diyorum; "Bitince okursunuz, hepsi belgeli,"

"Eh, Almanlar kurnaz tabii," diyor Tankut, "Bence kutlamak gerek adamları. Karşıtlarını ödüllerle yandaşları haline getirmeyi başarmışlar işte. Tabii eğer bu anlattıkların doğruysa..."

Gözgöze geliyoruz Tankut'la.

"Yok, tabii, bilirim, belgesiz konuşmazsın böyle şeyleri, ama..." diyor kekeleyerek.

"İzak'ın da böyle marifetleri var mıydı?" diyorum; "Siyonizme karşı çıkanları işleyip tersine dönüştürmek gibi?"

"Olmaz mı?" diyor; "İşleri bu."

"E? Ne olmuş, Aziz Bey sonunda almış mı bari ödülü?" diyor Jale.

"I-ıh," diyorum.

"Aa!? Niye peki?" diyor Filiz.

"Dom-ma-tes-sin çek-kir-değ-ği sap-sar-rı sap-sar-rı!" diye fırlıyor Jale yine masadan.

"Az-ziz nes-sin al-man-yan-nın ...." demeye kalmıyor, Serkan bileğinden tutup ağzını kapatarak yerine oturtuyor onu.

"Almanların Aziz Nesin'e 1990'da Onursal Doktorluk önermelerinin nedeni, onu Almanları aşağılayan yayınlar yapmaktan alıkoymaktı," diyorum Filiz'e; "Almanlar 1991'de Aziz Nesin'in ağzından kendilerini yücelten bu sözleri bir kez banda aldıktan sonra, artık Aziz Nesin Almanlar

için bir tehlike olmaktan çıkıyor; ve kendisini bir daha Almanlar hakkında kötü söz edemez bir duruma da soktuğu için, Almanların ona ödül vermesine gerek kalmıyor."

"Eh, öyle olur tabii," diyor Mahir; "Ödül alacağım diye Almanlara bunca peşin övgü yağdırdıktan sonra, ödül verilmediği zaman dönüp Almanları yeremez; böyle bir şey yapmaya kalktığı an Almanlar Aziz Bey'in kendilerini öven söyleşi bandını yayımlayıverirler derhal ve o andan sonra da artık Aziz Bey'in okuyucu gözünde hiçbir inandırıcılığı kalmaz."

"Az önce Orhan Pamuk için söylemiştim aynısı ben," diyor Tankut.

"Onursal Doktorluk'un salt önerisi bile Aziz Bey'i Türkleri kötüleyen bir Alman hayranı olarak konuşturmaya yetmiş ha?" diyor Aysun.

"Ödülü vermediler yani, öyle mi?" diyor Filiz.

"Evet. Vermediler," diyorum; "Jüri topladılar. Oylama yaptılar. Çoğu hayır dedi. Vermediler."

"E? Ne yaptı uğruna Almanları o kadar övüp Türkleri yeren Aziz Nesin, ödül verilmeyince?" diyor Serkan.

"Kızmıştır tabii," diyor Tankut; "Başka ne gelir elinden."

"Ödül işi yatmış ama, Aziz Bey'in *'Türklerin yüzde altmışı aptaldır'* sözü birilerinin dilinde hâlâ," diyor Jale Filiz'e bakarak.

"Bu sözü Almanlardan Onursal Doktorluk beklerken söylemiş olması düşündürücü bence," diyor Aysun; "Öyle değil mi Filiz Hanım?"

"Batı, uluslararası ün ve ödül önererek Türkleri kötüleyen aydınlar devşiriyor içimizden," diyor Mahir; "Özeti bu; öyle değil mi Tankut Baba?"

"Aynen öyle Mahirciğim," diyor Tankut.

"Eh, peki ne yapılır buna karşı?" diyor Serkan.

Tankut'a bakıyorum.

"Şair Abdülhak Hamid'in İtalyan kökenli eşi Lüsyen Hanım vardı, siz bilmezsiniz," diyor Tankut; "Öldü çoktan... Kadıncağız Nişantaşı'nda Maçka parkına bakan bir evde otururdu. Münevver Ayaşlı, ömrünün son günlerinde uzun bir söyleşi yapıyor bu Lüsyen Hanım'la. *'Lüsyen Hanım,'* diyor; *'Ömrünüz Türklerin arasında geçti. Hem Osmanlı'yı gördünüz hem Cumhuriyet dönemini. Ne düşünüyorsunuz biz Türkler hakkında?'* Lüsyen Hanım şöyle bir doğruluyor yerinde; *'Yaz kızım,'* diyor; *'genç ve daha hayatta başarıya ulaşmamış hiçbir Türk görmedim ki, büyük bir yurtsever olmasın.. Ancak yine hiçbir Türk görmedim ki hayatta başarılı olsun da yurtsever kalsın.. Bunlar önce karılarını, sonra evlerini, sonra yurtlarını beğenmezler!"*

"Hocam, habere bakın, habere!" diye fırlıyor Mihriban.

Meyhanedeki televizyon geceyarısı haberlerinde bile Orhan Pamuk duruşmasını veriyor.

"Aman, bütün gün izledim, sıkıldım artık bu duruşma haberinden," diyorum.

"Alt yazıya bakın hocam, alt yazıya; çok ilginç," diyor Mihriban.

Güçlükle okuyorum:

"Flaş! Flaş! Flaş! Ermeni yurttaş'tan Orhan Pamuk'a protesto! Az sonra!..."

"A-a!? İşte bu çok ilginç," derken ekranda beliren sunucu olayı anlatmaya başlıyor:

> Ermeni asıllı Türk vatandaşı Verkin Arıoba, bugünkü olaylı duruşmadan sonra Avrupa Birliği heyeti ile Fransız Soka-

ğı'ndaki Cezayir Restoran'da yemek yiyen Orhan Pamuk'u protesto etti. Orhan Pamuk'a destek olmak için Avrupa'dan gelen Daniel Cohn Bendit'in *"Şu an tatildeyim beni bırak"* diye bağırdığı Vergin Arıoba'yı, Murat Belge *"Ne olursun, git!"*, Hrant Dink ise *"Benimle konuşma!"* diyerek tersledi.

"Orhan Pamuk'u protesto edenler faşistlerdir, MHP'li ülkücülerdir, Kızılelmacılardır diyorlardı; hadi bakalım," diyor Jale, Filiz'in gözünün içine bakarak; "Bu Ermeni yurttaşa ne diyecekler şimdi?"

"Bu topraklarda bir milyon Ermeni, otuzbin Kürt öldürüldü, diyen bir yazarın *Fransız* sokağında *Cezayir* Restoranına gitmesi başlıbaşına anlamlı zaten," diyorum.

"Nasıl yani?" diyor Mahir.

"Anımsayın, Fransızlar Cezayirliler'e soykırım uygulamışlardı," diyorum.

"Türkler şu kadar Ermeni'yi bu kadar Kürt'ü katletti deyip sonra da *Fransız sokağında Cezayir Restoranında* yemek yiyorlar, yiyebiliyorlar..." diyor yüzünü buruşturan Jale.

"Çok güzel bir restoran orası şekerim," diyor Filiz, "Biz arada bir orada yeriz, öyle değil mi Tankut."

"Eski adı *Cezayir Sokağı*'ydı bir kez oranın," diyor Mahir; "Adını değiştirip *Fransız Sokağı* yapmak bile ayıptır yahu!"

"Ayh, benim midem bulandı," diyerek masadan fırlıyor Jale.

Şerkan koşuyor ardından.

"Yeni gelinde bir tuhaflıklar var," diye gülüyor Filiz; "Az önce domatese aş eriyordu, şimdi de midesi bulanıyor; hamile mi yoksa? Onca yıl birlikte yaşadıktan sonra evlenmeye niçin gerek duydular diyordum; meğer nedeni varmış."

"Fransa'nın ulusal simgesi horozdur çocuklar," diyor Tankut; *"Yahu siz Cezayir'de yaptığınız katliamları unutup Türkleri soykırımcılıkla suçlamaya utanmıyor musunuz?'* demişler Fransız'ın birine. Fransız pişkin pişkin gülmüş; *'Bizim ulusal simgemiz neden horozdur biliyor musunuz?'* demiş; *'Hayvanlar içerisinde bir tek horoz kendi ayakları pisliğe basarken çevreye bağırır da ondan..."*

Gülüyoruz hepimiz.

"Daha *Fransız sokağında Cezayir Restoranı* der demez midesi bulandı bu kızın," diyorum; "ya şu Kör Agop'un nelere sahne olduğunu bir bilse, bir dakika bile durmaz burada."

"Ay yapmayın yahu," diyor Filiz, "buraya da bir kulp takmayın şimdi."

"Kör Agop Çetesi!" diye göz kırpıp gülüyor Mahir; "hani şu Karen Fogg takımı... Doğru ya, Avrupa Birlikçi köşe yazarlarını bu meyhanede ağırlıyordu Karen Fogg."

"Canım buraya herkes geliyor, Büyükelçiler de Cumhurbaşkanları da gelmiştir buraya, herkes gelebilir," diyor Filiz; "Biz de geliyoruz Tankut'la sık sık, ne varmış bunda? Öyle değil mi Tankutçuğum?"

"Evet, biz de *Siviller Güvenlik Kurulu* toplantısı yaptık az önce," diyorum; "Her şey yapılabilir burada."

"Nedir bu *Kör Agop Çetesi* gerçekten Mahir abi?" diyor Mihriban.

"Bir Karen Fogg vardı, Mihriban," diyor Mahir; "Avrupa'nın Türkiye'ye atadığı sömürge valisi gibiydi kadın."

"Kör Agop'la ne ilgisi var Karen Fogg'un?" diyor.

"Özeti şu," diyor Mahir; "Bu Karen Fogg denilen kadın, Türkiye'de etkin köşe yazarlarını avucunun içine almış *'şunu şöyle yazın bunu böyle yazın'* diye yönlendiriyor yerli basını ve

televizyonları. Durum, bunların birbirlerine gönderdiği bilgisayar iletileriyle açığa çıkıyor."

"Beni en çok düşündüren iletisi şuydu Karen Fogg'un," diyorum; "*Ne Avrupa Birliği ne de Amerika Türkiye'ye kendi tarihinin hakkından gelmekte nasıl yardım edebilecekleri konusunda ipucuna sahip,* diyor Adrian Van Der Meer'e."

"Yani Avrupa ve Amerika, Türkiye'nin tarihini baştan aşağı değiştirmek ve tarihimizin yeni baştan, onların istediği biçimde yazılmasını mı istiyorlarmış?" diyor Mihriban.

"Aynen öyle!" diyorum.

Mahir ilerdeki garsona bağırır gibi yapıyor:

"Garsonn! Bir tarih çekkk! Atatürksüz olsunnnnn!"

"Genelkurmay'ın brövelerden Atatürk'ü çıkartmasına bir türlü anlam verememiştim, hocam," diyor Mihriban bir buluş yapmış gibi parmağını şaklatarak; "Bunu Karen Fogg dayatmış olabilir."

"İlerde çok ünlü bir polisiye yazarı olacaksın Mihribancığım sen," diyorum gülerek; "Şaka etmiyorum, gerçekten. Benim bile aklıma gelmemişti bu."

"Bröve olayından önce *Çanakkale Belgeseli* yaptılar *Gallipolli* adıyla," diyor Tankut; "bu belgeselde de Atatürk'ü ara ki bulasın. Üstelik yapan da bir Kuvvet Komutanı'nın oğlu. Belgeselin ilk gösterimini bütün devlet erkanı izlemiş, Atatürksüz Çanakkale Belgeseli'ni ayakta alkışladılar. Şaştım kaldım."

"Yahu Atatürksüz Çanakkale Belgeseli mi olurmuş?" diyor Aysun; "Bunu İngilizler bile başaramadı, bizim Kuvvet Komutanı'nın oğlu nasıl başardı? Hadi o başardı, babası niye alkışladı. Hadi babası alkışladı, Eski Genelkurmay Başkanı niçin *'muhteşem bir film, oskar bile alır'* diye övdü."

"Canım ne var bunda?" diyor Filiz; "Torunumun karnesinden de çıkartmışlar Atatürk'ün resmini. Gayet iyi olmuş. Her yerde Atatürk, her yerde Atatürk, bıktık yahu. Ben onca yıldır Avrupa'ya gider gelirim, hiç böyle şey görmedim oralarda."

"Dikkatli bakarsanız görürsünüz," diyor Aysun; "Ben de çok gidip geldim, onlar da ulusal kahramanlarının anıtını dikmişler her meydana."

"Atatürksüz Türk tarihi düşleri!" diyor Mihriban.

"Türksüz dünya düşleri," diyorum; "Yazdığım bir kitabın adı olacak bu."

Serkan'la Jale dönüyorlar tuvaletten.

"Çok içtin bu gece Jale," diyor Tankut; "Kör Agop'un Yeri'nde kuraldır. Gitmeden önce son olarak balık çorbası getirirler, içince ayılırsın."

"Ya dayı, bizim tarihimiz batıyor mu bunlara?" diyor Mihriban.

"Batıyormuş demek ki Mihriban," diyor Tankut.

"Neden?"

"Hocana sor," diyor bana bakarak; "O benden iyi anlatır bu dümenleri."

"Kendi geçmişin hakkında ne biliyorsan kendini öyle tanımlarsın ve ona göre davranırsın Mihriban," diyorum; "Bugün kafamızda yer etmiş bulunan *'şu dosttur, bu düşmandır; şöyle yapmak iyidir, böyle yapmak kötüdür; şuna güvenirim buna güvenmem'* gibi tüm yargılar, aslında geçmişte yaşadığımız deneyimlerden oluşuyor."

"Tarih dediğin de geçmişte yaşadıklarımızdan başka bir şey değildir zaten," diyor Tankut; "Bizim bugünkü değer yargılarımız, geçmişte yaşadıklarımızdan oluşur."

"Daha önce hiç ateşe dokunmamış bir çocuğun ateş hakkında hiçbir yargısı yoktur," diyorum; "Çocuk ateşi bilmediğinden sobayı avuçlamaya kalkar ve eli yanar. Eli yandığı anda kafasında *'Soba, cızzz'* yargısı oluşur. Bu yargıyı oluşturan, o çocuğun başından geçendir, yani o çocuğun kendi öznel tarihidir. Tek tek kişilerin şu andaki değer yargılarını oluşturan, onların kendi geçmişlerinde yaşadığı şeyler olduğu gibi, bir toplumun şu anki değer yargılarını oluşturan da o toplumun geçmişte, yani kendi tarihinde yaşadıklarıdır."

"*Soba, cızzz,* örneğini tuttum," diyor Tankut.

"Bugün biz *'işgal edilmek kötüdür, işgal edilince kurtuluş savaşı vermek iyidir'* diyorsak, bu, ülkemiz geçmişte bir işgal yaşadığı ve dedelerimizin ninelerimizin bu işgal sırasında başlarına gelen kötülükleri kendi tarihimiz bize öğrettiği içindir," diyorum; *"Yabancı ülkelerden borç almak kötüdür, borçlanmak kötüdür, borçlanan güdüm altına girer, bu da köleleştirir,'* diyorsak, bu yargımız da yine kendi tarihimizden, yani geçmişte yaşadıklarımızdan geliyor; geçmişte borç aldığımızda kötü durumlara düştüğümüz bilgisinden kaynaklanıyor. Tarih bilgimiz olmasaydı, biz bugün nereden bilecektik yabancıdan borç almanın, yabancılara toprak satmanın kötü bir şey olduğunu?"

"Vallahi hocam," diyor Mihriban; "Bir itirafta bulunayım mı size? Ben tarih dersinden nefret etmiştim lisede. Hep kopya çekerek geçtim tarihten. Hocalarımız bize böyle anlatmış olsalardı, gözlerimi dört açardım vallahi o derste."

"Ne yalan söyleyeyim; ben de öyleydim Mihriban," diyor Aysun; "Gerçekten de geçmişteki olayların bugün yaşadıklarımızla bağlantısı kurulmadan anlatılıyor tarih ders-

leri. Bu yüzden çocuklar, *'Bana ne yahu bin yıl önce yaşanmış olaylardan?'* deyip soğuyor tarihten."

"Tarih derslerinde sözü edilen olayların bugün bizim sahip olduğumuz değer yargılarıyla bağlantısı hiç kurulmaksızın anlatılması, vatan hainliğidir Aysun," diyorum; "Tarih derslerinde ilk önce bugün sahip olduğumuz herhangi bir değer yargısı ortaya konulup, sonra bu değer yargısının geçmişte başımızdan geçen hangi olayların sonucu olarak oluştuğu işlenirse, ancak o zaman *tarih dersi, tarih bilincine* dönüşür. Yani olayların bugünle bağlantısı kurulmadan verilen her tarih dersi, insanları tarihten soğutur, tarih bilincinden yoksun bırakır ki, bu da vatana ihanettir."

"Aman, Allah tarih öğretmenlerini sizin elinize düşürmesin," diyor Filiz; "Vatana ihanetten asarsınız vallahi insancıkları."

"Atatürk tarafından 1920'de çıkartılan *Vatana İhanet Yasası*, Turgut Özal tarafından 1991'de kaldırdı Filiz Hanım," diyorum; "Bu ülkede 1991'den bu yana *Vatana İhanet Yasası* yok. Onbeş yıldır hiç kimse Vatana İhanet'ten yargılanmadı. Bu yüzden ortalık vatan haininden geçilmiyor. Türkiye'de vatan hainleri koğuşturulmuyor, soruşturulmuyor, tutuklanmıyor, yargılanmıyor, hapsedilmiyor ve asılmıyor."

"Tersine, ödüllendiriliyor," diyor Mahir.

"Psikolojik Savaş denilen şey," diyor Tankut; "bir milletin tarihiyle oynanarak yapılır daha çok; ha, bir de diliyle."

"O zaman Atatürk bu nedenle kurdu Türk Dil Kurumu'yla Türk Tarih Kurumu'nu," diyor Serkan.

"Evet, Türkiye'yi Psikolojik Savaş yıkımlarından korumak için, kalkan olarak," diyor Tankut; "Bu, kesin."

"Geçmişte babalarımızın dedelerimizin düştüğü yanlışlara bugün bizi yeniden düşürmek isteyenler, bunu ancak

bize geçmişimizi, yani tarihimizi unutturabilirlerse başarabilirler Mihriban," diyorum; "Ya da babalarımızın dedelerimizin yaşamadığı uydurma bir tarihi bize gerçek diye benimseterek..."

"Biliyorum çok kızdın annenin başından geçenleri kafana kaktım diye az önce, ama," diyor Tankut Mihriban'ın gözünün içine bakarak; "Annen bizim tarihimiz Mihriban. Annenin başından geçenleri unutursan, onun çektiği çileleri, aynen sen de çekersin. Yüreğim dayanmaz böyle bir acıya benim. Anlıyor musun?"

"Karen Fogg gibilerinin *'Türk tarihinin hakkından gelmek lazım'* diye kıvranması boşuna değil o zaman," diyor Aysun; "Bizi tıpkı Kurtuluş Savaşı öncesindeki gibi sömürge durumuna düşürmek istiyorlar yeniden; fakat önlerine dikilen tek engel, tarih bilincimiz."

"Türkiye'deki yönetim aygıtını bütün kurum ve kuruluşlarıyla avuçlarının içine almayı, uydulaştırmayı başardılar; ama..." diyorum; "Halkı diledikleri gibi güdemiyorlar henüz; halkın belleğini silemediler çünkü."

"Eh, o da olacak bu gidişle," diyor Mahir.

"Bir yandan Amerika, bir yandan Avrupa, altından girip üstünden çıkarak bizim çobanı tavladılar," diyorum; "Ona *'sürünü uçuruma götür; gel, biz sana çok daha iyi koşullarda bekçilik yaptıracağız'* dediler. *'Benim için en kazançlı iş bu sürüyü gütmek değil, Batı için güvenlik üretmektir,'* diyen bizim çoban, *'başüstüne'* deyip, kavalını çalarak kendi sürüsünü var gücüyle uçuruma götürmeye çabalıyor şimdi."

"Fakat görülen o ki," diyor Aysun; "Sürü, Çoban'ın kâh kaval çalarak, kâh dürterek götürmeye çalıştığı o uçuruma gitmek istemiyor."

"Çoban'ı *'Sana Avrupa'nın Amerika'nın bekçiliğini vereceğiz'* vaadiyle tavlayanlar, *"Yalnız çobanı satın almak bile sürüyü istediğimiz yöne götürmeye yetmedi, nedir bu sürüyü uçuruma gitmekten alıkoyan?'* diye soruyorlar şimdi kendilerine. Araştırınca buluyorlar ki, sürünün diledikleri yöne gitmeyişinin nedeni, geçmişte o yöne gidip uçuruma düşen öncekilerin anısıdır. Uçuruma ilişkin öncekilerce kendilerine aktarılan kötü anılar şimdikilerin belleklerinden silinmedikçe, bunlar ne kavalla gidecek o uçuruma, ne sopayla. *'Öyleyse yapılacak tek şey sürünün belleğini silmek, anılarını değiştirmek'* diyorlar. Karen Fogg'un, *'Türk tarihiyle başa çıkmanın bir yolunu bulmalıyız'* diye çırpınması bundan. Büyük televizyon kanallarında *'Yabancı Damat'*, *'Kırık Kanatlar'* gibi Türkleri kötü, Yunanlıları iyi gösteren diziler yapılıyorsa, bunlar hep geçmişe ilişkin gerçek anıları silmek ve yerine bizi uçuruma götürecek yalanlar doldurmak için. Ne yaparlarsa yapsınlar, başaramayacaklar bunu."

"Siz öyle diyorsunuz ama," diyor Filiz; "Geçen yıl Van'da, Bitlis'te yüzlerce koyun topluca uçurumdan atlayıp ölmüştü."

"Ha ha ha! Evet, anımsıyorum," diyor Serkan; "biz *'intihar eden koyunlar'* diye vermiştik bu haberi."

"Evet okudum ben," diyor Mihriban; *"Koyunlar topluca intihar etti!'* diye baş sayfadan vermişlerdi haberi. Ay, çok gülmüştüm."

"Siz hiç çobanlık yaptınız mı?" diyor Tankut gözlerini üzerimizde dolaştırarak.

"Hayır," diyoruz.

"Ben yaptım," diyor, "Çocukluğumda bizim köyde amcamla birlikte sürü gütmüşlüğüm vardır benim. Hiçbir sürü

öyle sizin dediğiniz gibi uçurumdan atlayıp topluca intihar etmez."

"Ama oldu işte Tankut Baba," diyor Serkan; "Ben gidip haber fotoğraflarını çekmiştim Van'da. Kendi gözlerimle gördüm. Topluca atladıkları uçurumun dibindeydi ölü koyunlar."

"Şimdi bak, benim başımdan geçti, öyle değildir o iş Serkancığım, anlatayım da dinleyin çocuklar," diyor Tankut; "Bir gün koyunları otlatmaya götürmüştük amcamla. Koyunlar güneşin altında otlarken, biz de bir ağacın gölgesinde oturmuş yemeğimizi yiyorduk ki, sürüde bir dalgalanma başladı. Meğer bir kurt dalmış sürüye."

"E?" diyor Mahir.

"Başında çoban olmadığı zaman koyunlar sürünün içinden *'Sürübaşı'* dediğimiz koç nereye giderse, onun peşine takılıp oraya gider," diyor Tankut; "Şimdi bizim koyunların Sürübaşısı kurttan kaçarken can havliyle uçurumun kıyısına gelmiş, dengesi bozulmuş, ayağı kaymış, yuvarlanmış aşağıya. Sürübaşı'nı izleyen koyunlar da peşinden. Amcamla ben koşup koyunları kurtarmaya çalıştık ama yarısından çoğu telef olmuştu biz yetişene dek. Toplu intihar filan değil bunun adı. Koyunlar intihar etmez."

"Çok ilginç," diyorum; "*Sürübaşı* denilen önderler var demek sürünün içinde çobandan başka. Bunlar kılavuzluk edip belli bir yöne götürebiliyor demek sürüyü."

"Sen devleti çobana, toplumu sürüye benzeterek bir şeyler anlatmaya çırpınıyorsun," diyor Tankut; "Bu Sürübaşıları neye benzeteceksin bakalım?"

"Sürübaşıları da aydınlara benzetebiliriz öyleyse," diyorum; "Koyunlar Sürübaşıları kendi içlerinden çıkmış kendi cinsinden bilgeler olarak görüp yol gösterici olarak

benimsiyor. Aydınların toplum içerisindeki işlevi neyse, Sürübaşıların sürü içindeki işlevi o."

"Devletin nasıl radyosu, televizyonu, basını varsa, çobanın da bu işi gören kavalı var," diyor Tankut; "Devletin nasıl ordusu, polisi, jandarması varsa, çobanın da bu işi gören değneği var; kaval sesine gelmeyen olursa, değneğiyle dürtüp canını acıtarak dilediği yöne sürüyor."

"Fakat Sürübaşıların değneği yok," diyorum; "Sürünün içinden birini diğerlerinin gözünde Sürübaşı yapan özellik, sürüdeki diğer koyunların onun bilge olduğuna besledikleri inanç ve güvenden başka bir şey olamaz."

"Aslında bir sürüyü istediğin yöne sürebilmen için yalnızca çobanı tavlaman yetmez," diyor Tankut; "o sürünün içinde kendi cinslerinden olan Sürübaşlarını da tavlaman gerekir. Çobanı satın almışsın, ama sürü hâlâ istediğin yöne gitmiyor; o zaman sürünün içindeki Sürübaşı'yı bulacaksın, tavlayacaksın ve onu istediğin yöne süreceksin ki, sürü de onun peşine takılıp o yöne gitsin."

"Aynen öyle Tankut Baba," diyorum.

"Bu Sürübaşı tavlama işleri de," diyor Tankut gözümün içine dik dik bakarak; "kokteylerle, davetlerle, Fikir Ajansları'yla filan yapılır. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

"Yani Z.I.N.A'da beni mi tavlayacaklar?" diyorum; "Bunu mu söylemek istiyorsun?"

"Tavlayabildiklerini tavlarlar, tavlayamadıklarını avlarlar," diyor.

"Üçüncü bir yol yok mu peki?" diyorum.

"Birini *'Sürübaşı'* olarak görüyorlarsa, yoktur," diyor.

"Batılı devletlerin Sivil Toplum Örgütlerine aşırı önem vermesi, büyük paralar akıtması, Türkiye'deki aydınları Sivil

Toplum Kuruluşlarında örgütlemek için yırtınması boşuna değilmiş anlaşılan Tankut Baba," diyor Jale; "*Sürübaşı Tavlama Operasyonu* diyebilir miyiz buna?"

"Onlar *'Sürübaşı'* demezler, *'Kamu Diplomatı'* derler yavrum," diyor Serkan; "Ha, bir de *'Kanaat Önderi'* derler."

"Ama biz *'Sürübaşı'* diyebiliriz," diyorum; "Bence en doğru deyim bu. Çünkü onlar bizi *'ulus'* olarak görmüyor, *'sürü'* olarak görüyor; bu kesin."

"Sizin az önce tarihe ilişkin söylediklerinizi var ya, çok önemli gerçekten," diyor Aysun; "Ancak gerçek ve yaşanmış olaylardan oluşan bir tarih bilinci, toplumu 'ulus' yapar ve önüne gelenin dilediği yöne güttüğü bir 'sürü' olmaktan çıkartır."

"Tersi de olabilir Aysun," diyorum; "Bir 'ulus'a gerçek tarihi unutturulup yerine yalan tarih aşılanırsa, o toplum 'ulus' olmaktan çıkıp, 'sürü'ye dönüşebilir. Şu dönemde karşı karşıya bulunduğumuz en büyük tehlike bence bu."

"Yani gerçek tarihimizi ortadan kaldıracaklar, başka bir tarih yazıp koyacaklar onun yerine öyle mi hocam?" diyor Mihriban.

"Evet," diyorum; "Atatürk döneminde Türk Tarih Kurumu çalışmalarıyla yazılan gerçek *Türk Tarihi* ortadan kaldırılacak ve Türk tarihi Batılıların istediği doğrultuda yalan dolanla doldurularak yeniden yazılacak."

"O iş öyle kolay değil," diyor Tankut; "Nasıl yazılacakmış Türk tarihi yeniden?"

"Şöyle yazılabilir örneğin," diyorum; "*Birinci Dünya Savaşı sonunda uygar İngiltere, uygar Fransa, uygar İtalya ve uygar Yunanistan'ın orduları, biz hayvan Türkleri uygarlık ışığıyla aydınlatmak gibi yüce bir amaçla, bin yıldır işgal altında tuttuğumuz bu topraklara, gökten süzülmüş melekler gibi, çevrelerine ışıklar*

saçarak ayak bastılar. Fakat uygarlaştırılmak istemeyen yabani atalarımız vahşice Ankara'da toplanıp uygarlığa karşı acımasızca savaş açtılar ve binlerce masum Avrupa askerini gaddarca doğradılar. Eğer kendilerine Kuvayı Milliye adını yakıştıran vahşi atalarımız olmasaydı Avrupa'nın uygar askerleri ninelerimizi hamile bırakıp bizleri vahşi genlerimizden arındırarak, bu topraklarda yeni ve uygar bir kuşağın yetişmesini sağlayabilirlerdi..."

Masa kırılıyor gülmekten.

"Gülmeyin," diyorum; "Avrupa'nın ve Amerika'nın okullarda okutmamızı istediği tarih, böyle bir şey olmalı. Avrupa Birliği'nin eski Türkiye temsilcisi Karen Fogg *'Türk tarihinin hakkından gelmemiz gerek, ama bunu nasıl yapabileceğimizi bilemiyorum'* derken, Avrupa'nın en önemli amacının Türklere böyle bir tarihi benimsetmek olduğunu elevermiş oldu."

"Sürübaşı Tarihçiler aranıyor!" diye gülüyor Jale; "Ücret dolgundur!"

"Böyle bir tarihi ancak yabancılar yazabilir," diyor Mahir; "Ama yabancılar yazınca ters tepeceği için –Jale'ye katılıyorum- içimizden birilerine yazdırırlar ki inandırıcı olsun."

"Bulamazlar ki Türkiye'de böyle yazarlar," diyor Aysun.

"On onbeş tane buldular bile," diyorum.

"Kimmiş onlar abi?" diyor Mahir.

"Biri Halil Berktay örneğin," diyorum; *"Anadolu'nun Türklerin olağan toprağı olduğu sanılır; ama 1915'te Anadolu Türklerce bilinmezdi, bir arka bölgeydi: Türkler 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Anadolu'yu yeniden işgal ettiler,* demiş bu tarihçimiz."

"Yapma yahu?" diyor Tankut; "Nerede demiş bunu?"

"Yurtdışında demiş," diyorum; "2000 yılında Michigan Üniversitesi'nde düzenlenen bir Ermeni konferansında."

"Ama bakın şimdi, düşünce özgürlüğü diye bir şey var," diyor uzun süre suskun kalan Filiz; "Biz Türkler alışamadık buna bir türlü. Bırakın isteyen istediğini söylesin; siz de çıkıp karşı görüşünüzü söylersiniz."

"Yani biz şimdi Anadolu'da işgalci durumundaymışız ha?" diyor Tankut.

"Öyle diyor bu Türk tarihçisi," diyorum.

"Tarihçilik mi oluyor şimdi yani bu?" diyor Aysun.

"Birileri asker gönderip bizi Anadolu'dan atmalı, demekle birdir yahu bu," diyor Tankut.

"Evet, aynen o demektir," diyor Mahir.

"*Birileri üstümüze ordularını salıp bizi Anadolu'dan kanla ateşle barutla kovsa yeridir, çünkü biz bu topraklarda işgalciyiz*, diyebilen Türk'e ne denir?" diyorum.

"Ben söyleyeyim mi?" diye sesleniyor masanın öbür ucundan Jale.

"Amman sen söyleme aşkım," diyor Serkan.

"Denecek çok söz var da hangisi aklıma gelse hafif kalıyor," diyorum; "Hiç duyulmamış yepyeni sıfatlar bulmak gerekecek bu gibi durumlarda kullanmak üzere."

"*Türk Tarihçisi* dedin sen az önce," diyor Tankut; "*Yerli Tarihçi* demek daha uygun düşer böylelerine."

"Haklısın," diyorum; "*Türk Tarihçi* demek başka *Yerli Tarihçi* demek başka. *Yerli* daha uygun. *Türk*'ü öyle ulu orta kullanmamak gerek. Orhan Pamuk çizgisinde olanlara da *Yerli Romancı* diyebiliriz pekala."

"Hep senin meslekdaşların bunlar," diyor Tankut; "Yazar hepsi. Yazarlık nereye gidiyor sahi? Arkalarını o devlete dayayıp bu devlete saldıranlar, şu devlete yaslanıp öbür

devlete çullananlar. Yahu yazarlar aydın mıdır, ajan mıdır, psikolojik savaş askeri midir? Ne olacak böyle?"

"Bağımsız yazarlık, namuslu yazarlık diye bir şey kalmayacak bu gidişle," diyor Mahir.

"Herhangi bir yazı okurken *'Bu yazar bana ne aşılamaya çalışıyor?'* diye tedirgin mi olacağız hep?" diyor Aysun; "İnsanı okumaktan soğutur yahu bu?"

"Evet, yazarla ajanın birbirine en çok karıştığı bir dönemdeyiz ne yazık ki," diyorum.

"Yazık.. Hem de çok yazık," diyor Aysun; "Mahir'in verdiği kitabınızı okurken, orada *'Dolma' Kalemler* diyorsunuz dış güdümlü yazarlara. Bağımsız yazarlaraysa *Kurşun Kalemler* demişsiniz. Çok doğru bir ayrım bu."

"Dolmakalem... Doldurulmuş kalem... Sahibinin sesi yani," diyorum.

"Uğur Mumcu gibiler *Kurşun kalem* tabii," diyor Mahir.

Kalkıp oturduğum iskemlenin arkasına astığım ceketimi giyerken;

"Aynen öyle," diyorum; "Yurtsever yazarlar *Kurşun Kalem*."

"Kalktın, ne o, gidiyor musun?" diyor Tankut.

"Evet, gideyim artık ben," diyorum; "Konuşurken bir şeyler takıldı aklıma, gidip hemen yazmak istiyorum unutmadan."

"İlham geldi desenize?" diyor Aysun.

Masadakilerle vedalaşıyorum tek tek.

"Dolmakalemleri doldururlar hocam," diyor Mihriban; "Kurşun kalemleri ne yaparlar?"

"Ya kurşunlarlar, ya kırarlar," derken elini yanağıma uzatıp babacan bir tavırla okşuyor Tankut; "Yarın gidecek misin İzak'ın Fikir Ajansı'ndaki kokteyle?"

"Ne tavlanmak istiyorum, ne de avlanmak," diyorum.

"İzak içlerinde en Türksever olanı," diyor; "Sen yine bir düşün bu gece bu konuyu. Sabah ararsın beni."

*

Kör Agop'un Yeri'nden çıkıyorum gece yarısı; hava oldukça serin. Kimi meyhanelerin ışıkları sönmüş, kapalı. Cihat Burak'ın kedileri, Van Gogh'un 'Cafe Terrace'ını andıran meyhaneler sokağında dolaşıyor yine. Işıkları sönmüş kapalı bir meyhanenin önünde, yere bağdaş kurmuş, yanında bir şişe rakı, udunu tıngırdatan sarhoşun yanından geçerken, çalıp söylediği şarkıya kulak verince mıhlanıp kalıyorum sokağın orta yerinde. Saadettin Kaynak'ın artık kimselerin çalıp söylemediği, çoğu müzisyenin bilmediği, yıllar önce ilk kez ud virtiyözü arkadaşım Hayati'den dinlerken, beni *"Yahu bu bir senfoni!"* diye ayağa fırlatan, bir daha da hiç kimseden duymadığım bir şarkısı bu. Sözlerini Cemâlî Nâbedit'in yazdığı şarkıyı yıllar sonra ikinci kez Kumkapı'da sarhoş bir çalgıcıdan dinlerken, etnik ilkel kültürlerin koruyucusu kesilen küreselci emperyalizmin gelişmiş ulusal kültür ürünlerini nasıl unutturup öldürdüğüne kahroluyorum:

Akşam, yine gölgen, yine gölgen, yine akşam.
Gölgen neyi görsem, neyi sevsem, neye baksam.
Sensiz içilen bâde, karanlık dolu bir cam.
Gölgen neyi görsem, neyi sevsem, neye baksam.
Âgûşum açık, rengim uçuk, kalbim ışıksız.
Karşımda günün çehresi, bir yaslı çatık kız.
Hüsnün o kadar taze ki, sevgim yakışıksız.

Tam meyhaneler sokağının girişindeki köprünün altından geçip sahile doğru yürürken, "Deprem sandığım buy-

muş demek," dedirten bir tren geçiyor her yanı sarsarak köprünün üzerinden.

Sahil ıssız, deniz karanlık, gök pırıltısız, balıkçı tekneleri uykuda.

İstanbul'un fethinden kalma sur yıkıntıları gölgeler içinde, ürpertici, karanlık.

Kocaman, upuzun, kapkara bir yük gemisi geçiyor gölge gibi açıktan.

Kıyıdaki fenerin zümrüt yeşili ışığı şöyle bir tarıyor çevreyi.

1977'de Sinop hapishanesinde hep bir ağızdan göğe bakarak söylediğimiz Avusturya İşçi Marşı'nın sözleri dolanıyor dilime:

Kara deryalarda bir fenersin,
senin ışığınla yürüyoruz.
Biz bu karanlık yolun sonunda,
doğacak güneşi görüyoruz...

Fenercisini tavlayıp kırdırdılar lambasını o fenerin. Bir türlü doğamadı o güneş. Hiçbir ışık görülmüyor artık bu karanlık yolun sonunda.

Derken cep telefonum çalıyor. Bakıyorum; "arama" yazısı yanıp sönüyor; arayan her kimse numarası çıkmıyor ekranda. Gizli numaraları açmıyorum uzun süredir. Dört beş kez çalıp susuyor telefon. İki dakika sonra başlıyor yine çalmaya. Numara çıkmıyor ekranda yine; inadına açmıyorum.

Bir taksi çevirip eve atıyorum kendimi.

*

Yatağa girmişim, uyku tutmuyor. Kalkıp bir sigara yakıyorum. Mihriban'ın odasından Amerika'da yaşayan Türk

soyadlılar dosyasını alıp divana uzanıyorum. Dosyadaki ilk sayfa oldukça ilgimi çekiyor:

Soyadı Olarak "TÜRK" Sözcüğünün Dünyada Çeşitli Dil, Yöre ve Ağızlarda 488 Türlü Yazılışı

D' Turck	Dark	Darke	Darkes
De Tuerck	De Tuercks	De Turck	De Türck
De Türcks	De Turk	De Turquot	Del Turco
Deorc	Deracke	Derc	Derck
Derichsen	Derick	Derix	Derk
Derrick	Derx	Dierck	Dierke
Dirck	Dircker	Dirk	Dirkens
Dirker	Dirking	Dirks	Dirruck
Doerge	Doerich	Dörckens	Dörge
Dörich	Dork	Dörken	Duehrke
Duerck	Duercke	Duerckh	Duerckin
Duerge	Duerk	Duerks	Dührke
Dürck	Dürcke	Durckh	Dürckh
Dürckin	Dureczek	Durg	Durge
Dürge	Durgee	Durges	Durgi
Dürich	Durk	Dürk	Dürks
Durrege	Durrige	Duruk	Duruken
Dyerck	Dyerckens	Dyercks	Dyercksen
Dyercksz	Dyerckszoon	Dyerckx	Dyercx
Dyerkx	Ertürk	Göktürkler	Le Turc
Le Turch	Le Turcq	Le Turk	Le Turque
M' Turk	MacToirc	MacTorc	MacTuirc
MacTurc	MacTurck	MacTurcke	MacTurk
MakTurck	McTurck	McTurk	Ozgenturk
Ozturk	Öztürk	Storck	Storic
Storich	Stork	Targ	Tark
Tarka	Tarket	Tatarka	Taureck
Taurk	Tearcot	Tearks	Teirk
Tek	Terck	Tercus	Terk
Terkel	Terkes	Terrke	Teyrke
Thierke	Thirkill	Thor	Thorell
Thorich	Þorkell	Thuericke	Thuerk
Thuerke	Thurch	Thürch	Thürck
Thurcke	Thüricke	Thurk	Thürk

Thurke	Thürke	Thursk	Tirek
Tirk	Tirke	Tjierks	Toerge
Torcat	Torchhe	Torck	Törge
Toric	Tork	Torka	Torke
Torketil	Torkington	Torok	Török
Torquat	Torquate	Torquatte	Torquet
Torquete	Torquette	Tourcat	Tourcate
Tourcatt	Tourcatte	Tourky	Trk
Tuerch	Tuerck	Tuercke	Tuercken
Tuerckens	Tuerckh	Tuerckheim	Tuercki
Tuerckin	Tuercks	Tuerge	Tuerger
Tuerh	Tuerich	Tuerk	Tuerkau
Tuerkch	Tuerke	Tuerkels	Tuerken
Tuerkes	Tuerkesin	Tuerkh	Tuerkheimer
Tuerkhen	Tuerkhin	Tuerkin	Tuerking
Tuerkis	Tuerkius	Tuerkk	Tuerkon
Tuerks	Tuerksen	Tuerksheim	Tuerpe
Tuirc	Tük	Tunçtürk	Turacek
Turack	Turak	Turatschek	Turc
Turca	Turcaes	Turcaeus	Turcaij
Turcal	Turcan	Turcas	Turcat
Turcate	Turcato	Turcatt	Turcatte
Turcaud	Turcault	Turcaus	Turcco
Turcens	Turch	Türch	Turche
Turchek	Turchelli	Turcheschi	Turchetti
Turchetto	Turchi	Turchin	Turchini
Turchio	Turchyn	Turci	Turcic
Turcin	Turcinovic	Turcio	Turcios
Turck	Türck	Turcke	Türcke
Turcken	Türcken	Türckens	Türckh
Turckheim	Türckheim	Turcki	Türckin
Turcks	Türcks	Turcksin	Turckx
Turco	Turcol	Turcot	Turcott
Turcotte	Turcq	Turcqs	Turcs
Turcsany	Turcu	Turcul	Turcus
Turcx	Turcxkens	Turczak	Turczyk
Turczyn	Turczynowicz	Turczynski	Turec
Turecek	Tureck	Turecky	Turecsek
Turek	Tureka	Turetsky	Turetzky
Türge	Turgel	Türger	Türging
Türh	Türich	Turick	Turincks
Turk	Türk	Turka	Turkaev

Turkal	Turkalak	Turkale	Turkaleiva
Turkali	Turkalj	Turkall	Turkalo
Turkaly	Turkan	Türkan	Turkane
Turkanin	Turkanis	Turkanovic	Turkas
Turkatil	Türkau	Turkawaka	Turkawka
Turkcer	Türkch	Turke	Türke
Turkel	Turke'li	Türkeli	Türkels
Turkelson	Turkeltaub	Turkeltov	Turken
Türken	Turkenburg	Turkenich	Turkenitz
Turkeniz	Turkenkopf	Turkenstein	Turker
Türker	Turkeri	Turkertaub	Turkes
Türkes	Türkesin	Turkesse	Turket
Turketil	Turkett	Turkevich	Türkewitz
Turkey	Turkeyy	Turkfeld	Türkgenç
Turkh	Türkh	Turkhaus	Turkheim
Türkheim	Türkheimer	Türkhen	Turkhin
Türkhin	Turki	Türki	Turkieltaub
Turkienbaum	Turkienicz	Turkientaub	Turkiewicz
Türkig	Turkill	Turkin	Türkin
Türking	Turkington	Turkis	Türkis
Turkisch	Turkish	Turkisher	Turkiss
Turkit	Türkius	Türkk	Turkkan
Türkkan	Turkki	Turkkis	Turkle
Türklitz	Türkmann	Turkmany	Turkmen
Türkmen	Turkner	Turknett	Turko
Türkoðlu	Turkoff	Turkoglu	Türkoglu
Turkoiz	Türkon	Turkos	Turkosz
Turkot	Türkot	Turkov	Turkova
Turkovic	Turkovich	Turkovitch	Turkow
Turkowicz	Türkowicz	Turkowitch	Turkowna
Turkowska	Turkowski	Turkowsky	Turkozonka
Turks	Türks	Türksen	Türksheim
Turkstra	Turku	Turkula	Turkus
Turkussztejn	Turkvan	Turkwane	Turkwood
Türkyan	Turkyilmaz	Turkyn	Turkys
Türkyýlmaz	Turock	Turok	Türpe
Turq	Turqua	Turquand	Turquat
Turquate	Turquatt	Turquatte	Turque
Turquet	Turquin	Turquosta	Turrek
Turrich	Turriska	Turska	Turski
Tursko	Tursky	Turuk	Turuken
Tuyrchin	Twrk	Tyrcke	Von

			Tuerckheim
Von Tuerke	Von Tuerkheim	Von Türckheim	Von Turk
Von Türke	Von Turkenstein	Von Türkheim	Yurttürk

"Allahallah?" diye söyleniyorum; "*Türk* sözcüğünün dünyada 488 türlü yazılışı olduğunu ilk kez öğreniyorum. Mihriban'a dünyada soyadı *Türk* biçiminde yazılanların dizinini çıkart, dedim ama; kız şimdi bu 488 türlü yazılışın her biri için nüfus kayıtlarına ulaşıp bunları tek tek tarayacak olursa, bu iş 488 günde bitmez yahu. Nereden bulmuş bunları?"

Dosyaya koyduğu ikinci sayfaya bakınca gözlerim yuvalarından fırlıyor. Toni Richard Turk diye bir Amerika'lı, Nancy Turk adında bir başka Amerika'lıyla internette tanışmış. Bunlar yazışırken *'Soyadımız aynı, yoksa akraba mıyız?'* demişler birbirlerine. Sonra *'Yahu biz Amerikalıyız, Türk değiliz, öyleyse bizim soyadımız niye Turk?'* diye sormuşlar. Başlamışlar internette *Türk* soyadı taşıyan başkaları var mı diye araştırmaya. Çeşitli iletişim öbeklerine *'Turk soyadlı var mı?'* diye sormuşlar. Bir sürü Amerikalı başvurmuş *'Benim de soyadım Turk'* diye. Bunlar kendi aralarında *'Dedelerimiz niçin Turk soyadını almış?'* diye soruşturmaya başlamışlar. *'Acaba dedelerimiz Türkiye'den mi göçmüş?'* diye nüfus ve göç kayıtlarını araştırmışlar. 2001 yılında iş iyice çığırından çıkmış. *Turkgenealogy* diye bir site kurmuş Dr. Toni Richard Turk. Soyadı *Turk* olanlar bilgi göndermeye başlamış bu siteye; yağmur gibi bilgi akmış dünyanın her yerinden. Şu ana dek soyadı *Türk* olanlardan on binin üzerinde başvuru yapılmış siteye. *Türk* sözcüğünün 488 türlü yazılışını saptamışlar. *'Soyadımız Türk olduğuna göre biz Türk kanı mı taşıyoruz gerçekten?'* diyerek DNA testleri yaptırmışlar. Soyadı *Turk* biçiminde yazılan insanların atalarının çoğunlukla Türkiye'den

ya da Osmanlı topraklarından değil, Rusya'dan, Ukrayna'dan, Kırım'dan, Avrupa'dan göç edip Amerika'ya geldikleri anlaşılmış. Soyadı *Turk* olan Amerikalıların ezici çoğunluğu dedeleri Doğu Avrupa'dan göçmüş Musevilermiş. TURK soyadı taşıyanların yaptırdıkları ilk DNA testlerinin sonuçlarını Toni Richard Turk, 29 Eylül 2002'de şöyle açıklamış: *"İlk DNA Sonuçları, TURK soyadı taşıyanların TÜRK kökenli Olduklarını Gösteriyor"*

Mihriban'ın bilgisayardan çıkarttığı bu İngilizce yazıya göz gezdirirken, kimi sözcüklerin altını çiziyorum:

First Y- DNA Results Indicate
Turkic Origins for TURK Surname
by Toni Richard Turk
September 29, 2002 at 07:12:19

SOME CONCLUSIONS REGARDING
THE ORIGINS OF THE TURK SURNAME

A 12-marker Y- **DNA** test analyzed by Family Tree **DNA** for **Toni Richard TURK** reveals the following - Locus/DYS/Alleles: 1/393/13; 2/390/25; 3/19(394)/17; 4/391/10; 5/385a/10; 6/385b/14; 7/426/12; 8/388/12; 9 /439/10; 10/389-1/13; 11/392/11; 12/389-2/30.
Family Tree Y- **DNA** findings reveal the following results to countries - exact matches: **Poland, Silesia, and Slovakia**; one step mutations: **Poland**; two step mutations essentially **eastern European: Ashkenazi - LEVITE**. The countries stated to have **Ashkenazi** connec-tions are: **Belarus, Germany, Hungary, Lithuania, Poland, Russia, and the Ukraine**. A review of the literature indicates a distinction between the **Cohen Modal Haplotype** and **LEVITE** priesthood lineage. The latter is "a different, less-well defined patrilineal lineage". The Y-STR databases reveal **a direct match in Turkey**. Seventy-two matches were **found in Europe**. Eighty-nine percent of these were from **eastern Europe -- predominately Poland (60%)**. Nearly all of the remainder were **in western Germany. TURK is a very common surname among Ashkenazi Jews. In the 15th and 16th centuries and beyond, many Ashkenazim in Poland ,**

including some named TURK, converted to Christianity. TURK (and variations) first appeared as a surname in Germany in the 16th century. Khazaria was a Turkic kingdom located in eastern Europe near the Caspian Sea. It flourished as an independent state from about 650 to 1016. Its last power base was the **Crimean** peninsula. In the ninth century, the Khazarian royalty and nobility, as well as a significant portion of the **Khazarian Turkic population** embraced the Jewish religion. The downfall of the **Khazar kingdom** caused many of the **Jewish Khazars** to flee to the west. The possibility exists that some bearing the **TURK surname** have origins that trace to these **refugee Jews from Khazaria.** The **Khazars were a Turkic** people, who originated in Central Asia and wrote in a runic script common to Mongolia. By the 5th century they had migrated to the steppes of what is today southern Russia and eastern Ukraine. The royalty of the **Khazar kingdom** was descended from the **Ashina** Turkic dynasty.

Anlaşılan, soyadı TURK olan kimi Hıristiyan çoğu Musevi Amerikalı ve Avrupalıların DNA'ları Belarusya, Almanya, Macaristan, Litvanya, Polonya, Rusya, Ukrayna, Silezya ve Slovakya'da yaşayan Ashkenaz Musevilerinin DNA'larıyla ve Türklerle eşleşiyormuş. TURK soyadı özellikle de Ashkenaz Musevileri arasında çok yaygınmış. 15. ve 16. yüzyıllar ve öncesinde Polonya'da çok sayıda Ashkenaz Musevi varmış ve bunların soyadı TURK olanlarından kimileri de Hıristiyanlığa geçmişler. TURK soyadı taşıyan Hıristiyan Amerikalıların DNA'larının Doğu Avrupa Askenaz Musevileriyle ve Türklerle eşleşmesinin nedeni buymuş. TURK ve türevleri, soyadı olarak ilk kez 16. yüzyılda Almanya'da görülmüş. Bu DNA karşılaştırmaları Doğu Avrupalı Ashkenaz Musevilerin Türk kökenli olduklarını apaçık gözler önüne seriyormuş. Bu da onların sonradan Museviliğe geçmiş Hazar Türkleri'nden geldiğini belgeliyormuş. Yani sonuç olarak: Soyadı TURK olanlar genetik olarak da Türkmüşler...

"Neyse, geç oldu artık, yarın daha dikkatli çeviririm bu yazıyı," diyorum; "Benim Mihriban'dan istediğim tüm bilgiler Toni Richard Turk'ün açtığı *Turkgenealogy* sitesinde topluca birarada bulunduğuna göre, kız yıllarca çalışmaktan kurtulmuş bulunuyor."

Sonra bir kuşku çöküyor içime:

"Sakın birileri Türklerin genetik haritasını çıkartmak için böyle bir tuzak kurmuş olmasın?" diyorum içimden; "Oktar Babuna olayı gibi Türklere yönelik genetik bir dalavere olmasın bu da?"

Birilerinin Türkler'in genetik şifresini çözerek yalnızca Türkleri etkileyecek öldürücü bir mikrop geliştirip atmosfere karıştırması durumunda, yeryüzünde bir tane bile Türk kalmayacağını düşünüp ürperiyorum. Çünkü Hitler'in soykırımcılığını kat kat aşan böyle bir soykırım tasarısı, Aralık 1974'te, Amerika'da, Siyonist kasap Sir Henry Kissinger güdümünde hazırlanmıştı. Türkçesi; *"Amerikan Ulusal Güvenlik Etüdleri Muhtırası 200: Dünya Nüfus Artışının ABD'nin Denizaşırı Çıkarları Açısından Etkileri"* ve özgün İngilizcesi; *"National Security Study Memorandum 200: Implications of Worldwide Population Growth for US. Security Overseas Interests – NSSM-200"* adını taşıyan bu korkunç tasarıda şöyle deniyordu:

> Dünya nüfusu bu gidişle 2075 yılında 22 milyarı bulacaktır. Oysa bunun 2075'te en çok 8 milyar olacak biçimde şimdiden sınırlandırılması gerekmektedir. Çünkü azgelişmiş ülkelerdeki nüfus artışı, sanayileşmiş ülkelerin bu ülkelerden sağlamakta olduğu hammadde kaynaklarını tüketecektir. Çin, Hindistan, Bangladeş, Pakistan, Nijerya, Meksika, Endonezya, Brezilya, Filipinler, Tayland, Mısır, TÜRKİYE, Etopya ve Kolombiya'da nüfus artışı her yolla derhal durdurulmalıdır.

Emperyalist ülkeler, üretimde kullandıkları enerji ve hammaddelerin tükenmesini önlemek amacıyla, toprağında

bu maddeler bulunan ülkelerin nüfusunu *her yolla* azaltmayı tasarlıyor ve bu ülkelerin arasında Türkiye de var. Ülkenin nüfusunu azaltmak için yeğlenecek yollardan biri de genetik biliminin kullanıldığı biyolojik savaş olduğuna göre?..

Dosyaya kaygıyla gözgezdirirken Mihriban'ın Türkçe okunuşu *İzak Türk* olan "İsaac Turk"e ilişkin yaptığı taramada, aynı adı taşıyan, değişik tarihlerde değişik yerlerde doğmuş ve ölmüş yüzlerce Amerikalı Musevi'nin nüfus bilgilerine ulaştığını görüyorum: Musevi önadlı, fakat soyadı TURK olan onbinlerce Amerikalı... Demek, TURK'ün diğer 488 türlü yazılışı da soyadı olarak tek tek taransa, yalnızca Amerika'da bile 1 milyona yakın insanın TURK türevi bir soyadı taşıdığı gerçeği çıkacak ortaya... 488 türlü yazılan TURK soyadını, Amerika'da yaptığımız gibi bütün Avrupa ülkelerinin nüfus kayıtlarında tararsak, soyadı TURK olan milyonlarca Avrupalıyla karşılaşacağımız kesin.

Mihriban yaptığı taramada 1485 tarihinde İngiltere'de yaşamış TURK soyadlı bir *Thomas Turk* bulmuş örneğin:

> **THOMAS TURK, 1485**
> Essex, England: Parish and Probate Records **Essex, Hertfordshire: Chelmsford - Wills, 1400-1619** Index to Wills Now Preserved in the Essex Record Office Chelmsford 1400 - 1619 Volume 4. **County:** Essex **Country:** England Havering-atte-Bower 68 ER 1

Mihriban'ın bulup dosyaladığı en eski nüfus kayıtlardan biri de 1590 Almanya doğumlu *Jacob De Turk* adlı bir Musevi'yle hepsi *De Türk* soyadı taşıyan çocuklarına ait.

JACOB DE TURK
Doğum: 1590- Frankenthal, Pfalz, Germany
Ölüm: 1633- Frankenthal, Pfalz, Germany

Birinci Evliliğinden çocukları:
Jacob De Turk
30 Jul 1609 in Frankenthal, Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

Isaac De Turk
19 Jan 1612 in Frankenthal, Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

Abraham DeTurk
23 Oct 1614 in Frankenthal, Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

İkinci Evliliğinden çocukları:
Jacob De Turk
30 Jul 1609 in Frankenthal, Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

Elizabeth De Turk
10 Nov 1616 in Frankenthal, Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

Johannes De Turk
1 Nov 1618 in Frankenthal, Frankenthal Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

Dina De Turk
5 Dec 1620 in Pfalz, Frankenthal, [state], Germany

Susana De Turk
30 Mar 1623 in Frankenthal, Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

Henrick De Turk
2 Jul 1625 in Frankenthal, Rheinhessen Pfalz, Rheinland Pfalz, Germany

"Tanrım!" diyorum; "Eğer bir kaç milyon dolarım olsaydı, adbilimcilerden bir takım kurar, onları yıllarca çalıştırır, Avrupa'da ve Amerika'da soyadı TÜRK ve türevleri olan ya da herhangi bir Türkçe sözcüğü soyadı olarak taşıyan milyonlarca insanın nüfus kayıtlarını tek tek çıkartır, sülalelerini en eski kayıtlara dek geriye doğru inceler, bugün kimi Hıristiyan kimi Musevi olarak yaşayan bu insanların atalarının Türk kökenli olduklarını tartışmasız biçimde

DNA'larıyla gözler önüne serer, bunların yitirilmiş Türklük bilincini yeniden uyandırırdım."

"Eğer soyadları bugüne dek Türkçe kaldığı gibi, dilleri de Türkçe kalsaydı," diyor içimden bir ses; "dinleri ne olursa olsun, Türklüklerini korurlardı. *Türk* demek, *Türkçe* demektir; unutma bunu."

Cep telefonum çalıyor. Bakıyorum; yine gizli numara. Kuralımı bozup açıyorum bu kez.

"Alo!" diyor bir kadın; cızırtı var, zor duyuyorum sesini.

"Alo, buyurun," diyorum.

"Münevver ben!" derken ses cızırtılar arasında kesik kesik gidip geliyor.

Coşkuyla fırlıyorum yataktan.

"İki gündür arıyorum seni Münevver!" diye bağırıyorum; "Ulaşamadım bir türlü sana!"

"Ben... telefon... hatlar... Düsseldorf... yarın... Zelda.. çıkınca... senin... tamam mı?" diyor.

"Kesik kesik geliyor sesin Münevver!" diye bağırıyorum; "Dediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Oradan... son gün... bitmedi... daha önce... ben... yok şimdi bulunduğum yerde... gitmezsen.. ama senin... büyüyor o zaman... Zelda... melisin tamam mı?" diyor kesik kesik.

"Yahu yine hiçbir şey anlamadım," diye bağırıyorum benim sesim de ona gitmiyor olabilir kaygısıyla; "Sabit bir telefon yok mu orada Allahaşkına Münevver?" demeye kalmıyor kesiliyor telefon.

Bendeki cep numarasından arıyorum onu hemen. Kapsama alanı dışında uyarısı veriyor her arayışımda. Belki on

kez deniyorum. Sonunda yorgun düşüp bırakıyorum aramayı.

"Münevver'in sol memesinde minik bir ur var," demişti telefonda Zelda; "Düsseldorf'ta şimdi, ama dönüyor bu Cumartesi; o da gelecek kokteyle. Sizi görürse yaşama sarılır."

Müzik dinlemezsem uykumun geleceği yok. Müzik çalara bir CD sürüp sürüp en sevdiğim parçasını 'sürekli çal' komutuna bağlıyorum. Odaya yayılan müzikle gevşiyor kaslarım.

"Yarın Cumartesi," diyorum yorganı burnuma dek çekerken; "Ne olursa olsun Z.I.N.A'ya, Zelda'nın veda kokteyline gidip mutlaka görmeliyim Münevver'i."

IV
ZELDA'YI DÜŞLERKEN

Kokteyle katılan konuklar birer birer giderken içeride oturmaktan sıkılıyorum. Bu gece Düsseldorf'tan dönecek olan Münevver'in gelmesini beklerken, Hazar apartmanının tepesinde *Zion-Turk Ideas News Agency*'nin geniş terasına çıkıp, Boğaz'ı ve gün batımını izliyorum. Aralık ayı ortasında yazdan kalma bir gün. Hava yavaş yavaş kararıyor. TÜSİAD'lı Berker Bey'le Zelda'nın yaşlı amcası İzak içeride birbirleriyle şakalaşıp kahkahalarla gülüşürken, açık unutulmuş bir radyonun cızırtılı yayını kulağımı tırmalıyor terasta.

"Arap radyolarını mı dinliyorsunuz?" diyorum yanıma gelen Zelda'ya; "Filistin radyosu mu bu?"

"Hayır," diyor radyoyu kapatırken; "Yizrael radyosu. Konuşmalar İbranice."

İnanmaz gözlerle baktığımı görünce;

"Türk gazeteci Naim Tiralı da 1950'lerde Yizrael'e geldiğinde," diye sürdürüyor; "o da aynen sizin gibi *'Arap radyosu mu dinliyorsunuz?'* diye sormuş. İbranice'yi Arapça sanan ilk yazar siz değilsiniz yani."

Yırtmacı neredeyse kalçasından başlayan siyah ipek uzun elbisesinin, konuşurken sık sık omzundan kayıp koluna düşen ip gibi incecik askısını yerine yerleştirken, saçlarını şöyle bir savurup;

"İlk nerede görmüştüm ben sizi biliyor musunuz?" diyor.

"Biliyorum," diyorum; "Münevver'in yaş gününde karşılaşmıştık ilk kez; ama siz o gece buz gibiydiniz; sonra da bir türlü barışmadı sizinle yıldızımız. Ben, ilk o gece değil, bu gece tanışmış olmak isterdim sizinle..."

"Hayır," diyor muzipçe gülümseyerek; "o geceden yaklaşık bir yıl önceydi ilk karşılaşmamız. Münevver'den bir yıl önce..."

"Allahallah!? Öyle mi?" diyorum; "Nerede karşılaştık peki?"

"Bilin bakalım nerede?" diyor votkasından bir yudum alırken.

Belleğimi yokluyorum.

"Bağışlayın, çıkaramadım sizi o günden bir yıl önce nerede gördüğümü," diyorum.

"O gün bir fırsatını bulabilseydik, bu akşam burada *"la femme de mon ami"*ler yaşıyor olmazdık," diyor kırgın; "Ve siz de bu gece bu terasta Münevver'in yolunu bekliyor olmazdınız!"

"Anlamadım!?" diyorum kullandığı Fransızca sözcüklere takılarak; *"La femme?"*

Gözlerinden kıvılcımlar saçarak: *"Je sais pourquoi tu as pleuré et tristement m'a regardé je peux te prendre dans mes bras pour embrasser tes yeux rougis mais moi je n'en ai pas le droit tu es la femme de mon ami..."* diyor makineli tüfek gibi..

"Vallahi sövseniz de anlamam," diyorum bir kahkaha atarak; "sanıyorum Fransızca söylediklerinizi, ama bir kaç sözcük dışında Fransızca bilmiyorum ben... Söyler misiniz, sizinle nerede karşılaştık Münevver'den bir yıl önce ilk kez?"

"Söyleyeyim," diyor minik işlemeli piposundan çektiği dumanı göğe savururken; "Bir vakıf toplantısında..."

Belleğimi yokluyorum, ama boş.

"Hiç anımsamıyorum ben sizinle herhangi bir vakıf toplantısında karşılaştığımı," diyorum.

"Karşılaştık, karşılaştık," diyor başını sallayarak; "ben tam karşınızda oturuyordum sizin ve siz gözlerinizi bir an bile ayıramamıştınız üzerimden."

"Nasıl?!" diyorum bu çapkınlık yüklemine alınarak; "Öyle olsa anımsamaz mıyım hiç?"

Yanıma sokulup hafifçe yana kayan gravatımı düzeltirken;

"Haydi bir ipucu vereyim size," diyor; "Bir eğitim vakfının toplantısıydı bu."

"Eğitim vakfı mı?" diyorum.

"Evet," diyor; "düşünün bakalım, anımsayabilecek misiniz?"

Düşününce, bir kaç yıl önce bir eğitim vakfının toplantısına katıldığımı anımsıyorum. *'Türkiye'de Misyonerlik'* konulu bir toplantıydı bu. O günlerde basında vakfın Amerikan Board Hıristiyan Misyonerlik Örgütü'yle içli-dışlı olduğu yönünde yayınlar yapılınca, vakıf da bir toplantı düzenleyerek böyle etkinliklerle hiçbir ilgisi bulunmadığını duyurmak istemişti. Konuşmacılardan biri, vakfın Hıristiyan misyonerlikle ilgisi olmadığını anlatırken sözü döndürmüş, dolaştırmış, Amerikan Board'a getirmiş ve bu örgütün de Hıristiyan

misyonerlikle hiçbir ilgisinin bulunmadığını gevelemeye başlamıştı. Bu Profesör'e göre: Amerikan Board örgütü Türkiye'de özellikle de eğitim alanında çok yararlı işler yapmıştı; fakat 12 Eylül öncesinde, 1979'da, Eminönü'ndeki Amerikan Board merkezi solcular tarafından basılıp, odalarının duvarlarına *"Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Yankee Go Home"* yazılarak bombalandıktan sonra, Amerika'lı görevliler yerlerini misyoner okullarında yetiştirdikleri Türklere bırakarak gitmişlerdi. O günden sonra Türkiye'de Amerikan Board adında bir misyoner kuruluş kalmamıştı ki herhangi bir vakıfla ilişkisi olabilsin?.. Profesör konuşmasını bitirince söz alıp: *"Bir eğitim vakfının Hıristiyan misyonerlikle ilgisi olmadığını anlatmak amacıyla gerçekleştirilen bu toplantı, çok gülünç bir biçimde, Amerikan Board Hıristiyan Misyonerlik Örgütü'nün övülüp aklanması toplantısına dönüşmüş bulunuyor,"* demiştim; *"Oysa, Amerikan Board, Osmanlı döneminde Ermenileri örgütleyerek ayrılıkçılığa kışkırtmış bir Hıristiyan Misyonerlik örgütüdür. Bu Hıristiyan örgüt, 1945'ten sonra, Soğuk Savaş döneminde, ne ilginçtir ki, Sovyet Rusya'ya karşı İslamcılarla işbirliğine girmiş ve kendisi Hıristiyanlığı yaymakla yükümlü bir kuruluş olmasına karşın, tutup Redhouse yayınevi üzerinden İslamî Tasavvuf kitapları yayımlamaya başlamıştır. Bugün Türkiye'de İslamcılık akımının yönetime tırmanmasının perde arkasında Amerikan Board Hıristiyan Misyonerlik Örgütü'nün altmış yıllık katkısı vardır. Nurcuların, Nakşilerin, Erbakancıların, Fethullahçıların altmış yıldır hiç karşı çıkmadıkları Amerikan Board'a şimdi karşı çıkması; Amerikan Board'un da altmış yıldır desteklediği, beslediği bu gibi İslamcıların kimilerine şimdi karşı durması, Soğuk Savaş bitince, Sovyetler Birliği çökünce, artık işbirliği yapmalarını gerektirecek ortak bir düşmanları kalmadığındandır. Siz konuşmanız boyunca "Yankee Come Home!" deyip durdunuz. Ben, 1979'da Amerikan Board merkezini basanlar gibi sesleniyorum: "Yankee, Go Home!.."* Sözlerimi bitirince buz gibi bir hava esmişti toplantı salonunda...

"İstanbul Sanayi Odası'nda yapılan benim katıldığım o vakıf toplantısında yoktunuz ki siz?" diyorum Zelda'ya; "Vardınız da ben mi göremedim yoksa?"

"Sanayi Odası'nda değildi ki benim sözünü ettiğim Sempozyum," diyor; "The Marmara'da."

"The Marmara?"

"Evet, ben gazeteci olarak gitmiştim oraya, ajansım adına," diyor; "Sizse bildiri sunanlar arasındaydınız."

The Marmara'da bildiri sunmak üzere katıldığım ilk ve tek sempozyumu anımsamam hiç de güç olmuyor:

"Sakın *Uluslararası Eğitim ve Terör Sempozyumu* olmasın bu?" diyorum.

Gizemli bir gülücük beliriyor dudaklarında;

"Ta kendisi!" diyor parmağını şaklatarak; "Bakın, nasıl anımsadınız!? Biraz daha düşünün, beni de anımsayacaksınız."

Evet, Amerika'da İkizkulelerin vurulmasından bir kaç ay sonra, The Marmara otelinde yapılmıştı bu sempozyum. *"11 Eylül Olayı'ndan sonra değişen dünyamızda terörü yaratan koşullar"*dı konusu. Biri Yahudi, biri Fransız, onu Türk, toplam oniki konuşmacı çağırmışlardı ben dahil.

"Bir dakika!" deyip terastan içeriye koşuyor Zelda.

"Kapı çalınmış olmalı, Münevver mi geldi yoksa?" diye ben de davranıyorum ardından; ama o, elindeki kartı *"Buldummm!"* diye sallayarak dönüyor hemen. Bakıyorum; o sempozyumun davetiyesi bu.

ULUSLAR ARASI "EĞİTİM VE TERÖR" SEMPOZYUMU
28 Ocak 2002 / The Marmara Oteli

I. Oturum: Prof. Dr. Kemal Alemdaroğlu (İst. Ü. Rektörü, Oturum Başkanı), **Yigal Carmon** (Ortadoğu Medya Araştırma Uzmanı), **Tuncay Özkan** (Gazeteci Yazar), **Dr. Necip Hablemitoğlu** (A. Ü. İnkılap Tarihi Enst. Öğr. Gör.), **Hikmet Uluğbay** (Ankara Milletvekili), **Prof. Dr. Nilüfer Narlı** (M. Ü. Fen Ed. Fak. Sos. Böl. Bşk.)

II. Oturum: Prof. Dr. Selçuk Erez (Oturum Başkanı), **Barry Jacobs** (Amerikalı Yahudiler Komitesi Yöneticisi), **Dr.Işın Çelebi** (İzmir Milletvekili- TÖSYÖY Başkanı), **İbrahim Barbaros** (MEB Müsteşar Yrd.), **Abdurrahman Küçük** (TMMM Eğitim Komisyonu Bşk. Ankara Milletvekili), **Cengiz Özakıncı** (Araştırmacı Yazar)

III. Oturum: Gülseven G. Yaşer (ÇEV Başkanı, Oturum Yöneticisi), **Gilles Kepel** (Fransız Araştırmacı Yazar), **Prof. Dr. Nur Serter** (İst. Üni. Rektör Yrd.), **İhsan Özkes** (Beyoğlu Müftüsü), **Gürkan Zengin** (CNN Türk- Program Yapımcısı), **Norman Stone** (Bilkent Ü. Öğr. Gör.), **Atilla Kıyat** (Emekli Koramiral)

Katılımcılar dizininde kendi adımı ararken, o sempozyumda olup bitenler bir bir geçiyor gözlerimin önünden: İkinci Oturum'un son konuşmacısıydım; basına duyurulan ve dağıtılan davetiyelerde yer alan sıra buydu. Ama sonradan kimi yabancı konuşmacılar gelmeyince sıralama yeniden düzenlenmiş; Amerikan Yahudi Komitesi Yönetmeni Barry Jacobs gelmeyince onun yerine Erol Mütercimler konuşmuştu örneğin ve Gilles Kepel'in İkinci Oturum'a, benim yanıma kaydırıldığı bildirilmişti birkaç gün önceden. Türkiye'nin en güçlü basın-yayın topluluğunun başı Aydın Doğan Milliyet Gazetesi aracılığıyla desteklediği için, çok sayıda basın-yayın görevlisi gelmişti bu sempozyumu izlemeye; salon doluydu. CNN Türk adına Mehmet Ali Birand tek ayak üzerinde fır dönerek izliyor ve buyruğundaki görevlilere görüntületiyordu konuşmaları. Milliyet'in dış politika yazarı Sami Kohen de izleyiciler arasındaydı.

"Siz de orada mıydınız gerçekten?" diyorum az önce bulup getirdiği davetiyeyi sehpanın üzerine bırakırken;

"Evet, gördünüz siz de orada beni," diyor göz kırparak Zelda; "dahası sempozyum boyunca gözlerinizi üzerimden ayıramamıştınız."

"Az önce de vurgulamıştınız bunu," diyorum; "Yani sokak diliyle söylersek düpedüz asıldım orada ben size, öyle mi?"

Bir kahkaha atıyor:

"Evet!"

"Bakın, o sempozyumda olup bitenler unutulmayacak denli ilginçti benim açımdan," diyorum; "Yazsam roman olur, nasıl unutabilirim? *'O gün oradaydım,'* diyorsanız, oradasınızdır; size inanmıyor değilim; ama lütfen bana kızmayın; ben sizi orada görmüş, dahası dediğiniz türden *çok özel* bir ilgi duymuş olsaydım, kesinlikle unutmazdım sizi."

Az önce sönen piposunu dişlerinin arasına sıkıştırıp yeniden yakmaya çalışırken ağzında yuvarlıyor sözleri:

"Münevver, yaşgününde beni size arkadaşı *'Bayan Pipo'* olarak tanıştırırken," diyor; "siz tabii ki benimle bir yıl önce bir sempozyumda karşılaştığınızı anımsayamazdınız *Sayın Birleşmiş Milletler ve UNESCO Düşmanı!"*

"UNESCO," der demez beynimde bir şimşek çakıyor.

"Evet, anımsayamazdınız tabii," diye sürdürüyor; "Çünkü 2003'te Münevver'in yaş gününde gördüğünüz Zelda ile ondan bir yıl önce 2002'de gördüğünüz Zelda, hiç benzemiyordu birbirine."

"Nasıl yani?" diyorum.

"Giyimimle, kuşamımla, saçımla, gözlüğümle bambaşka bir Zelda'ydım ben o sempozyumda," diyor; "Annem görse tanıyamazdı beni."

"*UNESCO Düşmanı* dediğinize göre, o gün orada olduğunuz kesin," diyorum; "Sunduğum bildiriyi dinlemişsiniz evet. Ama o gün annenizin bile tanıyamayacağı bir durumda idiyseniz, ben o gün orada görmüş olsam bile, ondan bir yıl sonra, Münevver'in yaş gününde bambaşka bir görünümde karşıma çıktığınızda nasıl anımsayabilirdim sizi?"

Başını yaklaştırıp gözlerimin içine dikkatle bakarak;

"Gözlerimden!" diyor unutulmaya kırılmış gibi.

Günbatımını ayna gibi yansıtan gözlerine bakarken;

"Her şey değişir, ama," diyor fısıltıyla; "bakışları, gözleri değişmez ki insanın."

Terasta, açık havada bile duyuluyor piposundan yayılan vanilyalı tütün kokusu. Buna bir de Smirnoff votka ve baharatlı parfüm karışınca, başımı döndürüyor gözleri. İçeriden Berker Bey'le Zelda'nın amcası İzak'ın sesi yükselince bakışlarımı o yöne çevirerek kurtuluyorum büyüsünden.

"O sempozyum benim açımdan unutulmaz tuhaflıklarla doluydu," diyorum önümdeki küllükle oynayarak; "Öğleden önce iki oturum, öğleden sonra bir oturum; toplam üç oturum yapılacaktı. Ben ikinci oturumda, Fransız Yazar Gilles Kepel'den hemen sonra konuşacaktım güya. The Marmara'ya gelip salona girince bir de baktım, Gilles Kepel konuşuyor. *'Eyvah! Geç kalmış olmalıyım, ikinci oturum başlamış!'* dediğimi duyan bir görevli; *'Kaygılanmayın efendim,'* demişti yanıma sokularak; *'şu an birinci oturumdayız; bu oturumda konuşacak olan İsrail'li uzman gecikince, Sayın Kepel'i onun yerine konuşturup İsrail'li uzmanı da sizin konuşacağınız ikinci oturuma kaydırdık, bunun dışında herşey yolunda...'* Görevlinin sözleri yatıştırmıştı beni."

"Biliyorum," diye kesiyor sözümü; "bu değişikliğin başınıza nasıl bir dert açacağını aklınızın ucuna bile getirmiyordunuz tabii o an."

Yumruk yemiş gibi sendeleyip bakışlarımı yüzüne çevirirken;

"Bir dakika, bir dakika!" diyorum; "Bu sıra değişikliği, salonda bulunanların hiçbirisi tarafından algılanacak bir sorun yaratmamıştı; siz nereden biliyorsunuz bunu?"

"Özel görevim nedeniyle," diyor yaramaz çocuk gibi gülerek.

"Orada ajansınız adına gazeteci olarak bulunduğunuzu söylemiştiniz az önce," diyorum; "neydi özel göreviniz?"

Küçük votka bardağını dudaklarında dolaştırırken;

"Konuşmacılardan birini izlemekti," diyor.

"Nasıl yani?," diyorum; "*Zion-Turk Ideas And News Agency* beni izlemek üzere mi görevlendirmişti sizi?"

Bir kahkaha atıp:

"Yok canım," diyor alaycı bir havayla; "Koskoca Z.I.N.A niçin sizi izlemek için görevlendirmiş olsun beni? Kendinizi bu kadar önemsemeyin! Birinci Oturum'da konuşması gereken, fakat İkinci Oturum'da siz konuşurken bile daha salona girmemiş olan İsrail'li uzman Yigal Carmon'un konuşmasını haber olarak geçecektim ben... Ajansım ona önem veriyordu yalnızca. Ama, siz; *"Dünyayı kana bulayan etnik terörün sorumlusu Birleşmiş Milletler ve UNESCO'dur!"* diye başlayınca, *"Yahu, bu bir skandal! Bu bir rezalet!"* deyip derhal bastım ses aygıtımın tuşuna. Arşivimde var o konuşmanız, dinletebilirim size."

Gerçekten, *Ortadoğu Medya Araştırmaları Enstitüsü Başkanı* diye sunulan İsrail'li uzman Yigal Carmon, bir önceki otu-

rumda konuşması gerekirken, yetişemeyince sırası benim bulunduğum oturuma kaydırılmış, gelgelelim bu oturum başladığında bile iskemlesi boştu. Oturum konuşmacıları sırayla bildirilerini sunup sıra ona geldiğinde o yine yerinde olmadığından, onun boş iskemlesini ister istemez atlayıp son konuşmacı olarak bana vermişlerdi sözü. O ana dek neredeyse tüm konuşmacılar Amerika'nın yaydığı *"11 Eylül'ü İslamcı teröristler yaptı,"* yargısına inanmış olarak, değerlendirmelerini bu saptama üzerine oturtmuşlardı. Ben konuşmama *"Terörün kökeninde Usame Bin Ladin filan değil, Birleşmiş Milletler ve UNESCO kararları yatıyor,"* diye başlayınca, dinleyicilerden kimileri homurdanıp salondan çıkmaya davranmış ve ne yalan söyleyeyim, biraz bozulmuştum buna.

Sempozyumun ayrıntılarını anımsamaya çalışırken, içeriden alıp getirdiği küçük ses aygıtıyla terasa dönen Zelda:

"Takın bakalım şu kulaklıkları," diyor.

Takarken zorlandığımı görünce "bir dakika," deyip üzerime eğilerek kulaklığı yerleştirirken omzuma teğet geçiyor göğüsleri.

Kulaklıktan yayılan kendi sesim nedense çok tiz ve itici geliyor bana:

Zelda'nın tümcemin ortalarında bir yerde düğmeye basıp almaya başladığı konuşmamın girişinde; *"... dan başlayarak şu ana dek bütün konuşmacılar İslamcı terörist Usame Bin Ladin'in Amerika'yı vurduğunu yineleyip durdular."* diye başlayıp sürdürüyorum:

> Oysa Usame Bin Ladin denilen adam *İslamcı Terörist* filan değildir, tersine tepeden tırnağa *Amerikancı Terörist*'tir o; yıllarca CIA'dan aldığı ödenekler ve Amerika'nın verdiği silahlarla Afganistan'daki Rus ordusuna karşı savaşmış bir *Amerikan Paralı Askeri*'dir... 11 Eylül eyleminden iki yıl önce

yayımlanan *'İblisin Kıblesi'* adlı kitabımda Usame Bin Ladin'in bir *'CIA beslemesi'* olduğunu belgeleriyle göstermiştim.

Terasta, oturduğum bambu koltuğun yayvan arkalığına dirseklerini dayayıp arkamdan başını uzatarak kulağını başımdaki kulaklığa yaklaştıran Zelda, yıllar önce kaydettiği konuşmamı benimle birlikte dinlerken; *"Terörün kökeninde Kur'an ve İslam yoktur; kimi İslamcıları satın alarak kendi çıkarları doğrultusunda paralı asker gibi kullanan bir takım devletler vardır!"* diye çınlıyor kulaklıkta kendi sesim:

> Ulus devletleri parçalayıp, onları kendi ayakları üzerinde duramayacak denli küçük etnik ve mezhep devletçiklerine bölerek; ordusu küçük, ekonomisi zayıf olacak bu cılız devletçikleri yeryüzünde tek bir güçlü odağa boyun eğdirerek bir *Küresel Dünya Devleti* kurmayı amaçlayan *insanlık düşmanı* bir çete vardır uluslararası terörün kökeninde! Çoğu Amerika'da bir bölümü İngiltere'de yuvalanmıştır; kimi Amerikan ya da İngiliz yurttaşı Musevi'dir, kimi 'Siyonist Yahudi'dir, kimi de 'Hıristiyan Siyonist'tir bu insanlık düşmanı 'Siyonist Çete'yi oluşturan parababalarının! Amerikan Federal Reserve Bank'ın özel sahipleridir bunlar! Birleşmiş Milletler Örgütü'nü de, UNESCO'yu da maşa olarak, babalarının çiftliği gibi kullanır bunlar. Tek silahları vardır: Para! Buyrukları yerine getirilmezse para musluklarını kesmekle korkutarak dize getirirler kişileri, kurumları, devletleri!

Düğmesine basıp aygıtı durduruyor Zelda ve karşımdaki bambu koltuğa atıyor kendini.

"Siz konuşurken *'Kim bu adam yahu!? Ne sanıyor kendini? Ukalâ!'* demiştim içimden, biliyor musunuz?" diyor bacak bacak üstüne atarken; "Salona baktım, siz konuşurken insanlar dışarı çıkmaya başlamıştı ufak ufak."

Gözlerim derin yırtmacın açıkta bıraktığı düzgün bacaklarından ince uzun topuklu ayakkabılarına doğru kayarken;

"Evet, doğrusu çok bozulmuştum ben konuşurken homurdanarak salondan çıkanları görünce," diyorum; "O yüzden çabuk çabuk okumuştum bildirimin geri kalanını."

"İsrail Dışişleri Bakanlığı'ndan Oded Yinon'un *1980'lerde İsrail İçin Strateji* başlıklı raporuyla UNESCO'nun 1982'de aldığı kararların birbiriyle örtüştüğünü vurgulayacak mı bakalım, diye merak etmeseydim," diyor bacağını sallayarak; "ben de dinlemez, salondan çıkıp bir sigara içebilirdim siz konuşurken."

"Eh, ben bunu açıkladıktan sonra çıkmışsınızdır siz de o zaman," diyorum.

"Yoo! Açıklamadınız ki!" diyor; "Sahi, niye açıklamadınız; korktunuz mu?"

"Açıkladım," diyorum.

"Açıklamadınız!" diyor diklenerek.

"Eh, kayıtta vardır nasıl olsa, biraz dinleyeyim, bulurum; dinlersiniz siz de..."

"Bulamazsınız, çünkü yok!" diyor kendine güvenle; "Var mısınız benimle iddiaya?"

"Varım!" diyorum kulaklığı takarken.

"Nesine?" diyor gülerek.

"Nesine isterseniz."

"Peki, ben içeriye giriyorum; bulduğunuz noktada durdurun aygıtı, İzak'a bakıp hemen döneceğim."

Oded Yinon'un *'1980 Siyonist Plan'ı*na gönderme yaptığım yeri dalgınlıkla atlayıp iddiayı yitirmemek için kulak kesiliyorum aygıtta kendi sesimi dinlerken:

Birleşmiş Milletler Eğitim, Bilim, Kültür Örgütü UNESCO'nun programlarına bir bakalım: 1982'ye dek UNESCO, kültürü **ulusal** anlamıyla benimsemiş kullanıyordu. 1982 yılında -ne olduysa?- *'kültür'*ü *'ulusal'* tanımıyla benimsemeyi bırakıp, **uluslar**dan değil **halklar**dan sözetmeye başladılar ve *'Bugüne dek 'kültür'ün ulusal tanımını kabul ediyorduk; fakat bugünden sonra (1982) UNESCO yönergelerinde 'kültür' dediğimiz her yerde siz bunu 'antropolojideki tanımıyla- yani **ulusal değil, tersine etnik ve mezhepsel kültür** olarak- anlayınız,'* dediler.

Şaştık! Ne oluyor? 1982 yılına dek UNESCO pekala *'kültür'*ün ulusal tanımıyla çalışabiliyordu da, niçin 1982'den sonra *'ulusal kültür'*ü bırakıp bunun yerine *'etnik, dinsel, mezhepsel kültür'*e yöneldi? Bunu irdelediğimizde, o günden başlayarak dünyanın her yerinde gözle görülecek biçimde artan etnik ayrımcılığın ve ayrılıkçı terörün nasıl Birleşmiş Milletler Örgütü ve bu örgüte bağlı eğitim, bilim, kültür örgütü UNESCO'nun kararlarıyla tohumlandığını göreceğiz.

Elinde votka şişesiyle karşıma dikilmiş parmağıyla şişeyi tıklatarak votka isteyip istemediğimi soruyor az önce gittiği amcasının yanından dönen Zelda. Başımı 'Hayır' anlamında sallarken tek sözcük bile atlamadan pür dikkat dinliyorum konuşmamı:

UNESCO News dergisinin 25 Ocak 1988 günlü 222. sayısında deniyor ki:

"Klasik anlamıyla 'kültür' kavramı, edebiyat, müzik, resim, heykel, vb. gibi güzel sanatlarla, bir süreden beridir de görsel-işitsel ifade tarzlarıyla sınırlıdır. Uluslararası Topluluk -1982 Meksiko Konferansı'ndan beri- 'kültür' kavramını antropologların bakış açısıyla [yani klasik, ulusal değil; etnik, dinsel, mezhepsel anlamıyla] benimsemiştir. Günümüzde 'kültür'e bir toplumun **ya da toplumsal bir grubun** karakterine damgasını vuran maddi, manevi **ayırt edici özellikler**in bütünü gözüyle bakılabilir. Bu tanımlama, [dikkat: bir *ulusun* değil] ***'belli bir grubun'*(!) kültürünün karakterini ortaya koymak için, o kültürün ayırt edici özelliklerini öne çıkarmayı gerektirdiğinden**, böylelikle **kültürel kimlik** kavramına da açıklık getirmiş olmaktadır."

Yani UNESCO'ya göre "kültür"ün tanımı 1982'ye dek bulanıkmış, 1982'de Mexico City konferansında "kültür"ün ant-

antropolojik, yani etnik-mezhepsel tanımı kabul edilir edilmez, **"kültürel kimlik"** tanımı da kesinliğe kavuşuvermiş!..

Zelda bu kez de elinde bir şişe kırmızı şarapla dikiliyor karşıma. Bir şeye dikkatimi yoğunlaştırınca dudaklarımın sivrilmesine çok güler arkadaşlarım. Dinlerken yüzüm yine öyle olmalı ki şarabın etiketini gözüme yaklaştırırken Zelda da yüzüme bakıp gülüyor. Şarabın İbrani harfleriyle yazılı etiketine, içimden *'Yahu adamlar çölde üzüm yetiştirip şarap da mı yapmışlar?'* diye bakarken, parmağıyla etiketteki Latin harfli yazıları gösteriyor:

"BARKAN Kosher Wine İsrael's Most İntriguing Winery - 1997"

Başımı istememem anlamında iki yana sallıyorum; gidiyor. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim konuşmamı dinlerken:

> Ulusları etnik, dinsel, mezhepsel elementlerine, moleküllerine, atomlarına ayrıştırarak ulus-devletleri yıkmaya yönelik **'halkların kendi kaderlerini tayin hakkı'** ilkesi, 1982 UNESCO kararlarından da önce, ilk kez 16 Aralık 1966 tarih ve 2200A-XII sayılı **Birleşmiş Milletler Ekonomik Sosyal ve Kültürel Haklar Sözleşmesi**'nde yer aldı ve bu sözleşme 23 Mart 1976'da yürürlüğe girmek üzere, üye devletlerin imzasına sunuldu. Baş görevi **"halkların değil ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı"**nı savunarak ulus-devletleri yaşatmak olan Birleşmiş Milletler örgütü, 1966'da **'ulusların'** demeyi bırakıp **'halkların kendi kaderini tayin hakkı'**ndan sözederek, ulus-devlet yıkıcılığına soyundu! İşte Lozan Antlaşması'ndan sonra hiçbir devletin ağzına almadığı **"Doğu Anadolu'da Ermenistan", "Güneydoğu Anadolu'da Kürdistan"** gibi söylemlerin Lozan'dan kırk yıl sonra 1960'larda yeniden dile getirilmeye başlanmasının nedeni, Birleşmiş Milletler'in 1966'da aldığı etnik-bölücü nitelikli bu kararlardır.

Berker Bey, güçlükle yürüyen yaşlı İzak'ın koluna girmiş onunla birlikte terasa çıkarken gözü bana takılınca ba-

şımdaki kulaklığı göstererek *'Nedir O?'* der gibi sallıyor elini. Parmağımla *'Bir dakika'* diyerek sürdürüyorum yıllar önceki konuşma kaydımı dinlemeyi:

> Evet, Birleşmiş Milletler Örgütü, korumakla yükümlü olduğu ulusal değerlere, 1966'da imzaya açtığı 1976'da yürürlüğe koyduğu bu kararla ihanet etmiştir! Neden ihanet etmiştir? Birleşmiş Milletler'i bu ihanete zorlayan nedir ya da kimdir? Söyleyeyim: **Siyonist Çete!** Nasıl mı? Şöyle: 1948'de kurulan İsrail devleti, Sovyetler Birliği sınırları içerisinde yaşayan Yahudilerin biriktirdikleri tüm altınlarla birlikte İsrail'e göç etmesini istiyordu. Sovyet Rusya'nın, Birleşmiş Milletler'den bir karar çıkmaksızın böyle bir göçe izin vermesi olanaksızdı. Amerika'da yuvalanan ve Birleşmiş Milletler'in giderlerinin büyük bir bölümünü karşılayan Siyonist parababaları, Yahudilerin Sovyet Rusya'dan İsrail'e göç etmesine olanak sağlayan **'halkların kendi kaderini tayin hakkı'** kararını, "Yoksa ödeneklerinizi keseriz, ha!" diyerek çıkartmıştır Birleşmiş Milletler'den...

Zelda, az önce Berker Bey'le birlikte terasa çıkan amcası İzak'ın omuzlarına üşümesin diye şal örterken, *'Siz de ister misiniz?'* diyor işaretle. *'Hayır'* diyorum başımı kaldırarak; kulağım kayıtta:

> **'Halkların kendi kaderlerini tayin hakkı'** denilen ve 'ulus-devlet'leri, ulusları aşiretlere, kabilelere, cemaatlere bölerek ortadan kaldırmayı amaçlayan bu **Siyonist İlke**, 1975'te **Helsinki Sonuç Bildirgesi**'nde I/VII. madde olarak yine çıktı karşımıza. Bunlar hep 1982 UNESCO kararından **önce** oluyor... Peki, öyleyse dünyada ve Türkiye'de etnik ayırımcı yayın patlaması niçin daha önce gerçekleşmiyor da 1982 UNESCO kararını bekliyor? Söyleyeyim: Daha önce 1966'da Birleşmiş Milletler ve 1975'te Helsinki'de alınan ulus-devlet yıkıcı kararlarda, etnik ayırımcı kültürel etkinlikleri desteklemek üzere ayrılmış **bir bütçe yoktu!** 1982 UNESCO kararlarındaysa etnik ayırımcı yayın ve etkinliklere **milyar dolarları bulan bir bütçe** ile **on yıl boyunca kesintisiz parasal destek** sağlanacağı duyurulmuştu. İşte bu yüzden o güne dek etnik nitelikli bir tek yazı dahi yazmamış olan çok sayıda ünlü yazarımız, 1982'den sonra **UNESCO arpalığından yemlenmek amacıyla**

lenmek amacıyla birden bire etnik ayırımcı yazılar döktürmeye, etnik bölücü dergiler ve kitaplar yayımlamaya başlamıştır...

Berker Bey'in yaktığı Havana purosunun ağır kokusu kaplıyor terası. *'Zelda benim bu konuşmamı salt kendisi için mi kayda aldı gerçekten, yoksa başka bir amacı mı vardı?'* diye bir kurt düşüyor içime dinlerken:

1982'de UNESCO'nun **'halkların kendi kaderlerini tayin hakkı'** bağlamında etnik ayırımları öne çıkartan eğitim, bilim ve kültür etkinliklerine milyar dolarlar ayırdığını duyurmasından sonra, bu bütçeden para alabilmek uğruna etnik ayırımcı etkinliklerde bulunmak, aydınların utanmaz namussuz kesiminin mesleği olup çıkmıştır. *"Kanaat önderi"* denilen aydınların pek çoğu, 1980'li yılların ortalarından başlayarak söylemlerinde ulusal üst kimliği bir yana bırakıp etnik veya mezhepsel kimlikleri öne çıkararak seslenir oldular yurttaşlarımıza: *"Aleviler ilericidir"; "Aleviler laikliğin, demokrasinin bekçisidir"; "Kürtler ezilmişlerdir, dövülmüşlerdir, yoksul bırakılmışlardır"; "Lazlar şöyledir, Çerkezler böyledir, Ermeniler şöyledir, Rumlar, Süryaniler, Yezidiler böyledir,"* gibi yazılar kapladı gazete, dergi köşelerini. 1980'lerin ortasında *"Lazların Tarihi", "Kürtlerin Tarihi", "Çerkezlerin Tarihi", "Ermeni Kültürü"* gibi kitaplarla doldu taştı kitapçı rafları. Şimdi yaşı 25-30 olanlar, bu ülkede sanki seksen yıldır hep böyle etnik ayırımcı yayınlar yapılırmış gibi algılıyorlar ve doğal sanıyorlar bunu; oysa onlar doğmadan önce yasaktı bu tür ayırımcı yayınlar, ortalıkta görülmezdi, yargılanır hapse atılırdı ayırımcılık yapanlar.

Berker Bey'le Zelda'nın neye katıla katıla güldüklerini kulağımdaki kulaklıklar yüzünden anlayamıyorum. Amcası İzak, Zelda'nın büyücek bir kadehe koyup getirdiği İsrail ürünü kırmızı şarabı titrek, ödemli elleriyle kavramış, burnuna götürerek koklarken, bir cızırtı başlıyor dinlediğim kayıtta:

Ortalığı bu tür yayınların kapladığı 1980'lerin ortalarında, bir yandan da *"Türkler barbardır, Türkler vahşidir, Türkler göçebedir"; "Sunniler bağnazdır, Sunniler karagüçlerdir, de-*

mokrasi düşmanıdır bunlar" gibi, Türkleri ve Türklüğü, Sünnileri ve Sünniliği aşağılayan, insanımızı *"Türküm,"* demekten çekinir, utanır; *"Sünniyim,"* demekten sıkılır duruma getiren, *"Türk soyunu ve Sünni mezhebini aşağılama akımı"* hızla doruğa tırmandı. Ulus devlet eli kolu bağlı izledi kendi kuyusunu kazan bu ayırımcı kültürel etkinlikleri. Neden? Çünkü Birleşmiş Milletler ve UNESCO kararları elini kolunu bağlıyordu ulus devletin. Bu kararları takmayacak olursa Küreselci Siyonist Parababaları Çetesi'nin para musluklarını kapatacağını iyi bilir devletler!

Derken bir takım metalik tıkırtılarla kesiliyor konuşmam. Aygıtı durdurup;

"Kayıt kesildi, ama bitmemişti daha sözlerim," diye sesleniyorum kulaklıkları çıkarırken Zelda'ya; "Sonu böyle değildi, biliyorum."

Koşup gelen Zelda aygıtın üzerindeki süre sayacına gözatıyor hemen.

"Evet, bitmemiş," diyor; "Takın kulağınıza, çalıştırıp dinleyin."

"Ama o tıkırtılar neydi o zaman?" diyorum; "İddiaya girdiğimiz o bölümü önceden silmiş olabilirsiniz. Bu kesinti bundan olabilir pekala."

Bir iki saniye geriye alıp kendi kulağına götürüyor;

"Hayır, hayır," diyor dinlerken; "Siz orada elinizi masaya vuruyorsunuz. Masa sarsılınca üstündeki mikrofon da sallanmaya başlıyor. Siz atılıp mikrofonu tutuyorsunuz düşmesin diye. Bu arada konuşmanız küçük bir kesintiye uğruyor."

Kulaklığı kendi başından çıkarıp benim kulaklarıma geçirirken;

"Böyle önemsiz bir ayrıntının belleğinizde olmasına şaştım doğrusu," diyorum.

"Alman atasözü: Şeytan ayrıntıda gizlidir," diyor yanımdan uzaklaşırken gülerek.

"Eh, Melek de öyle," diye mırıldanıyorum ardından; ama yanıtımı duymuyor.

Yeniden düğmesine basıp çalıştırıyorum aygıtı. Gerçekten atlama yokmuş konuşmamda, bıraktığım yerden sürüyor:

> Şimdi, yanlış anlaşılmasın sözlerim: Bir antropologun belli bir etnik ya da dinsel topluluk üzerinde, o topluluğun etnik özelliklerinin araştırması ayrımcılık, bölücülük değildir kuşkusuz. Bu bir bilimsel çalışmadır. Fakat siz eğer *"Ulus-toplumlarda alt kimlik olarak kalması gereken etnik ve mezhepsel ayrılıkları saptamakla yetinmeyip bu alt kimlikleri ulusal kimliğin üzerine çıkartan yayınları parayla destekleyeceğiz,"* derseniz; yaptığınız işin adı "bilimsel antropolojik araştırma" değil, "siyasi ayrılıkçı, etnik-dinsel bölücü kışkırtma" olur.

Yüzünde bir gülücük, bu kez isteyip istemediğimi hiç sormaksızın bir şişe Jack Daniel's, bir kavanoz buz, bir viski bardağı ve bir tabak çerez koyuyor önüme.

Düğmesine basıp durduruyorum aygıtı.

"İddiayı kazanabilmeniz için," diyorum gülerek; "o açıklamayı yaptığım yeri atlamam gerekiyor dinlerken ve siz de beni sarhoş edip bunu başaracaksınız öyle mi?"

"Hayır efendim!" diyor amcasının yanına giderken; "İddiayı ben kazanacağım! Çünkü öyle bir söz etmediniz o konuşmada."

Daha bir dikkatle sürdürüyorum dinlemeyi:

> UNESCO'nun 1986'da Birleşmiş Milletler Örgütü'nce onaylanan ve trilyonlarca bütçeyle desteklenen "on yıl süreli eylem kılavuzu" vardır. Bu eylem kılavuzunda: *"Kültürel gelişme çabalarının halkların siyasal bağımsızlığa duyduğu özlemle*

çakıştığını, örtüştüğünü gözlemledik. Yerinden yönetimi desteklemeliyiz," diyor UNESCO!.. Yani: *"Üniter devlete karşı federasyonu desteklemeliyiz,"* diyorlar açık açık.

Berker Bey'in Zelda'yla birlikte koluna girip terastan içeriye götürdükleri yaşlı İzak'ın titrek adımlarla yürüyüşünü izliyorum dinlerken.

UNESCO'nun 1982 Mexico City toplantısında 'kültür' kavramının etnik-mezhepsel tanımını benimsemesi *"İnsanoğluna yepyeni bir dönemin kapısını açan bir değişiklik,"* olarak övülmüş; *"1789 Fransız Devrimi'nden sonra gerçekleştirilen en büyük devrim"* diye alkışlanmış ve Dünya İnsan Hakları Konferansı'nda *"UNESCO kararlarından sonra artık devletlerin ulusal egemenlik ve içişlerine karışmama ilkesinin geçersiz olduğu"*; yepyeni bir İnsan Hakları Bildirgesi hazırlanarak buna *"etnik kültürel ayrımlara siyasal haklılık -ayrı devlet kurma hakkı- tanıyan bir takım maddeler konması gerektiği"* üzerinde durulmuştur. Ulusal egemenliği savunmak, giderek İnsan Haklarına aykırı bir eylem, dahası bir insanlık suçuymuş gibi görülmeye başlanmıştır.

Berker Bey'le birlikte İzak'ı içeri götürüp terasa yalnız dönen Zelda, bir kez daha oturduğum bambu koltuğun yayvan arkalığına ilişerek arkamdan boynunu uzatıp kulağını başıma geçirdiğim kulaklığın üstüne yapıştırıyor ve yıllar önce kayda aldığı konuşmamı benimle birlikte dikkatle dinliyor:

Yoksul ülkelerin **"tekodaklı (üniter) ulus-devlet"** olmasını istemeyen, sömürü çıkarları bu ülkeleri etnik, dinsel, küçük devletçiklere bölmeyi gerektiren bir takım dev sömürgen devletler vardır. İşte bu dev sömürgen devletler, yoksul küçük devletlerin sınırları içerisinde yaşayan insanların bir kazanda aşure gibi kaynaşıp tek ulus oluşturmalarını önlemek üzere, etnik-mezhepsel özellikleri öne çıkaran bölücü yayınları, etkinlikleri, Birleşmiş Milletler Örgütü'nü ve ona bağlı UNESCO'yu maşa gibi kullanıp UNESCO bütçesinden trilyonlar dağıtarak desteklemişlerdir.

Koltuk arkalığına çapraz oturunca kısa sürede yorulan Zelda, ellerini omuzlarıma koyarak oturuşunu güçlendirirken, az önce teğet geçen göğüslerini bu kez neredeyse sırtıma yapıştırıyor.

"İyi ki kaydetmişsiniz bu konuşmamı," derken "Konuşacağına dinle," der gibi sağ eliyle omzumu sıkıyor hafifçe.

> Bakın, Amerika 1919 yılında -Paris Antlaşması'nın ön görüşmelerinde- Sovyet Rusya için neler öneriyor:
>
> **"Sovyet Rusya, her biri özerk-ekonomik yapılara sahip olan doğal bölgeler halinde parçalanmalıdır. Bununla birlikte, Kremlin'de dahil olmak üzere, hiçbir bölge kendi başına ayakları üzerinde durabilecek denli güçlü ve bağımsız olmamalıdır."**
>
> Sovyet yöneticileriyse, Rusya'yı tıpkı onların istedikleri gibi hiçbiri kendi başına ayakları üzerinde duramayacak; fakat onların asla istemeyecekleri gibi **herbiri ancak Kremlin'e dayanırsa ayakta durabilecek** biçimde bölgelere ayırıp, her bölgeyi Kremlin'e bağlamışlardır.

Saçları ensemi dalıyor, ama şu dinleme işi bir an önce bitsin diye bir şey söylemiyorum:

> Amerika ile Rusya arasında koca bir okyanus var. Amerika niçin ta okyanus ötesinden Rusya'nın içişlerine, siyasal yapılanmasına karışarak **Kremlin dahil hiçbiri kendi başında ayakta duramayacak bölgelere** ayırmaya çalışıyordu? Çünkü, parababaları yeryüzünde her yere ellerini kollarını sallaya sallaya girip oraların yeraltı ve yer üstü varlıklarını dizginsizce, engelsizce, o topraklarda yaşayanlara yeterince pay vermeksizin yağmalamak isterler; kendi işliklerinde dev aygıtlarla ucuza ürettiklerini dünyanın her yerinde pahalıya satmak isterler; dünyanın hiçbir yerinde karşılarına dikilip; *"Biz kendi gereksinimlerimizi kendi topraklarımızda kendi ürettiğimiz ürünlerle karşılarız, sizin ürettiklerinizi kendi ülkemizde sattırmayız"* diyecek güçte yönetimler kurulsun istemezler. İşte bu nedenledir ki, Amerika'nın 1919 Paris Barış Görüşmelerinde Rusya'ya karşı oluşturduğu bu bölücü-yıkıcı tuzak, yalnızca Rusya'ya değil Rusya'dan önce ta

1830'lardan başlayarak Osmanlı Devleti'ne, ardından Türkiye'ye ve giderek yeryüzündeki bütün ulus devletlere tıpkısıyla uygulanmaya çalışılmıştır.

Başını kulağımın üzerindeki kulaklıktan çekip doğruluyor; vals yapar gibi küçük adımlarla süzülerek yanaştığı terasın parmaklılarına dirseklerini dayamış aşağıya doğru bakarken, öne doğru eğilince sırtını bel çukuruna dek açıkta bırakan giyisisiyle tay gibi kıvrılıyor gövdesi. Bir yandan kulaklıktan kendi sesimi dinlerken, öte yandan gözlerim bir kadın için hafifçe kaslı sayılabilecek güzelliğini okşuyor:

Ve 1982'den sonra bütün dünyada etnik ve dinsel bölücülük bir yandan kültür alanında yayınlar, köşe yazıları, romanlar, öyküler, şiirler, filmler, tiyatro oyunları, televizyon dizileri; öte yandan silah, kurşun ve bombalarla tırmandırılmışsa, bunun tek suçlusu 1919'da Rusya'ya karşı oluşturdukları bölmeyıkma yöntemini 1980'li yılların ortalarından başlayarak Birleşmiş Milletler ve UNESCO aracılığıyla tüm dünyaya yayma atağını başlatan yayılmacı sömürgen devletlerdir. Küreselci Siyonist Çete'nin yönettiği bu gibi devletlerin kuklası olan Birleşmiş Milletler ve UNESCO'nun *"kültürün klasik tanımı yerine antropolojik tanımını benimsedik"*, *"artık* ***ulusların değil halkların*** *kendi kaderlerini tayin hakkını savunuyoruz,"* gibi ilk bakışta sakıncasız görünen kararlarının, 1980'lerden bu yana hangi terör saldırılarına ve ne onarılamaz yıkımlara düşünsel ve hukuksal dayanak sağladığını çok iyi bilmemiz gerekiyor.

Eğilmiş terastan aşağıya bakarken başını birden geriye atıp benden yana çevirince gözlerimi kaçırmakta geç kalıyorum; gözlerimin kıvrımlarını okşadığını yakalayınca, anlamlandırılması güç, nereye çeksen oraya gider bir gülücük beliriyor yüzünde.

Kulaklığı göstererek;"Eh, az kaldı," diye sesleniyorum suçumu örtmek için başımı öne eğip tüm dikkatimi kulaklığa vererek:

Ülkemizde binlerce can alan ayrılıkçı terörün UNESCO'nun etnik kültür ayırımcılığını destekleyeceğini duyurduğu 1982'den hemen iki yıl sonra, 1984'te başlamış olduğu gerçeği, bu bağlamda oldukça anlamlıdır. Tüm dünyada ulus devletlere yönelik etnik ayırımcı terör dalgasını tetikleyen böylesi Küreselci Siyonist tuzaklara karşı, ulusçak uyanık olmamız gerekiyor.

Önümdeki sehpanın üzerinde duran sigara kutusuna eğilirken aşağıya doğru sarkan giysisiyle teni arasına sütyen vs. hiçbir şey bulunmadığını görünce, bakışlarımı yakalamasın diye başımı başka yöne çeviriyorum yine. Gitannes kutusundan kısacık bir sigara çekip dudaklarının arasına yerleştirerek doğruluyor ve karşımdaki bambu koltuğa yerleşiyor; gözleri üzerimde.

Efendim, hiç Birleşmiş Milletler ve UNESCO böyle şeyler yapar mı? Ülkemiz de bu kurumların üyesidir. UNESCO çok cici bir örgüttür, melektir; eğitimi, bilimi, kültürü destekler; siz o UNESCO kararlarını yanlış anlamışsınız, yanlış yorumluyorsunuz," filan diyorsanız; benimle bu konuda düşünce birliği içerisinde olan İngiliz Kraliyet Topluluğu *Royal Society* üyesi Philip Schlesinger'in bu konudaki görüşünü sizlere okumak istiyorum.

Ses kaydı burada da bir süre hışırdıyor. O yazıyı dosyamda bulmam biraz uzun sürünce salondan gülüşmeler yükseldiğini anımsıyorum bu hışırtıları dinlerken:

İşte buldum, özür dilerim, okuyorum:
UNESCO'nun 1982 yılında Mexico City'de gerçekleştirdiği konferansta *"kültürel kimlik"* kavramı *"anahtar sözcük"* haline geldi. Yerel ve etnik dillerin geliştirilmesine önem verilmesi, ulus devlet içerisinde çeşitli dilsel öbekler ayrıştıracağından dolayı, UNESCO'nun 1982'de benimsediği bu yeni *"etnik kültürel kimlik"* anlayışı, *"ulusal kimlik"*le çatışır. UNESCO'ya 1982'de egemen olan bu *"kültürel özerklikçi"* görüş, *"ulusal bütünleşmeci"* görüşe karşıttır ve *"ulusal üst kimlik"* anlayışının reddini gerektirir.
İşte böyle diyor İngiliz Kraliyet Cemiyeti, *Royal Society* üyesi Philip Schlesinger...

Bacak bacak üstüne atmış, dudaklarına iliştirdiği sigarayı yakmadan öylece oturuyor karşımda Zelda. Az önce sehpanın üzerinde duran çakmağı arıyor gözlerim konuşma kaydını dinlemeye verdiğim dikkati dağıtmamaya çalışarak:

> Öyleyse siz istediğiniz kadar *"Türkiye Cumhuriyeti sınırları içerisinde her yurttaş Türk sayılır"* deyin; sizin devlet olarak üyesi olduğunuz Birleşmiş Milletler ve yine devlet olarak üyesi olduğunuz UNESCO karşınıza geçip; *"Hayır,"* diyor; *"sınırlarınız içerisinde yaşayan kimi toplulukların ana dilleri resmi-ulusal dilden başkaysa, ben onlara önce kültürel özerklik, sonra siyasal özerklik ardından bağımsız devlet vereceğim. Neden mi? Çünkü benim canım öyle istiyor!"*
>
> Şimdi; *"Benim canım öyle istiyor,"* yok!
>
> *"Amerika'nın canı öyle istedi,"* yok!
>
> Biz ulusal birliğimize sımsıkı sarılacağız ve dünya çapında egemen olan bir takım güçler bize istediklerini yaptırtamayacaklar!
>
> Bölünmeyeceğiz ve gerilemeyeceğiz!
>
> Şimdilik bu kadar!
>
> Teşekkür ederim...

Bir iki kişinin kısa süren cılız alkışıyla bitiyor konuşma kaydım. Kulaklığı başımdan çıkarıp kalkıyorum gömüldüğüm koltuktan.

"Aah! İşte buradaymış!" diye fırlıyor yerinden Zelda.

Dönüp bakıyorum. Evet, çakmak orada, benden boşalan koltukta.

"Kaybettiniz değil mi iddiayı!?" diyor sigarasını keyifle yakarken; "Oded Yinon'un 1980 tarihli İsrail raporuyla 1982 UNESCO kararlarının örtüştüğünden hiç söz etmemişsiniz değil mi o konuşmanızda?"

"Ben söylediğimi sanıyordum, ama dikkatle dinledim şimdi, yok!" diyorum; "eğer siz silmediyseniz, söylemeyi unutmuşum demek. Ama kitaplarımın kimilerinde yer verdim ben bu etnik bölücü plana."

"Ben onu bunu bilmem," diyor gülerek; "Bu konuşmanızda yok işte! İddiayı ben kazandım!"

"Evet, kazandınız," diyorum çaresiz; "Nesine girmiştik?"

"Bana bıraktınız, ben saptayacağım," diyor gülerek; "Eh, dileyeceğim sizden ne dilersem."

"Eh, haydi dileyin bakalım."

"Hımmm," diyor başını yukarı kaldırıp parmağını havada dolaştırarak; "Elime düştünüz; ne dilesem acaba?"

Ani bir bakış fırlatıyor yüzüme:

"Kızmadınız değil mi sempozyum konuşmanızı kayda alıp ajansa aktardığım için?"

"Yok, neden kızayım?" diyorum; "Basına açık bir toplantıydı. Dileyen herkes alabilir, yayabilir bu konuşmaları. Dinleyicilerin çoğu homurdanıp dışarıya çıkarken, siz oturup saptamaya değer görmüşsünüz; kızılır mı hiç buna?"

"Büyütmeyin canım," diyor; "O sempozyum'un kitabında yayımlanmıştır zaten bu bildiriniz."

"Kitabı çıkmadı ki bu sempozyumun," diyorum.

"A-a? Neden?" diyor; "Kitapsız sempozyum olmaz ki, böyle bir şey görülmemiştir."

"Parasızlıktan basmamış olamazlar," diyorum; "Çünkü Milliyet gazetesi ve Aydın Doğan'ın para desteğiyle yapılan bir Sempozyum'un kitabı basılacağı zaman parasızlık diye bir engel söz konusu değildir."

"Öyleyse?" diyor.

"Bu kitapsız bir Sempozyum oldu," diyorum; "Nedense düzenleyenler kitaplaştıramadılar sunulan bildirileri."

"Ya da bildirilerden kimilerini!" diyor parmağını sallayarak; "Bildirilerden kimileri uluslararası bir sempozyuma yakışır nitelikte olmayınca, bildirilerin kimilerine yer verilip kimilerine yer verilmeyen bir sempozyum kitabı basıp da sansürcülükle suçlanacaklarına, toptan vazgeçmişlerdir kitaplaştırmaktan."

"Olabilir," diyorum; "Bakın bu hiç aklıma gelmemişti doğrusu."

"Peki siz yayımladınız mı daha sonra bu bildirinizi kendi kitaplarınızda?"

"Hayır."

"Niye?"

"O sempozyumdan dokuz yıl önce, 1993'te yazmayı bitirip dava açılır kaygısıyla yayımlamaktan çekindiğim yazılarımda yer alıyordu bu görüşlerim," diyorum; "O sıra çok dava açılıyordu yazdıklarımdan dolayı. Davalarla uğraşmaktan ortam bulamadım. Ama yayımlamam gerekiyor artık iş işten geçmeden."

"Bence hiç yayımlamayın," diyor.

"A-a? Neden?" diyorum.

"En çok *'Orada UNESCO'dan birileri olsaydı ne derlerdi acaba?'* diye düşündüm siz konuşurken," diyor konuyu değiştirip gözlerini kaçırarak; "Bir de sizin gibi bir teröristin, terör sempozyumuna bildiri sunması, bana çok ilginç geldi."

"Terörist mi?" diyorum; "Ne demek oluyor şimdi bu?"

Dudaklarında anlamlı bir gülücük belirirken bakışlarını kaçırıyor ve başını başka yana çeviriyor susarak.

"Evet, 12 Eylül döneminde terörist damgasıyla yargılanıp yıllarca hapis yattığım doğru," diyorum; "ama ben kim-

seden saklamadım ki bunu?! Kitaplarımda, özgeçmişlerimde var. Ama, dikkatinizi çekerim, *yazdıklarımdan dolayı* hapse girmiştim ben! Yazmak ne zamandan beri terörizm sayılıyor?"

Başını arkaya savurarak gülüyor:

"Bakın, benden sır çıkmaz," diyor sanki terasta ikimizden başka biri varmış gibi fısıldayarak; "1970'li yıllarda adınızın bir silahlı terör eylemine karıştığını biliyorum!"

Kanım donuyor.

"Kitaplarınızda verilen özgeçmişinizde yok bu," derken gözgöze geliyoruz.

"Tıpkı Victor Hugo'nun Sefiller'indeki Jean Valjean gibi," diyor gözbebeklerinde kurtlar ulurken; "Siz de herkesten saklıyorsunuz karanlık geçmişinizi."

Hugo'nun Sefiller romanında, ekmek çalarken yakalanan Jean Valjean kürek cezasına çarptırılıyor; yıllar sonra özgürlüğüne kavuşunca, adını değiştirip geçmişini kimsenin bilmediği kendisini kimsenin tanımadığı başka bir bölgeye yerleşiyor; burada yepyeni bir yaşam kuruyor kendine; süreç içerisinde halkın sevgilisi oluyor; derken Belediye Başkanı seçiliyor; fakat günün birinde, bölgeye gelen yaşlı bir polis ajanı, adını değiştirmiş olmasına karşın onu tanıyınca, dünya başına yıkılıyor Jean Valjean'ın.

Çabucak toparlıyorum kendimi:

"Benim Jean Valjean'a benzeyip benzemediğim tartışılır," diyorum alaycı bakışlarını yüzümde dolaştıran Zelda'ya; "ama sizin şu anda Jean Valjean'a geçmişinden dolayı şantaj yapan polis ajanı Javert'e benzediğiniz tartışılmaz."

"Ay, öyle miii?!" diye sinirli kahkaha atıyor başını savurarak.

"Çok severim ben Jean Valjean'ı," diyor dalga geçer gibi; "Belki de bu yüzden ona benzettim sizi."

"Oysa ben Javert'i hiç sevmemiştim o romanı okurken," diyorum.

"Siz kitaplarınızda -sevmediğiniz o Javert gibi- birilerinin geçmişini açığa vurursanız," diyor; "birileri de tutar sizin terörist geçmişinizi açığa vurmaya kalkar doğal olarak."

"Ona *terorist eylem* demez, *İkinci Kurtuluş Savaşı'* denirdi o yıllarda," diyorum sertçe; "Otuz yıl geçti üzerinden."

"Ama siz de kitaplarınızda görüşlerine karşı çıktığınız kimi yazarların otuz yıl önceki geçmişlerinden sözediyorsunuz," diyor.

"Sahi," diyorum; "Siz nereden öğrendiniz bu olayı?"

"Üzerimde terör estirmeye kalkmazsanız söylerim," diyor gülerek.

"Ben bir yazarım, terörist değil!" diyorum; "Bunu siz de biliyorsunuz. Söyleyin lütfen."

"Her gazeteci biraz ajandır," diyor; "Geçmişte bir terörist eyleme karıştığınızı böyle öğrendim."

"*Terörist eylem* değil *İkinci Kurtuluş Savaşı*," diye düzeltiyorum bir kez daha; "Daha açık bir yanıt bekliyorum sizden; *'bana bunu şu kişi söyledi,'* der misiniz?"

"Hah işte onu diyemem," diyor votkasından bir yudum alarak; "Basın erdemi uyarınca haber kaynaklarımızı saklarız biz."

"Peki özel yaşama ilişkin bilgileri şantaj aracı olarak kullanmak da giriyor mu basın erdemine?" diyorum.

"Şantaj mı? Yok canım, nereden çıkarttınız bunu şimdi. Şantaj filan yapmıyorum ki ben size," diyor; "öylesine söyleşiyoruz burada."

Sorumu yineliyorum;

"Kimden öğrendiniz?"

"Bir zamanlar sık sık izliyorduk sizi televizyonlarda yayınlanan tartışma programlarında," diyor konuyu değiştirerek; "Sonra hiçbiri konuk etmez oldu sizi bu programlara. Neden diye düşünmediniz mi hiç?"

Okurlar genellikle *"Niçin artık televizyonlara çıkmıyorsunuz?"* diye sorar; Zelda'ysa *"Sizi çıkartmıyorlar"* diyor. Çağrılmadığımı bilmesi ilginç. Siyonizmi, İsrail'i eleştiren kitaplarımın yayımlanmasıyla ekranlardan uzaklaştırılmam aynı tarihlere denk düşüyor, ama söz etmek istemiyorum bundan.

"Evet, çağrılmıyorum artık," diyorum.

"Neden böyle hepsi birden sözleşmişler gibi sizi ekranlardan uzaklaştırdılar peki?" diyor küçük votka bardağını avuçlarının içinde boru gibi döndürerek; "Nedir bu tutumun nedeni sizce?"

Dilinin altında birşeyler var gibi, ama sıkılıyorum artık bu dolaylı sorgudan.

"Bilmiyorum," diyorum; "Siz biliyorsunuzdur belki."

Konuyu değiştirip;

"O sempozyumda çok eğlendim biliyor musunuz," diyor; "İsrail'in anti-terör uzmanı Yigal Carmon tam oturum kapanacakken son anda hızla salona dalıp yanınıza oturunca, yerimden fırlayıp *'Baylar bayanlar! İşte zıtların birliği!'* diye bağırmamak için güç tuttum kendimi."

"Neden?"

"Düşünsenize! Yigal Carmon bir anti-terör uzmanı," diyor; "1968'den 1988'e dek tam yirmi yıl İsrail Savunma Kuvvetleri İstihbarat Bölümü'nde görev yapmış bir askeri istihbaratçı. 1988'den 1993'e dek beş yıl boyunca İsrail Savunma Kuvvetleri Başkanı Şamir'in ve Rabin'in Anti-terör danışmanlığını yapmış. 1991, 1992'lerde Suriye'de, Madrid'te, Washington'da yürütülen barış görüşmelerinde, İsrail Delegasyonu'nun Başkanlığını yürütmüş bir adam bu. Teröristlerin bir numaralı hedefi yani..."

"Ve?.."

"Ve bu adama yönelik olası bir saldırıyı boşa çıkartmak için ilk bakışta kimsenin anlayamayacağı bir sürü koruma önlemi alınıyor o sempozyumda," diyor; "Örneğin sıranın kendisine gelmesini masada konuşmacılarla birlikte oturarak beklemek yerine, oturumun tüm konuşmacıları konuşmalarını bitirdikten sonra, ruh gibi salona süzülüp masadaki boş sandalyeye ilişiyor, çabucak yapıp bitiriyor konuşmasını ve yine geldiği gibi, şimşek hızıyla terkediyor salonu.."

"Her toplantıda görülen doğal bir gecikme gibiydi bu," diyorum.

"Ay, çok komik!" diye basıyor kahkahayı.

"Neden komik olsun?" diyorum; "Kimse ayırdına varamadığına göre, dört dörtlük önlemler almışlar."

"Gülünç olan şu ki," diyor gülmekten yaşaran gözlerini silerek soluk soluğa; "Olası bir terör saldırısından korunmak için bu denli dahiyane önlemler alınan bir İsrail'li anti-terör uzmanı, bütün bu önlemlerden sonra, büyük bir güvenle, kalkıp sizin gibi adı silahlı eyleme karışmış eski bir teröristin yanına oturmak zorunda kalıyor bildirisini sunmak için! Ve ben de dinleyici koltuklarının en önünde oturuyorum, dü-

ben de dinleyici koltuklarının en önünde oturuyorum, düşünebiliyor musunuz? Ay, ölürüm ben! Buna gülünmez de neye gülünür Allah aşkına?!"

Kolunu omzuma atıp başını göğsüme gömerek katıla katıla gülerken;

"Siz beni bu sempozyumda ilk kez gördüğünüze göre, benim yıllar önce bir silahlı eyleme karıştığımı nereden biliyordunuz?" diyorum.

"Demek ki sizi gıyabınızda tanıyormuşum önceden," diyor.

Anlattıkları bir bir canlanıyor gözümde. Evet, öyle olmuştu gerçekten. *Ortadoğu Medya Araştırmacısı* diye sunulan İsrail'li askeri istihbaratçı Yigal Carmon, tam benim konuşmam biter bitmez girmişti salona.

"Ses aygıtında var, az önce dinlediğiniz kendi konuşmanızdan hemen sonra," diyor Zelda; "Sizinki bitiyor onunki başlıyor."

Az önce çıkarttığım kulaklıklar ve aygıt masanın üzerinde.

"Bu kaydın bir kopyasını verebilir misiniz bana?" diyorum.

"Münevver gecikecek anlaşılan," diyor; "Ben biraz içeri girip amcamla, Berker'le çene çalayım; bu arada siz Yigal Carmon'un konuşmasını dinleyin; kim bilir belki o gün beni orada gördüğünü de anımsarsınız."

"Anlaştık," deyip kulaklıkları takarken beni terasta yalnız bırakıp içeri gidiyor Zelda.

Aygıtın düğmesine basıp çalıştırırken yavaş yavaş anımsamaya başlıyorum Yigal Carmon'u: Dört konuşmacının oturduğu beş kişilik masaya geldiğinde yanımdaki tek boş

sandalyeye ilişir ilişmez, oturumun yöneticisi Selçuk Erez; "Efendim, *Ortadoğu Medya Araştırmaları Enstitüsü Başkanı Sayın Yigal Carmon, son anda yetiştiler,*" demişti; *"Dinliyoruz kendisini. Buyurun Sayın Carmon."*

Salonda kurulu 'anında çeviri düzeneği'nden yapacağı konuşmanın Türkçe çevirisini dinleyebilmek için önümdeki kulaklığı takıp, defterimi açmıştım not almak üzere.

"Teşekkür ederim," diye başlamıştı konuşmasına Yigal Carmon:

> Anladığım kadarıyla, 11 Eylül'den ve hatta daha da öncesinden yaşananların özüne değinen bir toplantı yapıldı... Eğitim ve Terör... Genel olarak eğitim, özel olarak da Milli Eğitim ve İslam Eğitimi... Ne olursa olsun, ardında ideoloji olmayan bir şiddet olamaz. Her şiddetin ardında, bir tür ideoloji vardır. Dolasıyısla eğitim, -ideolojik eğitim- hem bizler hem de teröristler için bir *"olmak yada olmamak"* -to be or not to be- meselesidir. Yeni yapılmış bir konuşma gördüm; **Fethullah Gülen**'in ABD'de yaptığı bir konuşma bu. Şimdiye dek yaptığı okulları ve bundan sonra yapacaklarını anlatıyor; *Işık Evleri*'nden övünerek sözediyordu Amerika'da Gülen.. Bu evlerin adına *Işık Evi* denmesi, yedinci yüzyıl İslam kodları üzerine kurulmuş olmalarından kaynaklanıyor. Bu anlayışa göre; *ışık* olmayan, *aydınlık* olmayan her şey *cahiliye*dir; yani biz *cahiliye*yiz, onlarsa *aydınlık, ışık*!...
>
> Yeni konuşmasında *"Firavunlar dönemi"*nden söz ediyor **Fethullah Gülen**.. İslam'da *"firavun"*, mutlaka ortadan kaldırılması gereken en büyük zalim olarak görülür. Enver Sedat'ı öldüren İslamcıların duruşması yapılırken, bunlardan bir tanesi savunmasında; *"Firavun'u öldürdüm!"* demişti. İşte **Fethullah GÜLEN için de Türkiye'deki rejim, bir tür firavunlar rejimidir.**
>
> Neden burada bazı kişilerin Fethullah Gülen'e **Ilımlı İslamcı** diye baktığını bilemiyorum! Ama günümüz Türkiyesine *"Firavunlar dönemi"* damgasını vuran herkes, **Enver Sedat'a Mısır'da yapılanın aynen Türkiye'de de yapılmasını istiyor** demektir. İşte **Fethullah Gülen okullarının amacı, aynen bu tür bir mücadeledir.**

İsrail'li askeri istihbaratçının sözleri alt üst etmişti beynimi.

"Allahallah?!" demiştim içimden; "Yahu Amerika ile İsrail her konuda aynı görüşü savunan ülkeler değil mi? Ben bunları hiçbir konuda birbirlerine ters düşmezler sanıyordum. Amerika'nın Fethullahçıları *Ilımlı İslamcı* diye koruduğu apaçık, ortada... Ama şimdi, burada, İsrail adına konuşan adam, *'Fethullah Gülen Ilımlı İslamcı değildir'* diyerek ver yansın ediyor; bu nasıl iştir?"

Anımsıyorum: Dinlerken bir yandan da notlar alıyordum defterime: *Vatikan Katolik... Katolikler İsrail'e düşman... İsrail de Katoliklere düşman... Fethullah Gülen, Vatikan'la dost... İsrail Fethullah Gülen'e Vatikan'la dostluk kurduğu için mi düşman?..*

Yigal Carmon defterime yan gözle bakarak sürdürüyordu konuşmasını:

> **1987 yılından beri Türkçe konuşmadım,** ama bu, gerek bizim için gerekse teröristler için, hepimiz için bir "olmak ya da olmamak" meselesidir...

"Vay canına!" demiştim içimden, okumasın diye yazdıklarımın üzerini elimle kapatarak; "Yahu bildirisini İngilizce sunuyor ama, Türkçe biliyormuş bu adam!"

Sesini dikleştirerek sürdürmüştü Carmon:

> Şimdi, 1993'e getirmek istiyorum sizi; 26 şubat 1993... İşte o gün ben **Başbakan İzak Rabin'in anti-terör danışmanı olarak geçirdiğim** son günü yaşıyordum.

"Vay!" demiştim içimden; "Yahu bu adam davetiyede yazıldığı gibi *Medya Araştırmacısı* filan değil; düpedüz istihbarat ajanı! Kim çağırmış onu bu sempozyuma?"

Daha bir dikkatle dinliyorum konuşmasını:

> O gün Cuma'ydı; Pentagon'da yaptığımız toplantılar bitince, ben veda konuşmamı İslam Köktendinciliği konusuna odakladım ve Köktendinci İslamcıların görüşlerinden alıntılar sıraladım Pentagon'daki meslekdaşlarıma. *"Hilafet"* diye İslamcı bir grup vardı -Londra'da çok büyük bir gruptur bu; Kapitalizmi suç sayan bir söylemleri vardır. Pentagon'daki veda konuşmamın sonunda; **"İslamcı Köktendincilik, bugünün ABD'si için en büyük tehdittir!"** dedim.

Türkçe biliyormuş. Okursa okusun, hiç değilse desteksiz atmaz o zaman deyip, defterime onun okuyabileceği büyüklükte:

"İsrail'li bir istihbaratçı, neyin Amerika için tehlike olduğunu Pentagon'da ABD'lilere öğretiyor! Vah Amerika vah!" yazıp bakışlarımı salona çevirdiğimde, en ön sırada, tam karşımda oturan sarışın güzel muhabirle göz göze gelmiştik. Minik bir ses aygıtıyla kaydediyordu sempozyum konuşmalarını:

> Pentagon'daki meslektaşlar konuşmalarımdan usanmış bir halde; *"Neden bize bunu yapıyorsunuz, 1991'den beri, iki yıldır tanıyoruz sizi, iki yıldır bıktık bu sözlerinizden,"* der gibi bakıyorlardı yüzüme. *"Haydi, haydi abartmayın! Biliyoruz İslamcıları! Haydi İsrail'li olduğun için sen daha iyi biliyorsun diyelim... Ama İslam Köktendinciliği bizim değil senin sorunun; kendi sorununu Amerika'ya taşıma! Bizim İslamcı terör diye bir sorunumuz yok!"* bakışıydı bu. Onlara: *"Elimdekiler budur, elveda!"* deyip New York'a uçarken, tam saat 12:24'te; Booooom!.. Ben uçakta pencereden aşağıya bakarken, yerde Dünya Ticaret Merkezi'ne yönelik ilk 1993 saldırısı gerçekleşmiş; dumanlar New Jersey'den, New York'a dek her yerden görülüyordu.

Kaleme sarılıp Carmon'un okuyabileceği irilikte *"Şu raslantıya bakın!.."* diye yazmıştım defterime; *"İsrail'li bir istihbarat ajanı 1993'te Amerikalıları en büyük düşmanın İslam olduğuna inandırmakla görevli. Adam kendini paralıyor Penta-*

gon'da.. Amerikalılar onu ciddiye almayınca, derhal İslamcı imzalı bombalar patlıyor Amerika'da... Amerikalıları İsrail'in istediği gibi islamın düşman olduğuna inandıracak bombayı tam da o İsrail'li istihbarat ajanının söyleyecek sözü kalmadığı dakikada patlatıyor İslamcılar. Ah, ne tesadüf!"

Carmon'a bakmıştım yazdıklarımı yine süzüyor mu yan gözle diye; yok, bu kez bakmadan konuşuyordu:

> Bununla bitmedi. Ardından Birleşmiş Milletler binasına, FBI'ya ve 5. Caddedeki St. Patrick Kilisesi'ne de saldırıda bulunuldu İslamcılar tarafından.

"Yahu şu işe bakın!" diyorum içimden; "Tam da İsrail'in Amerika'yı İslam'a düşman etmek için çırpındığı fakat bunu bir türlü başaramadığı günlerde, İslamcılar tutup İsrail'in Amerika'yı İslam'a düşman edebileceği türden eylemler yapmışlar ardarda, öyle mi? Tam o günlerde tutmuş, Amerika'nın en büyük Katolik Kilisesi olan St. Patrick Katedraline -yani gerçekte İslam'dan çok İsrail'in düşmanı olan Katoliklere!- saldırmışlar. Ardından Siyonistlerin Amerika'daki odaklarına ardarda baskınlar düzenleyerek İsrail'i çok öfkelendirmiş olan FBI'a saldırmışlar. Ardından İsrail'in İslam'a düşman tutum almadığı için o günlerde çok kızdığı Birleşmiş Milletler binasına saldırmışlar... İslamcılar ardarda İsrail'in ekmeğine yağ süren eylemler yaptıklarına göre, ya bu İslamcılar çok salak, ya da o eylemleri yapanlar İslamcı kılıklı İsrail ajanları, ki bu olasılık daha güçlü."

Carmon, yanımda oturmuş; Pentagon'da dil dökerek İslam'a düşman edemediği Amerika'nın hangi eylemlerle İslam düşmanı çizgiye çekildiğini ballandıra ballandıra anlatıyordu:

> Daha sonra Papa'ya bir saldırı düzenleniyordu; Filipinler'de yakalanan İslamcı bir grubun üzerinde bir disket çıktı; Filipin Emniyet Örgütü Pasifik'teki 11 ticaret merkezinin bu örgüt

tarafından yok edileceğine dair bilgiler buldu disketlerde. Derken, Usame Bin Ladin çıktı ortaya. Pakistan'da bombalamalar ve büyükelçiliklere saldırılar gerçekleştirildi. Ama **ABD, bir savaş çıktığını, İslamcıların Amerika'ya savaş açtıklarını bir türlü anlamak istemedi** nedense? Amerika'nın bu tutumunu değerlendirebilmek için öncelikle 11 Eylül'de olanları nasıl tanımladıklarına bir bakalım: *"Kamikaze"* dediler bu eyleme Amerikalılar; *"çılgın intihar saldırısı"* dediler; ama bunların hiçbiri doğru tanım değildi. 11 Eylül'de olanları doğru değerlendirebilmenin tek yolu, bunun *"bir inanç eylemi"* olduğunu saptamaktan geçer... 11 Eylül saldırısı, "aşırı yobazca bir inanç eylemi"dir.

"Hayır Bay MOSSAD!" diye yazmıştım Türkçe bilen bu İsrail'li istihbaratçının görebileceği büyüklükte defterime; *"11 Eylül'de olanları anlayabilmenin tek yolu, 1990'dan başlayarak Amerikalıları İslam düşmanlığına yöneltebilmek için kıvranan İsrail'in İslamcı eylem süsü verilmiş böylesi sarsıcı bir eyleme duyduğu büyük ihtiyaçtır. Doğru, gerek gördükleri an din uğruna ölüme koşar inançlı Müslümanlar. Ama yüksek teknoloji yoksunu İslamcılarda İkizkulelere iki tane uçak saplayarak yerle bir edecek gücün bulunmadığı ortada! Eğer İslamcıların gerçekten böyle bir gücü olsaydı, kendilerini 60 yıldır besleyen Amerika'yı vurmak yerine 60 yıldır kin bağladıkları İsrail'i vurur, haritadan silerlerdi."*

Dinleyicilerin ilk sırasında tam karşımda oturan sarışın muhabir, gözgöze geldiğimiz anda bacak bacak üstüne atıp anlamlı bir bakış fırlatıyor yüzüme. Bakışlarım sarışına kilitlenmiş; ama kulağım Yigal Carmon'daydı:

1991 yılında islamcılar bir yahudi hahamı -maalesef ırkçı bir Haham olan Meir Kahane'yi- öldürdüler.

"Tümü nedense İsrail'in işine geliyor bu eylemlerin," diye bir not düşmüştüm defterime; *"Siyonistler Irkçı Haham Kahane'nin Arapların soyu kazınmalıdır, gibi demeçlerinin ters etki yaparak Yahudilere karşı nefret duyguları uyandırdığını saptamıştı. Siyonistlerin susmasını istediği Kehane'nin öldürülmesi,*

kimin işi acaba?Sakın Siyonistler öldürüp İslamcıların üstüne atmış olmasın?"

Anımsıyorum: Boğazı kuruyan Carmon, önündeki bardaktan bir yudum alırken defterime kaçamak bir bakış fırlatarak şöyle sürdürmüştü:

> Suikastçı yakalandı! El Sayyid Nosair adında Mısırlı bir suikastçıydı bu. FBI tarafından islam dinini öğreten 47 kutu broşür ve yazı bulundu Nosair'in evinde! Bunların hepsi "Kör İmam" Ömer Abdurrahman'ın yazılarıydı. Suikastçının esin kaynağı "Kör imam"dı. FBI, Nosair'in evinde bulduğu tüm bu ideolojik malzemeleri aldı, raflara koydu ve üzerine şöyle yazdı: "Eylemle ilgili olmayan dini yazılar"... "İlgili değil," diyor FBI! Çünkü FBI'a göre, Amerikalılara göre, "din" demek sevgi demek.

"Yahudiler? Yahudiler dinleri uğruna adam doğramıyorlar mı? Musevilikte 'Mitzvah Savaşı' bir tür 'Cihad' değil mi peki?" diye yazmıştım defterime; *'Üstelik Kör İmam'ın da CIA ajanı olduğu açıklandı.'*

Sağımda oturan Carmon, konuşmasını kesmeksizin birden bire elini uzatıp önümde açık duran not defterimin ortasındaki kalemimi çekip almıştı kaşla göz arasında; önünde kendi kalemi dururken uzanıp benim kalemimi almasına şaşarken, o yazdığımı yanıtlar gibi sürdürmüştü konuşmasını:

> Yahudilikte de yine kendine özgü sorunlar yaşanmıştır. Biz de aynı "cihad"a benzeyen *"Mitzvah Savaşı"* vardır; yani *"din uğruna savaş"*... Ama artık bu hiçbir öğretiye girmemektedir. Dört yıl önce, köktendinci Yahudi bir Haham "Mitzvah"ı anlatan ve akademik nitelikte olduğunu ileri sürdüğü bir makale yazdı bununla ilgili; 4 ay hapse mahkum oldu! Ama dedi ki; *"Ben sadece akademik bir çalışma yapmıştım!"* Aslında akademiklikle ilgisi yoktu yazdığı şeylerin. Ama; "şu yapılmalı mı, bu yapılmalı," diye talimatname yazmıştı sonuçta ve mahkeme hiç dinlemedi onun bu savunmasını, hapse attı onu.

Yüzünde *"Nasıl, bu yanıt seni doyurdu mu?"* der gibi alaycı bir gülümsemeyle kalemimi aldığı yere koymuş; dinleyicilere sesleniyordu:

> Yine buna benzer bazı değişiklikler yaşanıyor; ama din artık farklı ele alınıyor. Bugün yapılması gereken şey, öncelikle günümüzde, dinde düşmana karşı denilen savaşın olamayacağını anlamak. Çünkü artık bir düşman yok hiçbir dinde... Yahudilik için biz bunu bu şekilde düşünüyoruz.

Tam burada defterimde boş bir sayfa açıp ortasına koca harflerle tek sözcük yazıp altını hışımla iki kez çizmiştim: "YALAN!"

Ön sırada oturan güzel bacaklı sarışın, düşürdüğü kalemi eğilip yerden alırken yaka aralığından içindeki siyah sütyeni zorlayan göğüsleri takılmıştı gözüme. Doğrulup başını kaldırırken onu izlediğimi farkedince bakışları bir an benimle Carmon arasında gidip gelmiş; göz kırpmıştı gülümseyerek; bunun hangimize olduğunu kestiremeyip yan gözle Carmon'a bakarken; o kaptırmış sürdürüyordu konuşmasını:

> Bazı Müslümanlar, İslamı 7. yüzyıla geri götürmeye çalışıyorlar ve 7. yüzyıldaki en karanlık çağlarına götürecekler; **cihat** ve **şehitlik** değerlerinin olduğu zamanlara... Demek ki sorun bir değerler ve eğitim sorunudur. Esas sorun 7. yüzyıla dönmek isteyen ve öğrencileri 7. yüzyıl değerleriyle, **şehitlik** ve **cihad** kavramlarıyla eğitenlerdir.

Carmon'u can kulağıyla dinlerken; *"Demek Müslümanlar, siz istiyorsunuz diye şehitlik ve cihad kavramlarını Kur'an'dan çıkartacaklar öyle mi?"* diye bir not düşmüştüm defterime. Türkiye'de *"şehitlik ve gazilik kaldırılsın"* diyen sözde *Sivil* Toplum Kuruluşları *sivil* falan değil, İsrail borazanı! Carmon dinleyicilerden herhangi bir karşı tepki gelmediğini görünce coşmuştu:

> Öğrencilerine diyorlar ki; *"Bu dünyanın hiçbir değeri yok; asıl değerli olan öteki dünya; hayatını öteki dünya için vermelisin; öteki dünya için başkalarını öldürmelisin; ancak o şekilde ödüllendirilirsin!"* Psikolojik olarak felaket! Bakın şehitliğin ödülleri nelermiş?: Başta, ilk kan damlasından sonra acı duymayacak. İkinci olarak; cennette yeri hazır olacak. Üçüncü olarak, zafer tacını takacak. Dördüncü olarak, kabir azabından kurtulacak. Beşinci olarak; yargılanmayacak. Altıncı olarak; cennette 72 kara gözlü bakire ile evlenecek ve ailesinden 70 kişiyi yan yoldan, ara yoldan cennete sokabilecek...

Önce bir kaç dinleyici kıkırdamış; ardından bütün salon gülmeye başlayınca, Carmon arkasına yaslanıp keyifle süzmüştü gülenleri. Ben de arkama yaslanıp şöyle bir taramıştım salonu. Karşımda, en önde oturan o sarışın muhabir, gözlerini üzerime dikmiş gülümserken, Carmon dinleyiciler üzerinde istediği etkiyi yapmış olmanın sevinciyle güle oynaya sürdürüyordu sözlerini:

> Bakın, siz buna gülüyor olabilirsiniz; ama yapılan bu eylemleri gerçekleştiren gençler bunlara inanıyordu. Bunlara hem kendi ülkelerinde hem de Amerika'da inandılar. Demek ki, nerede oldukları da fark etmiyor. Eğitim dedik. Mesela Suriye var. Suriye, eğitimde İslam'ı kullanıyor; çocuklarına *'cihad'*ı ve *'şehit'*liği öğretiyorlar dini eğitimde... Birden bire Marksistliği bırakıp dine giriyorlar; başka birçok şeyin arasından *'Yahudilerin ortadan kaldırılması gerektiğini'* de öğretiyorlar. Yani *'İsrail'* ya da *'Siyonistler'* demiyorlar; *'Tüm Yahudileri ortadan kaldırın; nerede olursa olsun!'* diyor Filistin'liler!...

Tam defterime: *"Demek İsrail için Suriye'nin Komünist olması İslam olmasından iyiymiş!"* yazarken, Yigal Carmon, birden bire konuşmasını kesmiş bana doğru dönüp kaşlarını çatarak;

"Beyefendi!" demişti sertçe; "Siz, sunduğunuz bildiride UNESCO'yu suçlamıştınız!"

Bu oturuma ben konuşmamı bitirir bitirmez son anda, soluk soluğa yetişen Yigal Carmon'un, benim o henüz salonda yokken sunduğum bildirinin içeriğinden haberdar oluşu, oldukça şaşırtmıştı beni. Demek son anda yetişmiş filan değil, tersine, The Marmara'da bir yerlerde hiç ortalarda gözükmeden tüm konuşmaları dinlemiş ya da birileri yapılan tüm konuşmaları anında -o yoldayken bile dinleyebileceği biçimde- buradan bir aygıtla aktarmıştı kendisine.

Elimdeki kalemi bırakıp, gözününün içine bakarak;

"Evet, doğru!" demiştim aynı sertlikte; "Birleşmiş Milletler'i de eleştirdim, UNESCO'yu da!"

Ön sırada oturan Sempozyum düzenleyicileri, bir çatışma çıkabileceği kaygısıyla yerlerinde doğrulup dikkat kesilirken, derin bir sessizlik, gergin bir bekleyiş egemen olmuştu salona.

Carmon;

"UNESCO eleştirilerinize katılıyorum, ama sizin baktığınız açıdan değil: bambaşka bir açıdan," diyerek sürdürmüştü konuşmasını.

> Filistin'de ders kitapları vardır. Gazze'de Mısır'dan, Batı Şeria'da Ürdün'den alıyorlardı bu ders kitaplarını. Biz eleştirince; *"Ne yapalım? Biz yazmıyoruz ki bunları? Başka yerden geliyor."* dediler. Beş yıl bu ders kitaplarını değiştirme çalışması yaptılar. Kendi müfredatlarını oluşturdular. Kendi ders kitaplarını yaptılar. Beş yıl haritada İsrail'i aradılar, nedense bulamadılar! O ders kitaplarına göre, İsrail diye bir ülke yoktu yeryüzünde. Neyse, boş verin!

Sözünün burasında bana dönmüş; eliyle koluma dokunup dalga geçer gibi gülerek;

"Bunu da UNESCO ile birlikte yaptılar beyefendi," demişti bana; "Ve bu kitaplar da *"cihad"*ı ve *"şehitliği"* anlatıyordu!"

Ön sıradaki sarışın muhabir başıyla onaylayarak dinliyordu Carmon'u:

> 10 yaşındaki çocuklara bakın ne gösteriyorlar: Maalesef resmi getirmedim, İnternet sitemizin reklamını yapmayayım ama; "memri.org" Öyle resimler gösteriyorlar ki, "cihat savaşları"; ve yanında şöyle bir şiir var; *"Asil ruhun iki amacı vardır: Ölüm ve ölüm arzusu!"* Tekrarlayayım mı? 10 yaşındaki çocuklara *"Asil ruhun iki amacı vardır: Ölüm ve ölüm arzusu!"* diye şiirler öğretiyorlar. İşte İslamcıların eğitimi bu! İslamcıların değerleri bunlar. Buna karşı çıkan sesler gelmeye başladı artık islam dünyasının yüreğinin attığı yerden, Suudi Arabistan'dan!

"Yahudi düşünür Eric Fromm da İslam dinini "ölümseverlik dini" olarak niteliyor." diye yazmıştım önümdeki sayfaya; *"Oysa bu yalnızca İslam'a özgü değil; her dinde kutsallık uğruna ölümü göze almak yüceltilmiştir. Dahası, yalnız dinlerde değil, Tanrıtanımaz Komünistler bile, öte dünyaya cennete cehenneme inanmadıkları halde, 'Devrim Şehidi' diye bir kavram üretmişlerdir."*

Görsün diye ona doğru yaklaştırmıştım yazdıklarımı; ama o, salona doğru bakarak hiç oralı olmadan sürdürüyordu konuşmasını:

> Genel olarak bakıldığında, İslam'ın çeşitli yüzleri vardır. İslam'da reform çalışmaları oldu. 1930'larda Mısır'da Hasan Abdürrezzak adında çok önemli bir Şeyh, dahice bir şekilde İslam'a reform getirmeye çalıştı ve Kuran'ın iki farklı şekilde ele alınması gerektiğini söyledi: ***"Mekke ayetleri"***, yani daha çok ilkelerin söz edildiği ayetler temel olarak alınacak; daha pratik ve daha çok sorunlara yönelik olan ***"Medine ayetleri"***, yani Müslüman toplumun ilk oluşturulduğu zamandaki ayetler de "Mekke ayetleri"nin 7. yüzyıl gerçeklerine uyarlanması olarak ele alınacaktı ve her kuşakta, her yüzyılda, "Mekke ayetleri"nin o yüzyılın ve o çağın ruhuna ve şartlarına göre yeniden yorumlanması gerektiğini söyledi harikulade bir açılımla... Ama El-Ezher'in imamları bunun önünü kestiler. Yine

Sudanlı **Mahmud Muhammed Taha** çok karizmatik bir şeyhti; pek çok takipçisi vardı. Aynı yöne gitmeye çalıştı; ancak ölüm fetvası çıkarıldı ve idam edildi.
Ama artık zaman değişti. Artık eğitimde ve genel olarak **değerlerde değişim ve reform çağrısının** zamanı gelmiştir. Hatta *Washington Post*'da bir Mısır'lının çağrısını gördüm: *"Hıristiyanlar gibi, Yahudiler gibi, biz de reform yapmalıyız!"* diyordu. Ama Allah'tan Amerika'daydı bu hanım; Mısır'da olsaydı, başına neler gelirdi bilemiyoruz. Ama Suudi Arabistan da şimdi artık bunu düşünmeye başladı; bunları gerçekleştirmemiz şarttır...

Arkama yaslanıp gülüyorum tam bu noktada. İçimden: *"İsrail'li askeri istihbaratçı Carmon, İslam'da reform istiyor! Yani İslam'da reformu İsrail'in buyurduğu doğrultuda yapacağız, bak sen!"* diyorum; *"1- Kur'an'dan 'cihad' ayetlerini çıkarıp atacağız, çünkü İsrail öyle istiyor! 2- Kur'an'dan 'şehitlik'le ilgili ayetler çıkartılıp atılacak, çünkü İsrail böyle buyuruyor. 3- Kur'an ayetleri, Mekke ve Medine ayetleri olarak ikiye ayrılıp Mekke ayetleri geçerli sayılacak; çünkü İsrail böyle istiyor!"*

Önümdeki deftere gözü takılırsa okuyabilsin diye büyük harflerle şöyle yazmıştım, anımsıyorum: *Acaba Hıristiyanlar ve Yahudiler ne zaman kendi dinlerinde böyle bir 'reform' yaptılar?*

İsrail'li bir askeri istihbaratçının İslam'ı bu denli ayrıntılarıyla irdelemiş olmasına şaşıyorum Carmon'u dinlerken:

ABD'nin dediği şu: *"İslam'la ilgisi yok bu eylemlerin, İslam'ı birilerini kullanıyor. İşte oralarda bir şeyler yapıyorlar!"*
Oklahoma'da bir müze var; biliyor musunuz? Bu müze Oklahoma'daki terör olayının müzesi; her şey var orada. Eylemde ölen küçücük çocukların, bebeklerin ayakkabıları var; çünkü orada bir çocuk yuvası vardı. İsimler var, resimler var, her şey var; ama bir şey eksik: Militanların ideolojisi! İşte bu orada yok. Sanki olay gökten inmiş, kimse yapmamış; yani sanki bu kişiler *indoktrine* olmamış; sanki bunların beyinleri yıkanmamış; sanki bunu yapanlar yazılarda öğretilenden bu militanlık ideolojisini almamışlar gibi... Bunu gözardı etmek,

büyük bir hatadır. Doğrudan sonuca gitmek büyük bir hatadır. Bunun yanısıra, bu konuda ilk değişim yapma isteği Pervez Müşerref'ten geldi. Kalaşnikof kültürünün değişmesi gerektiğini, biraz da çekinerek söyledi. Yani *"Gerçekliği değiştirmenin yolu şiddettir inancı değişmelidir,"* demeye çalıştı.

Yigal Carmon'un İslam'ı terörizmle özdeşleştirme çabası sinir etmişti beni. Konuşmasını bitirdikten sonra söz alıp yanıt vermek üzere; *"Kur'an'da savaş, yalnızca savunma amacıyla gerekli kılınmıştır; Müslümanlar ancak saldırıyı savuşturmak için silaha sarılırlar İslam'a göre.. Doğru, terörizme bulaşmış İslamcılar vardır; fakat onları terörizme iten, Kur'an değildir, İslam değildir,"* diye not düşmüştüm defterime.

Carmon, konuşmasının sonuna gelmişti artık:

Son olarak, daha önce sorulan iki soru, iki mitosa karşılık iki soru. İki mitosa karşılık vermek istiyorum.

"Evet, evet, artık hiç kuşkum kalmadı," demiştim içimden; "salona son anda girip son anda yetişebildim demesi yalan! Kendisinin hazır bulunmadığı önceki oturumlarda sorulan sorulardan bile bilgisi olduğuna göre, yapılan tüm konuşmaları kendini göstermeden dinlemiş, bu kesin. Adam İsrail'in önemli bir askeri istihbaratçısı olduğuna göre, MOSSAD böyle bir güvenlik önlemi almış olmalı onu korumak için."

Carmon önündeki notlara bakarak sürdürmüştü konuşmasını:

Bu mitoslardan bir tanesi; ekonomik sefalet ve siyasi yoksunluk hissi ile bu sonuca varıldığıdır. Sefalet ve hayal kırıklığı pek çok şekilde önlenebilir. Siyasi çerçevede çözümlenebilir. Tüm demokrasilerde bunun çözümü vardır. Halkın büyük bir çoğunluğu eğer sefalet içindeyse, o zaman İslamcılar siyasi iktidarı demokrasi yoluyla da ele geçirebilirler; ille de şiddete başvurmaları gerekmez. İsrail'de, Filistinlilerin böylesine bir siyasi yoksunluk içinde oldukları söylendiğinde hep şunu

hatırlatıyorum: Tüm bu bölgenin %97'si Ehud Barak tarafından 2002 Temmuzu'nda kendilerine önerildi. Önerildiği anda sadece reddetmekle kalmadılar, savaş başlattılar. İntifada ayağa kalktı! Yani istedikleri çözümü ille de dayatmak. İsrail'i mahvetmek istiyorlar demek ki. Çözüm olarak bunu görüyorlar. Bu terörizm ve şiddet dalgasının Filistin davası ile ilgisi olduğu iddiasına gelmek istiyorum. *El-Şark el-Avsat* gazetesi baş yazarı Abdurrahman El Raşit: *"El Kaide'nin yayın ve söylemlerini yedi yıl boyunca takip ettim; Filistin'in bir kez bile adı geçmedi. Filistinle ilgili tek bir iddia bulamadım El-Kaide'nin yayınlarında,"* demiştir. Yani bu iki mitosu, iki söylentiyi açıklamak gereğini duydum. Teşekkür ederim...

Kendi kendime *"El-Kaide örgütü yayınlarında Filistin konusuna hiç değinmemişse, bu örgüt olsa olsa İsrail beslemesi olabilir; hem İslamcıyım diyecek, hem de Filistin'i ağzına almayacak, olmaz öyle şey"* diye mırıldanarak aygıtı kapatıp kulaklıkları çıkartıyorum.

Hava kararmasına karşın üşümüyorum Z.I.N.A'nın terasında. Karşı yakanın ışıklarına bakarken anımsıyorum; gidişi de gelişi gibi ilgir.ç olmuştu Carmon'un. Konuşmasını bitirir bitirmez dinleyicilerden gelecek soruları hiç beklemeden yerinden ok gibi fırlayarak hızla terketmişti salonu. Hiç değilse salon dışında yakalayıp bir iki soru sormak için ben de fırlamıştım ardından; fakat dışarıda bir şeyler içerek konuşan dinleyiciler arasında görememiştim onu; çekip gitmişti anlaşılan.

"Eh, öyleyse ben de oturum boyunca ne zaman göz göze gelsek anlamlı gülücükler yollayan şu sarışın gazeteciyle tanışıp bir kahve içerim," diyerek çantamı toplamak üzere salona döndüğümde ne göreyim? Sempozyum boyunca bir sürü notlar aldığım defterim masanın üzerinde bıraktığım yerde yok! Düşmüş olabilir diye masanın altına bakmıştım; yok! Oturduğum sandalyenin çevresine bakmıştım; yok! Çantamın içine bakmıştım; yok!

Salonda arkalarda bir kaç kişi vardı yalnızca; ön sıraya bakmıştım; sarışının koltuğu da boştu, gitmişti; yoktu o da...

*

"İyi ki Zelda oradaymış da kaydetmiş bütün bu konuşmaları, bir kopyasını almalıyım bunların," diye söylenerek terasta sehpanın üzerinde duran Gitannes marka sigarasından bir tane çekip yakıyorum.

Sen misin yakan!? Aman Allah'ım! Öksürmekten boğulacağım! Ciğerlerim fırlayacak ağzımdan. Boğazıma kılçık saplanmış gibi ardarda öksürürken sesim içerden duyulmuş olacak ki, Zelda elinde bir bardak suyla koşarak geliyor.

"Bir yudum için, geçer."

İçmiyorum getirdiği suyu.

"Gitannes böyledir işte," diyor sigarayı parmaklarımın arasından usulca çekip küllüğe bastırırken; "ilk dumanda boğar adamı."

"Yahu siz kadınsınız üstelik," diyorum; "Siz nasıl içiyorsunuz Allah aşkına bu zıkkımı?"

"Alışığım ben," diyor; "üç Gitannes; bir Marihuana!"

"Eskiden fitresiz Harman sigarası vardı," diyorum kesik kesik öksürerek; "Bu meret ondan bin kat daha sert."

"Bir zamanlar Fransız Komünistlerinin sigarasıydı," diyor; "Gitannes'ın Türkçesi *Çingeneler*... Çok sert olduğundan başını döndürür insanın. Tütününde esrar karışık diye söylentiler çıkmıştır, ama ilgisi yok tabii."

Öksürüğüm geçince rahatlıyorum.

"Yigal Carmon'un konuşmasından çok rahatsız olmuştunuz o gün siz," diyor sehpanın üzerine bıraktığım kulaklı-

ğın kordonunu toplarken; "Bir aralık UNESCO konusunda hırlaşacak gibi oldunuz; alevler çıkıyordu gözlerinizden."

"Sahi," diyorum; "Siz tam olarak nerede oturuyordunuz salonda?"

"En ön sırada," diyor; "Tam karşınızda."

"Tam karşımda sarışın bir hanım oturuyordu, onu anımsadım az önce Carmon'un konuşmasını dinlerken; ama sizi çıkartamıyorum bir türlü."

"İşte o sarışın bomba bendim," diyor bir kahkaha atarak.

"Ama siz siyah saçlı siyah kaşlı, hafif yanık tenlisiniz," diyorum; "O sarışındı."

"Bir ara kalemim düşmüştü elimden," diyor; "Eğilip almış doğrulurken gözgöze gelmiştik ve ben göz kırpmıştım size, siz de gülümsemiştiniz."

"Tamam!" diyorum; "Başka söze gerek kalmadı. Demek o sizdiniz. Ama, bir insan nasıl bu kadar değişebilir?"

"Eh, kadınlar değişir," diyor; "Bir kuaföre girer, bambaşka bir kadın olup çıkar; kocası bile tanıyamaz."

"Doğru," diyorum.

Kalkıp karşıma geçiyor.

"Bakın bakalım," diyor; "O Zelda mı güzel, bu Zelda mı?"

"O Zelda, nasıl söylesem," diyorum; "*kolay elde edilir kadın* izlenimi veren bir Zelda'ydı açık söylemek gerekirse."

"Peki bu Zelda?" diyor.

"Bu Zelda," diyorum tepeden tırnağa süzerek; "Daha kendisiyle barışık... Daha doğal, yapmacıksız."

"Başka?" diyor kendi çevresinde bir tur atıp soran gözlerini gözlerime dikerek.

"Ve tabii," diyorum; "daha tehlikeli."

Unuttuğu bir şeyi anımsamış gibi sıçrıyor söyleyeceklerimi dinlemeden.

"Size bir sürprizim var!" diye bağırarak coşkuyla koşuyor içeriye.

Az sonra elinde üzerinde adım yazılı dolgun orta boy bir zarfla çıka geliyor.

"Nedir bu?" diyorum uzattığı zarfı alırken:

"Tahmin edin," diyor.

"Sanki bir kitap var içinde," diyorum.

"Bilemediniz," diyor.

"Söyleyin nedir?" diyorum.

"Açın ve görün," diyor.

Zarf açıp içindekini çıkartırken;

"A-a?!" diyorum hayretle Zelda'nın yüzüne bakarak; "Yahu, bu benim sempozyumda kaybolan defterim!"

"Ta kendisi!" diyor el çırparak; "Sevindiniz mi?"

"Sevindim de," diyorum; "Sizin elinize nasıl geçti bu defter?"

"Yigal Carmon'un konuşmasıyla oturum sona erince herkes salondan çıkarken ben yanımda oturan Sami Kohen'le konuşuyordum." diyor; "Çantamı alıp çıkarken gözüm masanın üzerinde duran deftere takıldı."

"E?," diyorum; "Sonra?"

"Tam masada adınızın yazılı olduğu kartonun arkasında, oturumda sizin oturduğunuz iskemlenin önündeydi bu defter," diyor; "Tanışma bahanesi olur diye defteri alıp sizi aramaya başladım salon dışında. Kalabalıktı epey; göremedim sizi. The Marmara'nın Cafe'sine çıktım belki oradasınızdır diye, ama orada da yoktunuz."

"Peki sonra?"

"Defterde size ait bir telefon ya da bir adres bulurum umuduyla şöyle bir taradım sayfaları. Ama, bulamadım hiçbir şey. Yigal Carmon'la söyleşi yapacaktım güya, onu da kaçırdım bu arada."

"Sonra?"

"Sonra Ajans'a döndüm. Daha dikkatli taradım defterdeki notları. Yigal Carmon konuşurken tuttuğunuz notlara baktım. Ona sormak üzere hazırladığınız soruları okudum. Kalsaydı ve siz ona bu soruları sorabilseydiniz acaba ne yanıt verirdi diye düşündüm."

"Her şeyi düşündünüz, ama bir yerlerden telefonumu bulup haber vererek defteri bana ulaştırmayı düşünmediniz, öyle mi?" diyorum.

"Evet ama, tam o günlerde annem hastalanmıştı," diyor; "Epey sarstı beni onun hastalığı; sizin defteri çekmecemde unuttum gitti, ta ki bir yıl kadar sonra Münevver'in yaş gününde sizinle ikinci kez karşılaşana dek."

"Ama ben Münevver'le birlikte olduğum süre içerisinde," diyorum; "ne o gece ne de ondan sonra, sizinle bir kaç kez konuşmamıza karşın, hiç sözetmediniz defterimin sizde olduğundan."

"Münevver'in yaş gününde ben Şeloşim'den yeni çıkmıştım aslında," diyor.

"Şeloşim?"

"Evet, Şeloşim," diyor; "Musevilerde matemin ilk otuz günü yani... Annem öleli otuz gün dolmuştu o gün. Hiç keyfim yoktu aslında."

O gece siyahlar içerisinde olduğunu, hiç yüzünün gülmediğini, hep ısırır gibi konuştuğunu anımsıyorum.

"Ben sizi tanıdığımı ima ettim o gece ama," diyor; "siz hiç oralı olmadınız; içerledim buna; kızdım daha doğrusu. Sonra da tersleşmeye başladık zaten."

"Hay Allah!" diyorum; "O geceki sert tutumunuza seksen türlü anlam yüklemiştim. Nereden bileyim sizin matemde olduğunuzu?"

"Sizi yeniden görünce sevinmiştim oysa ben," diyor; "Bir yıl önce o sempozyumda kaçırdığımız fırsatı, o gece yeniden yakalayabilirdik."

"Olabilirdi evet, ama," derken sözümü kesiyor.

"Meğer siz o sempozyumda beni *kolay elde edilir kadın* olarak gördüğünüzden," diyor; "orada tanışamayınca, daha o dakika silmişsiniz beni belleğinizden."

"Evet, ama," diyorum; "Anımsıyorum, siz de yanlız değildiniz Münevver'in yaşgününde karşılaştığımız o gece, Berker Bey'le birlikte çıktınız o bardan."

"Berker Bey değil," diyor gülerek; "Berker Hanım."

"Nasıl yani?" diyorum.

"İşte öyle yani," diyor gülerek.

"Eşcinsel mi?" diyorum; "Ama hiç belli olmuyor."

"Belli etmez," diyor; "Yalnızca çok yakışıklı bir delikanlı gördüğünde ellerini şöyle kıvıra kıvıra konuşmaya başlar,

bir de kadehi tutarken serçe parmağından anlarsınız onun Berker Hanım olduğunu."

"Hay Allah!" diyorum.

"Evet, o gece, benim yüzüme bile bakmadan ayak üstü orada tanıştığınız Münevver'le bir kaç saat içerisinde sevgili oluverdiniz hemen," diyor; "Söyleyin bakalım; kimmiş *kolay elde edilen kadın*?"

"Ama, her şey kendiliğinden oldu," diyorum; "Gördünüz siz de."

"Le femme de mon ami!" diye kesiyor bir kez daha sözümü.

"Fransızca bilmediğimi söylemiştim," diyorum; "Münevver de, ben de, ikimiz birden sürüklendik aslında; çabuk başladı, çabuk bitti."

"Bitti mi?" diyor gülerek; "Evet, siz bir daha aramadınız Münevver'i, biliyorum; ama Münevver, içinde bir yerlerde *'aramızda yaşanmamış yarım kalan bir şeyler var'* dosyasına yerleştirdi sizi."

"Ama, arkadaş kalalım diye koymuştuk son noktayı biz."

"Siz *nokta* koymuş olabilirsiniz," diyor; "fakat biliyorum, o bir *virgül* koydu yalnızca. Gelince göreceğiz, kim bilir, belki yine sürüklenirsiniz birlikte."

"Herşeye rağmen, defterime kavuştuğum için çok mutluyum bu gece," diyorum; "Çok teşekkür ederim."

"Siz yine şükredin benim bu defteri daha o gece yırtıp atmadığıma," diyor gülerek; "Bakın, yine kıyamayıp saklamışım işte bugüne kadar."

"Biliyor musunuz?" diyorum; "Öğleden önceki son oturumda kendi konuşmamı yaptıktan sonra, öğleden sonraki oturumu izlemeyip gidecektim ben de, ama gidemedim ve kaldım sizin yüzünüzden."

"Benim yüzümden mi?" diyor.

"Evet, sizin yüzünüzden," diyorum; "Sizi, yani o sarışın hanımı görebilirim umuduyla."

"Ciddi misiniz?" diyor.

"Evet," diyorum; "Öğleden sonraki oturumu izlerken gözlerim hep sizi aradı dinleyici sıralarında. En ön sıraya baktım. Yerinizde başkası oturuyordu."

"Yigal Carmon gidince, sizi de ortalarda göremeyince, gittiğinizi sanıp Ajans'a dönmüştüm ben," diyor; "Bilseydim orada olduğunuzu kalmaz mıydım hiç?"

"Demek ki, yazgıya inanmak gerek," diyorum; "İkimiz de o salonda birbirimizi arıyoruz, fakat bir türlü karşılaşamıyoruz, bakar mısınız?"

"Evet, yazgı," diyor.

"Gözlerim sizi arayarak dinledim öğleden sonra konuşmacıları ve sonu hiç de iyi olmadı kalmamın."

"Neden, ne oldu?" diyor.

"Yemek arasından sonra, üçüncü ve son oturumda 28 Şubat'ın ünlü komutanlarından Emekli Koramiral Atilla Kıyat vardı konuşmacılar arasında."

"E? Neler anlattı?"

"Türkiye'yi bölmek için maalesef bütün dünya bir araya gelmiştir ve çalışmaktadır, diye haykırarak başladı konuşmasına Atilla Kıyat; *"Sabahki oturumları dinledim. Bütün konuşmacılar hep bunları söylüyor ve maalesef dönüp kendimize "Peki niçin*

ben?" sualini hiçbir zaman sormuyoruz. Eğer biz "Niçin ben?" sualini sormaz isek ve devamlı Türkiye'de olan terörü bir takım dış kaynaklara bağlar isek,.." derken, içimden; terörü dış odaklara bağlayan bildirime yönelik olabilir Kıyat'ın konuşması, deyip kulak kesilmiştim. *"Neden dönüp kendimize 'Niçin ben?' sualini soramıyoruz?"* diyordu Kıyat; *"Kolay yolu seçiyoruz ve devamlı dışarıyı suçluyoruz... "*

"Çok ilginç," diyor Zelda; "Siz ne yaptınız?"

"Ben de kendimi tutamayıp oturduğum yerden: *'Yani biz emperyalistlerce, yabancılarca bitirilmeyi, yok edilmeyi, ortadan kaldırılmayı hak edecek şeyler mi yapıyoruz Sayın Kıyat?'* diye sordum sesimi biraz yükselterek; *'Bunu mu söylemek istiyorsunuz?'* dedim."

"Kıyat ne dedi peki?" diyor.

"Duymadı beni. *'Gerçekçi olalım,'* diye sürdürdü konuşmasını; *'Türkiye'nin ekonomisi güçlü müdür? Hayır! Türkiye'nin demokrasisi güçlü müdür? Hayır! Türkiye kendi vatandaşlarına, bizlere, yeteri kadar demokrasi, özgürlük tanımakta mıdır? Hayır! Türkiye güvenilir bir siyasi yapıya sahip midir? Hayır! Türkiye, eğitim sorununu aşmış, insanını eğitmiş bir ülke midir? Hayır! Şimdi, kendimizin bu kadar zayıf tarafları var iken, bunları düzeltmeye çalışmak yerine, terörün dış desteklerini tartıştığımız taktirde, biz bu teröre yirmibirinci yüzyılda da çözüm bulamayız. Değerlerimize güvenebiliyor muyuz? Çok övündüğümüz, gurur duyduğumuz değerlerimizle arzu ettiğimiz yerlere gelebiliyor muyuz? Biz o değerleri kullandığımız takdirde arzu ettiğimiz hedeflere ulaşamıyoruz; bizi ulaştırmıyorlar. Adalet sistemimize güveniyor muyuz? Hayır! Peki, bizi idare eden liderlerimize güveniyor muyuz? Hayır! İşte bunlar, beraberinde şiddeti, terörü getiriyor.'* diye iç nedenlere bağladı tüm olumsuzlukları."

"Sizin ulusalcı görüşünüzle taban tabana ters tabii." diyor Zelda.

"Evet, o konuşurken tutamadım kendimi: *'Türkiye'yi 1938'den sonra, neredeyse son altmış yıldır Amerika yönetiyor, yahu!'* dedim yanımdakine; *'Amerika ne buyurduysa altmış yıldır Türkiye'yi yönetenler onu yaptılar kısa süreli bir kaç örnek dışında. Amerika kendi uşağı olan, uysal uydusu olan, bir dediğini iki etmeyen, tümüyle kendisinin yönettiği bir Türkiye'yi yaşatmak yerine yok etmeye karar vermiş; ekonomimiz zayıfsa, Türkiye'nin ekonomisini altmış yıldır yöneten, ağır sanayi kurmamızı yasaklayıp bize tarımcı olmayı dayatan Amerika değil mi suçlusu?! Demokrasimiz zayıfsa, suçlusu yine Amerika değil mi? Çünkü onlar ne kadar demokrasi istedilerse Türkiye'de o kadar demokrasi olabilmiştir ancak. Güvenilir bir siyasi yapımız yok, doğru, ama Türkiye'nin siyasi yöneticisi kendimiz değildik, Amerika'ydı son altmış yıl boyunca. Eğitimimiz kötü durumda, doğru, ama Milli Eğitim Bakanlığı altmış yıldır doğrudan doğruya Amerika tarafından yönetiliyor. Bütün bunlar kötüyse, Amerika'yı suçlamayacağız da kimi suçlayacağız Allah aşkına?!!'* Ben bunları yanımda oturana söylerken sesim giderek epeyce yükselmiş olmalı ki, önümdeki sıralarda oturanlar çatık kaşlarla geriye dönüp susmamı istediler benden. Ben de bunun üzerine salondan çıkıp bir sigara yaktım. Titreyen parmaklarıma egemen olmakta güçlük çekiyordum sinirden. Ve gözlerim salon dışında da hep sizi aradı."

"İnanayım mı gerçekten?" diyor.

"İnanın," diyorum; "Bir yandan gözlerim sizi ararken, bir yandan da dışarıya kurulu ses düzeninden Kıyat'ın konuşmasını dinliyordum. *'Konu sabahleyin uzun süre tartışıldı'* diye sürdürdü konuşmasını Kıyat; *'Teröre destek veren ülkeler suçlanırken, bazı spesifik örnekler de verildi. Örneğin bir Fethullah Gülen örneği verildi ve ABD, Cavit Çağlar'ı iade etmesine rağmen Fethullah Gülen'i iade etmemekle suçlandı.'* dedi.

"Kıyat size değil ilk oturumda konuşan Necip Hablemitoğlu'nun bildirisine kızmış," diyor Zelda. "Ameri-

ka'nın Gülen konusundaki tutumunu yalnızca o eleştirmişti çünkü. Hay Allah! Keşke öğleden sonraki bu oturumu izleseymişim ben de; epey ilginç şeyler konuşulmuş."

"İlginçti gerçekten," diyorum; *'Lütfen bir düşünün'* dedi Kıyat: *'Fethullah Gülen'in açmış olduğu okullara, açılış törenlerine Cumhurbaşkanı seviyesinde katılan biz değil miyiz? Fethullah Gülen'in elinden "Fethullah Gülen Ödülleri"ni alan kaç tane devlet büyüğümüzü hatırlıyorsunuz şu sırada? Yurt dışında açılan 'Fethullah Gülen Okulları'nı, o ülkelere nüfuz etmek üzere, o ülkeleri etkilemek üzere bir karargah olarak kullandığımızı veya kullanmayı planladığımızı bilmiyor musunuz? Bu Fethullah Gülen'in, Vatikan ziyaretinde, devletimizin büyükelçisine karşılattırıldığını bilmiyor musunuz? Bunların hepsini biliyorsunuz! Peki, ABD bizim stratejik ortağımız değil mi? Bizim bu derece değer verdiğimiz bir insanı kalkıp da iade ederse; bu, stratejik ortaklığa uygun düşer mi? Tabii ki düşmez! Bence iadesini istemeyin! İstemeyelim! Aksi taktirde, oradan büyükelçimiz tarafından yollandığını, yolcu edildiğini, Türkiye'de Başbakan tarafından karşılandığını görmek gibi bir rezaleti de yaşayabiliriz. O bakımdan, bence bunu hiçbirimiz istemeyelim. Bırakın Fethullah Gülen orada yaşamaya devam etsin!'*

"Oh-hooo! Kıyat yalnız Hablemitoğlu'na değil Yigal Carmon'a da veryansın etmiş!" diyor Zelda.

"Ben sabahki ilk oturuma yetişemediğim için kaçırdım Hablemitoğlu'nun konuşmasını," diyorum.

"Oradaydım ben," diyor Zelda; *"Şeriatçı Terörün ve Batı'nın Kıskacındaki Ülke Türkiye* gibi bir başlık taşıyordu Hablemitoğlu'nun bildirisi; onun Fethullah Gülen'e ilişkin söyledikleri; Yigal Carmon'un Fethullah Gülen'e yönelttiği suçlamalarla birebir örtüşüyordu."

"Nasıl yani?" diyorum.

"Evet, birebir örtüşüyordu," diyor Zelda; "Eğer Yigal Carmon ilk oturuma yetişip, sempozyum davetiyesinde belirtilen sırada Hablemitoğlu'yla aynı oturumda konuşacak olsaydı, *'Hablemitoğlu'nun görüşlerine aynen katılıyorum,'* demekten başka söyleyecek söz bulamazdı Fethullah konusunda."

"Ne olursa olsun, bir emekli Koramiralden beklenmeyecek bir konuşmaydı Kıyat'ınki," diyorum; "Tuttu; *'Bir de Cemalettin Kaplan örneği verildi'* diye parladı Kıyat; *'Ve Almanya'daki dinci akımlardan dolayı da Almanya suçlandı.'* dedi. *'Tabii ki suçlular, tabii ki destekliyorlar; ama, aynayı kendinize çevirdiğiniz zaman; binlerce insanımızı oraya yolladık, ne kültürlerini düşündük, ne köklerini düşündük, ne nasıl eğitilmeleri lazım geldiğini düşündük; sadece onlara Türkiye'nin ekonomisini kurtarmak üzere para gönderecek birer birey olarak baktık'* dedi. *'Yakınlarımızı, tanıdıklarımızı, herhangi bir şekilde yeteneklerine bakmadan eğitici olarak, din adamı olarak oraya yolladık. Ben, hasbelkader, devletimizin sayesinde, altı yıl yurtdışında görev yaptım. İnanın oradaki eğitimcilerimizin, oradaki din adamlarımızın, bu toplumu bilinçlendirmek üzere yollanan kişilerin, ne sayılarının ne olduğundan ne de bunların ne amaçla geldiğinden bir çok sayın konsolosumuzun ve sayın büyükelçimizin haberi yoktu. Bunları sadece aybaşında, maaş almaya geldikleri gün görüyorlardı çünkü. Şimdi, bu insanları orda kendi kaderine terk etmişsiniz; onlar orada örgütlenmişler; bu da tabii ki Almanya'nın işine gelmiş; o da kendi çıkarları doğrultusunda bunları orada beslemiş. Peki, biz Cemalettin Kaplan'a ne yaptık? Cemalettin Kaplan orada öldü, ertesi gün özel bir uçakla cenazesini Türkiye'ye getirdik; Erzurum'da törenle toprağa verdik! Ama yirmi yıldır Nazım Hikmet'in cenazesini, naaşını, mezarını Türkiye'ye getirelim mi, getirmeyelim mi, diye tartışıyoruz ve halâ ondan korkuyoruz. Ondan sonra da diyoruz ki: Almanya İslamcı teröre Almanya'da destek oluyor... Lütfen, dünyayı çifte standartlı olmamaları hususunda suçlarken,*

kendimizin de çifte standartlı olmaması konusunda çok dikkatli olmamamız gerekiyor. Ne yaptık biz? Bir Başbakan gördük; Erbakan Başbakan seçildikten sonra ilk ziyaretlerini dünyanın, dünyadaki kuruluşların terörist ilan ettiği ülkelere yaptı. Burada, resmi görüşmeler yanında, bizzat ora yönetimlerini devirmek üzere kurulmuş İslami Cihad örgütleriyle, Müslüman Kardeşler örgütleriyle, aklınıza gelen her türlü terör örgütünün başıyla ikili görüşmeler yaptı. Bu, dünyanın gözleri önünde oldu. Şimdi, böyle bir Başbakan'a sahip olacaksınız, ondan sonra da dünyaya dönecek ve "Siz benim için en büyük tehdit olan irticai terörü destekliyorsunuz" diyerek onları suçlayacaksınız.' diye saydı döktü. Bir emekli Koramiral'de 'dış düşman' diye bir kavramın bulunmayışına şaştım dinlerken."

"Şaşacak bir şey yok," diyor Zelda; "Cemalettin Kaplan örneğini veren de, Almanya'yı suçlayan da, Necip Hablemitoğlu'ydu sabahki oturumda. Anlaşılan adını anmadan hep ona yanıt vermiş Kıyat. Başka ne dedi?"

"Bizim ilk yapmamız gereken şey, eğer iki sayfa açarsak, bir sayfaya kendi hatalarımızı, diğer sayfaya da suçladığımız ülke ve kuruluşların hatalarını yazalım.' dedi ve ekledi: *'İlk önce temizleyecek olduğumuz sayfa ikinci sayfa değildir; ilk önce temizlemek durumunda olduğumuz sayfa, birinci sayfa; yani kendi kusurlarımızı ve hatalarımızı yazmış olduğumuz sayfadır. Bunu yapmaktan çekinmeyelim,* diyerek bitirdi konuşmasını.

"Sonra?" diyor Zelda.

"Sonra, ben sigaramı söndürüp içeriye girdim ve dışarıda onu dinlerken yazdığım bir kaç soruyu yanıtlaması için görevli aracılığıyla Atilla Kıyat'a ilettim," diyorum; "Görevlinin salondaki dinleyicilerden toplayıp önüne koyduğu soru kağıtlarına şöyle bir göz gezdirip saatine baktı Kıyat: *'Efendim, tahmin ederim 17:00'ye kadar toparlarım; üç tane sual var. Sayın Cengiz Bey'in iki suali var. Birinci suali şu.'* deyip sorumu

okumaya başladı: *"Fethullah Gülen ve diğer İslamcılara karşı sivil yöneticilerin, Cumhurbaşkanlarının, Başbakanların, Bakanların, Büyükelçilerin desteklerini bir bir sıraladınız; ama, 1950'li yıllarda Isparta'da Tugay Komutanı Tuğgeneral Feyzi Fırat, Said-i Nursi'ye Tugay Camisinin temelini attırdı; acaba bu generalimiz bunu kendi istemiyle –yani kendisi de bir Nurcu olduğu için- mi yapmıştı, yoksa Menderes'e ve Amerika'ya yaltaklanıp yükselmek için mi yapmıştı? Ayrıca 12 Eylül askeri yönetimi, sizin az önce sivillerin suçu olarak gösterdiğiniz tüm ödünleri vermedi mi? 12 Eylülcüler, Erbakan'ı ve partisini hapse atıp, kendileri general üniformaları altında İslamcılık yapmadılar mı?" diye soruyor Cengiz Bey!'* dedi."

"Böyle mi sordunuz gerçekten?" diyor Zelda; "Peki ne yanıt verdi size?"

"'Şimdi, Efendim,' dedi Kıyat; *'Said-i Nursi'ye Isparta Tugay Camisi'nin temelini attıran o general bunu kendi iradesiyle yaptıysa da yanlış yapmıştır; Amerika'ya şirin görünmek için yapmışsa da yanlış yapmıştır! Çok daha yakın tarihimizden de örnek verebilirdiniz. Ama bilginin sonu yok. 1980 yılında belki bir darbe yapılması için gerekli her türlü neden vardı; ama darbe olduktan sonra bu konuda yapılan bir çok yanlış vardır. Dolayısıyla benim suçladığım, toplumun bir kesimi değildir. Ben askerim, annem babam sivildi nur içinde yatsınlar; iki çocuğum da sivil.'* dedi."

"İlginç," diyor Zelda; "Düello etmişsiniz anlaşılan."

"İkinci soruma verdiği yanıt da ilginçti," diyorum; "İlk sorumu bu yanıtla geçiştiren Atilla Kıyat, elindeki soru kağıdına eğilerek: *'Efendim,'* dedi; *'diğer bir soru, -gene Cengiz Bey sormuşlar- : 'Eğer ayrılıkçı terörün nedeni ekonomik, demokratik, siyasi yoksunluklar ise, geçmişte Irak'ın bir ili durumunda olan Kuveyt'in Irak yönetimiyle ırkdaş, dildeş, dindaş ve mezhepdaş olmalarına karşın, üstelik Irak'ın en zengin ili iken, I-*

rak'tan ayrılmak üzere bir savaş vermesini nasıl açıklayacaksınız? Ayrıca Kanada'nın Fransızca konuşulan Quebec bölgesi de çok zengin, siyasal ve sosyal bakımdan çok gelişmiş, eğitim düzeyi çok yüksek, demokrasisi dünyaya örnek, kültürel özerkliğe sahip ve anadilleri olan Fransızca da Kanada'da hem eğitim dili hem resmi dil olarak kabul edilmiş durumda iken, bunların kendilerine tüm bu olanakları sağlayan Kanada'dan ayrılıp bağımsız devlet kurmak istemelerini nasıl açıklayacaksınız?' diye soruyor Cengiz Bey!' dedi."

"Ne yanıt verdi bu sorulara Kıyat?" diyor Zelda.

"Efendim, ben terörizmin nedenlerini söylerken bunun tek nedeninin fakirlik olduğu hususunu vurgulamadım!' dedi yanıt olarak Kıyat; *'Ekonomi de bir nedendir, ama tek neden değildir. Terörizmin nedenlerinden birinin ve başlıcasının 'güven duygusu' olduğunu söylemiştim.'* diye noktaladı sözlerini."

"Eh, ama bu doyurucu bir yanıt olmamış." diyor Zelda.

"Ben *'Kanada, Kanada! Quebec!'* diye bağırdım oturduğum yerden. Kıyat, sertçe; *'Ben Kanada uzmanı değilim,'* diyerek başka bir dinleyicinin sorusunu yanıtlamaya geçti," diyorum.

"Peki," diyor Zelda gülümseyerek; "Eğer yazgı başka türlü olsaydı da biz o gün o salonda tanışma fırsatı bulsaydık, ne olurdu?"

"Kıyat'ın yanıtlarından sonra çantamı topladığım gibi salondan çıkarken," diyorum; "Merdivenlerden çıkan bir hanımı size benzetip yetişmeye çalıştım."

"A-a?" diyor; "Ama çoktan çıkmıştım ben ajanstaydım o saatte."

"Tam arkasından giderken Harp Akademileri Eski Komutanı Emekli Orgeneral Kemal Yavuz'la karşılaştık: *'UNESCO konusundaki açıklamalarınız çok aydınlatıcıydı,*

kutluyorum sizi,' derken gözden yitiriverdim size benzettiğim o hanımı. O sırada Işın Çelebi'nin içeride söyledikleri duyuluyordu dışarıdaki ses aygıtından; *"UNESCO'nun 1982 sonrası getirdiği etnik ayrılıklar Yugoslavya'yı yok etti!"* diyordu benim bildirime gönderme yaparak; *"Bunun anlamı: Artık dünya yeniden bu probleme bakmak zorunda. O bakımdan, alışageldiğimiz çözümlerle de bu sorunlar çözülmüyor. Bugün Türkiye'nin bütünlüğü Ortadoğu'nun barış sürecinin gelişmesi açısından çok önemli. Eğer Ortadoğu'da barış istiyorsak Türkiye'nin bütünlüğünü korumak zorundayız. UNESCO'daki adamlar da bunu bilmek zorunda!"*

"UNESCO'ya saldırınız epey yandaş bulmuş anlaşılan," diyor.

"Evet ama ben çok güldüm buna," diyorum; *"Türkiye'nin toprak bütünlüğü ne UNESCO'nun ne Birleşmiş Milletler'in ne Avrupa Birliği'nin ne de Amerika'nın umurunda artık Sayın Çelebi,"* dedim içimden; *"Son Osmanlı yönetimleri de İngiltere'nin Çarlık Rusyası'na karşı Osmanlı'nın toprak bütünlüğünü koruyacağına inanırlardı. İngiltere'nin Çarlık Rusyası ile gizlice anlaşarak Osmanlı topraklarını bölüşmeye kalkışacağını hiç ama hiç uslarından geçirmiyordu son Padişahlar... İngiltere bizim toprak bütünlüğümüzü korumak zorunda olduğu sürece bizi kimse bölemez, diyorlardı. Ama ne oldu?"*

"Bölündü; hem de İngiltere tarafından," diyor Zelda defterimi sehpanın üzerinden alıp yazdığım son sayfayı açarak.

"Bu defterdeki notlarınızı okurken en çok son yazdıklarınız şaşırttı beni," diyor.

"Ne yazmışım?" diyorum.

Okumaya başlıyor o sayfayı:

> Said-i Nursi'nin 1950'lerde Katolik Vatikan'la ve Ortodoks Fener'le işbirliği yapması, Türkiye'deki Protestan Amerikan Bo-

ard'çıları öfkelendirmemişti o tarihlerde, İsrail'i de öfkelendirmemişti...
Çünkü dinsizliğin Tanrıtanımazlığın simgesi olan Sovyetler'e karşı din ve mezhep ayrımları geriye itilmiş, işbirliği esas olmuştu. Sovyetler yıkıldıktan sonra dinsizlik, Tanrıtanımazlık bütün din ve mezhepleri birleştiren ortak düşman olmaktan çıktı ve böylece din ve mezhep ayrılıklarını yeniden öne çıkartma ortamı doğdu.
Amerikancı Fethullahçılarla Türkiye'deki Amerikan Board uzantıları 1990'lardan beri kapışıyor... Fethullah Amerikancı mı? Evet! Türkiye'deki Amerikan Board uzantıları Amerikancı mı? Evet! Öyleyse her ikisi de Amerikancı olan bu takımlar, niçin Türkiye'de birbirlerini başdüşman olarak görüyor?..
Amerika'da birbiriyle kapışan iki mezhep var: Katolikler ve Evangelik Siyonist Protestanlar...
Türkiye'de 'çağdaş, laik' maskesiyle çalışan Amerikan Board uzantıları, gerçekte laik filan değil, Amerika'daki Evangelik Siyonist Protestanların işbirlikçisi...
Türkiye'deki Fethullahçılar ve bir takım İslamcılar ise Vatikan üzerinden Katolik işbirlikçiliği yapan ve böylece Katolik Amerikalıların da kankası olan Amerikancılardır.
Türkiye'deki Amerikan Board uzantılarıyla Türkiye'deki Fethullahçıların ve bir takım İslamcıların kapışması, -bu iki takımdan her ikisi de Amerikancı olmakla birlikte- birinin Evangelist Siyonist Protestan işbirlikçisi, diğerinin Katolik işbirlikçisi olmasından kaynaklanıyor olabilir.
Fethullah Gülen'in FBI örgütünce korunduğu vurgulanıyor.
FBI Katoliklerin ağırlıkta olduğu, en önemli basamaklarında Katoliklerin bulunduğu bir örgüt.
Amerikan uydusu Fethullahçılar ve bir takım İslamcılar ile 'çağdaş-laik' maskeli Amerikan uydusu Amerikan Board uzantıları arasında Türkiye'de patlak veren düşmanlık, Amerika'daki Protestan - Katolik sürtüşmesinin ülkemizdeki yansıması olabilir.
İsrail'li askeri İstihbaratçı Yigal Carmon'un Fethullahçılara veryansın etmesi de yine, Fethullahçıların İsrail'e düşman olan Katolik Vatikan'la işbirliği yapmasından kaynaklanıyor olabilir.
Türkiye'deki Amerikan Board uzantıları, kendilerinin Evangelik Siyonist Protestan içyüzlerini Çağdaşlık, Laiklik, Atatürkçülük maskesi altında gizleyerek saldırıyor Fethullahçılara...

> Çatışma gerçekte Türkiye'deki Evangelik Siyonist Protestan uydularıyla Türkiye'deki Katolik Ortodoks uyduları arasında geçmekteyken, bu, kamuoyuna "Laik x Anti-Laik Savaşı" diye yutturuluyor...
> Laik denilenlerin yalnızca bir bölümü gerçekten laik; bir bölümü ise kendisinin İslam dışı başka bir dine ve mezhebe bağlı olduğunu laiklik maskesi altında gizleyerek saldırıyor İslamcılığa... Bunlar aslında yalnızca İslamcılara değil, İslam'a da saldırıyor. Gerçek laikler ile sahte laikleri birbirinden ayırmak için tek ölçüt var: Sahte laik İslamcılığa karşı olduğu denli, İslam'a da düşmandır. Sahte laiklerin dilinde İrtica=İslam'dır. Gerçek laik ise yalnızca İslamcıların laikliğe düşman olan kesimlerine karşıdır; bir bütün olarak İslam'a ve tüm Müslümanlara değil.
> Laiklik adı altında İslam düşmanlığı yapanlar, 'çağdaş-laik-Atatürkçü' maskeli Evangilist Siyonist Protestan uşağı!...

Okumayı bitirince başını defterden kaldırıp soran bakışlarını gözlerimin içine dikiyor.

"Yigal Carmon'un konuşmasını dinlerken aklımdan geçenleri yazmışım defterime, ne var bunda?" diyorum; "Bakmayın öyle tuhaf tuhaf yüzüme."

Gözlerini yüzümden ayırmadan defteri kapayıp sehpanın üzerine bırakıyor.

"O benim akıl defterim," diyorum; "her aklıma geleni saçma olup olmadığına bakmam, yazarım."

"Sizi anlamıyorum," diyor; "Hem laiksiniz, hem de her fırsatta Siyonizm'e ve İsrail'e çatıyorsunuz yobaz İslamcılar gibi!"

"Ben Allah'a inanan bir Laik'im," diyorum; "Müslüman bir Laik... Deli miyim sizce?"

"Eh, biraz öyle," diyor; "Müslüman olan Laik olamaz!"

"Yobaz İslamcılar da aynen sizin gibi konuşuyor," diyorum gülerek; "Sakın *Müslüman olan Laik olamaz düşüncesi* Hıristiyan-Siyonistlerce İslamcılara şırınga edilmiş bir zehir

olmasın? Bunu da yazmıştım yıllar önce tuttuğum akıl defterlerimden birine..."

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekken;

"Hadi gelin artık, hava serinledi, üşüteceksiniz o terasta!" diye sesleniyor içerden İzak.

V
ZİON-TÜRK'Ü DÜŞLERKEN

İçeri giriyoruz Zelda'yla birlikte. Saate bakıyorum: 19:47... Lacivert hırkası, açık yakalı beyaz gömleği, gri kumaş pantolonu ve ayağına geçirdiği bir çift siyah terlikle, sevimli, cin bakışlı, bir köşesine iliştiği divanda neredeyse gömülüp kaybolan minik bir ihtiyar İzak. Berker'i yanına oturtmuş, aile albümünden fotoğraflar göstererek bir şeyler anlatıyor ona.

Yandaki boş koltuğa otururken;

"Ta-angut'un selamı var size," diyorum gülerek.

Bakışlarını albümden ayırıp;

"Ta-angut? Ta-angut!" diye haykırıyor gözleri parlayarak; "Sen tanışıyor muydun Ta-angut'la?"

"Evet," diyorum.

Gülüşü donuyor dudaklarında.

"Hımm," diye anlamlı bir bakış fırlatıyor yüzüme.

Ben bu "Hımm"ın iyi mi yoksa kötü mü olduğunu düşünürken, o Berker'le birlikte kucağında açık duran albüme eğiliyor yine.

Oturduğum yerden bir duvarı olduğu gibi kitaplık olan bu salonu süzerken, karşı duvarda asılı bir tabloya takılıyor gözüm: Kadın, erkek, genç, yaşlı, çoluk, çocuk, hasta, aç, susuz binlerce insan, başlarında askerler, dipçiklenerek götürülüyor..

Tabloyu dikkatle incelerken yanıma sokuluyor Zelda.

"Ressam Arbit Blatas'ın bir çalışması bu," diyor; "Adı: *Babi Yar*."

"Babi Yar?"

"Evet," diyor Zelda; "Kırım civarında, Yahudilerin yaşadığı Kiev yakınlarında bir yerdir Babi Yar."

"*Babi* kocakarı demek, *'yar'* da derin uçurumlu dağ geçidi," diyor İzak kucağında açık duran albümü kapatarak; "Adı Türkçe'dir buranın; 'yar' Türkçe dağ yarığı demek. Hem *Kiev* de Türkçe zaten. Kevin Brook, *Hazar Yahudileri* kitabında *Kiev*'in Hazar Türkleri tarafından Türkçe *'Kuyu Ev'* adıyla kurduğunu, *'Kuyu Ev*'in Rusların ağzında *'Kiev*'e dönüştüğünü söyler."

"Bir toplu kıyımı anlatıyor bu tablo" diyor Zelda; "Eylül 1941'de Alman orduları Kiev'e girmiş. Yahudileri toplayıp dağa, Babi Yar geçidine götürmüşler. Yar'ın başına dizmişler. Makineli tüfeklerle taramışlar. Ölenler yardan yuvarlanıp uçurumun dibinde üstüste yığılmış. Üzerini toprakla örtüp soykırımın izlerini silmiş Almanlar. İki yıl sonra Kiev Ruslar tarafından geri alınmış. Ancak o zaman ortaya çıkmış bu soykırım."

"Ünlü Rus şairi Yevgeni Yevtuşenko'nun *Babi Yar* diye bir şiiri vardır, diyor İzak; "Bu olayı anlatır."

"*No monument stands over Babi Yar!..* diye gözlerimin içine bakarak İngilizcesini ezberden okumaya başlıyor Zelda:

"A drop sheer as a crude gravestone!.. I am afraid!.. Today I am as old in years... As all the Jewish people!.. Now, I seem to be a Jew!"

"Hiçbir anıt yok Babi Yar üzerine," diye çevirmeye başlıyor Berker; *"Yontulmamış bir kaya parçası konmuş mezartaşı yerine.. Korkuyorum bugün, yıllar içinde yaşlanmış tüm Yahudiler gibi... Artık, bir Yahudi gibi görünüyorum."*

"Mezarlara yontulmamış, işlenmemiş, herhangi bir biçim verilmemiş doğal bir kaya parçası koymak, sizin *'Tevrat'* dediğiniz Tora'nın buyruğudur biz Musevilere," diyor Zelda; "İşlenerek biçim verilmiş taşların sonradan putlaştırılabileceği kaygısından geliyor bu."

"Sonu müthiş biter bu şiirin," diyor İzak; *"In my blood there is no Jewish blood... In their callous rage, all anti-Semites.. must hate me now as a Jew.. For that reason... I am a true Russian!"*

Zelda'yla Berker gözgöze geliyor bir an için ve Berker Zelda'ya bırakıyor çevirme işini.

"Kanımda hiç Yahudi kanı yok..." diye çeviriyor şiirin son dizelerini Zelda; *"Nasırlaşmış öfkeleriyle tüm Yahudi düşmanları... 'Bu da Yahudi!' diye... Nefret edecekler benden şimdi.. İşte bu nedenle ben... Gerçek bir Rusum!.."*

Beğenip beğenmediğimi sorar gibi bakıyor bitirince yüzüme.

"Biliyorum, Yevgeni Yevtuşenko, dünya çapında ünlü bir Rus şairi evet, ama," diyorum; "Kurduğu *'Gerçek Rus=Yahudi Aşığı'* denklemiyle iki paralık etmiş sanatını, yazık."

Dudaklarındaki gülücük donuyor birden.

"Neden?" diyor hayretle.

"Rusya'da, Kiev'de, aynı yerde, Yahudilerin on katı Müslüman Türk katledilmiştir," diyorum; "Fakat onlar için tek satır yazmamıştır bildiğim kadarıyla Yevtuşenko."

"Ünlü romancı İlia Ehrenburg'un *Fırtına* diye bir romanı var, *The Storm*. Bilmiyorum Türkçe'ye çevrildi mi, o roman da *Babi Yar* soykırımını anlatır," diyor İzak.

"Ayrıca ünlü Rus besteci Sostakoviç'in 13. senfonisinin adı da *Babi Yar*'dır," derken sırtını bana dönüp duvardaki tobloya bakıyor Zelda; belli, sözlerime kırılmış.

"Evet, evet," diyor İzak; "Sostakoviç'in 13. Senfonisi de Babi Yar için yazılmış bir ağıttır."

"Ben yıllar önce filmini izlemiştim," diyor Berker; "*Babi Yar Yolu* diye bir filmdi bu; *Road to Babi Yar*... Tüylerim diken diken olmuştu o korkunç toplu katliam sahnelerini izlerken."

"Yevtuşenko o şiiri yazdığı tarihte yokmuş ama, sonradan *Babi Yar Soykırım Anıtı* bile diktiler Kiev'e," diyor İzak; "1993'te gittiğimde gözlerimle gördüm ben. Dev bir *Menorah* biçiminde yapmışlar anıtı; yedi kollu şamdan öyle kocaman ki, kentin her yerinden görülüyor."

"Kiev'de otuz küsur bin Yahudi katledilmiş topluca," diye söze başlarken, hemen araya giriyor Zelda:

"Otuz üç bin yedi yüz yetmiş bir," diyor kırgın bir sesle.

Böyle 1'e varana dek kesin bir sayı vermesine sinir oluyorum.

"Hayır," diyorum, "Otuz üç bin yedi yüz yetmiş iki."

Deli deliyi görünce sopasını saklarmış. Ben diklenince birden yumuşuyor Zelda.

"Niye bir tane artırdınız sayıyı?" diyor gülümseyerek.

"Yevtuşenko da kendisini *Babi Yar*'da öldürülmüş bir Yahudi olarak duyumsamıştır o dizeleri yazarken," diyorum; "Ben onu da ekledim kurbanların sayısına."

"Sanatçıların bu soykırımı konu eden yapıtlar vermesi," diyor iğneliyerek; "hoşunuza gitmedi anladığım kadarıyla."

"Kiev'de otuz üç bin yedi yüz yetmiş bir Yahudi katledilmiş," diyorum; "Dünyanın en ünlü şairleri şiirler yazmış hakkında; dünyanın en ünlü bestecileri senfoniler bestelemiş; dünyanın en ünlü romancıları romanlar yazmış; yönetmenler sinemaya aktarmış olayı; sanatçılar dev bir anıt dikmiş... Fakat öte dünyada soykırım kurbanları ikiye ayrılmıştır bu yüzden."

"A-a? Neden o?" diyor Berker.

"Bir yanda anıtı dikilen, şiiri yazılan, filmi çekilen, romanı yazılan, senfoniler bestelenen soykırım kurbanları," diyorum; "Öte yanda anıtı dikilmeyen, insan yerine konulmayan, adları bile anılmayan soykırım kurbanları..."

"Birinci takım Yahudiler, ikinci takım diğerleri, öyle mi?" diyor Zelda.

"İkinciler birincilere bakıp öte dünyada şöyle dertleşiyorlardır kendi aralarında," diyorum; "Ah kardeş! Dünyaya Yahudi olarak gelmek varmış. Yahudiler elli yıldır unutulmadı, sayıları 1 tane bile unutulmadan yazıldı. Her yıl anma törenleri yapılıyor arkalarından; bizimse adımızı anan yok. Bir tanecik mezar taşı bile dikmediler ardımızdan... Kırım'da Türkler katledilir, kimseden tıs yok; aynı yerde Yahudiler katledilir; dünya ayağa kalkar."

"Senin o Yahudi dediklerin de Türk'tü yahu," diyor İzak; "Hazar Türkleri'ndendi onlar."

"Ama bunu bilmiyordu o tarihte hiç kimse,"

diyorum; "Türk kökenli olduklarını bilselerdi, kimse adlarını anmazdı. Ne şiir yazılır, ne film çekilir, ne anıtları dikilir, ne romanları yazılırdı."

"Yazdığın son iki kitabı aldırdım, biri bitti, diğerini okuyorum şimdi," diyor İzak konuyu değiştirerek; "Sen de bu Fethullahçılar gibi, Erbakancılar gibi, Katolik oluyorsun giderek."

"Ne Katoliği?" diyorum; "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Katolik İslamcılar var, Evangelist Protestan İslamcılar var," diye mırıldanırken, Zelda kulağıma eğilip;

"Siz amcamın dediklerine bakmayın; o biraz, hani nasıl söylesem," diyor fısıltıyla; "yani beyin kanaması geçirdiği günden beri arada bir saçmaladığı oluyor böyle."

"Bana öyle geliyor ki," diyorum Zelda'nın kulağına fısıltıyla, "sizde kalan defterde yazılı notlarımı okumuş İzak."

"İnanın çekmecemde kilitliydi, okumuş olamaz," derken yanakları kızarıyor.

"Türk dediğin Siyonist olur," diyor İzak; "Siyonizm, halis muhlis Türk malı bir ideolojidir!"

"Hoppala!" diyorum içimden; "İhtiyarın beyni arızalı gerçekten. Şu Münevver bir an önce gelse, onu görsem de gitsem artık buradan."

İnanmaz gözlerle kendisine baktığımı görünce.

Cebinden kimlik kartını çıkartıp uzatıyor titrek elleriyle. Bakıyorum *Adı: İzak Turk, Doğum Yeri: New York State, Doğum Tarihi: 1928, Ana adı: Rebecca Turk, Baba adı: Abraham Turk...*"

"Evet," diyorum; "Araştırdım. Biliyorum. Dünya sizin gibi soyadı *Türk* olan Musevilerle kaynıyor. Dahası, soyadı

Türk olan milyonlarca Amerikalı ve Avrupalı, örgütlenmeye bile başladı artık."

"Örgütleniyorlar mı?" diyor heyecanla elleri titreyerek; "Örgütleniyorlar mı?"

Zelda'ya dönüyor coşkuyla.

"Duyuyor musun Zelda," diyor; "Türk kökenli Museviler örgütlenmeye başlamış. Senin niçin haberin olmuyor bunlardan? Z.I.N.A bu haberleri nasıl atlıyor?"

"Hiç duymadık," diyor Zelda bana dönüp; "Ciddi misiniz?"

"Evet," diyorum; "Bilgisayarınızdan Turk-genaology sayfalarına girin, bakın, siz de göreceksiniz."

"Durun ben bir bakıp geleyim şuna," deyip salonun öbür ucundaki masada açık duran bilgisayarının başına gidiyor Zelda.

"Yahudi bir anne ve babadan doğmuş, dindar bir Yahudi'ydim ben, ama ırk olarak İsrailoğulları'ndan değilim, safkan Türk'üm," diyor İzak; "Soyadımız *Türk*, evet ama, çocukluğumda bize öğretilen, soyumuzun İsrailoğul-ları'na dayandığıydı.. Bu yüzden epey zaman almıştır Türk olduğumuzu anlamam. Tanrı'nın seçilmiş ırkı İsrailoğulları'ndandık. Bundan en küçük kuşku bile duymamışımdır çocukluğumda. Büyüyüp delikanlı olunca, *Woodbury Soap Company*'nin sahibi Benjamin Harrison Freedman diye bir arkadaşı vardı dedemin. Amerika'nın zengin Yahudilerindendi, dolar milyoneriydi bu adam. Birinci Dünya Savaşı sonunda Versay Antlaşması'nı hazırlayanlar arasında anılıyordu adı. İşte bu Benjamin Freedman'ın etkisiyle daha 14-15 yaşlarımda Amerikan Siyonist Cemiyeti'ne gidip geliyordum. Fakat dedemle Freedman'ın araları İkinci Dünya Savaşı yıllarında bozulu-

verdi birden. Ne zaman adı geçse *'O artık bizden değil, Katolik oldu, sildik onu defterden'* diyordu dedem. 1948'de Yizrael devleti kurulduğunda 20 yaşındaydım ben. Nasıl sevinçle havalara sıçradığımı dün gibi anımsıyorum. 1954'e dek herşey toz pembeydi. Hiç unutmam, 1954'te, yirmialtıncı yaş günümde, her şey değişiverdi birden. O gün sabah işe giderken baktım, yolumun üzerindeki kitapçı baştan aşağıya yeni çıkan bir kitapla doldurmuş vitrinini. Mecbur kalmadıkça alış veriş etmediğim bu Yahudi düşmanı koyu Katolik kitapçı, karşıma dikilmiş; *'Üç dolar, ama ben bedava dağıtıyorum herkese, para istemez, al, yeter ki oku'* diye sırıtarak zorla tutuşturmuştu elime. Baktım; dedemin *'defterden sildik'* dediği Benjamin Harrison Freedman'dı yazarı. Hani *'Bir kitap okudum hayatım değişti'* derler ya? İşte bu kitaptır benim hayatımı değiştiren... Zelda, getir şu Freedman'ın kitabını bakayım kolaydaysa.."

Bilgisayarın başından kalkıp duvarı boydan boya kaplayan kitaplığa uzanan Zelda, yerini ezbere bildiği anlaşılan kitabı raftan çekip İzak'a getirirken;

"Soyadı *Türk* olanların internet sitesini buldum," diyor; "Doğruymuş söylediklerin. Sayısız Musevi varmış *Türk* soyadı taşıyan."

"Derhal iletişim kur onlarla," diyor İzak Zelda'nın uzattığı kitabı alırken. Sonra bana dönüp:

"Yazarından nefret ederim ama," diyor; "İşte bana İsrailoğulları soyundan gelmediğimi, damarlarımda Türk kanı dolaştığını kavratan kitap budur."

Alıp bakıyorum. Sararmış, solmuş, cildi çok okunmaktan dağılmış, tüm sayfaları altı çizile çizile okunmuş, 1954 basımı İngilizce bir kitap bu. Adı *"Facts are facts"*; yani *Gerçek Gerçektir...*

Elimde dağılıp gidiverecek korkusuyla kapağını özenle çevirip içine bakıyorum kitabın: *"The Truth About Khazars"* yani *Hazarlar'a İlişkin Gerçek* başlığıyla karşılaşıyorum ilk sayfada.

""Bir kitap, bir savaş kadar büyük bir olay olabilir," diyor İzak; "Ünlü Benjamin D'İsraeli'-nin bir sözü bu... 1800'lerde İngiltere'de iki kez Başbakanlık yapmıştır bu sözü eden D'İsraeli... Adamın soyadına dikkat: *D'İsraeli*!.. Soyadı Yahudi kökenini eleveriyor adamın... O da Yahudi, ben de... Ama benim soyumun adı *Turk*, onun soyunun adı *İsraeli*. Yahudilerin aynı soydan gelmediğini kanıtlıyor soyadlarımız... Benim soyadım *Turk*, ama bak, ben hâlâ Yahudi'yim. Onun soyadı *D'İsraeli*'ydi ama vaftiz olup Hıristiyanlığa döndü."

"Neden?" diyor Berker.

"Yahudilerin parlamentoya girmesi yasaktı o yıllarda İngiltere'de," diyor İzak; "Bizim D'İsraeli dinini değiştirip Hıristiyan olunca, bütün kapılar ardına dek açıldı önünde; tutucu İngilizler yalnızca İngiliz soylularının girebildiği *Lordlar Kamarası*'na bile aldılar bu dönek Yahudi'yi; iki kez Başbakanlık yaptırdılar..."

Verdiği eski kitabı evire çevire incelerken, İzak anlatmayı sürdürüyor bir yandan:

"İşte elindeki kitabın yazarı Benjamin Freedman da D'İsraeli gibi Hıristiyanlığa geçmiş bir Yahudi," diyor; "Aslında niçin Yahudiliği terkedip Katolikliğe geçtiğini açıklamak üzere Dr. David Goldstein'a yazdığı uzunca bir mektuptan oluşuyor bu kitap. Katolik kitapçının sevinçle parasız dağıttığı bu kitabı oturup bir kaç saatte okudum. Dedemin niçin kendisiyle selamı sabahı kestiğini anlamıştım okuyunca. İkinci Dünya Savaşı yıllarında Siyonist örgütten atılmış meğer bizim Freedman. Atıldıktan sonra Yahudiliği

terkedip Katolik olmuş. Siyonizm'e ve Komünizm'e veryansın ediyordu her sayfada. Benim Siyonist olmamda bunca etkisi olan Freedman'ın Siyonizm'i lanetleyen satırlarını okudukça, içimde bir şeyler çöktü. Kimi yerlerde beynimden vurulmuşa döndüm. Yahudilik'ten Katolikliğe geçen fabrikatör Freedman'ın yazdığına göre, yeryüzündeki tüm kötülüklerden biz Yahudiler sorumluyduk. Komünizm ve Rusya'daki Komünist Devrim biz Yahudiler'in eseri olduğu gibi, Birinci ve İkinci Dünya Savaşları da bizim eserimizdi. Dünya'da nerede savaş çıkmışsa, altında Yahudilerin parmağı vardı. Komünistliği Yahudilik'le özdeşleştirmesine şaşmıştım en çok. Başta dedelerim, ninelerim olmak üzere, tanıdığım tüm Yahudiler Komünizm'e kökten karşıydılar. Ben de Komünizm'e düşmandım. Amerikan Yahudileri arasında tek tük Komünist olanlar çıksa bile bunların sayısı parmakla gösterilecek denli azdı. Freedman Yahudilik'le Komünistliği özdeşleştirirken hepimize iftira ediyordu. Kitabı okuyup bitirdikten sonra sinirlerim alt üst olmuştu. Soyumuza, dinimize attığı iftiraları tek tek çürütmeye söz verdim kendi kendime. Boş saatlerimi kütüphanede geçirmeye başladım o günden sonra. Aylarca araştırdım. Gördüm ki, Yahudiliğin Komünizm'le özdeşleştirilmesi, dönek Yahudi Freedman'ın bu kitabıyla başlamıyor; bu iftiranın kökleri taa Fransa'da patlak veren 1848 Komün ayaklanmasına dayanıyordu. Komünistler, *'Bizim kuracağımız Komünist düzende: Herkes yeteneği ölçüsünde üretir, herkes ihtiyacı ölçüsünde tüketir'* diye sesleniyordu halka. Özgeçmişini biliyorum kitaplarından; sen de eski solculardansın, iyi bilirsin bunları..."

-"Komünistliğin Yahudilikle özdeşleştirilmesi saçma tabii," diyorum; "Komünistlik eğer ille de bir dinle özdeşleştirilecekse bu Yahudilik olmaz, Hıristiyanlık olur."

"A-a? Ciddi misin?" diyor Berker.

"Komünizm sözcüğü *'komün + izm'* den türemiştir," diyorum; "İsa ile birlikte olan ilk Hıristiyanlar, kendi topluluklarına *Komün* adını veriyorlardı. Yani Hıristiyanlık tarihinde, Hıristiyanların oluşturdukları ilk topluluğun adı *Komün* idi. Kiliselerde papazların görevlerinden biri de *Komünyon Ayinleri*'ni yönetmekti. Yani *Komünizm* denilen akım 1800'lerde Avrupa'da patlak verdiğinde, dindar Hıristiyanlar için hiç duymadıkları bir sözcük değildi *Komün*. Hele Komünistlerin kızıl bayraklarına *'Herkes yeteneği ölçüsünde üretecek, herkes ihtiyacı ölçüsünde tüketecek'* sloganını yazması dindar Hıristiyanların bu akımı yeni çıkan bir Hıristiyan mezhebi olarak algılamalarına neden olmuştur; çünkü *'Herkes yeteneği ölçüsünde üretir, ihtiyacı ölçüsünde tüketir'* sözü bütünüyle İncil'den alınma."

"A-a?" diyor Berker; "Gençliğimde solcuydum ben de, ama hiç duymadım bu sloganın İncil kökenli olduğunu. Marks'ın ya da Lenin'in sözü sanıyorduk ayol biz bunu."

"İncil'de, *Elçilerin İşleri* bölümünde *'İmanlılar Arasında Birlik'* başlığı altında, sizin Marks'ın ya da Lenin'in zannettiğiniz bu sözler yazılıdır aynen," diyorum; "İlk Komünistler de zaten Thomas Münzer, Weitling gibi yoksulluğa baş kaldıran Kilise papazları arasından çıkmıştır; dindar Hıristiyanlar da onların ardından gitmiştir."

"Komünizm'in halkı Hıristiyan olan ülkelerde bir anda çığ gibi büyümesinin nedeni," diyor anlattıklarımı ilgiyle dinleyen Berker; "Komünistlerin İncil'e ve Hıristiyanlığa dayanan bu gibi sözler etmesiymiş belki de..."

"Kesinlikle böyle," diyorum İzak'a dönerek; "Gerçekte *'Asr-ı Saadet Hıristiyanlığı'na Dönüş'* olarak nitelenebilecek Komünizm'i, Yahudilik'le özdeşleştirmek, yaman bir tilkilik. Bu olsa olsa yeni bir Hıristiyan mezhebi doğuyor sanısıyla akın akın Komünistlere koşan Hıristiyan halkı *'Komünizm*

Yahudiliktir' diyerek Komünizm'den uzaklaştırmak amacıyla uydurulmuştur."

"Bak işin bu yanını hiç düşünmemiştim, olabilir," diyor İzak; "Her neyse, bu *'Komünizm Yahudiliktir'* palavrası ilk önce Fransa'da 1848 Komün ayaklanmasından sonra yayılıyor. Senin de dediğin doğru olabilir evet, Fransız devleti ve zengin Fransızlar, dindar yoksul Hıristiyan Fransızları *'Komünistler Yahudidir; Komünistlik Yahudiliktir'* diye kandırmaktan başka bir yol bulamıyorlar anlaşılan."

"Yoksul Hıristiyanları Komünizm'den soğutmak için zekice bir taktik," diyor Berker.

"Benjamin Freedman'ın Yahudiliğe attığı iftiraları çürüteceğim diye araştırırken öğrendim ben bütün bunları," diyor İzak; "Fransız yazar Maurice Joly, 1864'te *'Machiavelli ve Montesquieu: Cehennemde Söyleşi'* diye bir kitap yayımlıyor; *'Komünistlik Yahudiliktir'* palavrasına inandırıcılık katmak için de tutup *'Siyon Bilgeleri'nin Gizli Protokolleri'* adıyla *'Komünist kararların gizli Yahudi toplantılarında alındığı'* duygusunu uyandıracak sahte bir belge koyuyor Maurice Joly yazdığı bu kitaba... Komünist ayaklanma korkusuyla ödü patlayan Fransız devleti, bu kitaptan yüzbinlerce bastırıp halka dağıtıyor."

"Demek D'İsraeli doğru söylemiş," diyorum "Bir kitap, bir savaş kadar büyük bir olay olabilir."

"Hem de nasıl!" diyor bilgisayarını kapatıp yanımıza gelen Zelda; "Bence bu kitabın yazılması bile Fransız devletinin psikolojik savaş dairesinin işidir."

"Bu Maurice Joly, Yahudi ileri gelenlerin şikayeti üzerine, 1865'te polisçe yakalanıyor," diye sürdürüyor İzak; "Kitabında yer verdiği *'Siyon Protokolleri'*nin, *'Gizli Yahudi Kararları'*nın gerçek olduğunu kanıtlaması, belgesini göstermesi

isteniyor kendisinden. Gösteremeyince, uydurduğu ortaya çıkıyor ve 15 ay hapse çarptırılıyor Maurice Joly. Gelgelelim, yazarı hapisteyken bile çoğaltılıp dağıtılıyor tüm Avrupa'da bu kitap."

"Fransız istihbaratının işidir," diyor Zelda.

"Sonra, Komünistler hangi Hıristiyan ülkede güçlenmeye başlarsa, Komünizm'in Yahudilik olduğu yalanını yayan bu kitabın da hemen orada, o devlet tarafından çevirtilip yayıldığını görüyoruz," diye sürdürüyor İzak; "Rusça çevirisi de 1872'de Komünist hareketin yükselişe geçtiği Rusya'da yayımlanmış örneğin... Narodnik Anarşist Rus Sosyalistleri 1881'de Rus Çarı II. Alexander'e suikast yapınca, saldırganların içinde bir Yahudi kızı var diye, Rus gizli polisi Maurice Joly'nin kitabından aldıkları o uydurma *'Siyon Protokolleri'*ni Çar'a suikast buyruğu olarak değerlendirmeye başlıyor."

"Hıristiyan devletler, *'Komünistlik Yahudiliktir'* yargısını yayarken, bir taşla iki kuş vurmayı düşünmüşlerdir bence," diyorum; "Bir yandan Yahudiliğe karşı olan dindar Hıristiyanlar *'Komünistlik Yahudiliktir'* diye diye Komünizm'den soğutulacak; öte yandan Yahudiler içerisinde zengin olmuş olanlar da *'Bunlar Komünisttir'* denilerek hapislere atılacak ve tüm varlıklarına Hıristiyanlarca el konacak."

"Aynen öyle," diyor Berker; "Hıristiyan kapitalistler Yahudi rakiplerin mallarına el koyarak onlardan kurtulmuş olacak."

"Ve bütün bunlar, bir kitapta yayımlanan sahte belgelere dayanarak yapılacak," diyor Zelda oturduğu yerden bana göz kırparak; "Bir kitap, bir savaş kadar büyük bir olay olabilir!"

"'*Komünistlik Yahudiliktir*' diye beyni yıkanan dindar Hıristiyanlar, Komünistlere duydukları kini Yahudilere kus-

maya başlayınca," diyor İzak; "Yahudiler de canlarını kurtarmak için akın akın Amerikaya göç etmeye başlamışlar."

Konuşurken gözleri doluyor ihtiyar İzak'ın;

"İşte benim *Türk* soyadlı Rus Yahudisi dedelerim de," diyor sesi titreyerek; "Komünistlikle hiçbir ilgileri olmadığı halde, Rus Çarı *'Siz Komünistsiniz'* diye Yahudileri yok etmeye kalkınca, Barzan'dan kaçıp Amerika'ya göçmüşler."

"Barzan, Kiev yakınlarında küçük bir yer," diyor Zelda minik piposuna tütün basarken; "Yalan propagandadan çok çekmiş dedelerimiz.."

"Nilus'un kitabı olacak benim kitaplarımın arasında," diyor İzak Zelda'ya.

Zelda kalkıp buluyor hemen kitabı; getirip tutuşturuyor divanın baş tarafında oturan İzak'ın eline ve kalçasını divanın kolluğuna yarım iliştirip yukarıdan bakıyor İzak'ın elinde tuttuğu bu eski kitaba.

"Yahudilikle Komünistliği özdeşleştirmekte kullanılan *'Siyon Bilgeleri'nin Gizli Protokolleri'* adlı sahte belge işte bu kitapta," diyor İzak bana uzatarak; "Bu kitapla beyinleri yıkananlar aç kurtlar gibi saldırdı Yahudilerin üstüne."

Bakıyorum; Kiril harfleriyle Rusça yazılı oldukça eski bir kitap bu. Kapağında bir sürü haçlar, yıdızlar, simgeler ve içiçe geçmiş iki ters üçgenden oluşan Siyon Yıldızı.

"Ruslar 1903'te St. Petersburg gazetesinde yazı dizisi olarak yayımlamışlar Yahudilere karşı nefret oluşturan bu sahte protokolleri," diyor İzak; "Yani, Rusya'daki 1905 Meşrutiyet Devrimi'nden iki yıl önce... Rus Çarı II. Nicholas'ın elyazmaları yıllar sonra açıklandı; *'1905 Rus Meşrutiyet Devrimi, Siyon Bilgeleri'nce yönetildi, Yahudilerin kılavuzluğuyla devrildi tacım tahtım'* diyor bu elyazmalarında Çar..."

"Ve Çar buna inandırıldığı için," diyor Zelda, düşen omuz askısını düzelterek; "Rus gizli polisi Yahudileri hızla yok etmeye başlıyor."

"Bizdeki 1908 Meşrutiyet Devrimi'nin de Yahudi dalaveresi olduğu söylenir," diyorum; "Siyonistler Abdülhamid'ten Filistin topraklarını satmasını istemişler; Abdülhamid satmam demiş, bunun üzerine Siyonistler devirmiş Abdülhamid'i.."

"Eğer böyleyse," diyor İzak, "Abdülhamid'i devirenler iktidar koltuğuna oturur oturmaz Filistin'i Siyonistlere vermeliydi, öyle değil mi? Ama vermediler. Tersine Abdülhamid gibi onlar da karşı çıktılar buna. Demek ki Abdülhamid'i devirenler Siyonist filan değilmiş."

"Bunu İslamcılara anlatmak, deveye hendek atlatmaktan zordur," diyorum.

"Elinde tuttuğun o kitap, *'Cüce'nin İçindeki Dev'*, yazarı Sergei Nilus, 1912 basımı," diyor İzak; "Yıllar önce bir açık artırmada epey para vererek almıştım bunu. Yahudilikle Komünistliği özdeşleştiren o uydurma *'Protokoller'* işte bu Rusça kitabın içinde yer alıyor."

Zelda, İzak'ın yanından kalkıp, benim oturduğum koltuğun yanına ilişiyor ve benimle birlikte bakıyor o eski kitaba.

"Çarlar Hıristiyan Rusları Komünistliğin Yahudilik olduğu yalanına inandırdı bu gibi kitaplarla, evet," diyor İzak; "Ama ne oldu? Rus Komünistleri bütün bu dalaverelere rağmen 1917'de Hıristiyan halkı peşlerine takıp Çarlığı devirmeyi başardı."

"Dindar Hıristiyanlar açlıktan ölüyordu tabii Rusya'da," diyorum; "Kimsenin karnını doyurmuyordu Çarlığın bu gibi yalanları."

"Devrimden sonra zengin Ruslar Avrupa'ya, Amerika'ya kaçtı," diyor İzak; "Bu Ruslar da gittikleri her yerde Komünist Devrim'in bir Yahudi entrikası olduğu yalanını yaydılar. Avrupa'nın, Amerika'nın dindar Hıristiyan Kapitalistleri de *'Rusya'da Çarlığın başına gelenler, burada bizim de başımıza gelebilir'* diyerek, Yahudilere karşı harekete geçtiler derhal. Bunlardan biri, Amerika'nın en büyük kapitalisti, Ford fabrikalarının sahibi Hıristiyan işadamı Henry Ford... Tıpkı devrik Rus Çarı gibi, o uyduruk Siyon Protokolleri'ni İngilizce'ye çevirtti bu Ford. Yılda beşyüzbin tane dağıttı parasız. *Komünistlik Yahudiliktir* yaygarası, Avrupa'dan Amerika'ya taşındı böylece. 1919'da, *The Dearborn İndependent* gazetesinde; *'Komünizm'i, servet düşmanlığını Yahudiler icad etti, Yahudiler yayıyor, tüm Yahudileri Amerika'dan kovmazsak dirliğimiz düzenliğimiz yıkılır, servetimizi koruyamayız'* diye bağırıyordu Henry Ford. 1920'de *"Dünyanın Baş Belası: Uluslararası Yahudi"* adıyla kitap olarak bastırıp milyonlarcasını parasız dağıttı bu adam."

Zelda, bu kez İzak'ın istemesini beklemeden kalkıp kitaplığa gidiyor hemen ve elinde iki sararmış kitapla dönüp oturduğum koltuğun kenarına ilişiyor yine.

"Bir taşla iki kuş," diyor Berker, ben Zelda'nın getirdiği Henry Ford kitaplarına ba-karken; "Hem çoğunluğu dindar Hıristiyan olan Amerikalılar'ı Komünizm'den uzaklaştıracak, hem de kendisine rakip gördüğü Yahudi zenginlerini 'Komünist' diye Amerika'dan kov-durtup servetlerine el koyacak."

"Bir kitap bir savaş kadar büyük bir olay olabilir," diyor Zelda 'sana söylüyorum' der gibi omzumu hafifçe sıkarak.

Dindar Hıristiyan milyarder işadamı Henry Ford'un 1920'lerde bastırdığı biri *Dünyanın Baş Belası' Uluslararası Yahudi'* diğeri *Amerika'da Yahudi Faaliyetleri* adlı kitaplara ba-

karken, Bizdeki İslamcıların yazdığı, içeriği *'Yahudilik Komünistliktir'* ya da *'Komünistlik Yahudiliktir'* diye özetlenebilecek bir sürü kitap takılıyor usuma.

"Komünizm Yahudiliktir, yalanı 1917'den sonra 1930'lara dek tüm Avrupa ve Amerika'da tavana vurmuş anlaşılan," diyorum; *"Komünizm'in kökünü kazımak istiyorsanız Yahudilerin kökünü kazıyacaksınız,'* diye bas bas bağırmışlar hep bir ağızdan..."

"Yani Yahudileri doğrayacak kasapları gazete ilanlarıyla arıyormuş Heny Ford gibi dini bütün Hıristiyan kapitalistler," diyor Zelda parmaklarını ensemde, saçlarımın arasında dolaştırarak.

"Ve aradıkları Hitler'i şip şak buluverdiler tabii," diyor Berker.

"Hitler'in bir yandan Yahudiler'i yok ederken, aynı anda Komünist Rusya'ya saldırmasında şaşacak hiçbir şey yoktu çocuklar," diyor İzak; "Yıllarca *'Komünistlik=Yahudilik, ikisi de düşmandır'* yalanıyla beynini yıkadılar dindar Hıristiyanların."

"Başta Henry Ford, onun gibi daha bir sürü Avrupalı, Amerikalı Hıristiyan işadamı çuvalla para yağdırdı Hitler'e," diyor Zelda.

"Hitler'e para yağdıranlar arasında Siyo-nistler ve Yahudi bankerler de varmış ama?" diyorum.

"Hitler'i destekleyen yüzlerce Hıristiyan parababası varken," diyor İzak; "Bunların arasında bir kaç tane Yahudi banker görünce hemen *'Komünizm Yahudi icadı olduğu gibi Faşizm de Yahudi icadıymış'* diye damgayı basıyorlar. Şaşarım akıllarına."

"Ben eski bir solcu olarak, *'Komünizm Yahudiliktir'* palavrasını yutmam," diyorum; "Dünya'da bunlar olurken Türkiye'de de *'Komünizm Kızılbaşlıktır'* yalanı yayılıyordu."

"Doğru," diyor Berker; "Ben hatırlıyorum bunları."

"Dedelerim Komünizm'e lanet okurdu," diyor İzak; "Sapına dek Yahudiydiler. Ben de onlar gibi Komünizm düşmanı bir Yahudi'ydim. Dönek Freedman'ın Yahudiliği Komünistlik'le bir tutan kitabına isyan edip konuyu derinlemesine araştırınca, yalan söylediğini gördüm."

"Dedenizin arkadaşıymış," diyor Berker; "Yakalayıp yüzüne vursaydınız yalanlarını."

"1961'di sanırım, bir gazetede konferans ilanını gördüm Freedman'ın," diyor İzak; "Willard oteldeydi konferans. Ben de bir punduna getirip yalanlarını yüzüne vurmak üzere kalkıp gittim. *'Yahudi gerçeği nedir?'* diye başladı konuşmasına Freedman; *'Onlardan Yahudi diye sözediyorum, çünkü Yahudi adıyla tanınıyorlar. Oysa ben onlara sizin gibi Yahudi demem. 'Yahudi denilenler' diyeceğim. Çünkü ben onların ne mal olduklarını iyi bilirim. Dünyada Yahudi denilenlerin yüzde 92'si Doğu Avrupa kökenlidir. Bunlar kendilerini Yahudi olarak tanıtırlar. Oysa bunların kökü Hazar Türklerine dayanır. 800.000 kilometrekare toprak üzerine kuruluydu Hazar Krallığı. Türkler Hazar Krallığını kurdukları tarihte daha ortada Rusya diye bir devlet yoktu. Avrupa'da da bügün varolan hiçbir devlet yoktu. Türklerin Hazar Krallığı Avrupa'nın en büyük krallığıydı. Öyle büyük ve güçlüydü ki, Bizans İmparatoru savaşa gideceği zaman Hazarlar onlara 40.000 asker yollardı; varın artık siz düşünün güçlerini. Bunlar önceden dinsizdi, pagandı. Sonradan 740'larda Museviliği kabul ettiler. Talmud okulları açtılar. Sinagoglar kurdular. Binlerce Musevi din adamı yetiştirdiler. Bugün Yahudi dediğimiz insanlar olup çıktı işte bunlar. Tıpkı İrlandalıların dinsiz, pagan iken Hıristiyanlığı benimsemesi gibi bir olaydı bu. Pagan İrlanda Kralı*

Hıristiyanlığı benimseyince tüm İrlandalılar Krallarının dinine geçiverdiler. Tıpkı İspanya'da Kral Katolik olunca, İspanyollar da Katolik olduğu gibi. Nasıl İrlandalılar artık pagan değil saygın Hıristiyanlar olarak görülüyorsa, Hazar Türkleri de pagan geçmişlerine hiç bakılmaksızın Yahudi olarak kabul edildi ve Yahudi dendi kendilerine. Çin'de 54 milyon Müslüman Çinli vardır. Şimdi siz Müslüman olan Çinlilerin kendilerine Çinli değil de "Arap" demeye başladıklarını bir düşünün. İşte Hazar Türklerinin de Museviliğe geçtikten sonra kendilerine Yahudi demeleri, kendilerini İsrailoğulları soyundan saymaları buna benzer. Irkdaşlıkla dindaşlık birbirine karıştırılınca gülünç sonuçlar çıkıyor tabii. Bu Hazarlar, bu paganlar, bu Asya halkı, bu Türko-Finler, diğer Asya kavimlerince Doğu'ya, Avrupa'ya doğru sürüldüler. Oradan da Amerika'ya göçenler oldu. Ben de onlardan biriyim. Halklarda Yahudilere karşı düşmanlık duyguları uyandıran Siyonizm, Talmudizm, Komünizm gibi şeyler İsrailoğulları'nın işi değildir, Yahudiliği sonradan benimseyen bu Hazar Oğulları'nın yani Türklerin işidir. Yahudiliği sonradan benimseyen Hazar Türkleri Yahudiliğe İsrailoğulları'nın bilmediği pek çok kötülükler kattılar. Yahudiliği bozdular. İnsanların nefret ettiği Yahudilik, gerçek İsrailoğullarının gerçek Yahudiliği değil, Hazar Türkleri'nin uydurma Yahudiliğidir. İnsanlığın başına bela olan Komünizm de tıpkı Siyonizm gibi, dünyaya egemen olmaktan başka bir şey düşünmeyen bu Hazar Türklerinin icadıdır."

"Çok ilginç," diyorum; "O konferansta bunları mı söyledi Freedman."

"Evet, onu dinlerken dişlerimi gıcırdattığımı farketmişti yanımda oturan yaşlı Haham Mordeçay," diyor İzak; "Konferans bittikten sonra elimi tutarak; *'Sakin ol, sakin ol yavrum,* demişti Haham; *'Freedman kimi yerde saçmalıyor olabilir, ama söylediklerinde doğru yanlar da var: Şunu unutma, Yahudilik bir dindir, İzak!.. Siyonizm ise Freedman'ın dediği gibi taa Attila Hunları'ndan bu yana dünyayı ele geçirmekten başka bir şey dü-*

şünmeyen barbar bir ırkın, Hazar Türkleri döneminde bu amaçlarına araç olmak üzere sonradan benimsediği Yahudiliği, kendi fetihçilikleri doğrultusunda çarpıtmalarından doğmuştur. Hazarlardan önce dünyanın her yanına savrulmuş bölük pörçük ve hiçbir yerde çoğunluk oluşturmayan Yahudi toplulukları, değil dünyayı ele geçirmek, bulundukları ülkelerde kah Hıristiyanların kah Müslümanların boyunduruğu altında, kendi varlıklarını sürdürmekte bile zorlanıyorlardı. Siyonizm, Siyon Protokolleri, Talmud gibi hem Hıristiyanlarda hem de Müslümanlarda tiksinti uyandıran şeyler, Hazar Türkleri'nin Yahudiliği benimsemesinden önce Yahudilikte yoktu; bütün bu tiksinti uyandıran şeyler, İsrailoğullarıyla hiçbir ilgisi olmayan, Yahudiliği sonradan bir sürü politik art niyetle benimsemiş olan bu fetihçi, barbar Hazar Türkleri'nin işidir. Freedman, Hıristiyanları ve Müslümanları Yahudilerden tiksindiren kimi Talmud maddelerini ve Siyonizm'i, sonradan Yahudiliğe geçen Hazar Türkleri'nin işi olarak damgalamakla, İsrailoğulları'nı ve Yahudiliği bu karalamalardan aklamaya çalışıyor. Başarıya ulaşırsa, Hıristiyanlarda ve Müslümanlarda kök salan Yahudi karşıtlığı, anti-semitizm sona erecek, Hazar Türkleri Yahudiliği çarpıtmakla suçlanacak. Bırak Yahudi düşmanlığının yerini Türk düşmanlığı alsın. Artık biz Yahudiler'in de Siyonist olan Yahudiler ve Siyonizm'e karşı olan Yahudiler diye ikiye ayrılma zamanımız geldi. Bundan böyle bırakalım Siyonist olan Yahudiler Hazar kökenli Türkler'le özdeşleştirilsin; yalnızca Siyonist olmayan Yahudiler İsrailoğullarından sayılsın; Hıristiyanlar da Müslümanlar da dost olsunlar bizimle. Freedman'ın yapmak istediği budur İzak. Bu seni niçin sinirlendiriyor?"

"Haham'ın dedikleri Freedman'ın dediklerinden de ilginç!" diyorum oturduğum yerde sıçrayarak; *"Bırakalım Yahudi düşmanlığının yerini Türk düşmanlığı alsın,* demiş adam açık açık."

"Biraz daha konuşursa gırtlağını sıkacaktım bunak Haham'ın," diyor İzak; "Ok gibi fırlayıp çıkmıştım otelden."

"Belki doğru söylüyordu adam," diyor Berker gülerek; "Hunlar pagandı ama dünyaya egemen olmaktan başka bir amacı yoktu Attila'nın. Hazarlar pagandı, sonradan Yahudi oldular ve yine dünya egemenliği peşinde koştular. Cengiz Han pagandı, o da dünya egemenliği peşinde koştu. Selçuklu Müslümandı, dünyayı ele geçirmeye kalktı. Osmanlı Müslümandı onun da amacı dünyayı ele geçirmekti."

"Belki biz Türklerin genlerimizde vardır dünyayı ele geçirmek," diyorum; "Çeşitli dönemlerde benimsediğimiz dinleri fetihçi genlerimize uygun biçimde yorumlamış olamaz mıyız?"

Yüzü sevinçle aydınlanırken;

"Hah! İşte olayın özü bu!" diyor İzak Zelda'ya bakarak; "Ben sana dememiş miydim, bir tek bu adam anlayacak beni?"

Ajansın telefonu çalıyor. Zelda telefona giderken;

"1954'te Freedman'ın kitabında okuduklarımla," diye sürdürüyor anlatmayı İzak; "1961'de Willard Oteli'nde söyledikleri, yenir yutulur cinsten değildi benim için... Ertesi gün tüm Amerikan gazeteleri *'A Jewish Defector Warns America'* başlığıyla yayımladı onun konferansını."

"Bir Dönek Yahudi Amerika'yı Uyarıyor, diye başlık atmışlar, ha?" diyor Berker; "Eh, çalkalanmıştır artık ortalık."

"Tabii, günlerce tartışıldı," diyor İzak; *'Siyonistlerin çıkarlarıyla Amerika'nın çıkarları çatışmaktadır,'* diyordu Yahudi dönmesi Katolik Freedman; *'Siyonistler Amerika'yı Amerikan çıkarlarına zarar verecek biçimde kendi amaçları doğrultusunda yönetmektedirler. Siyonistlerin yönetimi gizlidir. Her yerde adamları vardır. Basını televizyonu bakanlıkları avuçlarının içine almışlardır. Amerika siyonistlerden kurtulmadıkça kan ve gözyaşından kurtulamaz. Amerika'yı da Siyonistler yönetiyor Rusya'yı da. Kapitalizmi de Siyonistler*

pitalizmi de Siyonistler çıkardı, Komünizmi de, Faşizmi de... Bunlar herkesi birbirine kırdırıp dünyaya egemen olmaktan başka hiçbir şey düşünmeyen Hazar kökenli Türklerdir. Yahudilikleri sonradan olmadır bunların, sahtedir, maskedir!' diye haykırıyordu. Tanrım, bir insan içinde doğup büyüdüğü Yahudi Cemaati'ne nasıl bu kadar acımasız saldırabilir, nasıl bu kadar çamur atabilir, diye tırnaklarımı yemiştim günlerce."

"Münevver miydi yoksa arayan?" diye soruyorum telefondan dönen Zelda'ya.

"Hayır, Münevver değil," diyor Zelda.

"Eski bir aşk mı alevleniyor yoksa?" diyor Berker bana bakıp gülerek.

"Bu Freedman'dan yıllar sonra, bir de Harold Wallace Rosenthal çıkmıştır Amerikan Yahudi Cemaati'nin içinden hain olarak," diyor İzak; "Onun saçmalıkları da *'The Hidden Tynanny'* adıyla yayımlanmıştı."

"Gizli Tiranlık; ta-ta-ta-taaaa!" diyor Zelda bir kahkaha atarak; *"Rosenthal Belgeleri;* nı-nı-nı-nınnnn!"

"Bu Rosenthal, Amerikalı Yahudi Senatör Jacob Javits'in danışmanıydı," diyor İzak; "Gençti. Sevilen bir Yahudiydi Amerika'da. Temmuz 1976'da bir gazete kendisiyle bir söyleşi yapıyor. Bu söyleşide Kapitalist Amerika'yı da Komünist Rusya Sovyetler Birliği'ni de, perde gerisinden Yahudilerin yönettiğini söylüyor her nasılsa."

"Böyle bir kitap okumuştum ben yıllarca önce," diyorum; "12 Mart günleriydi. Demek oluyor ki 1971'deymiş. Necdet Sevinç'in *'Ordular, Masonlar, Komünistler* diye bir kitabıydı bu. 1930-1940'lı yıllarda NAZİ ajanı Cevat Rifat Atilhan da yazdığı kitaplarin çoğunda *Komünistlik = Yahudilik* diye bağırmış avaz avaz. Ben solcuyken, sosyalistken okumuştum bu kitapları. 'Yahu solcular sosyalist-

ler bankerliğe, tefeciliğe, faizciliğe, sömürüye düşman, bu adamlar kalkmış tefeci, banker, faizci, sömürgen Yahudileri sosyalist ilan ediyor, olur mu öyle şey' diye gülmüştüm."

İzak birden sinirleniyor:

"Peki sen neden bu Yahudiler tefeci, faizci, banker oluyor, diye hiç sordun mu kendine?" diyor ödemli elleri öfkeyle titreyerek.

"Hayır, hiç sormadım," diyorum.

"Soracaksın o zaman!" diye kükrüyor; "Faizcilik hem Hıristiyanlıkta, Katoliklikte, hem de Müslümanlıkta günahtır. Papazların Hıristiyanların faizcilik, bankerlik, tefecilik yapmaları Hıristiyanlıkta günah olduğu için, Papalar bütün diğer namuslu işkollarını Yahudilere yasaklayıp, bir tek cehennemlik suç saydıkları faizciliği, tefeciliği serbest bıraktı Yahudilere... Yahudiler Hıristiyanlar tarafından zorla itilmiştir tefeciliğe. Yahudiler tefecilikle büyük paralar biriktirdiği zaman da, hemen Yahudilere karşı 'iğneli fıçı', 'kan içicilik' gibi iftiralar atarak Hıristiyan halkları ayağa kaldırmıştır Papalar. Yahudilerin tefecilikle biriktirdiği paraları, böylece ellerinden alıp kendi kiliselerinin kasasına aktarmışlardır. Güya günah diye faizcilik yapmayan o Hıristiyanlar, faizcilik günahını Yahudilere işletmiş ve sonra servetlerine el koyarak o günahın meyvelerini utanmadan yemişlerdir. Aynı Katolik oyun Müslümanlar tarafından da oynanmıştır Yahudilere. Müslümanlar da cehennemlik iş diye faizcilik yapmamış, bu işi Yahudilere bırakmış, sonra da Yahudilerin tüm servetlerine *'bunlar iğneli fıçıya attıkları çocukların kanını içerler'* iftirasıyla saldırıp el koyarak, faizcilik, tefecilik günahının tüm meyvelerini oturup afiyetle yemişlerdir bir güzel. İğneli fıçı, kan içicilik gibi iftiraların yerini Yahudilik = Komünistlik iftirası aldı son iki yüzyıldır. Bütün bunlar, günah diye kendileri tefecilik yapmayarak Yahudileri zorla tefecili-

ğe iten Hıristiyanların, Müslümanların, Yahudileri soyarak o günahın meyvelerini yemek için uydurdukları iftiralardan başka bir şey değil."

"Yahudi Rosenthal'ın Yahudilik'le Komünistliği özdeşleştirmesi de onun böyle bir dalaverenin tetikçisi olarak kullanıldığını eleveriyor zaten," diyor Zelda.

"Ama bu Rosenthal çok ileri gitti," diyor İzak; "Tuttu *'Komünist Rusya'nın gizli başkenti Tel-Aviv'dir'* dedi. Yani, sonradan Katolikliğe geçen Yahudi Benjamin Freedman'ın yıllar önce söylediklerini, aynen o da yineledi."

"Demek dünyada kendi yurttaşları tarafından karalanan yalnızca biz Türkler değil mişiz," diye gülüyorum; "Sizin hainler bizimkilere beş çeker."

"*Her ağacın kurdu, özünden olur,* derler," diyor Zelda; "Yahudiliğe Yahudilerden devşirdikleri hainleri saldırtıyorlar."

"Müslümanlığı Müslümanlıktan devşirdikleri hainlere, Komünizmi Komünistlikten devşirdikleri hainlere yıktırdıkları gibi," diyorum; "Ulusalcılığı da ulusalcılardan devşirdikleri hainlere yıktıracaklar. Her ağacın kurdu, kendi özünden oluyor gerçekten."

"Livaneli'nin bu şarkısı müthiştir," diyor Berker; "CD'si varsa koy da dinleyelim Zelda."

"Ne bestesi Livaneli'nin, ne de sözleri," diyorum; "Pir Sultan Abdal'ın bu türkü."

"Ve ne oluyor sonra biliyor musunuz çocuklar?" diyor İzak; "Bu sözleri söyledikten bir ay kadar sonra İsrail'e gidiyor Rosenthal. Sonra, Ağustos 1976'da İsrail Havayolları'nın bir uçağıyla İstanbul'a geliyor. Filistin'li gerillalar bu uçağa saldırıyorlar İstanbul'da. Çatışmada onlarca kişi yaralanıyor, dört kişi ölüyor. Ve tabii ölenlerden biri *'Komünist Rusya'yı*

da Kapitalist Amerika'yı da perde gerisinden Yahudiler yönetiyor, Komünist Rusya'nın gizli başkenti Tel-Aviv'dir' diye demeçler veren Yahudi danışman Rosenthal!"

"Ben anımsıyorum bu olayı," diyorum; "Yakalanan iki Filistin'li *'İsrail'in Uganda baskınının intikamını almak için saldırdık İsrail uçağına'* demişlerdi."

"1977'de, hapishanede tanıştınız siz onlarla," deyip içkisinden bir yudum alıyor Zelda.

Kanım beynime sıçrıyor bir anda.

"Fakat siz o tarihte lise öğrencisi olacak yaştaydınız," diyorum hayretle; "Nereden geldi bu bilgiler size?"

Sorumu yanıtlamak yerine gözlerini gözlerime dikip votka bardağını bir kez daha götürüyor gizemli bir gülücüğün yerleştiği dudaklarına.

"Kapitalist Amerika'yı da perde gerisinden biz Yahudiler yönetiyormuşuz, Komünist Rusya'yı da, öyle mi?" diyor İzak; "Komünizmi de biz Yahudiler icad etmişiz, Faşizmi de. Siyonizmi de biz Yahudiler icad etmişiz, Yahudi düşmanlığını da. Tektanrıcılığı da biz Yahudiler icad etmişiz, Tanrıtanımazlığı da. Kanarya Sevenler Derneği'ni kuranlar da biz Yahudileriz, kanarya soykırımı yapanlar da..."

"Yalnız, bu görüş şimdi çok yayıldı Türkiye'de," diyor Berker.

"Texe Marrs'ın *'İlluminati'*, Jim Marrs'ın *'Gizli Dünya Devleti'* gibi kitapları Türkçe'ye çevrildi," diyorum; "Bu kitaplar aracılığıyla yayıldı bu görüş. Bu kitapları yazanlar Amerika'lı ve Katolik."

"Ve bu Katolik kitaplarını Türkiye'de çevirip basanlarsa İslamcı," diyor gülerek Zelda; "Musevilere karşı Katolik-İslamcı dayanışması."

"Bu görüşleri yayan Katoliklerle çooook karşılaştım ben Amerika'da," diyor İzak; "Bir dinleyen buldular mı beş saat konuşur bunlar. Bunlara göre yeryüzünde bir tek Katolikleri Yahudiler yönetmiyor! Katoliklerin dışında birbiriyle çatışan tüm örgütleri perde gerisinden Yahudiler yönetiyor hep. Böyle bir tablo çizip insanın içine *'Yoksa beni de mi kullanıyor bu Yahudiler?'* diye bir kurt düşürdükten sonra, hemmen bir misyoner kıtırı atıp *'Gelin Katolik olun ki Yahudi piyonu olmaktan kurtulabilesiniz'* diyorlar."

"Evet ama, Freedman, Rosenthal gibi Yahudileri bile kendi saflarına çekmiş bakın bu adamlar," diyorum; "Türkiye'deki İslamcıları tavlamışlar, çok mu?"

"Benim asıl üzerinde durduğum, dönme Freedman'ın Henry Ford'tan devraldığı *'Amerika'yı da Siyonistler yönetiyor, Komünist Rusya'yı da'* gibi saçmalıklar değildi," diyor İzak; *"Bugün Amerika'da ve dünyada Yahudi denilenlerin %92'si İsrailoğulları soyundan gelmez, Türk ırkındandırlar, Hazar Türklerinden gelirler, Talmud öğretisinin Hıristiyanlara karşı düşmanlık aşılayan maddeleri, 740'ta Yahudiliği benimseyen Hazar Türkleri tarafından geliştirilmiştir sonradan'* diyordu Freedman. İşte beni asıl çarpan bu oldu: *'Nasıl? Yani biz Yahudiler Tanrı'nın tüm ırklardan daha üstün tuttuğu İsrailoğullarından gelmiyor muyuz? Türk kanı mı dolaşıyor damarlarımızda? Hazarlardan mı geliyoruz? Tanrım, Olamaz!'* diye haykırmıştım kitabını bitirince. *'Bir Yahudi, kendi ırkını, ırkımızı, İsrailoğulları'ndan geldiğimizi nasıl inkar eder?!'* diye isyan ediyordum Freedman'a. Elime bir silah geçirsem bulup gebertebilirdim onu."

"Ama şimdi siz kendiniz savunuyorsunuz bu görüşü?" diyor Berker; "Nasıl oluyor bu?"

"Çünkü araştırdım," diyor İzak; "Gösterdiği iki kanıt çok sağlamdı: Biri 1901-1906 yılları arasında her maddesi Yahudi bilginlerce yazılmış *Jewish Encycyopedia* yani *Yahudi*

Ansiklopedisi.. Diğeri, Yahudi tarihçi Profesör Heinrich Graetz'in 1891'de yayımlanan 6 ciltlik *History of the Jews* yani *Yahudilerin Tarihi*... Her iki kanıt da hiçbir Yahudi tarafından yalanlanamayacak türdendi."

"Ve siz de benimsediniz Freedman'ın bu görüşünü," diyor Berker.

"Soyumuzun Tanrı'nın kutsadığı İsrailoğulları'ndan değil de 700'lü yıllarda Yahudiliği benimseyen Hazar Türkleri'nden geldiğini içime sindirmem hiç kolay olmadı tabii Berkerciğim," diyor İzak; "Sarsılmıştım çok."

"Yeni basımı var mı Freedman'ın bu kitabının?" diyorum; "Alıp incelemek isterim."

"1998'de yeni basımını yapmışlar İngiltere'de, ama," diyor İzak; "Gördüm onu, 20 sayfası eksik. Tam ve eksiksiz olan, şu elinde tuttuğun birinci basımıdır. Fotokopisini çeksin Zelda sana."

"Dağılır cildi, fotokopi çekmeye dayanmaz," diyorum.

Kitabı alıp fotokopisini çekmek üzere yan odaya geçerken;

"Bir şeycik olmaz, dikkat ederim," diyor Zelda.

"Aslında Dönek Yahudi Benjamin Harrison Freedman, ilk kez Pentagon'da dile getirmiş Yahudilerin %92'sinin Türk soyundan geldiğini," diye sürdürüyor İzak; "1948'de Washington'da, Pentagon'da, Askeri İstihbarat'ın G2 bölümünde yüksek rütbeli subaylara bir konferans vermiş. Amerika'nın ulusal güvenliği için büyük tehlike oluşturacağı düşünülen *'Ortadoğu ve Doğu Avrupa'nın Yüksek Gerilimli Jeopolitik Durumu'* üzerine bir konferansmış bu. *'Hazar Krallığı ve Hazarlar'ın kökenini bilmeksizin 1917 Rus Bolşevik Devrimi'nden bu yana dünyada olup bitenleri anlamak ve değerlendirmek olanaksızdır. Tüm sorunları çözecek anahtar Hazarlardır'* demiş onlara.

Tüm sorunların Hazar Türk kökenli Yahudilerin başının altından çıktığını ayrıntılarıyla anlatmış. Yüksek rütbeli bir subay gelmiş konuşmasını bitirdikten sonra yanına, *'Ben aynı zamanda Amerika'da bir üniversitenin Tarih Kürsüsü'nü yöneten 16 yıllık Tarih Profesörüyüm, şimdi ileri askeri hizmet için geri çağırıldım Pentagon'a. Akademik kariyerim boyunca kimseden Hazar diye bir sözcük işitmedim. Hazarları ilk kez sizden duyuyorum.'* demiş. Hazarlar, Hazar Krallığı ve Doğu Avrupa Yahudileri'nin kökeni konusunun, esrarengiz gizli eller tarafından Tarih'in dışına atıldığını ilk kez o gün Pentagon'da farketmiş Freedman. Bunları uzun uzun anlatıyor *'facts are facts'* kitabında. Kitabı okuyup bitirince; *'Biz İsrailoğulları'ndan mıyız, yoksa Türk müyüz?'* diye sordum dedeme. *'Neden soruyorsun İzak?'* dedi. *'Benjamin Freedman kitabında İsrailoğulları soyundan gelmediğimizi, Türk soyundan geldiğimizi söylüyor da ondan,'* dedim. *'Soyadımız ne bizim?'* dedi dedem gülerek. *'Türk'* dedim. *'E?'* dedi dedem. *'Türk, ama bunun Türkiye'yle Türklerle bir ilgisi yokmuş; Tora'da geçen Togarma'dan geliyormuş; Nuh'un üç oğlu olmuş, biri Yafet... Yafet'in yedi oğlu olmuş, biri Gomer... Gomer'in üç oğlu olmuş, biri Togarma... Turk'ün anlamı Togarma'ymış, öyle öğretmişti haham,'* dedim. *'Tora'da Turk yok, Togarma var,'* dedi dedem; *'Tora'dan gelseydi, Turk demezdik Togarma derdik; hem Tora'daki Togarma elma, armut anlamına gelmiyorsa, hahamın dediği gibi Türk anlamına geliyorsa, o zaman soyadımız Türk değil Togarma olsaydı bile, bu bizim Türk olduğumuzu gösterirdi.'* Düşündüm. Haklıydı dedem. Tora'ya göre İsrailoğulları'nın soyu Nuh'un oğlu Sam'a dayanıyor, Togarma'ların soyu ise hiçbir noktada İsrailoğulları'na bağlanmaksızın doğruca Nuh'un diğer oğlu Yafet'e varıyor. Togarma soyundan olan biri, İsrailoğulları'ndan olamayacağına göre; biz, soyumuzun adı *Türk* de olsa, *Togarma* da olsa, sonuç değişmiyordu; İsrailoğulları'ndan değildik."

"Çok ilginç," diyor Berker; "Bir addan yola çıkarak müthiş bir gerçeğe ulaşabiliyor insan."

"Bir Yahudi, oğluna ad koyarken hiçbir zaman Tora'daki soyağacına göre İsrailoğulları soyuna bağlanamayacak Ham'ın ve Yafet'in oğullarına özgü bir ad seçmez," diyor İzak; "Mutlaka İsrailoğullarına bağlanabilecek olan Sam'ın oğullarından bir ad seçer."

"Çok doğal," diyorum; "Bütün dinlerde vardır aynı duyarlılık."

"Örneğin," diyor İzak; "*Yafet, Gomer, Magog, Meday, Yâvan, Tuval, Meşek, Tiras, Aşkenaz, Rifat, Togarma Elişa, Tarşiş, Kittim, Rodanim, Ham, Kûş, Misrayim, Pût, Kenan, Seva, Havila, Savta, Raama, Savteka, Şeva, Dedan, Nemrut* gibi bir sürü erkek adları geçiyor; ama bu adlar Tora'da İsrailoğulları'na bağlanmadığı için Yahudiler çocuklarına asla bu önadları koymazlar.."

"Hele *Nemrut*'u asla," diyorum.

"Peki," diyor; "Oğullarına Tora'daki soyağacına göre İsrailoğulları'na bağlanamayacak bir önad koymamak için bu denli özen gösteren Yahudiler, soyadı alırken İsrailoğulları'na bağlanamayacak bir soyadı seçerler mi hiç?

"Tabii ki seçmezler," diyorum.

"Peki öyleyse, benim Yahudi dedelerim," diyor; "Niçin Tora'da İsrailoğulları'na bağlanamayacak olan *Togarma* anlamında *Türk*'ü kendilerine soyadı olarak almıştır?"

İçimden "Buradan nereye varmak istiyor acaba?' diyerek bakıyorum yüzüne.

"Hiç öyle bakma," diyor gülerek; "*Dünden Bugüne Türklerde Dil ve Din* diye bir kitabını görüp almıştım yıllar önce bir gelişimde İstanbul'dan. Oniki saat sürüyor Amerika'ya

uçuş; dönüşte havada bitirmiştim o kitabı. *'Adlandırmak anlamlandırmaktır'* diyorsun o kitabında; bunu söyleyen bir adam, bu soruya cevap verir."

"Kendilerine İsrailoğulları'na bağlanamayacak *Türk* soyadını alan Yahudiler," diyorum; "Yaşadıkları çevrede başka halklarca kendilerine *Türk* denildiği için, yaşadıkları toplumda *Türk* olarak bilindikleri için *Türk* soyadını almışlardır. Eski çağlarda önadını anan-baban koyar, fakat soyadın aslında toplumun sana taktığı lakaptır."

"Brravvo!" diyor 'r'yi çatlatarak coşkuyla; "İşte bu!"

"Eh, *Herkesin bir adı var*," diyorum İsrail'li kadın şairin dizelerini anımsayarak; "Yıldızı bir ad verir kişiye; komşuları bir başka ad; herkesin bir adı var."

"Everyone Has a Name!" diye ayağa fırlıyor Zelda; "Nereden biliyorsunuz bu dizeleri?"

"Düşmanları bir ad verir kişiye, sevenleri bir başka ad; herkesin adı var," diye sürdürüyorum gülerek; "Sizin adınızı da bu dizelerin yazarı şair Zelda Shneurson Mishkowsky'den esinlenerek mi koydular yoksa?"

"Ben koydum güzel yeğenimin adını," diyor İzak; "Evet, şair Zelda'nın adını koydum ona. Ukrayna doğumludur şair Zelda, Türk kökenlidir, Çernigovlu'dur. Benim dedelerim de Kiev, Çernigov dolaylarından, Barzan'dan göç etmiş Amerika'ya."

"Çernigov mu?" diyor Berker; "Yahu Çernik diye bir ilçe var Türkiye'de."

"Tanrı bir ad verir kişiye, babası bir başka ad; herkesin bir adı var," diyor Zelda, İzak'a gülümseyerek; "Gülüşü bir ad verir kişiye, giyimi bir başka ad; herkesin bir adı var."

Zelda'nın bıraktığı yerden alıp;

"Dağları bir ad verir kişiye, duvarları bir başka ad; herkesin bir adı var," diye sürdürüyor İzak; "Denizi bir ad verir kişiye, ölümü bir başka ad; herkesin bir adı var."

"Siz nereden biliyorsunuz sahi bu şiiri?" diyor bana dönüp Zelda.

İzak araya girince yanıtlayamıyorum onu.

"Benjamin Freedman döneğinin *'Yahudilerin yüzde doksan ikisi İsrailoğulları soyundan gelmez, sonradan Yahudiliği benimsemiş Hazar Türkleri'nden gelir'* saptaması," diyor İzak; "İlk okuduğumda sinir etmişti beni ama, araştırınca gördüm, doğruydu. *Türk* olan soyadımız bile bunu kanıtlıyordu. Yaşı yetmişin üzerindeki her Yahudi'yle konuştum New York'ta. Adları Tora'dan alınmıştı hep, ama soyadları çoğunlukla öyle değildi. *Kaplan* gibi, *Kohen* gibi Türkçe soyadları bolcaydı Amerika'ya Avrupa'dan göçen Yahudiler arasında. Adamın adı Tora'dan alınma *Solomon,* fakat soyadı Türkçe *Kaplan*!... Adı Tora'dan alınma *Abraham,* fakat soyadı Türkçe *Kohen* yani *Kağan*!.. Amerika Hahamlar Konseyi'nin liderlerinden birinin soyadı da benim gibi *Türk*; Rabbi Neal *Turk*..."

"Yalçın Küçük de böyle adlar üzerinde çalışmalar yapıyormuş," diyor Berker.

"O, İzak'ın tam tersi bir çalışma yürütüyor," diyorum Berker'e; "'*Şu Türk'ün soyadı budur; öyleyse bu kişi Türk değildir Yahudidir,* diyor Yalçın Küçük... Oysa İzak: *'Şu Yahudi'nin soyadı budur, öyleyse bu Yahudi Türk'tür,'* diyor. Yalçın Küçük, bir takım Türkleri soyadlarından dolayı Türklükten atmaya çalışıyor. İzak'sa bir takım Yahudileri soyadlarından dolayı Türklüğe katmaya çalışıyor."

"Bende ateşli bir tutkuya dönüşmüştü tanıdığım Yahudilerin soyadlarını öğrenip anlamını araştırmak," diye sürdürüyor İzak; "Tanıdığım Yahudiler önadlarının anlamını

biliyor, fakat iş soyadına gelince çoğu soyadının hangi dilde ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ama inatçıyımdır ben. Tuttum üniversitenin Türkoloji bölümüne girdim. Türkçe öğrendim. Radloff'un Dankoff'un, Thomsen'in kitaplarını okudum. Adbilimi yaptım. Yeradlarına eğildim. Ailemizin taşıdığı bu *Türk* soyadının izini sürdüm. En eski Türkçe sözlükleri, Divan-ı Lûgat-it-Türk'ü, Kutadgu Bilik'i inceledim. Hazar tarihini didik didik ettim. Tüm bulgular Dönek Yahudi Freedman'ın Hazar kuramını doğruluyordu. Doğu Avrupa Yahudileri İsrailoğulları soyundan gelmiyordu evet; Hazar Türkleri'nden geliyorduk biz."

Gözünün hep üzerimde olduğunu duyumsayarak başımı ona çeviriyorum birden ve gözgöze geliyoruz Zelda'yla. Bakışlarını kaçırmasını beklerken göz kırpıp gülümsüyor. Berker 'Ne oluyor bunlara?' der gibi, şaşkın bir bana bir Zelda'ya bakarken;

"Örneğin sizin soyadınız *Barzan* Ukrayna'daki *Berezhany*'den gelir," diyorum Zelda'ya; "Museviler oraya *Barzan* derlermiş. Bu da Türkçe *Bars Han*'dan türemiştir."

Heyecanlanıyor İzak.

"Ben on yılımı verdim bu gerçeğe varabilmek için," diyor; "Sen nereden öğrendin bakayım bunları?"

"Bilişim ağları on yıllık araştırmaları bir güne, bir kaç saate indirdi." diyorum; "Zelda'nın gönderdiği davetiyede *Barzan* soyadını görünce yardımcıma söyledim, araştırdı, bunları buldu bir kaç saat içerisinde."

"Ah-ah! Çok yanlış bir zamanda doğmuşum ben," diyor; "Şimdi onbeş yaşında olmak isterdim."

"Oh-ho! Kim istemez!" diye gülüyoruz hep birlikte.

"İsrailoğulları'ndan gelmediğimiz gerçeğini ilk duyduğumda çok üzülmüş, bir türlü içime sindirememiştim,"

diyor İzak; "Ama Hazar Türkleri'nden geldiğimiz gerçeğini benimsedikten sonra, Hazarlarla ilgili tüm öğrendiklerim bana Türk kökenimle övünecek şeyler sunuyordu. İsrailoğulları'ndan gelen Yahudiler, Babil Sürgünü'nden sonra iki yakasını bir araya getirip küçücük bir devlet bile kuramamış, beceriksiz boyun eğici bir soy; fakat Hazar Türkleri, her zaman başı dik, kendi devletiyle yaşamış; genlerine kazınmış egemenlik. İmparatorlukları Ruslar tarafından yıkıldıktan sonra bile, sürüldükleri her toprakta başarılı olmuşlar, o ülkelerin en önemli köşebaşlarını tutmuşlar. Öyle ki, o ülkelerin yöneticileri egemenliğin ellerinden kayıp gittiği duygusuna kapılmış Hazar Türk kökenli Yahudiler karşısında. Böyle bir başarı İsrailoğulları soyundan gelme Yahudilerce hiçbir yerde hiçbir zaman gösterilememiştir. Aynştayn da, Marks da, Hazar Türk kökenli Yahudiler. Her ikisi de yaptıkları buluşlarla dünyayı sallamışlar. Her ikisi de kısa boylu çekik gözlü tipik Türk. Marks'ın bacaklarının, ata binenlerin bacakları gibi içe doğru kıvrık olduğu söylenir. Çekik gözlüymüş resmen. Kısa boyluymuş. Yakın çevresi tipine bakıp ona *'Magripli'* dermiş, oysa Hazar Türkleri'ne benziyor. Doğu Avrupa'ya yayılan Hazar Türk kökenli Yahudilerin gittikleri her yerde gösterdikleri başarıları okudukça, bu başarıların din olarak Yahudiliklerinden değil Türk kökenli Hazar soy özelliklerinden geldiğini kavradım. Hazarların Yahudiliği benimsemesinden önce, 1500 yıl boyunca yeryüzünde doğru dürüst hiçbir başarıya imza atamamış, bir tek çevirmenlik yapabilmiş İsrailoğulları... Hazarlar Yahudiliği benimsedikten sonra ardarda sayısız başarılara imza atmış Yahudiler. Bu durum, onların İsrailoğulları'ndan farklı bir soya mensup olmalarından, yani Türk kökenli olmalarından başka neyle açıklanabilir?"

"Valla *'Türklerin %60'ı aptaldır,'* demişti Aziz Nesin," diyor gülerek Berker.

"Saçma," diyor İzak; "Okudukça, araştırdıkça, İsrailoğulları kökenli Yahudilerden nefret ettim, soydaşım olan Hazar Türk kökenli Yahudilere saygım büyüdü. Kırım'a gitmek, oralarda araştırmalar yapmak için yanıp tutuşuyordum. Ama Rusların Komünist yönetimi altında buna olanak yoktu. Barış Gönüllüleri işi çıktı 1960'larda. Hiç değilse Türkiye'ye gideyim diye başvurdum. Hıristiyandı Barış Gönüllülerinin çoğu. Fakat ben, Rusya'nın ancak Hazarların İntikamıyla Türk kökenli Yahudiler tarafından yıkılabileceğini savunuyordum. Türkiye'den bir yolunu bulup Rusya'daki Yahudi soydaşlarımla ilişki kuracak ve onları ayaklandırmak üzere örgütleyecektim. Birileri evet dediler ve Barış Gönüllüsü olarak Türkiye'ye geldim. Geldim ama, düşlerim yıkıldı. Hazarlar diyordum tanıştığım herkese. Bir kaç kişi duymuştu adlarını. Biri senin Ta-angut. Hazarların tarihini bilen birkaç kişiyi geçmiyordu. Bildikleri de iki satırdı, o kadar. Kırım, deyince oradaki Müslümanları anlıyorlardı yalnızca. Kırım'daki Türk kökenli Yahudilerden söz eden yoktu Türkiye'de hiç."

"Kırım hakkında yazılan kitaplar oldu, ama," diyorum; "Müslüman Türk Kırımlıların Ruslardan gördüğü baskı ve kıyımlardan söz edilmiştir o kitaplarda. Musevilere pek değinilmemiştir gerçekten."

"CIA da İsrail devleti kurulduktan sonra Hazarları önemsemedi," diyor İzak; "Türkiye'yi İslam ülkelerinin başına geçirip Rusya'yı içerden Türk-İslam ayrılıkçılığı çıkartarak yıkmayı tasarlıyordu CIA... Bense tersine, İslam kartının Rusya'yı çökertmekte hiç iş görmeyeceğini savunuyordum. Rusya'daki Hazar Türk kökenli bir avuç Yahudi'nin, Rus egemenliğinde yaşayan onmilyonlarca Müslüman Türk'ten çok daha yıkıcı olacağını savunuyordum. Bıyık altından gülüp *'Hı, hı,'* diyorlardı bana. Ama ne oldu? Rusya, İslam kartını CIA'dan daha iyi oynadı ve petrolün en yoğun olduğu

Irak'ta, Suriye'de, Libya'da Amerikalıların kıçına tekmeyi basıverdi o çok güvendikleri Müslümanlar. Rusya'yı CIA'nın Türk-İslam Sentezi yıkmadı; Rusya'da yaşayan bir avuç Hazar Türkü Yahudi'nin Amerika'daki, İsrail'deki akrabalarıyla dayanışması yıktı. Demirperde'yi biz deldik. Göç etme hakkı diye tutturdu Rusya'daki bir avuç Yahudi; *'Bırakın bizi kendi vatanımıza İsrail'e gidelim; Bırakın bizi akrabalarımızın yanına Amerika'ya gidelim!'* Rusya bu isteklere her *'Hayır!'* deyişinde, özgürlük düşmanı olarak damgalandı, yıprandı. Hazarların totemi dişi kurt *Asena*'ydı. Hazar Türk kökenli Yahudiler arasında kızlara en çok *Asenat* adı konmuştur bu yüzden. Rusya'daki Yahudiler'in toplu göç eylemi, dişi kurt Asena önderliğinde demir dağı eritip kurtulmalarından esinlenmiştir."

"Dişi kurt Asena örneğinden çok," diyorum; "Musa önderliğindeki İsrailoğulları'nın Mısır'ı topluca terketmek için Firavun'la çatışmasından esinlenmişlerdir bence."

"Eh, ona da benzer, buna da," diyor; "Avrupa'yla Amerika'yla her türlü alış verişinde *Yahudi Dosyası* kondu Rus Firavunlar'ın önüne. *'Yahudilere göç etme özgürlüğü tanımadığın sürece hiçbir isteğinizi kabul edemeyiz,'* dendi Ruslara. Natan Sharansky *'Demokrasi Davası'* kitabında ayrıntısıyla anlatır Rusya'nın o bir avuç Hazar kökenli Yahudi tarafından nasıl sarsıldığını."

"Ben *İblisin Kıblesi* kitabımda işledim bu konuyu," diyorum; "Asıl Brzezinski'nin Rusya'yı Afganistan'ı işgale kışkırtması bitirmiştir Rusya'nın işini."

"Peki Zbignew Brzezinski kim?" diyor İzak; "Hazar Yahudisi bir Türk!.. Okudum. Uyguladığı dahiyane taktiği gayet iyi anlatmışsın o kitabında. Fakat sövüyorsun adama Rusya'yı Afgan batağına sürükledi diye."

"Rusya'nın yıkılması hiç iyi olmadı Türkiye için de ondan," diyorum.

"Türk Hazar kökenli Yahudilerin Ruslardan nefreti, Osmanlı Türkleri'nde bile yoktu," diyor İzak; "Sovyetleri önce krediye muhtaç edip sonra her kuruş için siyasi ödünler koparark batırdık. Yahudilerin Rusya'dan mallarıyla mülkleriyle göç etme hakkı için yapılan mücadele, Rusya'yı herşeyden çok güç durumda bırakmıştır."

"Ne bakımdan?" diyorum.

"Çünkü bu hak bir kez Yahudilere tanınacak olursa, diğer azınlıklar için de yol olacaktı," diyor; "Rusya'daki Türkler de Türkiye'ye gitmek isteyeceklerdi. Müslümanlar Hacca gitmek isteyeceklerdi. Siz Kürtler'e federasyon verseniz, bu yalnızca Kürtler'le sınırlı kalır mı? Arkasından diğerleri gelir, Türkiye yalnız ikiye bölünmez kaç azınlık varsa o kadar bölünür. İşte bu denli tehlikeliydi Rusya'daki Yahudilerin göç özgürlüğü istemesi."

"Rusya diğer azınlıkları dünyaya hiç duyurmadan ezebiliyordu; fakat," diyor Zelda söze girerek; "Yahudilerin çoğunun yıllar önce Amerika'ya göçmüş akrabaları olduğundan, onları dünyadan soyutlayamıyordu bir türlü. Mektuplaşma özgürlüğünü yok etmesi gerekirdi bunu sağlayabilmek için; buysa onu daha da zalim konuma düşürürdü."

"Bunların hiçbiri koca bir devleti yıkmaya yetmez," diyorum; "Rusya'nın yıkılışının başlangıcı 1970'lerin başında yaşadığı büyük kuraklıktı. Rusya, Sovyet tarihinde ilk kez kitlesel açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı bu büyük kuraklıkta. Dünyanın en büyük buğday üreticisi Amerika'nın eline düşürdü bu kuraklık Rusya'yı. Parasıyla buğday satın almak istediler Amerika'dan. Fakat o yıl buğday fiyatları bir kaç kat fırladı. Amerika siyasi ödünler kopardı Rusya'dan buğday karşılığında. Örneğin Batı'dan yapılan Rusça radyo

yayınlarını parazitlememesi koşulunu dayattılar Rusya'ya. Bunu *'Roma Kulübü'ne 2. Rapor'*da çok güzel anlatırlar."

Zelda bu sırada kulağıma eğilip;

"N'olur, tartışmaya girmeyin İzak'la," diye fısıldıyor; "Bırakın anlatacağını anlatsın, biraz sonra ben onu eve göndereceğim zaten Berker'le birlikte."

"Peki o büyük kıtlıkta Amerika'da buğday fiyatlarını bir kaç kat artıranlar kimlerdi?" diyor İzak yüzüme bakıp anlamlı anlamlı gülerek; "Amerikan buğday borsasını elinde tutan Hazar Türk kökenli Yahudiler tabii!.."

Yanıt vermiyorum.

"Nasıl? Sustun değil mi?" diyor İzak; "Sen ne dersen de; biz çökerttik Rusya'yı. Yediyüz yıl önce Hazar İmparatorluğu'nu çökertmelerinin intikamını aldık Ruslardan. Ne yazık ki, *'Komünist Rusya'yı da tıpkı Amerika gibi Hazar Türk kökenli Siyonistler yönetiyor'* diyen bizim ünlü dönek Yahudimiz Benjamin Freedman, kendisini yalanlayan bu sonucu göremeden 1984'te öldü. *'Hazarların İntikamı'* diye bir kitap yazıp ayrıntılarıyla anlatmak isterdim bunu bütün dünyaya; ama yaşım geçti artık; çok çabuk yoruluyorum. Belki sen yazarsın."

"Ben de yazamam," diyorum; "Çok başka konulara yoğunlaştım çünkü."

Zelda İzak'ın arkasından "Karşı çıkma, ne söylerse söylesin tamam de geç, idare et" der gibi kaş göz ediyor.

"Sağ olsaydı karşısına dikilip derdim ki o namussuz Freedman'a," diyor İzak; "Komünizm de Faşizm de Yahudilerin değil Hıristiyanlar'ın başının altından çıkmıştır. Yoksul Hıristiyanlar kendi çıkarlarını korumak için Komünizm'e yönelmiş, zengin Hıristiyanlarsa kendi çıkarlarını korumak için Faşizm'e sarılmıştır. İkisi de Hıristiyanların eseri olan Komünizm'le Faşizm'i sanki

Komünizm'le Faşizm'i sanki Yahudilerin eseriymiş gibi göstermek de yine Hıristiyanların işidir. Faşist Hıristiyanlar Komünizm'i Yahudilerin işi olarak göstermişlerdir; Yahudileri soyup soğana çevirmek için... Faşizm'i Yahudilerin eseri olarak göstermek dümeni ise Faşizm'i yaratan zengin Hıristiyanların kendi işledikleri bu korkunç suçu rakip olarak gördükleri Yahudilerin üzerine atıp, onlara yapacakları saldırıları meşru gösterme taktiğinden başka bir şey değildi. Katolik Kilisesi, Protestanlarla işbirliği ederek Komünizm'e karşı Faşizm'i doğurmuş ve beslemiştir, bu açıktır kesindir. Henry Ford gibi yüzlerce Protestan fabrikatör de Katoliklerle işbirliği ederek Faşizm'i desteklemiştir, bu da belgelidir."

"Amcacığım, siz isterseniz eve gidin Berker'le birlikte; yoruldunuz," diyor Zelda.

İzak, duymuyor bile onu.

"Derler ki: Yahudiler bulundukları her ülkede basını yayını iletişim araçlarını avuçlarının içine almışlardır," diye sürdürüyor; "Ne yapsınlar? Tarih boyunca görmüşler ki, kendilerine yönelik her toplu kıyım, saldırı, ilk önce insanlar yayın yoluyla Yahudilere karşı kinlendirildikten sonra gerçekleşiyor."

Sözün burasında Zelda'ya odaklıyor bakışlarını İzak:

"Bakmışlar ki, önce kalem, sonra kurşun!" diyor Zelda'ya başka bir şey demek istermiş gibi sesini yükselterek; "Yayın yoluyla yapılan kışkırtmaları anında karşı yayınla boşa çıkartmazlarsa soykırıma uğramaktan kurtulamayacaklarını görmüşler; yayıncılığı kendileri için cankurtaran simidi olarak kabul etmişler, medyaya el atmışlar."

"Önce kalem, sonra kurşun!.. Öf! Müthiş bir söz!" diyor Berker; "Herşeyin özeti bu işte."

"Kurtuluş Savaşı'nda *Anadolu Ajansı* niye kurulduysa, bizim *Zion-Turk Ideas and News Agency* de o nedenle kurulmuştur," diyor İzak; "kendimizi soykırımlara uğramaktan kurtarmak için."

"Önce kalem, sonra kurşun!.. Gerçekten çok doğru bir saptama bu," diyorum Zelda'ya ne zaman gidecekler der gibi bakarak.

Zelda, İzak'a dönüp;

"Kalemi boş olanın, tüfeği de boştur," diyor.

"Derler ki; Yahudiler tefecidir," diyor İzak; "Doğru. Peki ama dünyada bir tane bile Yahudi kalmasa, tefecilik ve bankerlik ortadan kalkacak mı? Yahudiler toptan yok edilse, dünya ekonomisi düzelecek mi, savaşlar bitecek mi? Savaşan iki yana da borç vermek, 'tavşana kaç tazıya tut demek' gibi taktikler, tüm Yahudiler buharlaştığı zaman dünya üzerinden silinecek mi? Yahudiler yapmasa, Müslümanlar, Hıristiyanlar yapmayacaklar mı bu gibi işleri; sanki yapmıyorlar mı?"

Gözümün içine bakıp yanıt bekliyor konuşmasını kesip:

"Eh, tabii, yaparlar," diyorum.

"Öyleyse sorun Yahudilerden kaynaklanmıyor," diye sürdürüyor İzak; "1929 yılında bir kuruş parası bile olmayan Vatikan'ın, Faşist Mussolini ile anlaştıktan sonra, dünyanın en zengin devleti olup çıkması raslantı mı? Bu da mı Yahudilerin eseri? Yahudi düşmanı Katolik Vatikan Bankası, nasıl olup da böylesine kısacık bir sürede, hem de herkese yıkım getiren İkinci Dünya Savaşı'ndan, milyarlarca sterlinlik bir servetin sahibi olarak çıkabilmiştir? Bugün dünyada Yahudi Bankerlere savaş açan en büyük tefeci yuvası, Yahudi düşmanı Katolik Vatikan Bankası değil mi? Sizin Yahudi Bankerlere yüklediğiniz bütün suçları, Vatikan Bankası da

işlemiyor mu? Niçin ağzınızı açıp da aynı suçlamaları Vatikan'a yağdırmıyorsunuz?"

"Evet," diyorum; "Vatikan Yahudilere ateş püskürüyor ama, kendisi de aynı."

"Katolik Vatikan Bankası'yla Yahudi Bankerler arasındaki gizli çekişme kana boyanarak açığa çıkmıştır 1982'de," diyor İzak; "İtalyan Ambrosiana Bankası Genel Müdürü Roberto Calvi, Vatikan Bankası'yla cilveleşmeye başlayınca, önde gelen Yahudi Bankerlerden Ellie de Rothschild tarafından kiralanan bir katile öldürtüldü. Neden?"

Yüzüme bakıp yanıt bekliyor. Zelda'ya bakıp susuyorum.

"Çünkü dünya çapında bir savaş var Katoliklerle Yahudiler arasında," diyor İzak; "İsrail devletini baştan beri tanımamıştır Vatikan. Yahudilere yönelik tüm karalayıcı yayınların arkasında Yahudi düşmanı Katolik Vatikan ve Vatikan Bankası vardır. Yahudilere sövmeyi meslek edinen İslamcıların arkasında da yine Yahudi düşmanı Katolik Vatikan vardır. O Harun Yahya gibi tanesi on milyonlara malolan cilt cilt kitapları bastırıp onbinlercesini bir kalemde bedava dağıtanlar, nereden buluyorlar parayı?"

Durup yanıt bekliyor.

"Bilmem," diyorum.

"İsrail'e ve Yahudilere sövüp sayan herkes," diyor bakışlarını gözümün içine dikerek; "Katolik Vatikan'ın cici çocuğudur. Sen de öylesin!"

Oturduğum yerde "Ben mi?!" diye doğrulurken, Zelda İzak'ın arkasına geçmiş onun göremeyeceği yerden el sallayıp dikkatimi çekerek kıvranıyor karşılık vermememem için.

"Ne istiyorsun İsrail'den? Niçin Yahudilere saldırmaya başladın?" diyor İzak; "Yok dünyayı bir avuç Yahudi Banker yönetiyormuş, yok Amerika'yı yönetenler Yahudilermiş!.. *'Euro-Dolar Savaşı'* diye bir kitap yazmışsın, okudum; senin o Yahudi Bankerler diye saldırdıkların var ya, Türktür onlar Türk! Hepsi Hazar Türk kökenli Yahudilerdir. Kendi soydaşlarındır! Saldırdığın Yahudi Rothschildler de Türktür, Yahudi Morganlar da Türktür. Federal Reserve Bank'ın özel sahipleri dediklerin de Hazar Türk kökenli Yahudilerdir."

"Türk kökenli olabilirler, ama.." derken sözümü kesip;

"Peki Yahudi düşmanı Katolik Vatikan'ın Türklükle en küçük bir ilişkisi var mı?" diyor; "Şu gerçek hâlâ kavranamadı: Savaş Yahudi-Protestan cephesiyle Katolikler arasında... Herkes safını belirleyecek; Ortodokslar da, İslamcılar da... İslamcıların bir kesimi Yahudi-Protestan cephesini destekliyor, bir kesimi Katolikleri, Ortodoksları... AKP, Yahudi Protestan cephesinde, Erbakan'la Fethullah Katolik cephesinde Ortodokslar'a göz kırpıyor. Peki Ulusalcılar ne yapıyor? Yok Yahudiler GAP yöresinde toprak alıyorlarmış; yok Yahudiler Manavgat'tan su alacaklarmış; yok Yahudiler Kürtleri ayaklandırıp ulus devleti yıkacaklarmış. Ulusalcılar da en az bir kesim İslamcılar kadar Yahudi düşmanı olup çıktı yahu?"

Zelda'nın parmağını dudaklarına götürüp sus demesine aldırmadan;

"Yahudi düşmanlığı başka, Siyonizm karşıtlığı başka," diye yanıtlıyorum İzak'ı; "Yahudilerin bile bir kesimi Siyonizm'e karşı. Bu bir gerçek. Ellerinde *'Kahrolsun Siyonizm'* pankartlarıyla yürüyüş yapan Yahudilerin fotoğraflarını bile bastım ben *Euro-Dolar Savaşı* kitabıma."

"Yahu onlar bir avuç gerici, yobaz Yahudi," diyor İzak; "Bir ulusalcının yazdığı kitapta ne işi var bu aptalların?"

"Siyonizm, Haçlı Protestan emperyalizmin Ortadoğu'ya sapladığı bir hançerdir," diyorum; "Bir ulusalcı olarak bu yüzden karşıyım ben Siyonizm'e."

Tartışmayı önlemekten umudunu kesen Zelda, divanın öbür yanında, tam karşımdaki koltuğa oturup, bacak bacak üstüne atıyor sinirle.

"Yok efendim tıpkı Yunanlılar *Megali İdea* peşinde koştukları gibi Siyonistler de *Büyük İsrail* peşinde koşuyormuş," diyor İzak; "Yok efendim İsrail Dicle ve Fırat'ın sularını kendi denetimine almak için Kürt ayrılıkçılığını destekliyormuş... Tepinip duruyorsunuz Yahudi düşmanı İslamcılar gibi."

"Yahudilerin GAP yöresinde toprak satın aldıkları yalan mı?" diyorum; "Ayrılıkçıları, Barzani'yi, Kürt devletini desteklediklerı yalan mı?"

"Peki, İsrail Kürt devleti kurulmasını su için destekliyorsa," diyor İzak; "İsrail'i bundan vazgeçirmenin yolu *'Sen bu ayrılıkçı Kürtleri su için mi destekliyorsun? Öyleyse al sana su; bırak Kürt ayrılıkçıları desteklemeyi'* deyip GAP'ı İsrail'in kullanımına açmak değil midir?.. GAP'ta İsrail'e toprak satılması, İsrail'i Kürtleri desteklemekten uzaklaştırıp böylece Türkiye'yi bölünmekten kurtarıyor yahu! Siz ulusalcılarsa kalkmış *'İsrail'e toprak satılıyor, vatan elden gidiyor!'* diye bağırıyorsunuz. Şaşarım aklınıza."

Tam karşımda oturan Zelda'ya; *'Beyin kanaması geçirdi, bunadı, saçmalıyor, dediğin adam bu mu?'* dercesine bir bakış fırlatıp;

"Ulusalcılar kimseye su satmayalım, demiyor ki," diyorum İzak'a; "Araplar kendi topraklarında çıkan petrolü bize nasıl parayla satıyorsa, biz de toprağımızda çıkan suyu isteyen herkese parayla satalım. İsrail de versin parasını, al-

sın suyu. İlle de GAP'ta toprak satın almak gerekmiyor ki su için."

"Canım, yalnız su değil tabii," diyor Berker söze girerek; "İsrail'in tarım yapılacak toprağı da az. GAP bölgesinde toprak almıyorlar bence, ama almak isteyebilirler, bu topraklar tarım için gerekiyor onlara."

"Demek Siyonistler devlet kuracak uygun bir şey seçmemişler kendilerine," diyorum; "Hem İsrail'in tuzu da yoktur şimdi; eh, istesinler Tuz Gölü'nü de kendilerine satalım bari. Nehirlerimizi ve topraklarımızı İsrail'e satmazsak koruyamayacak mıyız biz bu ülkenin bütünlüğünü yani?"

"Yahu İsrail tıpkı Azerbaycan gibi, Türkmenistan gibi, Özbekistan gibi kardeşin senin, soydaşın," diyor İzak; "Yahudilerin Hazar Türk'ü olduğunu bir kavrayabilseniz, ne Büyük İsrail'e, ne GAP'a, ne Manavgat'a takılacak kafanız."

"Yani Yahudiler kendilerini İsrailoğulları soyundan görürken," diyorum; "biz Yahudileri Hazar kökenli Türk kardeşlerimiz olarak göreceğiz ve bizden ne isterlerse *'Kardeşimiz'* diyerek onlara vereceğiz, öyle mi?"

"Kardeşlik bilincini her iki tarafta da oluşturmak gerekir tabii," diyor İzak; "Sen çıkar Türkiye'de *'Yahudiler Hazar Türk kökenlidir, kardeşimizdir,'* dersin; birileri çıkar İsrail'de *'Türkler kardeşimizdir, aynı soydan geliyoruz, soydaşız'* derler. Türkiye Filistinlileri desteklemez, buna karşılık İsrail de Kürtleri desteklemez; Türkiye'nin toprak bütünlüğünü savunur İsrail. Türkiye de İsrail'in toprak bütünlüğünü savunur. Bak, ne çok yararı var kardeşlik bilincinin."

"İyi de, son yıllarda, tam tersine, hem İsrail'de, hem de Türkiye'de; *'Yahudilerle Kürtler kandaştır, soydaştır'* diye yayınlar yapılıyor," diyorum; "Yaşanan gerçekler sizin bu düşlerinize uymuyor."

"Türklerle Yahudilerin soydaş oldukları gerçek," diyor İzak; "Yahudilerle Kürtlerin soydaş olduklarıysa yalan. Sen de yazmışssın bunu *Neveser* kitabında. Bak, burada işte kitabın, çizdim altını o satırların."

Sehpanın üzerinde duran kitabımı alıp arasına ayraç koyduğu sayfayı açarak bana uzatıyor. Bakıyorum; neredeyse bir tam sayfasının altını çizmiş kırmızı kalemle; kimi sözcüklerin altını iki kez çizerek okumuş:

> Karadeniz'in kuzeyinde Hazar Denizi'nden Balkanlara dek uzanan geniş topraklarda egemen olan **Hazar Türkleri** 1250 yıl önce 740'larda **topluca Yahudi dinine geçmişlerdi...** Bu **Yahudi-Türk devleti**, birkaç yüzyıl sürdü... Bu devlet yıkıldıktan sonra, **Yahudi-Türk Hazarlar**, Rusya'ya, Balkanlara, Doğu ve Orta Avrupa'ya dağıldılar. İşte **Hitler'in soykırıma uğrattığı Yahudiler'in ezici çoğunluğu bu Türk kökenli Yahudilerdir.** Bizim **Yahudilerle yeryüzündeki tüm diğer toplumlardan çok daha köklü, çok daha sağlam, çok daha anlamlı bir bağımız var.** Bugün İsrail devletinde yönetici konumda bulunanlardan pek çoğu, Doğu Avrupa'dan, Balkanlar'dan, Rusya'dan İsrail'e göçmüş **Türk kanı taşıyan** Yahudiler. **Onların gerçek kandaşı biz Türkler iken, bunlar, Türklerle kandaş oldukları gerçeğini unutturmaya çalışarak, aralarında hiç kan bağı bulunmayan Kürtlerle soydaşlık uydurmaya ve onları bize karşı kullanmaya yelteniyorlar. İşte acı olan bu. İsrail, Türkleri kardeş belleyeceğine nelerle ilgileniyor...**

"Sen ki bu satırların yazarısın," diyor İzak; "Seksen yaşıma geldim neredeyse; kırk yıldır Türkiye'ye gelir giderim, Türkiye'de Yahudilikle ilgili yazılan her şeyden anında haberim olur; ilk kez bir Türk yazarı bu kadar açık ve kesin bir dille, hiçbir şeyden korkmadan; *'Yahudiler bizim soydaşımız, kardeşimiz,'* diye haykırdı. Ağladım ben *Neveser*'i okurken, Zelda bilir."

"Ben de okudum," diyor Zelda; "İsrail'i yerden yere vuruyorsunuz, Siyonizm'e ver yansın ediyorsunuz; ama öte

yandan *'Kardeşimiz, soydaşımız,'* diye bağrınıza basıyorsunuz Yahudileri. Nasıl oluyor bu?"

"Eh, kardeşim değil mi; hem döverim hem severim, öyle mi?" diye gülüyor Berker.

"Yahudilerin *'Kürtler soydaşımızdır,'* yalanını yaymasına sinirlenmiştim bu kitabı yazarken," diyorum; "Araştırınca yalan olduğunu gördüm çünkü bunun."

"Yalan tabii," diyor İzak; "Kuyruklu yalan! Şu saçmalığa bakın: *Barzani* aşireti Yahudiymiş! Neden? Çünkü *Samuel Barzani* adında bir haham ve onun *Asenath Barzani* adında kızı yaşamış bir zamanlar Irak'ın Kuzeyindeki *Barzan* yöresinde. İşte, yeğenim Zelda'nın soyadı da *Barzan*! Haydi söylesinler bakalım, o da mı Barzani aşiretiyle soydaş?"

"Çok benziyor ama," diye bir kahkaha atıyor Berker Zelda'ya dönerek; "Şu kaşlara, gözlere, tene, dudaklara bir bakın; tam bir Kürt gelini.."

"Bana bak Berker, dalga geçme vallahi gebertirim seni," diye şakacıktan üstüne yürüyor Zelda.

"Eh, yakında Kuzey Irak'ta göreve başlayacaksın; Barzani aşiretinden birini bulur evlenirsin artık Zeldacığım," diye sürdürüyor şakasını Berker; "Kürtlerle Yahudiler soydaştır, tantanası boşa gitmesin bari."

"Neden boşa gidecekmiş?" diyor Zelda; "Hazar Türkleri geçmişte Yahudiliği benimsediği gibi, Barzani Kürtleri de yüzyıllar önce Yahudiliği benimsemiş bir Kürt aşireti olabilir pekala, neden olmasın?"

"Olabilirdi, ama olmamış işte," diyor İzak; "Barzani aşireti tıpkı Hazar Türkleri gibi geçmişte, tarihin belli bir anında, Yahudi dinini benimseyebilirdi; buna hiçbir engel yoktu; fakat bunu yapmış değiller. Eğer yapsalardı, onların çocukları da şimdi Yahudiliğe geçen Hazar Türkleri gibi, soyadları

ne olursa olsun, *Solomon, Abraham, Jacob, Yasef, Moşe, David, İtamar, Ester, Sarah, Rebekka* gibi Musevi önadları taşıyor olacaktı hep."

"Haklısın," diyor Berker; "Barzani aşiretinde adlar çoğunlukla Kur'an'dan alınma; *Mesut, Mustafa, Abdülkerim, Ayşe, Fatma...*"

"Şairin dediği gibi; Herkesin bir adı var," diyor Zelda; "Tanrı bir ad verir kişiye; babası bir başka ad; herkesin bir adı var..."

"Yona Sabar adında Kuzey Irak'lı bir Musevi araştırmacı yazar vardır," diyor İzak; "Onun *'Kürdistanlı Yahudilerin Halk Edebiyatı'* adında bir çalışması var. Yahudiler *'Babil Sürgünü'*yle dünyanın her yerine dağılmış. Irak'ın Kuzeyi'ne gidip yerleşenleri de olmuş tabii. Ama bunlar küçük bir topluluk. Kürtlerin arasında yaşıyorlar. Yona Sabar bunları anlatıyor o kitabında. Ben bunu yıllar önce Amerika'da İngilizcesinden okumuştum. Şimdi Türkiye'de Türkçesini de bastılar. O kitapta, Barzan yöresinde Kürtlerin arasında yaşayan az sayıda Musevi anlatılıyor. Bunların biri Samuel Adoni. Din adamı. Dikkatinizi çekerim: Adam Barzan'da doğmuş, Barzan'daki adı *Samuel*, Barzan'daki soyadı *Adoni*. Yani doğduğu yer Barzan'da ona *Samuel Barzani* demiyorlar *Samuel Adoni* diyorlar. Müslüman Barzaniler arasında, 'Babil Sürgünü'nden kalma küçük Musevi topluluğun dinsel önderi bu adam. Rabbi. Haham yani. Bu adam Müslüman Barzani Kürtleriyle kavga ediyor. Çünkü Müslüman Barzani Aşireti'nin Şeyhi, bizim Musevi Samuel Adoni'ye *'Müslüman olacaksın!'* diye baskı yapıyor. Canını Müslüman Barzanilerden kurtarmak için Barzan'dan kaçıp Amadiye'ye gidiyor Musevi hamam Samuel Adoni. Gittiği Amadiye'de Samuel adını taşıyan başka Museviler de var. *'Hangi Samuel?'* dendiğinde, Barzan'dan kaçıp geldiği için ona Barzanlı Samuel diyorlar. Adamın doğuşunda babası tarafından konan *Samuel Adoni*

adı, o Barzan'da yaşarken değil, tersine Barzan'dan kaçıp gittiği Amadiye'de *Samuel Barzani*'ye dönüşüyor. Kızının adı *Asenat Adoni* iken, ona da babası gibi *'Barzan'dan gelen Asenat'* anlamında *Asenat Barzani* diyorlar Amadiye'de. Şimdi bunların sürekli çatışıp durdukları Müslüman Barzani Kürtleriyle hiçbir soy ve din bağı yok. Bunlar Müslüman Barzani aşiretinin Müslüman şeyhini *'Bu adam bize Müslüman olmamız için baskı yapıyor,'* diye Osmanlı Kadısı'na şikayet ediyorlar sürekli. Yani Barzan çevresinde yaşayan Museviler, bugünkü Müslüman Barzani aşiretinin o dönemdeki üyeleriyle sürekli kavga halindeler. Yona Sabar'ın kitabı bunlarla dolu."

"Eh, peki o zaman," diyorum; "Nasıl olup da Müslüman Kürt Barzani aşiretiyle kanlı bıçaklı olan Musevi *Samuel* ile kızı *Asenat*'ı, sanki Kürt Barzani aşiretindenmiş gibi gösterip tüm Müslüman Kürt Barzani aşiretini de Yahudi olarak damgalayan yayınlar yapabiliyorlar?"

"Gerçekleri politikaya kurban etmeye karar veren namussuzlar her haltı yer," diyor İzak; "Bunlar Kürtlerle Yahudileri kan kardeşi yapmaya karar vermiş bir kez; her türlü gerçeği çatır çatır çarpıtır bunlar. Yona Sabar kitabında bas bas bağırıyor, *'Sakın karıştırmayın bizim Samuel ile Asenat, Müslüman Kürt Barzani aşiretinden değildir'* diye. Adam kendi kitabının bu çarpıtmalara alet edildiğini görünce beyninden vurulmuşa döndü. Gazetelere demeç üzerine demeçler verdi, *'Müslüman Barzani aşiretiyle hiçbir ilgisi yoktur Musevi Samuel ile Asenat Barzani'nin'* diye. Ama dinleyen kim? Utanmazca sürdürdüler [*'Barzani aşireti Yahudidir; Bakınız: Yona Sabar'ın kitabı'*] demeyi. Hem de Türkiye'nin en çok satan gazetelerinde yaptılar bu aşağılık kandırmacayı."

"Bir de DNA araştırmalarıyla bilimsellik süsü verdiler bu yalana," diyorum; "Bir takım Musevi genetikçilere *'Kürt-*

lerle Yahudilerin DNA'larını inceledik, Kürtler Yahudilerle soydaştır,' dedirttiler."

"Okudum. *Neveser* kitabında yazmışsın bunları," diyor İzak; "İsrail Parlamentosundaki bütün Yahudi milletvekillerinin DNA'larını inceleyip Türklerin DNA'larıyla karşılaştırsınlar eğer cesaretleri varsa! O zaman kimin kimle soydaş olduğunu apaçık görürler."

"Eğer olanağım olsaydı," diyorum; "Türklerle Kürtlerin DNA'larını karşılaştırırdım ilk iş olarak ben."

"Haydaaa!" diyor hayretle Berker; "Niye?"

"Eski Ortaasya Türk *'Elegeş Yazıtı'*nda *'Kürt el kan Alp Urungu'* diye okunan bir satır var," diyorum; anlamı; *"Kürt elinin hakanı Alp Urungu'*. DNA'larımızı karşılaştıralım; kim bilir, belki soydaşızdır Kürt kardeşlerimizle."

"Ne o?" diyor Zelda; "Türk-İsrail kardeşliğine boş verip, Türk-Kürt kardeşliğini mi yeğliyorsunuz yoksa?"

"GAP çevresinde İsrail'e parayla toprak satmak yerine," diyorum; "Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki tüm topraklarımızı o yörede yaşayan yurttaşlarımıza parasız dağıtmayı yeğlerim. Irak'ın Kuzey'inde Barzani ve Talabani aşiretlerinden Kürdistan devleti kuruluyormuş, ya Güneydoğu Aradolu'da yaşayan Kürtler için bu devlet orada dahi iyi yaşam koşulları sağlayarak bir çekim merkezi oluşturursa ne yapar mışız? Türkiye'yi yönetenler içerisinde en salak olanlar böyle düşünüyor. Ne mi yaparsın? Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da yaşayan Kürt kardeşlerimize toprak, tapu dağıtırsın; o zaman Kuzey Irak'ta Kürdistan kuran Talabani'yle Barzani'nin paçaları tutuşur; çünkü onlar toprak ağası; Kuzey Irak'taki topraksız Kürtler, Türkiye'deki Kürtlere imrenir ve özenir o zaman! Ulusal birliğimizi sağlayacak başka yol kalmadı."

"Nasıl yani?" diyor İzak; "Türkiye'yi bölmek isteyenlere bedava tapu mu dağıtacaksınız?"

"Yok efendim *'Kürtler Ari ırktandır'*, yok efendim *'Kürtler İsrailoğullarındandır'* gibi yayınlarla, Kürtlerle Türklerin kan bağı yok sayıldı," diyorum; "Yok efendim *'Kürtler Yahudidir'*, yok efendim *'Kürtler Zerdüştidir'* diye diye Kürtlerle Türklerin din bağı da kopartılıyor adım adım. Kürt kardeşlerimizi Türkiye Cumhuriyeti'ne bağlayacak tek şey kalıyor geriye: Tapu."

"Ve siz de Doğu ve Güneydoğu'da bedava tapu dağıtacaksınız, öyle mi?" diyor Berker dalga geçerek; "Ben sizi 'ulusalcı faşist' biliyordum, meğer siz azılı bir Komünist mişsiniz ayol!"

"Dilediğinizi söyleyebilirsiniz, umurumda değil," diyorum; "Atatürk'ün en büyük tasarılarından biriydi toprak ve tarım reformu. Eğer bu gerçekleşseydi, Doğu ve Güneydoğu'da yurttaşlarımız tapu sahibi olur, oralarda devlet yerine 'Aşiret Reisleri'nin, 'Şıh'ların, 'Mela'ların sözü geçmez ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti ellerindeki tapuların biricik koruyucusu olacağından, ondan ayrılmayı bir an olsun uslarından geçirmezlerdi. Bir devletle yurttaşları arasındaki duygusal, manevî ve tarihî bağlar, emperyalistlerin gerçekleştirdiği psikolojik savaş yayınlarıyla, kafalar karıştırılarak, beyinler zehirlenerek kopartılabilir; fakat yurttaşla devlet arasındaki maddi, tapu ve mülkiyet bağları, ülke askeri işgale uğrayıncaya, yani tapu daireleri yabancı devletlerin eline geçinceye dek asla kopartılamaz. Amerika Irak'ı işgal ettiği zaman yaptığı ilk iş tapu kayıtlarını yakmak olmuştu. İşte Irak devleti ile Irak ulusu arasındaki maddi, mülkiyet bağı o anda kopartılmıştır. Iraklılar ellerindeki tapular Amerikalılarca onaylanmadıkça kendi mülklerini yeniden sahip olamayacak artık."

"İlginç bir bakış," diyor İzak; "Komünist Marks'ın devleti *'mülkiyetin ve mülk sahiplerinin koruyucusu'* olarak tanımlamasına benziyor."

"Evet, haklıydı," diyorum.

"Marks, insanın davranışlarını maddi olanakları belirler demişti ama," diyor; "Olaylar çürüğe çıkardı onu; insanın davranışlarını maddi olanakları değil, tam tersine, inançları belirliyor."

"İnançların davranışlar üzerindeki etkisini yok saymamıştır ki Marks," diyorum; "fakat küçümsediğini, ikinci plana attığını söyleyebiliriz."

"Hiç Kürtler Türk kökenli olduklarına inansalar," diyor; "ayrılıkçılık bu denli yayılabilir miydi? Gerçekten soydaş olup olmamak bir şey, *'soydaş olduğuna inanmak'* başka bir şey. İki halk gerçekte soydaş olmayabilir, fakat bunlar bir kez soydaş olduklarına *inanmışlarsa*, birbirlerine gerçek soydaşlar gibi kardeşçe davranacaklardır. Ne *olduğun* önemli değil, neye *inandığın* önemli. Bak, Yahudiler Filistin'in Tanrı tarafından kendilerine vaadedilmiş toprak olduğuna *inanıyorlardı*. Bu *inanç* olmasaydı hangi güç onları bu çorak topraklara getirebilirdi?"

"Eğer Yahudilikte böyle bir inanç olmasaydı bile," diyorum gülerek; "Ortadoğu'da petrol bulunduktan sonra, bu inancı Anglo-Sakson Protestanlar psikolojik savaş dairelerinde uydurup Yahudilerin beynine sokarlardı. Tıpkı Anzak'ları ta Avusturalya'dan Çanakkale'ye getirip vatanınız burasıdır diye savaştırdıkları gibi... İnsanların davranışlarını *inançlarının* belirlediğini çook iyi bilir o Anglo-Sakson Protestanlar."

"Doğru, psikolojik savaşın tek amacı inandırmaktır zaten," diyor Zelda; "Bu amaç uğruna her aracı kullanır."

"Siyonizm de psikolojik savaşın ustası Anglo-Saksonların Yahudileri Anzaklar gibi kullanmak için kasten çarpıttığı öyle bir inanç işte," diyorum; "Anglo-Sakson askeri Anzaklar Çanakkale için neyse, Siyonizm de Ortadoğu için odur."

"Yani Çanakkale'de Anzaklarla nasıl savaştıysak, Ortadoğu'da Siyonizm'le öyle savaşırız mı demek oluyor bu?" diyor Zelda hayretle.

"Kim bilir?" diyorum gülerek; "belki bundan sonraki savaş, gerçekte Hazar kökenli Türk oldukları halde, kendilerinin İsrailoğulları soyundan geldiğine *inanan* ve böylece Türklük bilincini yitirmiş Siyonist Yahudilerle, Yahudi olmayan Türkler arasında patlak verir."

"Yani bunca konuştuk, hâlâ Vatikan, Erbakan, Fethullah cephesinde misin?" diyor hayretle; "Yahu ne biçim ulusçusun, ne biçim laiksin? Laikliğe de ulus devlete de düşmandır bunlar. Laikliği, ulus devleti bir tek Yahudiler ve İsrail destekliyor Türkiye'de. Türk, Türk'ü destekler. Safını şaşırmışsın sen."

"Vatikan, Erbakan, Fethullah dalaverelerine de karşıdır ulusçular," diyorum; "Yahudi Protestan Ortodoks dalaverelerine de... Türkiye'de laiklik kurulduğunda yeryüzünde bir İsrail devleti yoktu. Atatürk'ün attığı her laik adım, Dünya Siyonist Örgütü tarafından lanetlenmiştir. Katolik Vatikan ve Papa da lanetlemiştir Atatürk'ün laik atılımlarını. İsrail devleti laikliğin destekleyicisiymiş! Pöh! Irak-İran Savaşı'nda İsrail laik Irak'a karşı İslamcı İran'ı, Humeyni Rejimini desteklemedi mi sekiz yıl boyunca? Siyonist Aramco şirketi Suudi İslamcılığını dolarlarla desteklemedi mi? Yalan mı bunlar?"

"Canım, bunlar münferit örnekler," diyor İzak.

"Hem, Siyonizm Tanrı'nın *İsrailoğulları*'na vaadettiği topraklar üzerinde bir *İsrailoğulları Devleti* kurmak ise," diyorum; "Dünya Yahudi nüfusunun %95'i de dediğiniz gibi İsrailoğulları soyundan gelmeyip Hazar Türkleri'nden geliyorsa; bu durumda Yahudilerin %95'inin Siyonist olmaması, yani Filistin'i kendilerine Tanrı tarafından vaadedilmiş toprak olarak görmemesi gerekirdi, öyle değil mi?"

"Senin bu dediğini şu kitapta aynen Dönek Yahudi Benjamin Freedman söylüyor," diyor İzak; "Sonradan Katolikliğe geçmiş bir Yahudi'nin görüşü bu."

"Sizin hem Hazar soyundan geliyorum, Yahudi'yim ama Türk'üm deyip, hem de İsrailoğulları'na verildiği savlanan Filistin'de Yahudi devleti kurmak anlamında Siyonizm'i benimsemeniz çelişmiyor mu?" diyorum; "Siz Nuh oğlu Yafet soyundan Togarma'nın oğullarındansanız, o vaad yapılmışsa bile size değil, Sam oğullarından İsrail'in soyuna yapılmış."

Gülüyor:

"Sen az önce *'Türkler girdikleri dinleri kendi fetihçi genlerine göre yorumlayarak fetih aracı olarak kullanmışlardır'* demedin mi?" diyor; "Müslüman olan Türkler nasıl *'ilâ-yı kelimetullah'* diyerek fetihler yaptılarsa, Yahudi olan Türkler de 'vaadedilmiş topraklar' diyerek fetihler yapacaktır. Türkler Yahudi olmadan önce, dünyadaki diğer Yahudiler *'vaadedilmiş toprak'*lara dönüş umudunu çoktan yitirmişlerdi. Bu sönmüş ateşi Yahudilik'te yeniden alevlendiren Selçuklular oldu.."

"Neee!?" diyorum; "Ne ilgisi var efendim Selçuklularla Yahudiliğin?"

"Sakin ol, hemen sıçrama havalara," diyor bıyık altından gülerek; "Selçuk'un babası Yahudi Türk Hazar Kralı'nın

sübaşısı Dokak'tı. Selçuk gençken babası Dokak ölünce, Hazar Kralı'nın sübaşılığına Selçuk getirildi. Derler ki Selçuk, bi-lin-me-yen-bir-ne-den-le (!) Hazar Kralının sübaşılık görevini bırakarak Cend'e yerleşti... Oysa bilinmeyecek ne var? Selçuk'un sübaşılık görevi yaptığı o günlerde Hazar Türk Yahudi devleti, yoğun Rus saldırıları altında can çekişiyor. Ruslarla çarpışan Hazarlar geri çekiliyorlar, Selçuk'da komutası altındakilerle Cend'e geliyor... Selçuk'un dört tane oğlu var, adları ne?"

"Şu anda anımsamıyorum," diyorum; "Biri Arslan Yabgu olacak yanılmıyorsam."

"Evet," diyor İzak; "Diğerleri Yusuf, Mikael, Musa..."

"Evet," diyorum; "Anımsadım."

"E?" diyor; "Herkesin bir adı var! Çözümle bakalım bu adları."

"Yusuf, Mikael, Musa," diyor Berker; "Hepsi Tevrat'tan alınma Musevi adları."

"İşte bu!" diyor sevinçle Berker'e dönen İzak; "Bu oğullar Harizm'e sığındıklarında, onlara *Harun* adlı baba dostları kol kanat geriyor. *Harun* ölünce Harizm'den atılıyorlar. *Harun* da Musevi adı, dikkatinizi çekerim."

"Yani," diyorum; "Selçuk Bey, Hazar Türk Yahudi devletinde, sarayda görevliydi ve oğullarına *Yusuf, Mikael, Musa* gibi Musevi adlar koyduğuna göre, kendisi de, oğulları da Museviydi!"

"Hele hele *Mikael* adı kesinlikle Musevi damgası taşır," diyor İzak; "Müslümanların Cebrail'e verdikleri önemi, Museviler Mikail'e göstermişlerdir."

"Ama Selçuklular Müslüman," diyorum.

"Selçuk ve oğullarından sonraki kuşaklarda Müslüman olmaya başladılar," diyor İzak; "Başlangıçta Hazar Türk kökenli Yahudilerdi Selçuklu'nun ataları."

"Tarihi yeniden yazmak gerekecek," diyorum; "Eğer söylediklerin doğruysa."

"Doğru tabii," diyor; "Siyonizm tarihinin Türk damgası taşıdığını kimse inkar edemez. Bugün İsrail Bayrağı'nda bir *Davud Yıldızı* dalgalanıyorsa, bu bile Hazar kökenli Yahudi Siyonist Türk David Al-Roy'un buluşudur."

"Nasıl yani?" diyorum.

"Uzun hikayedir bu," diyor İzak.

"Anlatın," diyorum; "Çok ilginç olmalı."

"Yahudi Türk Hazarları tek başlarına yenemeyeceklerini anlayan putperest Ruslar, Bizans'ın desteğini alabilmek için 960'larda Hıristiyan oldu," diyor İzak; "İşte Hazarlar'ın işini bitiren şey, Ruslar'ın bu taktiğidir. O güne dek putperest Ruslara karşı hep Yahudi Türk Hazarlar'ın yanında yer alan Hıristiyan Bizans, Ruslar putperestliği bırakıp Hıristiyan olduktan sonra, ister istemez Yahudi Türk Hazarlar'a karşı dindaş oldukları Rusları desteklemeye başladı. Hazar İmparatorluğu, Bizans destekli Ruslar'ın saldırıları altında bunalmaya başladı. İşte Selçuk'un askerleriyle Cend'de çekilmesi bu yıllarda gerçekleşmiştir. 1100 yıllarında artık devletsiz kalan bu Hazar Türk kökenli Yahudiler içerisinden, Solomon Ben Roy diye biri çıktı. Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak üzere, oğlu Menahem'le birlikte kolları sıvadı Solomon. Bunlar peşlerine taktıkları Hazar kökenli Türk Yahudilerle doğruca Ortadoğu'ya indiler. Orada *Babil Sürgünü*'nden kalma Yahudilerle birleştiler. Menahem, burada Mesihliğini ilan edip David Al Roy adını aldı ve Mesihliğine inanan Yahudilerden bir ordu kurup, onları altı köşeli *Davud*

Yıldızı'ndan bir bayrak çevresinde topladı. Bunlar Musul yakınlarında Amadiye'yi ele geçirdiler. Barzani'lerin *Barzan*'ı da oralardadır. Oraya kimin ne zaman *Barzan* demeye başladığına da bir bakmak lazım. Birileri çıkıyor Bilmemne Tanrısı Parazan'dan gelir diyor; birileri kalkıyor İran Kralı Aryo-Barzan'dan gelir diyor. Kimsenin Türkçe Bars Han'dan geldiğini düşündüğü yok. Belki Kiev yakınlarında Bars Han'ı kurup *Barzan* diyen Hazar Türk Yahudileri kurmuştur o *Barzan*'ı da.. Her neyse, bu ayrı bir konu. Bizim David Al Roy uykusunda kayınpederi tarafından öldürülmeseydi, belki daha 1160'larda kurulacaktı Filistin'de Hazar Türk kökenli Yahudi devleti. Türk Yahudi David Al Roy'un 1160'larda açtığı Davud Yıldızlı Siyonist bayrak, 1527'de ikinci kez Prag'da Hazar Türk kökenli Yahudiler arasında dalgalanmıştır. Şimdi İsrail'de dalgalanan, işte bu Siyonist bayraktır ve bu bayrak kesinlikle Hazar Türk damgası taşır."

"Çok ilginç," diyorum.

"Türk, devletsiz yapamaz!" diye yükseltiyor sesini İzak; "Siyonizm de, Türkler'in Yahudiliği benimsemiş bir kolunun devlet kurma ideolojisi olarak ortaya çıkmıştır tarihte."

"Size gönderdiğim kokteyl davetiyesinde Ajansımızın amblemleri vardı diyor," Zelda; "Biri David Yıldızı, ki Hazar Türk yöresinde yapılan kazılarda bulunmuş bir paradır o... Diğeri metal üzerine bir atlı Hazar Türk savaşçı kabartması ki, bu da yine kazılarda bulunmuştur."

"Yahudilerin İsrail'de toplanıp devlet kurması," diyorum doğrudan gözlerinin içine bakarak; "Yahudi inançlarına göre -Tıpkı David Al Roy *önce* Mesihliğini ilan edip *sonra* devlet kurmaya kalktığı gibi- ancak *bekledikleri Mesih geldikten* ***sonra***, o Mesih'in kılavuzluğu altında gerçekleşecek bir şeydir, Mesih gelmezden ***önce*** değil."

"E?" diyor İzak.

"İşte bu yüzden," diyorum; "1948'de kurulan İsrail devletinin Türklükle de Yahudilikle de bir ilgisi olamaz."

İzak kıpkırmızı olurken;

"Nasıl yani? Anlamadım," diyor Berker.

"Yani, ***önce*** Yahudiler İsrail'de devlet kuracak ***sonra*** bekledikleri Mesih gelecek değil; tersine, ***önce*** Yahudiler'in bekledikleri Mesih ortaya çıkacak, ancak ondan ***sonra*** Yahudiler Filistin'de toplanıp bir devlet kuracaklar; Yahudilikte böyledir bu. Bu yüzden Yahudi din adamları bekledikleri Mesih gelene dek *'Tüm Yahudiler egemenliği altında yaşadıkları devletlerin yasalarına uymakla yükümlüdürler'* kuralını koymuşlar."

"Evet, *'Dina demalhuta dina'* deriz biz buna," diyor İzak; "Müslümanlık'taki *'ulu-ul-emre itaat'*ın aynısı."

"Talmud'ta var bu, evet," diyor Zelda.

"Yani Yahudiler, bekledikleri Mesih gelene dek kendi devletlerini kurmaya kalkışmayacak, tersine, içinde yaşadıkları devletlerin yasalarına uyarak yaşayacaklar, sizin dininizin kuralı bu," diyorum Zelda'ya; "Yahudi din bilgini Maimonides; *'Mesih gelene dek çok sıkışırsanız putperest olmayan başka dinlere girmeniz bile günah değildir'* diyor; bu da Yahudiliğin bir kuralı."

"Theodor Herzl Siyonist olmadan önce Avrupa'daki bütün Yahudileri toplayıp hepsini törenle topluca Hıristiyanlığa döndürmek için çalışmış," diyor Zelda; "Bunu sağlamak için Papa'nın ilgisini çekecek makaleler yazmış çalıştığı gazetede. Ancak bunu gerçekleştiremeyeceğini kavradıktan sonradır ki, Yahudilerin topluca Filistin'e göç ederek devlet kurması gerektiğini savunmaya başlıyor. İlk anda konuştuğu hiçbir Yahudi inanmıyor ona."

"İnanmıyor değil, konuştuğu Yahudiler Filistin'de devlet kurmayı Yahudi din kurallarına aykırı buluyor," diyorum; "Yahudi inancına göre devlet ancak bekledikleri Mesih'in gelmesinden ***sonra*** kurulacağı için, Mesih gelmeden ***önce*** İsrail devleti kurmak düşüncesini kafirlik olarak görüyorlar. Bugün bile dindar Yahudiler İsrail devletini kafirlik olarak damgalıyor bu yüzden. Demek ki, Yahudiler'in bekledikleri Mesih gelmeden ***önce*** Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak düşüncesi, Yahudilikten kaynaklanmıyor."

"Çok ilginç," diyor Berker; "Peki nereden kaynaklanıyor?"

"Yahudiler'in Mesih filan beklemeden belli bir yerde toplanıp orada kendi devletlerini kurması düşüncesi," diyorum; "tümüyle Hıristiyan Protestan Kapitalist Emperyalistlerin başının altından çıkmıştır, dindar Yahudilerden değil."

"Olur mu hiç öyle şey canım," diye homurdanıyor İzak yüzüme ters ters bakarak.

"Theodor Herzl, Protestan İngilizlerin Yahudilerden çok daha ateşli Siyonistler olduklarını söylüyor," diyorum; "Çünkü İngiliz Protestanları: *'**önce** Yahudi devleti kurulacak, **sonra** Yahudilerin beklediği Mesih gelecek'* diyorlarmış. Herzl de İngiliz Protestanları'nın bu görüşünü savunduğuna göre, ona *'Yahudi postuna bürünmüş Protestan ajanı'* diyebilir miyim izninizle?"

"Herkes herkese ajan diyebilir," diye kızıyor İzak; "Fakat iddiasını ispat edemeyen şerefsizdir!"

"Peki ispatlayayım öyleyse," diyorum; "En başından alıp özetleyelim olanları: İlkin Hıristiyan Katolik İspanya 1492'de topluca sürüp çıkartmış ülkesinden Yahudileri. Osmanlı'ya sığınmış sürülenler... Sonra, İngiltere'nin Hıristiyan

zenginleri, 1654'te tüm Yahudilerin toplanıp İngiltere'den çıkartılarak Surinam'a gönderilmesini istemişler. Niye Filistin'e değil de Surinam'a derseniz; Filistin'de Osmanlı vardı da ondan... Hiçbir Yahudi İngiltere'yi bırakıp Surinam'a gitmemiş tabii. Ardından Hıristiyan Polonya'nın Katolik Kralı bütün Yahudileri toplayıp Güney Amerika'ya göndermeye kalkmış 1749'da... Sonra, 1819'da bir takım Hıristiyanlar kalkmış, *'Yahudiler topluca Amerika'ya, Missuri'ye gitsinler'* demiş. Bu da olmamış. Ama dikkatinizi çekerim, *'Yahudiler topluca şuraya gitsin, topluca buraya gitsin'* diyenler hep Hıristiyan devletler, Hıristiyan zenginleri... Sonra, İngiltere'de ve Amerika'da Hıristiyanlar Yahudiler'i ülkelerinden atmak için onların içlerinden adam devşirmeye başlamış. Yarım ağızla *'Biz topluca Filistin'e gidip orada kendi devletimizi kursak fena mı olur?'* diye kitaplar yazan Hıristiyan ajanı Yahudiler çıkmaya başlamış tek tük aralarından. *'Mesih gelmeden nereye gidip ne devleti kuracakmışız yahu?'* diye tersleyip susturmuş Yahudi din bilginlerinin çoğu içlerinden çıkan bu Hıristiyan ajanlarını. Hıristiyan İngilizler, Hıristiyan Amerikalılar, bakmışlar olacak gibi değil; tutup *'Gerçek Yahudi sizler değilsiniz, gerçek Yahudi bizleriz, biz Anglo-Saksonlar! **Önce** Yahudi devleti kurulacak, **sonra** Yahudilerin beklediği Mesih gelecek, gerçek Yahudilik budur,'* demişler."

"Yapmayın yahu?" diyor gülerek Berker; "Nerede, ne zaman olmuş Allahaşkına bu?"

"1837'de," diyorum; "İngiltere'de, Protestan papazı John Wilson, İngilizce konuşan Anglo-Sakson İngiliz ve Amerikalı Hıristiyanlar'ın İsrailoğulları'dan geldiklerini, soylarının ta Hazreti Yusuf'a dayandığını, İsrail'in kayıp sanılan on kabilesinin gerçekte Anglo-Sakson İngiliz ve Amerikalı Protestanlar olduğunu; İsrailoğulları'na vaadedilmiş olan Filistin topraklarının, İsrailoğulları soyundan gelen gerçek Yahudi-

ler olarak Anglo-Sakson İngiliz ve Amerikalı Hıristiyanlar'a ait olduğunu haykırmaya başladı."

"Bakın ben bunları duymamıştım," diyor Zelda; "Gerçekten mi?"

"Ben de duymadım," diyor İzak.

"O güne dek *'Biz Mesih'imizi bekleriz, Mesih'imiz gelmeden şuradan şuraya gitmeyiz'* diyen Yahudiler," diyorum; *"'Yalnız biz Mesih beklerken, bu Anglo-Sakson Protestanlar bize ait olan Tanrı'nın seçilmiş ırkı ünvanını kendi üstlerine geçirdikleri gibi, bize vaadedilen toprakları da Gerçek Yahudiler bizleriz diyerek ele geçirmeye çalışıyorlar, bir şeyler yapalım'* diye kıvranmaya başladılar..."

"Yahudi Ansiklopedisi'nde var mı bunlar?" diyor İzak.

"Olur mu hiç?" diyorum; "Bu gerçekler sizin ansiklopedilerinizde yok tabii... Protestan papazın ortaya attığı *'Hıristiyan Anglo-Saksonlar gerçek Yahudilerdir'* savı İngiliz istihbaratınca öyle hızlı yayılıyor ki, hemen *Anglo-İsrail Birliği* ve *Britanya-İsrail Birliği* gibi dernekler kuruluyor tüm İngiltere'de, *'Anglo-Sakson Irkımızın Kökeni ve Geleceği'* diye haftalık dergiler çıkartıyor bu dernekler. *'Gerçek Yahudiler Anglo-Sakson ırkından olan Hıristiyanlardır, Anglo-Sakson ırkından Hıristiyanların soyu Hazreti Yusuf'a ve İsrailoğullarına dayanır'* palavrası, İngiliz istihbaratının psikolojik savaş yöntemleriyle kısa sürede İngiliz ve Amerikalı Protestanların beyinlerine kazınıyor ve..."

Durup bir sigara yakıyorum.

"Evet, devam et," diyor İzak.

"Ve Protestan Hıristiyanların ilk Siyonist eylemi başlıyor," diyorum; "Amerikalı Hıristiyan Protestan papazları, Yahudiler'in bile Filistin adını ağızlarına almadıkları 1850'de, ateşli birer Siyonist kesilip *'Bu topraklar bize Tanrı ta-*

rafından vaadedildi' diyerek *'Anglo-İsrail'* tarım çiftlikleri kurmaya başlıyorlar Filistin'de..."

"Filistin'de Anglo-İsrail tarım çiftlikleri mi?" diyor Berker ilgiyle; "Protestan Amerikalılar mı kuruyor bu çiftlikleri 1850'de?"

"Evet," diyorum; "Hıristiyan Protestan Amerikan papazları Filistin'de bir *'Anglo-İsrail' Siyonist Devleti* kurmaya kalktıklarında, 'Siyon Aşıkları' diye bir örgüt daha Yahudilerce kurulmamıştı: Yahudiler'in Siyonist öncü saydıkları Hazar-Türk kökenli Macar Yahudisi Theodor Herzl, daha doğmamıştı."

"Evet, Herzl 1860'ta doğdu," diyor İzak.

"Theodor Herzl'in *'İsrail'de Yahudi devleti kuralım'* filan demeye başlaması, Hıristiyan Protestan Anglo-İsrail Siyonistler'den neredeyse yarım yüzyıl sonra, 1895'te başlıyor," diyorum; "Ve sonra da Anglo-Sakson Hıristiyan Siyonistlerin ajanı olarak sürdürüyor Herzl çabalarını."

"Siyonist Yahudi Herzl, Hıristiyan ajanı filan olamaz?" diyor İzak, elleri titreyerek.

"Yahudi ansiklopedisinde yazmaz tabii bunlar," diye sürdürüyorum; "1837'den önce *'Yahudileri toplayıp Surinam'a gönderelim, Yahudileri toplayıp Güney Amerika'ya gönderelim, Yahudileri toplayıp Missisipi'ye gönderelim'* diyen ve Filistin'den hiç sözetmeyen Batılı Hıristiyan devletler, 1837'den başlayarak *'Gerçek Yahudiler bizleriz, soyumuz İsrailoğulları'na dayanır, vaadedilmiş topraklar bizimdir'* diyerek *Filistin*'e üşüşmeye ve böylelikle Avrupa'daki Yahudileri özellikle de *Filistin*'de devlet kurmaya özendirmeye koyuldular."

"Belki de petrol kokusu çekmiştir onları," diyor Berker.

"Sizin Herzl, 1895'te Londra'ya gidip oradaki Yahudi seçkinleriyle görüşmüş," diyorum İzak'a; "Avrupa Yahudi-

leri gibi *'**önce** mesih **sonra** devlet'* filan diyerek karşı çıkan olmamış hiç İngiltere'de!.. Tersine, tıpkı *'Anglo-İsrail'*ci Protestanlar gibi *'**önce** devlet **sonra** mesih'* diyormuş bu İngiltere Yahudileri. Üstelik ille de *Filistin* diyorlarmış tıpkı Anglo-Sakson Protestanları gibi. Eh, Ortadoğu petrollerinin kokusu da yayılmış tabii ortalığa. Herzl bunun İngiliz devlet politikası olduğundan, kendilerinin de o politikanın ajanları olduğundan hiç sözetmiyor tabii. Ama, arif olan anlar."

"Yani nereye varmak istiyorsun buradan?" diyor İzak.

"Uzun sözün kısası," diyorum; "Filistin'de İsrail devleti kurmak, kendi Mesihlerini bekleyen, Mesih gelmeden önce devlet kurmaya davranmayı günah sayan, Mesih gelene dek bulundukları devletlerin yasalarına uymayı yasa bellemiş, uysal dindar Yahudilerin değil, tersine Hıristiyan Kapitalist Emperyalistlerin ürettiği bir ideolojidir. Siyonizm, Hıristiyan Kapitalist Emperyalistlerin icad edip Yahudiliğe soktukları, Protestan uşağı Yahudiler aracılığıyla gerçekleştirdikleri bir tasarıdır."

"Çok sivri bir iddia," diyor İzak; "Bunu daha önce herhangi bir yerde yazdın mı?"

"Araştırıyorum şu ara," diyorum; "ama yazıp yayımlatmadım henüz,"

"Yayımlansaydı haberimiz olurdu zaten," diyor Zelda.

"*Zion-Turk İdeas* bazı şeyleri atlıyor son zamanlarda," diyor İzak Zelda'ya dik dik bakarak.

"Hiçbir şeyi atladığımız filan yok; Z.I.N.A görevini gayet iyi yapıyor amcacığım," diyor Zelda; "Bakın, konuğumuz burada, önem verdiğimiz konuları konuşuyorsunuz işte."

"Konuşuyoruz, konuşuyoruz da," diyor İzak; "konuğumuz Katolik Papazları gibi konuşuyor, oysa biz onu ulusalcı biliyorduk. Vatikan ulusalcılara kanca mı atıyor yoksa?"

"Olur mu hiç," diyorum; "Ne ilgisi var benim konuşmalarımın Katolik Papazlarıyla?"

"Siyonist Theodor Herzl kuracağı Yahudi devleti için destek almak üzere 1904'te Papa'nın huzuruna çıkmış," diyor İzak; "'*Biz din meselesini bir yana bıraktık Papa Hazretleri,*' demiş; '*Filistin'de bir Yahudi devleti kurmak bizim için din meselesi değil, Yahudilerin çektikleri ızdırabı bir an önce sona erdirmek meselesidir.*' Onun bu sözlerine karşılık Katolik Papa: '*Siz dini bir yana bırakabilirsiniz, ama ben Papa'yım, Katolik kilisesinin başıyım, Protestanlar gibi bakamam, dini bir yana bırakamam,*' demiş Siyonist Herzl'e; '*Bana Yahudi Devleti dediniz mi, ortaya iki dinsel sorun çıkar. Birincisi: Yahudilerin herşeyden önce Yahudi dininin gereğini yerine getirmeleri, yani bekledikleri Mesih gelmeden önce devlet kurmaya kalkışmamaları gerekir. Vaktiyle İsa'nın bekledikleri Mesih olduğunu kabul etselerdi, şimdi Mesih bekliyor olmayacaklardı. Yahudilikteki Mesih bekleyişi, İsa'nın Mesihliğini inkar etmelerinden kaynaklandığına göre, bu durumda ben Katolik Kilisesi'nin başı olarak onların Filistin'de devlet kurmasını destekleyemem. İkincisi: Yahudiler bekledikleri Mesih gelmeden önce devlet kurmaya kalkarlarsa, o zaman kendi Yahudilik inançlarını çiğnemiş, Yahudilikten çıkmış, dolayısıyla dinsiz konuma düşmüş olurlar ki, bu durumda da ben Papa olarak dinden çıkmış olan dinsiz Yahudileri destekleyemem.*'"

"Evet?" diyorum.

"İşte sen de '*Siyonizm Yahudi inançlarına aykırıdır*' deyip duruyorsun," diyor İzak; "Yahu bırak onu Katolikler söylesin! Papa'nın Papağanı mısın sen?"

Cep telefonu iki kez ötüyor Zelda'nın. Ekranı aydınlanan telefonu açıp gelen iletiyi okurken bakıyorum bir sevinç dalgası yayılıyor yüzüne.

Tam İzak'a yanıt verecekken, Berker söze girip;

"Hem tarih boyunca Hıristiyanlar Yahudilerin soyunu kırdı, kovdu, sürdü, diyorsunuz; hem de tutup *'Hıristiyanlar Yahudileri devlet sahibi etti'* diyorsunuz; bu nasıl iş? Bundan hiçbir şey anlamadım ben," diyor; "Kendinizle çelişiyorsunuz."

"Tarihte Katolik, Ortodoks, Protestan diye ayırmadan tüm Hıristiyanlar zulm etti Yahudilere, fakat *'Yahudilere devlet kuralım, onlar bizim çıkarlarımızın jandarması olsun'* diyenler Hıristiyanların içinde yalnız Protestan kesimi," diyorum; "Protestanların bu tutumu, tıpkı önce hapsettiği bir takım suçluları sonra hapisten kaçırarak onlara cinayetler işleten derin devletlerin tutumuna benzer. Petrol coğrafyasını ellerinde tutan Müslüman Araplar'ı, oraya adına İsrail dedikleri bir jandarma kulübesi dikip, bu jandarma kulübesinin içine Yahudi paralı askerler doldurarak sıkı denetim altında tutmaktı Hıristiyan Emperyalistlerin kendi ürettikleri Siyonizm'den bekledikleri yarar... Ortadoğu petrollerinin olabildiğince ucuz ve kesintisizce Batı'nın Hıristiyan Kapitalist ülkelerine akmasını sağlamaktı İsrail'e verdikleri görev... Müslüman Arapların ve Protestan ajanı Siyonist Yahudi dalavereleriyle soykırıma uğratılarak Avrupa'dan Filistin'e fırlatılmış Yahudi İsraillilerin kanları akacak, Anglo-Sakson Protestan Hıristiyanların rafinerileri petrolle dolacak; işte Siyonizmin özü budur."

"Ağır, ağır, çok ağır laflar bunlar," diyor İzak başını iki yana sallayarak.

"Beyaz Anglo-Sakson Protestan Amerikan Devleti Siyonist İsrail Devleti'ne her yıl 10 milyar dolar veriyor," diyorum; "Siyonist İsrail devletinin Ortadoğu'daki varlığı Protestan Amerikan Devletine her yıl 100 milyarlarca dolar kazandırmıyor olsa, verirler mi bu parayı?"

"Anglo-Sakson Hıristiyanlar Siyonist İsrail üzerinden nasıl 100 milyarlarca dolar kazanıyormuş bakalım her yıl?" diyor İzak; "İsrail'in yıllık geliri bile bu kadar değil."

"İsrail *'Benim vaadedilmiş topraklarımı Nil nehrinden Dicle ve Fırat'a dek uzanır'* diyen bir devlet," diyorum; "Ve bu devletin atom bombaları var üstelik. Bu durumda Nil'den Dicle ve Fırat'a dek geniş topraklar üzerinde kurulmuş diğer devletler, kendi varlıklarını İsrail'e karşı korumak için ne yapar? Var gücüyle silahlanır, öyle değil mi? Peki nereden silah alacak bu devletler? Tabii ki Anglo-Sakson Protestan Amerika'dan. Arapların petrolden kazandıkları paraları silaha yatırarak Amerika'ya kaptırmalarının tek nedeni, o bölgede *'Büyük İsrail'i kuracağız'* diye haykıran Siyonist İsrail devletinin varlığı değil mi? İşte Siyonistlere komşularını silahlanmaya itecek o *'Büyük İsrail'* çığlıklarını attırtanlar bile Anglo-Sakson Protestanlardır. Bunlar Siyonistlere *'Büyük İsrail'* çığlıkları attırıp, bu sayede Araplara silah satarak kendi kasalarını 100 milyarlarla dolduruyorlar ve İsrail devletine de 'Büyük İsrail' çığırtkanlığı yapmalarının karşılığında her yıl 10 milyar dolar ödüyorlar. Siyonizm, Protestanların yaratıp kullandıkları bir öcü..."

"Siz Theodor Herzl'in anılarını okumuşsunuz anlaşılan," diyor Zelda; "O da *'Yahudi Devleti'* kitabında: *'Biz Yahudiler Filistin'de barbar Asya'ya karşı, uygar Batı'nın ileri karakolu oluruz,'* diyor. Kastettiğiniz bu mu?"

"Theodor Herzl, Avrupa'da Hıristiyanlar arasında Yahudilere karşı nefret duygularının kabardığı dönemde, 'Yahudi Sorunu'nu tam da Hıristiyanların istediği yönde çözmeye soyunmuş *'Protestan İngiliz ajanı bir Yahudi'*dir," diyorum; "Anılarını okudum evet, çıkardığım sonuç bu."

"Ya?! Türk kökenli Yahudilerin devlet kurması İngiliz ajanlığı oluyor demek," diyor İzak.

"Siz Türk kökenli deyip duruyorsunuz ama," diyorum; "Niçin acaba 1492'de Katolik İspanya'dan sürülen Yahudiler topluca Türk Osmanlı ülkesine göçmüşlerdir de, bizim Hazar Türk kökenli Yahudilerimiz, ulaşımı onca kolay olan Osmanlı'ya sığınmak varken, okyanus ötesi Amerika'ya göçetmeyi yeğlemişler? Çerkesler Rusya'da kıyıma uğrayınca Osmanlı'ya sığındı da, Kırım, Ukrayna, Macaristan, Romanya, Polonya dolaylarında yaşayan Türk kökenli Yahudiler, niçin baskı görünce Çerkesler gibi Osmanlı'ya kaçmak varken, akın akın Amerika'ya gitti?"

"Belki Osmanlı'da Türk olan herkesin Müslüman olmak zorunda olduğu sanısına kapılmışlardır," diyor İzak; "Osmanlı Türk olmayanları dinlerinde özgür bırakıyordu evet, ama bu Türklerin dinine karışmadığı anlamına gelmez; Türklerin mezhebine bile karışıyordu Osmanlı. *'Türk'üm ama Alevi'yim'* diyenlere nasıl kötü gözle bakılmışsa, *'Türk'üm ama Yahudi'yim'* diyenlere de kötü gözle bakılmış; *'Türksen Yahudi olamazsın, Müslüman olacaksın'* denmiş; bu da Hazar Türk kökenli Yahudiler arasında ağızdan ağıza yayılmış olabilir."

"Siyonist Herzl, İkinci Abdülhamid'le görüştüğünde," diyorum; "Sultan *'Avrupa'daki Yahudiler ne zaman isterlerse Osmanlı Devleti'ne iltica edebilirler, onları mülteci kabul ederiz, ama Filistin'de devlet kurmak için bir karış bile toprak satmayız'* demiş. Yani Hazar Türk kökenli Yahudiler'in Avrupa'da baskı gördüklerinde Türk Osmanlı'ya iltica etmek yerine okyanus aşırı Amerika'ya gitmeleri ya da Filistin'de toprak satın alıp devlet kuracağız diye tutturmaları, anlayamadığım bir konu. Türkçe konuşan Türk Karaim Yahudileri Rusya'dan göçüp Osmanlı'ya sığınmış, Türk Hazar kökenli Yahudiler niçin yapmamış bunu?"

"Araştırmaya değer bir konu gerçekten," diyor İzak.

"Siz kendiniz Türk'üm diyorsunuz diye bütün Hazar kökenli Yahudilerin tarih boyunca hep Türk'üz dediklerini varsayıyorsunuz," diyorum İzak'a; "Yaptığınız en önemli yanlış bu. Oysa siz bile neredeyse 40 yaşınıza kadar kendinizi İsrailoğulları soyundan sayıyormuşsunuz. Az önce anlattınız Türk kökenini kabul etmenizin hiç de kolay olmadığını."

"Bak bu doğru işte," diyor İzak.

"Siyonist Herzl, İkinci Abdülhamid'le konuşmasında Avrupa'daki Yahudilerin Türk kökenli olduğundan tek satırla olsun söz etmemiş, çünkü o da kendisini Türk Hazarlardan değil İsrailoğulları'ndan sayıyor," diyorum; "Herzl *'Ben Türk'üm, Siyonizm benim gibi Hazar Türk Yahudileri'nin devlet kurma ideolojisidir,'* diye gürlememiş Abdülhamid'le konuşmasında. Tersine, *'Ben Yahudiyim, İsrailoğulları soyundanım, Filistin bize vaadedilmiş topraktır, o toprakları bize sat'* demiş. Hazarların Türklük adına yaptıkları en büyük yanlış, din olarak Yahudiliği benimsemeleri olmuştur bence."

"A-a? Neden?" diyor Zelda; "Müslüman ya da Hıristiyan olsalardı Türklük adına daha doğru bir iş mi yapmış olacaklardı?"

"Hazarlar, Yahudiliği benimsedikleri içindir ki Türklük bilincini yitirdiler," diyorum; "Çünkü benimsedikleri Yahudilik, kendi tarihlerini unutturacak başka bir tarihi benimsemeyi zorunlu kıldı onlara. Sizin Tora dediğiniz Tevrat, bir tarih kitabıdır aynı zamanda; Yahudiliğe geçince Tevrat'ı özümsemek ve Tevrat'ta anlatılan İsrailoğulları tarihini kendi atalarınızın tarihi olarak benimsemek zorundasınız. Yahudilik dışında başka hiçbir dinde kendi soyunuzun gerçek tarihinden kopup bir ucundan İsrailoğulları'nın tarihine yamanmak gibi bir zorunluluk yoktur. Doğu Avrupa Yahudilerinin İsrailoğullarından gelmedikleri, Türk Hazar kökenli

oldukları kesin; fakat bu gerçeği içlerinden kaç tanesi biliyor?"

"Karaimler var ya," diyor İzak; "Yahudi onlar da, ama Türküz diyorlar."

"Onların Türküz demesi, Türkçe konuşuyor olmalarından," diyorum; "Yahudiliğe geçmişler ama öz dillerini, Türkçelerini korumuşlar yüzyıllar boyunca. Diğerleri ise Türkçe'yi bırakıp Yiddiş dili konuşmaya başlamışlar. İşte Türklük bilincini yitirmelerinin en önemli nedeni budur bence."

"Doğru," diyor Zelda.

"Karaimler dışında, sizin gibi *'Hazar Türk kökenliyim'* diyen kaç Yahudi var dünya üzerinde?" diyorum İzak'a.

"Arthur Koestler'in *Onüçüncü Kabile* kitabından sonra sayıları hızla artmıştır," diyor İzak; "1976'da ilk yayımlandığında bomba etkisi yapmıştı dünyadaki tüm Yahudiler arasında. Bütün dillere çevrildi bu kitap. Bestseller oldu yıllarca. Amerika'da ve Avrupa'da bu kitabı duymadım, bilmiyorum diyen bir tane bile Yahudi bulamazsın."

"Şimdi de Kevin Brook var," diyor Zelda; "Hazar Türkleri diye bir kitabı var, o da çok okunuyor."

"Okunmuştur, okunmuştur, hiç kuşkum yok da," diyorum; "Ama Yahudilerce benimsenmiş midir bakalım bu kitaplarda savunulan Avrupa Yahudileri'nin Hazar Türk kökenli olduğu yargısı?"

"Benimseyenler var," diyor İzak; "Olmaz mı hiç?"

"Vardır da, oranı ne?" diyorum; "Dünya'da 13 milyon, İsrail'de 6,5 milyon Yahudi var. Denildiğine göre bunların %95'i Hazar Türk kökenli Doğu Avrupa Yahudisi. Acaba bunların içinde kaç tanesi *'Ben Hazar Türk kökenliyim'* deme-

ye başladı bu kitapları okuduktan sonra? 50 kişi çıkar mı dersiniz?"

"Bunu içinden söyleyen çoktur, ama," diyor; "Yüksek sesle söyleyen azdır tabii. Bunu yüksek sesle söylemek zor."

"Çünkü sizin *'Türk kökenli Yahudilerin devlet kurma ideolojisi'* dediğiniz o Siyonizm, bunların *'Türk kökenliyiz'* demelerine izin vermiyor, değil mi?"

"Ben söylüyorum ya işte?" diyor İzak; "Kimse ağzımı kapatmıyor."

"İsrail Devleti'nin 1981'de Türkçe olarak yayımladığı *'İsrail Ulusunun Tarihi'* adlı bir kitap buldum sahaflarda," diyorum; "325 sayfalık kitapta Hazarlar konusuna topu topu bir buçuk sayfa ayrılmış yalnızca."

"Ne yazmışlar?" diyor.

"İsrail'in bu resmi Siyonist tarih kitabına göre," diyorum; "Yalnızca Hazar Kralı, Kraliçesi ve sarayda yaşayan bir kaç kişi Yahudi olmuş, o kadar! Bunun dışında kalan bütün Hazarlar ya Hıristiyan ya da Müslüman olmuş. Doğu Avrupa Yahudilerinin Hazar Türk kökenli olduğu savı –bu yüzden!- uydurmaymış."

"Haydi oradan!" diyor İzak; "Tarih değil maskaralık yahu bu! 700 yıllarında dünyada hangi kral hangi dini benimsemişse, halkı da topluca o dine geçmiştir; o çağda kralı şu dine geçip de halkı başka dinlere geçen bir tek toplum bile görülmemiştir yeryüzünde. Kral Yahudi olmuş, halk başka dinlere girmiş, öyle yazmışlar ha? Aklına şaşayım o tarih kitabını yazanın."

"Türkiye'de de böyle yazılıyor bu," diyorum; "İslamcı Türk tarihçileriyle Siyonist İsrail tarihçilerinin Hazarlar konusunda yazdıkları sözcüğü sözcüğüne aynı. İslamcılar da

Hazarların yalnızca Krallarının Yahudiliğe geçtiğini Hazar halkının ise Müslüman olduğunu yazarlar."

"Şaşarım yazanın aklına!" diyor; "Tarih böyle yazılmaz!"

"Ama yazılmış ve İsrail'de ders kitabı olarak okutuluyor," diyorum; "Siyonist İsrail Devleti'ne göre, dünyadaki Yahudiler içerisinde Falaşa denilen zenciler de olsa, bir takım Çinliler de olsa, bunların hepsi ırk olarak İsrailoğulları'ndandır; nasıl oluyorsa?"

"Bu gerçek değil, bu politika!" diyor İzak; "Yahudiler kendi içlerinde ırk ayırımıyla bölünmesin, ulusal birliğimizi koruyalım diye yapıyorlar bunu. Gerçekler politikaya kurban ediliyor. Yahu dünyadaki Yahudilerin %95'i zaten aynı ırktan: Hazar Türkü!.. Diğerleri, zenci Yahudiler, Çinli Yahudiler, Sefarod Yahudileri, Mizrahiler, vesaire; hepsini toplasan %5 etmiyor. Daha ne kaçıyorsun Doğu Avrupa ve Rus Yahudilerinin Hazar Türk kökenli olduklarını açıklamaktan? Dünya'daki bütün Türkler'le soydaş olduğunu açıklarsan sayısı 200 milyonu aşan dev bir Türk dünyasını yanına çekersin. Kafa yok bunlarda, kafa!"

"Ama olmaz ki amca," diyor Zelda söze karışarak; "İsrailoğulları soyundan değilseniz, Türkseniz, burası sizin 'Arz-ı Mevud'unuz, vaadedilmiş toprağınız olamaz, ne işiniz var o zaman sizin bu topraklarda, derler."

"Evet, evet, olmaz," diyorum; "*Vay meğer Siyonistler Türkmüş,* filan derler o zaman; Siyonistlere duyulan nefret bize yönelir. Avrupa'da hortlayan Yeni Nazi'ler Yahudilere değil Türklere saldırıyor zaten. Yeterince dert var başımızda. Sakın ha!"

"İsrail resmi tarih kitabında Hazarlara bir buçuk sayfa ayırmış ha?" diyor kendi kendine söylenerek İzak; "Yüz yıl

önce yayımlanan Yahudi ansiklopedisi, Yahudi Tarihi, bunlardan çok daha doğru şeyler yazıyordu. Yazık."

"Hazarlar konusundaki tutum, resmi ideoloji dedikleri Siyonizm'in Protestan çıkarlarına göre biçimlenmesinden kaynaklanıyor bence," diyorum; "Filistin'de Yahudi devleti kurma tasarısı, ne dindar Yahudilerin icadı, ne de Hazar Türklerinin işi; W.A.S.P dedikleri, *White Anglo Sakson Protestan* İngiliz ve Amerikalıların işi. Eh, Yahudi tarihi de böyle yazılır tabii o zaman.. *Hıristiyan-Siyonizm* ya da *Siyonist Hıristiyanlık* denilen şey böyle doğmuş, *Judeo-Hırist* denilen dalavere buradan çıkmış."

"Benjamin Freedman da senin dediklerine benzer şeyler söylüyor bu kitabında," diyor İzak; *"150 milyon Amerika'lı Hıristiyan'ı Filistin'de Yahudi devleti kurulsun diye seferber edenler Protestan papazlarıdır,'* diyor. *'Eğer Protestan papazları Amerika'da milyonlarca Hıristiyan'ı ayağa kaldırmasaydı Siyonist Yahudiler asla kendi güçleriyle İsrail devletini kuramazlardı'* filan diyor. *'Protestan papazları Siyonistleri desteklemeye iten şey, Siyonistlerce ceplerine doldurulan sayısız milyon dolarlardı'* diyor. *'Ben bu yüzden Yahudiliği bırakıp Hıristiyanlar içinde Siyonizme karşı tek mezhep olan Katolikliğe geçtim'* diyor Benjamin Freedman."

"Benim az önce uzun uzun anlattıklarım var mı yani Freedman'ın kitabında," diyorum; "Öyleyse ilk fırsatta okuyayım bunu ben."

"Yok canım, senin dediklerin başka," diyor; "bir tek Siyonistleri Protestan papazlarının desteklediği, bunu da Siyonistlerden para alarak yaptıkları; o kadar. Yani protestan-siyonist ilişkisi kuruyorsunuz ikiniz de."

"Bana göre Yahudiler Protestanları Siyonizm'e kazanmamışlardır," diyorum; "tersine Protestanlar Yahudilerin başına kendi ördükleri Siyonizm çorabını geçirmişlerdir. Ben

Siyonist derken özellikle Anglo-Sakson Protestanları kastediyorum."

"Sen de bizim Benjamin gibi Katolik mi oldun yoksa?" diyor; "Bana göre de Katolikler Freedman gibi Yahudilerin cebine para doldurup Siyonizm'e düşman etmişlerdir. Siyonizm'e sövenler, Katolik Vatikan bülbülü."

"Hiç üstüme almıyorum bunları," diyorum; "Vatikan'ın pisliklerini *Türkiye'nin Siyasi İntiharı* adlı kitabımda belgeleriyle yazdım ben. Kimse bana *'Vatikan bülbülü'* diyemez."

"Ben safkan Türk'üm, Yahudiyim ve Siyonist'im, işte o kadar," diyor İzak sesini dikleştirerek; "Yahudiler ve Türkler kardeştir, soydaştır, ırkdaştır; tamam mı?"

"Türklük bilincinize ve Yahudiliğinize bir şey diyemem; ama iş Siyonizm'e gelince, işte orada durun," diyorum; "Hıristiyanlar tarih boyunca Yahudi katliamı yapmış. Bu arada Hazar Türk kökenli soydaşlarımızı da Yahudi diyerek soykırımlara uğratmış, fırınlarda yakmış. Ortadoğu'da petrol bulunduktan sonra, bu Haçlı Emperyalistler kalkıp; *'Artık Yahudileri katletmek yerine Ortadoğu petrol bölgesine yerleştirelim,'* demeye başlamışlar; *'Arapların başına bela olsunlar, Araplarla bunları savaştıralım. Araplar bunların şerrinden bize sığınsınlar. Bizde Arapları -petrollerini ucuz ucuz vermeleri koşuluyla- Yahudilere karşı korurmuş gibi yapalım, tavşana kaç tazı tut diyelim, havuç bize kalsın'* demişler..."

"E?" diyor, "Sonra?"

"Siz *'Davud'un Kalkanı'* değil misiniz?" diyorum gözlerinin içine bakarak.

"Davud'un Kalkanıyız tabii," diyor İzak.

"Öyleyse bin yıl boyunca soyunuzu kıran Haçlıların Kalkanı olmayın," diyorum; "Ruslardan nasıl aldıysanız 'Hazarların İntikamı'nı, Hıristiyanlardan da alın. Hiç değilse

Hazar Türk kökenli Yahudiler bozsun bu Protestan-Siyonist oyunu..."

Gözleri dalıyor İzak'ın.

"Pek de haksız sayılmazsın aslında," diyor; "Evet, İsrail'i bir hançer gibi sapladılar Arapların böğrüne. Uzun süre kullandılar İsrail'i. Fakat, artık uyanıyor İsrail. Ne zaman uyanmaya başladı dersen, söyleyeyim. *Sfenks Operasyonu*'ndan hemen sonra."

"*Sfenks Operasyonu* mu?" diyorum; "Nedir bu, hiç duymadım."

"Fransa 1970'lerde Jacques Chirac döneminde Saddam'la anlaşmış, Irak'ın *Osirak* bölgesinde gizli bir nükleer tesis kuruyordu," diyor; "Irak'ın atom bombası yapmasını sağlayacaktı bu reaktör. Hiç unutmam, Saddam'la Fransa Cumhurbaşkanı Chirac'ın, 1975'te, Irak'taki Osirak reaktörü'nde Fransız uzmanlarla birlikte çekilmiş fotoğrafları bile yayımlanmıştı gazetelerde... Bu *'Osirak Reaktörü'*ne *'O-Chirac'* deniyordu Chirac yaptırdığı için..."

"Eh, herkesin bir adı var," diye gülüyor Berker.

"1981'te bitirdi bu nükleer tesisin inşaatını Fransızlar," diyor İzak; "Irak-İran Savaşı sürerken... Irak, savaşa tutuştuğu İran'ın tepesinde bir atom bombası patlatabilirdi artık... İsrail'e de atom bombası atabilirdi."

"Şimdi de İran'ın elinde atom bombası olacak," diyor Zelda.

"Irak'ın Fransızlarla atom bombası yaptığı 1970'lerde çok gizli tutulmuştu ama, İsrail öğrendi bunu," diyor İzak; "Yapmayın dedi Fransa'ya, Irak'ın eline atom bombası vermeyin. Dinlemedi Fransızlar. Dediler ki, o atom bombası değil, nükleer enerji üretilecek orada. Eh, karşılığında Irak'tan petrol alıyorlar tabii. Toprağından petrol fışkıran bir Irak,

enerji sıkıntısı çekmiyor ki nükleer enerji tesisi yapsın. Bal gibi atom bombasıydı bu. Kimi bombalayacak? İran'ı ve Irak-İran Savaşı'nda İran'ı destekleyen İsrail'i tabii."

"Çünkü İsrail hiç durmadan Nil'den Dicle ve Fırat'a dek Büyük İsrail'i kuracağız diye çığlıklar atıyor," diyorum; "Herkesten önce atom bombası yapan İsrail, yayılacağım diye tuttururmuş, Irak da buna karşı atom bombası yapacak tabii. Ne yapsın?"

"Bu *Osirak* dedikleri *O-Chirac* nükleer tesisi İsrail'in aklına başına getirdi," diyor İzak; "1973'te Araplar birleşip petrol üretimini kısarak petrolü pahalılandırınca OPEC bunalımı patlak vermişti. Batı'da uzun benzin kuyrukları başladı. İşte Batı'nın İsrail'i yüzüstü bırakıp Araplar'a yanaşması, bir damlacık petrol alabilmek için Araplar'a atom bombası bile yapması, İsrail'in gözünü açtı. Fransa Irak'a nükleer tesis yapmaya başladığı gün Araplar'ın sevgilisi oluvermişti çünkü..."

"Batı'nın bir yandan İsrail'i Araplar'a karşı öcü olarak kullanıp, bir yandan Araplar'a silah satarak karşılığında petrolü bedavaya getirdiği," diyorum; "İsrail tarafından anlaşıldı mı sonunda?"

"Anlaşıldı tabii," diyor İzak; "Bir yandan İsrail devletini kurduruyorlar Araplar'a karşı; öte yandan Araplar'a yanaşıp, *'Seni İsrail'in şerrinden ancak ben korurum; sana İsrail'den korunmak için silah lazım, al ben sana silah satayım; bana da petrol lazım, sen de bana silah karşılığı petrol ver,'* diyorlardı. Fransızlar Irak'ta nükleer reaktör yapmaya başlayınca, Fransızlar'ı uyardı İsrail. Dedi ki: *'Irak bu atom tesisini İsrail'i vurmak için yaptırıyor; sen de bunlara teknoloji satıyorsun, benim dostumsan bunu yapmazsın.'* Fransa İsrail'e dedi ki; *'Biz bunu Arapların parasını söğüşlemek, onlardan ucuz ucuz petrol almak için yapıyoruz. Tesisin bitmesi 5-6 yıl alır. Bu sürede biz Araplar'dan a-*

lacağınızı alırız. Tesisi bitirir bitirmez daha onlar üretime geçmeden size haber veririz gizlice, yerini, koordinatlarını söyleriz; siz de gider uçaklarınızla bombalarsınız, işlemez hale getirirsiniz o tesisi.' Fransa'yla anlaştı İsrail. Tesis günü gelip bittiğinde Fransa söz verdiği gibi İsrail'e durumu bildirdi. İsrail uçakları bir kaç saat içinde ertesi gün açılışı yapılacak olan o nükleer tesisi yerle bir etti."

"*1981-Sfenks Operasyonu* dediğiniz bu, öyle mi?" diyorum.

"Evet, müthiş bir operasyondu bu," diyor; "Ama sonuç ne oldu? Araplar'ın gözünde Fransa Irak'a nükleer tesis yapan dost bir ülke, İsrail ise Irak'ın nükleer tesislerini kalleşçe vuran düşman bir ülke oldu."

"Bir şey unuttunuz," diyorum; "Fransa Irak'a nükleer santral yapmadan 10 yıl önce İsrail'e atom bombası yapmıştı. Yani Fransızlar 1960'larda İsrail'i Araplarla korkutup İsrail'e atom bombası sattılar, sonra 1970'lerde Arapları İsrail'e verdikleri atom bombasıyla korkutup Irak'a nükleer santral sattılar. Arap-İsrail kavgası kimin cebini doldurdu, kime yaradı sizce?"

"Bu işten tek kazançlı çıkan Fransa'ydı," diyor; "İşte bu sonuç çok düşündürdü İsrail'i. Batılıların bu oyununu bozmak için yollar aranmaya başladı ilk kez Irak'taki bu tesisler bombalandıktan sonra. Batı artık İsrail'i Arapların petrolünü söğüşlemek için bir öcü olarak kullanamamalıydı. *'Bölgenizde sizi ham yapacak İsrail öcüsü var, sizi o öcüden ancak biz kurtarabiliriz, ona ancak biz söz geçiririz,'* oyunu bitmeliydi. Batı'nın İngilizler'in, Fransızlar'ın, Arap petrollerini soyup soğana çevirmesi, İsrail devleti kurulmadan çoook önce başlamıştı. İkinci Dünya Savaşı'nın içinde Suudlar'la anlaşan Amerika da katılmıştı Arap petrollerini soyanlar arasına."

"Batı'nın Araplar'ı uysallaştırıp sömürmekte kullandığı *Nil'den Fırat'a Büyük İsrail* öcüsü, Araplar'ın asıl soyguncunun, entrikacının Batılılar olduğu gerçeğini görmesini de engelliyor çoğu kez," diyorum.

"1967'de Araplar'la savaşan, 1981'de Irak'taki Osirak nükleer tesislerini yerle bir eden İsrail, 1990'da Birinci Körfez Savaşı'na niçin katılmadı sanıyorsun? İşte bu yüzden," diyor İzak; "*Buyurun,*' dedi Batılılar'a İsrail; *'Araplar'la derdiniz varsa, bizi dikmeyin onların karşısına. Sıvayın kollarınızı, kendi askerinizi getirin... İsrail, istese Irak'ı iki günde mahveder, fakat Araplar'ın gözünde kötü olan İsrail olur o zaman. Saddam'la derdiniz varsa gelin kendiniz savaşın onunla.*' Evet, aynen böyle oldu. Çekildi bir kenara seyretti İsrail. İstese tıpkı Sfenks Operasyonu'nda Osirak tesislerini dümdüz ettiği gibi, bir haftada yıkıp geçerdi sekiz yıl İran'la savaşmaktan yorgun düşen Irak'ı. Ama kötünün İsrail olmayıp Batılılar olduğunu Araplar tüm çıplaklığıyla görsünler diye katılmadı Birinci Körfez Savaşı'na. Amerika ve Avrupa, tüm Arap dünyasının gözünde kötü olmayı göze alarak vurdu Irak'ı. Araplar gerçek kötünün İsrail değil Batı olduğunu kavradı. İkinci Körfez Savaşı'na da asker vermedi İsrail, Batılılar kendi askerleriyle vurdular, işgal ettiler Irak'ı. Onlar kötü oldular."

"Şimdi de nükleer tesis yapıyor diye İran'ı vuracaklar," diyor Zelda.

"Oysa İsrail tıpkı Irak'ta Osirak'taki nükleer tesisleri bir kaç saatte yok ettiği gibi, İran'daki tesisleri de bir kaç saatte yok eder isterse," diyor İzak; "Taş taş üstünde bırakmaz orada. Ama şeytanın İsrail değil Batı olduğunu görmesini istiyor İranlıların. Demek ki neymiş? İsrail uyanmış! İsrail, Batı'ya kendini kullandırtmıyormuş artık."

"Bu kez de *'İsrail perde gerisinden Amerika'yı kullanıyor, kendisinin vurulmasını istediği ülkeleri Amerikalılar'a, İngilizler'e*

vurdurtuyor,' deniyor ama," diyorum; "İsrail şimdi de *'Batılılar'ı Araplar'a İranlılar'a, Suriye'ye saldırmaya kışkırtan ülke'* rolünde. Yine kötü çocuk durumunda yani. İsrail devleti şu *'Nil'den Fırat'a Büyük İsrail'* söylemini terketmezse, Ortadoğu ülkeleri gerçek Firavun'un Batı olduğunu, İsrail'e bu sloganı attıranın bile onu öcü konumunda tutmaktan yarar sağlayan Batı olduğunu anlamakta zorlanacak doğal olarak."

"Uyandı İsrail," diyor; "*Sfenks Operasyonu*'ndan sonra uyandı. Batı'nın Araplar'ı soymak ve tüm günahlarını üzerine yıkmak için gereksindiği bir öcü olarak kullandırmayacak artık kendini. Evet, haklısın, şimdi bir tek Büyük İsrail çığlıkları atması öcüleştiriyor İsrail'i Araplar'ın gözünde."

"İsrail akıllılık edip Eretz yayılmacılığını, Büyük İsrail yayılmacılığını bıraktığını resmen açıklarsa," diyorum; "İşte o zaman Batı, İsrail'i öcü olarak kullanamayacaktır."

"Ve İsrail'i kullanamaz olduğu gün de," diyor İzak; "İşini bitirmeye davranacaklar. İşte balayı bitiyor; o günler adım adım yaklaşıyor. *Büyük İsrail* diye bağırmayı bıraktığı zaman, Batı İsrail'e dönüp *'Madem ki sen artık bizim Ortadoğu'daki paralı askerimiz rolünü oynamıyorsun,'* diyecek; *'ve madem ki 'Büyük İsrail' diye bağırmaktan vazgeçip öcü rolü oynamayı da bıraktın, madem ki maşamız, maskemiz, eldivenimiz olmayı da reddediyorsun, madem ki biz Araplar'a sizin buyruğunuzla saldırmayız, kendi savaşınızı gelin kendiniz yapın diyorsun, öyleyse Şema Yizrael!'* diyecek Batı, *'Dinle İsrail! Bu durumda niye sana yılda on milyar dolar vereyim? Ben Araplar'a kendim saldıracaksam seni niye besleyeyim? Kendine gel İsrail! Biz önce Arap dostu kesilir İsrail'i Araplar'a yıktırırız, sonra da kendi ordumuzla bineriz Araplar'ın tepesine!"* 'Nil'den Fırat'a Büyük İsrail'den vazgeçtiğini resmen açıkladığı an, Batı İsrail'i böyle harcayacaktır işte.. Fakat önce kalem sonra kurşun tabii! Batı İsrail'i harcamaya karar verdiği an, önce Yahudiler'in İsrailoğulları soyundan geldiği yalanını bir yana bırakıp, Yahudilerin yüzde

doksanbeşinin Hazar Türk soyundan geldiği gerçeğini haykırmaya başlayacaktır var gücüyle. Batı, İsrail devleti kurulsun, İsrail devleti yaşasın dediği sürece, Yahudiler'in İsrailoğulları soyundan geldiği yalanını yaymıştır. İsrail devleti kurulmasından yan çizdiği ve İsrail devletini gözden çıkardığı dönemlerdeyse, Yahudilerin Hazar Türk soyundan geldiği gerçeğini diline dolayıp, bu durumda Filistin'de hiçbir hakları olamaz demeye başlamıştır. Bugüne dek iki kez yaptılar bunu. İlki, 1948'de bizim dönek Yahudi Benjamin Freedman'a yaptırıldı Pentagon tarafından. İkinci Dünya Savaşı içerisinde ABD Başkanı Roosevelt ile Kral Suud bir araya gelip anlaştılar. Amerika Kral Suud'tan Arabistan petrollerini yalnızca Amerika'ya vereceği başka hiç kimseye tek damla bile petrol vermeyeceği konusunda söz aldı. Kral Suud'un tek isteği vardı Amerika'dan. Filistin'de bir Yahudi devletinin kurulmasını önlemek. Peki, dedi Amerika Suud'a. CIA kurulmamıştı daha; *'Office of Strategic Services'* yani OSS vardı. Pentagon'u, OSS'si, kafa patlatmaya başladı nasıl yaparız da Filistin'de Yahudi devleti kurulmasını önleriz diye. 1946'da bizim dönek Yahudi Benjamin Freedman'ı buldular. *'League for Peace with Justice in Palestine'* diye bir örgüt kurdurttular ona. *'Filistin'de Adil Barış İçin İşbirliği'*. Kral Suud'a verdikleri *'Sen yeterki tüm petrolleri Amerika'ya ver, Amerika İsrail devletinin kurulmasını önleyecektir'* sözünü tutmak üzere eyleme geçtiğini göstermek istiyordu bu örgütle Amerika. Bizim Benjamin açtı ağzını yumdu gözünü: 'Yahudiler'in %95'i İsrailoğulları soyundan gelmez, Hazar Türk soyundan gelir, bu yüzden Filistin onlara vaadedilmiş toprak filan değildir' söylevleri çekmeye başladı. 1948'de Pentagon'da da aynı savı yineledi. Gelgelelim, sökmedi bu propaganda ve İsrail devleti, Amerika'ya bir kazık atmak isteyen İngilizler'in ve Ruslar'ın el altından destekleriyle kuruldu."

"Bir dakika, bir dakika," diyorum; "Amerika karşı mıydı Filistin'de Yahudi devleti kurulmasına?"

"İngilizler de, Amerikalılar da, Filistin'e Yahudi göçünü desteklediler; evet ama," diyor İzak; "Yahudi devleti kurmak için değil, yalnızca Arapları *'Dediklerimizi yapmazsanız Yahudilere Filistin'de ayrı devlet kurdururuz'* diyerek uysallaştırmak için... Yahudi devleti kurulacağı söylentisi bile yetiyordu çünkü aptal Arapları uysallaştırmak için. Yahudi devleti kurmak pahalıya gelirdi, ama Arap ruhunda Yahudi devleti kurmakla aynı sonucu verecek olan *'Yahudi devleti kurarız ha!'* söylentisini yaymak, çok daha ucuza geliyordu onlara."

"Tıpkı Türkiye'yi ve diğer bölge ülkelerini kırk yıldır *'Buyruğumuzdan çıkarsanız bağımsız bir Kürt devleti kurarız, ha!'* diye korkutarak uysallaştırdıkları ve buyrukları altında tuttukları gibi, öyle mi?" diyorum.

"Evet, çok benzer iki süreç birbirine," diyor; "Hani bir söz vardır sizde; *'Şüyû'u vukuundan beter'* diye... *'Bir şeyin söylentisinin yayılması, o şeyin gerçekleşmesinden çok daha büyük korku yaratır,'* anlamında. İşte İngiltere 1917 *Balfour Bildirgesi*'nden 1945'e dek neredeyse 30 yıl boyunca *'Kafamı kızdırmayın, buyruğumdan çıkmayın, yoksa bırakır giderim Filistin'i, ben gidersem burada bir Yahudi devleti kurulur, Yahudiler sizin ananızı ağlatır, ona göre!'* diye diye içlerine korku salarak sığır gibi gütmüştür Arapları. *'Yahudi devleti kurarız,'* tehditi savurmak bedava, ama Yahudi devleti kurmak parayla. Sonuna dek kullandılar bu etkili bedava tehditi. Amerika da İkinci Dünya Savaşı bittikten sonra İngilizler'in otuz yıl başarıyla kullandığı *'bedava tehditle sığır gibi güt'* taktiğini sürdürmek istiyordu. Fakat, İkinci Dünya Savaşı'ndan güçlenerek çıkan Rusya, Ortadoğu'da etkin olabilmek için, bir Yahudi devleti kurdurup bunun koruyuculuğunu üstlenerek Yahudi kartını İngilizler'in ve Amerikalılar'ın elinden almaya davrandı. Hyman Lumer'in bir kitabı vardır, 1973'te yayımlanmıştı,

'Zionism- Its Role In World Politics'.. O kitabı bul ve oku. Yahudi devletinin kuruluşunu Amerika ve İngiltere'nin değil, Rusya'nın istediğini belgeleriyle görürsün o kitapta. İşte Filistin'de Yahudi devleti böyle kuruldu. 1945-1947 arası Suudlar'a petrol karşılığı verdiği söz nedeniyle Yahudi devletini kurulmasını önlemeye çalışan Amerika, Rusya'nın dalavereleri karşısında kurulmasını önleyemediği İsrail Devleti'ni, 1948'de kurulduktan sonra Ruslar'a ve İngilizler'e yâr etmemek için evlat edindi ve ona babalık etmeye soyundu. 1945-1948 arası OSS, Pentagon ve CIA tarafından avaz avaz yayılan *'Yahudiler'in %95'i Hazar Türk kökenlidir'* gerçeği, 1948'den sonra otuz yıllığına bir yana bırakıldı böylece. *'Yahudiler'in Hazar Türk kökenli oldukları'* gerçeğini, ikinci kez 1976'da Arthur Koestler aracılığıyla yaymaya başlamıştır CIA. Araplar 1970'lerin başında *'Bu İsrail devletini buradan söküp atmazsanız size bir damla bile petrol vermeyiz'* diye birleşip, hemen ardından Irak ve Suriye Amerikan ve İngiliz petrol şirketlerini ülkelerinden kovunca, paçası tutuşan Fransa nasıl petrol alabilmek için Irak'a yağ çekip ona İsrail'i vuracak bir atom bombası yapmaya davrandıysa, Amerika da İsrail devletinin varlığına dinsel meşruiyet sağlayan *'İsrailoğulları'na vaadedilmiş toprak'* inancını dinamitlemeye davrandı. CIA ve Pentagon, 1946'da dönek Yahudi Benjamin Freedman'a söylettiği *'Yahudiler Hazar Türk kökenlidir'* gerçeğini, ondan otuz yıl sonra yine bir Yahudi olan Arthur Koestler'e söyletmiştir. Koestler'e *'Onüçüncü Kabile'* kitabını yazdırıp tüm dünya dillerine çevirtmişlerdir. Koestler'in kitabında söyledikleri, Benjamin Freedman'ın 1940'larda söylediklerinin aynısıydı. Ama Koestler kaynak olarak yüzlerce kitabın adını vermesine rağmen, Benjamin Freedman'ın adını ve o kitabını bir kez dahi anmıyordu kendi kitabında. Neden mi? 30 yıl önceki o CIA operasyonuyla kendisinin eylemi arasında bağlantı kurulamasın diye!.. Ne zaman İsrail'i gözden çıkaracak gibi olsalar, hemen *'Yahudiler İsrailoğulları*

soyundan gelmez, %95'i Hazar Türk kökenlidir' diye bağırmaya başlarlar."

"Ama bunu siz de söylüyorsunuz, ben de," diyorum; "Bu durumda CIA borazanı mı oluyoruz? Hem gerçeği yazıp söyleyeceğim, hem CIA borazanı olacağım. Bu nasıl şey böyle?"

"İstihbarat örgütleri gerçeği dile getirmezler hep yalan yayarlar diye bir şey yoktur ki," diyor İzak; "Örneğin Atatürk hiç burnunu karıştırmamış mıdır? Tabii ki karıştırmıştır. İnsan olup da burnunu karıştırmayan yoktur. Atatürk'ün de tüm insanlar gibi burnunu karıştırdığını söyleyen bir insana yalancı denebilir mi? Denemez. Yarın bir büyük gazetenin baş sayfasında sekiz sütüna manşet olarak *'Atatürk Burnunu Karıştırıyordu!'* diye bir başlık görürsen, ne yaparsın? Yalan diyebilir misin? Diyemezsin. Fakat şunu söylersin. Bunlar Atatürk'ü gözden düşürmek istiyorlar. Önemli olan söylediğinin gerçek olması değildir, senin o gerçeği nerede, ne zaman, hangi amaçla söylediğindir. Yahudilerin Hazar Türk kökeni üzerinde yazılan her kitap, söylenen her söz, ille de kötü niyet taşımaz. Kevin Brook da bir kitap yazdı bu konuda. Hazar Türk kökeni gerçeğini, bir herkesin yararına olacak biçimde dile getirmek var, bir de Freedman ve Koestler gibi, yıkıcı amaçlarla dile getirmek var."

"Onlarınki psikolojik savaş amaçlı," diyor Zelda; "Onlar kurşunun yolunu açmak üzere sarılmışlar kaleme. Önce kalem, sonra kurşun."

"Evet, onlarınki önce kalem sonra kurşun," diyor İzak; "Bu hep böyle olmuştur. 1980'de İran-Irak savaşı patlak verince, İsrail İran'ı, Amerika, Fransa, vesaire de Irak'ı desteklemiştir. Yani karşı cephelerde olmuştur Amerika ve İsrail... Sen diyorsun ki, *'İsrail 'Nil'den Fırat'a Büyük İsrail' naraları atmayı bıraksın. Komşularını yayılmacılıkla korkutmaktan vazgeç-*

sin.' İsrail bunu yaptığı an, Batı İsrail devletini artık benim işime yaramayacak diye gözden çıkarır. İşte o zaman, 1940'larda Yahudi Benjamin Freedman'a, 1970'lerde Yahudi Arthur Koestler'e söylettiklerini 2000'lerde başka Yahudiler'e söyletirler: *'Yahudiler Hazar Türk kökenlidir, öyleyse Filistin onlara vaadedilmiş toprak sayılamaz, yıkılsın İsrail.'* Bunun bir adım sonrası, İsrail'i Araplar'a yok ettirmektir. O günler de gelecek. Çünkü İsrail uyanıyor. Sürtüşmeyi göze alıyor Batı'yla. Kendi işinizi kendiniz görün, kendi savaşınızı kendiniz yapın, diyor."

"Bu Hazar Türk kökeni gerçeği, iki ucu keskin bir bıçak öyleyse İsrail için," diyorum; "Yahudilerin çoğunun Hazar kökenli Türk olduğu gerçeğinin yayılması, kendi dinine göre bile gayrı meşru duruma düşürecektir Filistin'deki İsrail varlığını."

"Evet ama," diyor İzak; "Türk kökeni kabul edildiği zaman, Büyük İsrail'den vazgeçilip Küçük İsrail'le yetinildiği zaman, böylece Araplar'la dostluk ve kalıcı barış kurulduğu zaman, koca bir Türk dünyasıyla soydaşlık kardeşlik bilinci oluştuğu zaman; bu acaba korkulduğu denli zararına mı olacak İsrail'in? Hiçbir gerçek dünya durdukça saklanamayacağına göre, artık genetik bilimi geliştiğine göre, kişilerin akrabalıkları DNA araştırmalarıyla saptanabildiğine göre, önünde sonunda ortaya çıkacak bir gerçeği düşmanlarının sana şantaj yapabileceği bir sır olarak saklamanın gereği var mıdır? Kimsenin elinde kendisine karşı kullanabileceği bir koz kalmasın istiyorum ben İsrail'in.. İşte Benim *Zion-Türk* idealim bu. Ama bunak ihtiyar İzak Türk'ü kimse ciddiye almıyor. Sen bile..."

"Olur mu hiç öyle şey," diyorum; "Dediklerinizi can kulağıyla dinledim ben."

"Dinliyorsun, dinliyorsun, tamam da," diyor İzak oturduğu divandan güçlükle kalkarken yüzünü buruşturarak; "Sonuçta sen de bizim Ta-angut gibi angut angut konuşuyorsun aynen..."

Zelda ve Berker fırlayıp koluna giriyorlar ihtiyarın. Ben de kalkıyorum.

"Siz gitmeyin, ben de gitmiyorum," diyor Zelda elimi tutup; "Berker'le amcam gitsinler; biz buradayız; Münevver gelecek az sonra."

Berker cep telefonundan arayıp, arabayı apartmanın kapısına getirmesini söylüyor şöförüne.

Siyah kalın paltosunu Zelda'nın yardımıyla giyip siyah fötr şapkasını başına geçiren İzak;

"Benden selam söyle o Ta-angut'a," diyor elimi iki eliyle tutarak; "Özledim onu. Birlikte gelin Zelda gitmeden. Dünya gözüyle bir kez daha göreyim sizi."

"Söylerim," diyorum; "Görüşürüz yine. Ne denli görüşlerimiz çatışsa da, sizinle konuşmak geçmişe, bugüne ve yarına bambaşka bir pencereden bakmamı sağladı. Çok mutlu oldum sizi tanıdığıma."

"Ben de, ben de," diyor avuçlarında tuttuğu elimi var gücüyle sıkıp sallarken;

"Ha!" diyor aniden bir şey anımsamış gibi; "Amerika, İngiltere, Avrupa, Batı, Haçlılar, hepsi İslamcılık kartını kullanıyor... Çin'e karşı Doğu Türkistan'da İslamcı ayaklanmalar örgütlüyorlar. Çeçenistan'da Rusya'ya karşı İslamcı ayaklanmalar örgütlüyor Amerika ve Batı. Türkiye'de de İslamcıların arkasında Amerika ve Batı var. Sen çok güzel bir sürü fotoğraflarla, küpürlerle, belgelerle anlatmışsın bunları *İblisin Kıblesi* kitabında. İsrail'se İslamcılık kartının kullanılmasına kökten karşı çıkmıştır her zaman. Demek ki İsrail Ba-

tı'nın uşağı olmaktan çıkmış, Batı'yla sürtüşen bir ülke olmaya başlamıştır yavaş yavaş. 28 Şubat'a Amerika var gücüyle karşı çıkmış, fakat bir tek İsrail, Batı'yla sürtüşme pahasına desteklemiştir 28 Şubat'ı; bunu aklından çıkartma."

"Bir tek İsrail değil, asıl Rusya ve Çin desteklemiştir 28 Şubat'ı," diyorum; "*Şangay Beşlisi*'nin Türkiye operasyonudur 28 Şubat. Bunun bir İsrail operasyonu olduğu yalanını İslamcı kalemleri kullanarak yayanlar, ulusalcı-laik kesime İsrail hayranlığı aşılamak isteyen Siyonistlerdir."

Yüzü asılıyor birden.

"Otuz yıl sonra belki tüm dünya *Zion-Türk* gerçeğini kavrayacak, fakat ben çoktan ölmüş olacağım çocuklar," diyor yavaş ve titrek adımlarla salondan çıkarken; "Siz yaşıyor olursanız, beni hatırlarsınız o zaman."

"Sizi unutacağımı hiç sanmıyorum," diyorum gülerek; "Belki *Zion-Türk* diye bir roman yazıp orada aktarırım bu söyleşimizi. Sizin için bir sakıncası yoksa tabii?"

"Keşke kaydetseydin bu konuşmamızı o zaman," diyor gözleri sevinçle parlayarak; "Ama senin aslına sadık kalarak romanlaştıracağına güveniyorum. Ta-angut'la da kavga ederdik bu konularda ama, hiçbir zaman sözlerimi çarpıtmamıştır."

"Haydi, araba bekliyor aşağıda," diyor Berker açık duran kapı ağzından.

Asansöre binerlerken el sallıyorum İzak'a.

VI
MÜNEVVER'İ DÜŞLERKEN

Berker'le İzak'ı geçirdikten sonra Zelda'yla birlikte Münevver'i beklemeye başlıyoruz Ajansta. Zelda İzak'ın kitaplarını yeniden kitaplığa yerleştirirken, saate bakıyorum: 23: 09.

Salondaki ışıkların bir kaçını söndürüp müzikçalara bir CD sürüyor Zelda.

"Kaçta iniyor Münevver'in uçağı İstanbul'a?" diyorum

"Şimdilerde iner," diyor şarap şişesini kaldırıp göstererek; "Sen de ister misin?"

"Beyaz şarapsa evet," diyorum; "Kırmızı baş ağrısı yapıyor bende."

"Öyleyse kırmızı-beyaz olacağız," diyor gülerek; "Kırmızı-beyaz, en büyük, Türkiye!"

Kadehleri sehpaya bırakıp divanda az önce İzak'ın oturduğu köşeye oturuyor. Başını arkaya atıp bir süre kıpırtısız kalıyor öyle; belli, yorulmuş çok. Gövdesi yay gibi geriye

savrulunca, tenine düşen yumuşak ışık onu daha da çekici kılıyor; içimden "Münevver'in yaşgününde tanıştığım erkeksi Zelda değil bu akşam karşımdaki; tepeden tırnağa dişi bir Zelda," derken doğrulup sehpaya uzanıyor birden. Kendi kadehini kavramış benimkini uzatırken; yüzünde yorgun bir gülücük.

"Zion-Türk'e!" diyor.

"Kırmızı-beyaza!" diyorum.

Ve birer yudum alıyoruz şaraplarımızdan.

"Özür dilerim, yedi saattir ayaktayım," diyor uzun topuklu ayakkabılarını çıkarıp divana uzanırken.

"Eh, ben de gravatımı gevşetirim ödeşiriz," diyorum gülerek.

"İsterseniz çıkartıp cebinize bile koyabilirsiniz," diyor uzaktan komutayla müzik çaların kısık sesini yükseltirken; "Kimse yok; herkes gitti; bizbizeyiz."

Enrico Macias'ın 1960'lardan kalma şarkısı yükseliyor müzik çalardan.

"Terasta birşeyler söylemiştim ya Fransızca; hani anlamamıştınız?" diyor; "İşte bu şarkının sözleriydi onlar: *La Femme de Mon Ami*."

"İlk karşılaştığımızda fırsatımız olsaydı," demişti terasta; "*'la femme de mon ami*'ler yaşıyor olmazdık biz bu akşam ve Münevver'in yolunu bekliyor olmazdınız siz de."

"Bu şarkının Türkçesi *Arkadaşımın Aşkısın*," diyorum; "Çok eskidir, Juanito söylerdi: *Hakkım yok seni sevmeye... Sen başkasının malısın... Unutmam lazım çünkü sen... Arkadaşımın aşkısın.*"

"I-ıh! Çok yanlış bir uyarlama," diyor; "Öyle *'başkasının malısın'* gibi kadını *mal* yerine koyan sözler yoktur Enrico Macias'ın söylediği özgün Fransızcasında."

"Doğrusu nasıl?" diyorum.

Uzandığı divanda doğrulup bakıyor.

"Bilmek ister misin gerçekten?" diyor dudaklarında gizemli bir gülücük.

"Evet, bilmek isterim," deyince ayağa kalkıp elini uzatıyor dans için.

Gravatımı çıkartıp oturduğum koltuğa bırakarak elini tutuyorum. Minik adımlarda salonun ortasındaki boşluğa kayıyoruz dans ederek. Ayağında ayakkabıları varken oldukça uzun görünüyordu, ama ayakkabılarını çıkarmış dans ederken boyu omzuma geliyor şimdi.

"Bak şimdi, sözlerin doğrusu şöyle," diyor sıcak soluğu kulağımı yalarken; *"Neden ayrılmak istediğini biliyorum arkadaşımdan... Yalan söyleyemezsin bana... Seni bu çileden kurtarabilirim... Ama, hakkım yok buna... Çünkü... Çünkü sen arkadaşımın aşkısın..."*

Yanağımı yanağından ayırıp yüzüne bakıyorum.

"Evet, vallahi doğru çeviriyorum; Türkçesi böyle bu şarkının," derken yanağını yanağıma yapıştırıyor yeniden ve Enrico Macias'a eşlik ediyor şarkıyı mırıldanarak; *"Je sens mon cœur tout déchiré... Entre l'amour et l'amitié... Que je ne peux départager... Je sais pourquoi tu as quitté... Celui qui n'a pas su t'aimer... Et moi je t'ai laissé partir... A la recherche de ta vie... En moi je n'ai qu'un... souvenir... Tu es la femme de mon ami..."*

"Bunun Türkçesi ne peki?" diyorum.

"Bak şimdi, burası da şöyle," diyor fısıltıyla; *"Terkettin sevmeyi bilmeyen arkadaşımı... Biliyorum özgürsün artık; ama...*

Yırtılınca yüreğin "aşk" ve "arkadaşlık" arasında... Yarası kanarken aşkın... Seni bir başına bıraktım, bana kızma... Çünkü sen.. Sen arkadaşımın aşkısın..."

Münevver'le *'arkadaş kalalım'* diye ayrıldığımı biliyor. Benim Fransızca bilmediğimi de biliyor. Şarkı sözlerini beni iğnelemek üzere kasten yanlış çeviriyormuş gibi geliyor bana.

"E? Sonra?" diyorum.

"Ve şöyle bitiyor şarkı," diyor parmaklarını ensemde saçlarımın arasında dolaştırırken; *"Je sais pourquoi tu veux chanter / Et pourquoi tu m'as regardé..."*

" Yani?"

"Niye şarkı söylemek istediğini biliyorum... Ve biliyorum niye baktığını öyle... Kollarıma alabilirim seni evet... Çünkü ayrıldın... Çünkü özgürsün... Çünkü hakkını var artık buna; ama... Beni anla... Arkadaşımın aşkısın..."

Şarkı bitince dansı bırakıp yerlerimize geçerken;

"Sözleri doğru çevirmediniz gibi geliyor bana?" diyorum gülerek.

"Eh, Tabii, bazı yerleri atlıyorum ya da değiştiriyorum çevirirken," diyor; "Ama *'başkasının malısın'* gibi sözler yok gördüğün gibi..."

*'Siz'*lerin adım adım *'sen'*e dönüştüğü kavşakta ikircikleniyorum.

"Bu şarkı üçümüzün," diyor; "Münevver, *sen* ve ben."

Artık *'siz'*i bırakıp *'sen'* demek geliyor benim de içimden; fakat bu yakınlaşmanın hızından ürküyorum; bir de çok içmesinden; votka, ardından kırmızı şarap!...

Yerlerimize otururken bakıyorum; dans ederken beline koyduğum elim terlemiş. Koltuk altlarımın da sırılsıklam olduğunu duyumsuyorum. Gömleğimin üstten ikinci düğmesini çözerken;

"Ceketini de çıkarsana," diyor; "Bak ben üstüm bu kadar inceyken bile terledim, sen nasıl dayanıyorsun?"

Terasta eğilince gözüme çarpmıştı; giyisisi oldukça inceydi ve içinde de bir şey yoktu gerçekten. Ceketimi çıkarıp pufun üzerine bırakırken;

"Umarım Münevver gecikmez," diyorum; "Saat kaçta inecekti uçağı?"

Yerinden fırlayıp;

"Gelin," diyor; "Bir sürpriz yapalım ona."

Elimden tutup daire kapısına doğru sürüklerken;

"Nereye?" diyorum; "Dışarıya çıkacaksak ceketimi alayım."

"Hayır, hemen karşı daireye geçiyoruz," diyor; "Münevver'in evine."

"Ama, nasıl olur?" derken Münevver'in daire kapısında buluyorum kendimi.

"Evin bir anahtarı bende durur hep," diyor Münevver'in kapısını açarken; "Ajansta geç saatlere dek çalıştığım günlerde, Cihangir'e evime gitmek öyle zor gelir ki bana, Münevver'de kalırım çoğu kez; o Almanya'dayken de, buradayken de..."

"Ama, ben, o yokken onun evinde..." derken sözümü ağzıma tıkayarak;

"Tam bir sürpriz olacak!" diyor coşkuyla; "O şimdi havaalanından gelir gelmez Ajansın kapısını çalacak önce. Kapı

duvar tabii. Beni beklemeyip gitmişler, diyecek; üzülecek seni göremediği için. Sonra kendi dairesini anahtarıyla açıp içeriye girecek ve nı-nı-nı-nınnnn! Şok! Karşısında sen, kollarını açmış onu bekliyorsun. Nasıl?"

Gözümde canlandırmaya çalışıyorum.

"Ama Münevver çok bitkin gelecek," diyorum; "Hasta üstelik."

"Hasta mı?" diyor sanki bilmiyormuş gibi; "Ne hastası?"

"Hani göğsünde ur varmış," diyorum; "Sen söylemiştin geçen gün telefonda?"

"Ha.. Hım.. Şey," diyor gözlerini kaçırarak; "Yok öyle bir şey. Münevver iyi."

"Nasıl?!" diyorum; "Nasıl yok öyle bir şey?"

"Yok İşte," diyor; "Münevver iyi. Ben uydurdum hasta olduğunu."

"Peki ama niye?!" diyorum.

"Seni bu akşam buraya getirebilmek için," diyor.

"Münevver beni beklemiyor olsa, basar giderdim şu an buradan," diyorum.

"Lütfen, kızma," diyor; "Pembe bir yalandı bu. Evet Münevver'in göğsünde bir ur yok, bunu ben uydurdum, ama kalbinde senin tarafından açılmış bir yara olduğu kesin. Bak..."

Bakıyorum gösterdiği yöne. Salonda, büfenin üzerinde gümüş çerçeveli bir fotoğraf. Münevver'in yaş gününde, o gece o cafe-barda birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız bu. Münevver başını omzuma yaslamış, gözleri kapalı; ben bir elimle onun yanağını tutmuşum, o elimin başparmağını öperken ben ona bakıyorum.

"Ama nasıl olur?" diyorum fotoğrafı yerinden alıp incelerken; "O gece orada fotoğrafçı yoktu, hiç patlayan flaş da görmedim ben. Nereden çıktı bu fotoğraf?"

"Ben çekmiştim çaktırmadan, cep telefonumun kamerasıyla," diyor; "Münevver de çerçeveleyip gözünün önüne koydu."

Münevver'e *'arkadaş kalalım'* deyip ayrılalı onca zaman oldu; evinde birlikte çekilmiş fotoğrafımızı görünce ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Demek ki," diyor; "erkekler bir kaç kez birlikte oldukları bir kadını 'arkadaş kalalım' deyip silebiliyor, fakat kadınlar yüreklerinde tomurcuklanan bir aşkı öyle ha deyince öldürüp bitiremiyor."

Fotoğrafı yerine koyarken, bakıyorum; *"Düet ve Düello"* adlı kitabım duruyor büfenin o gözünde.

"Arkadaş kalalım, diye mahvettiğin kadınlardan hiç söz etmemişsin bu kitabında," diyor; "Zaten, benim bildiğim, bir tek İrving Yalom *'Aşkın Celladı* kitabında anlatmıştır böyle *'arkadaş kalalım'* diye aniden terkedilen bir kadının, nasıl o erkeği yıllarca kafasından, yüreğinden atamadığını..."

"Fakat Münevver'in kısacık süren ilişkimizde böylesine derin bir yara alması inanılmaz bir şey," diyorum; "İnanamıyorum buna."

"Neden?" diyor.

"Kendimi aşık olunmaya değer biri olarak görmem ki ben," diyorum; "Ayrıca kadınların da aşık olduklarına hiç inanmamışımdır. Bir kadın *'sana aşığım'* filan dediğinde, içimden gülüp geçmişimdir çoğu kez."

Münevver'in içki dolabını açıp kendine kırmızı, bana beyaz, iki şişe şarap çıkartırken, çevresinde dolanarak sürdürüyorum:

"Ama Münevver gerçekten takılı kaldıysa," diyorum; "İnan zerrece suçum yoktur bunda."

Kadehi elime tutuştururken sorgu yargıcı havası bir anda uçup gidiyor ve şarabından bir yudum alınca bakışları yeniden yumuşuyor Zelda'nın.

"İki gün önce konuştuk telefonda seninle," diyorum; "Söylediklerinden anladım ki, Münevver aramızda geçenleri en ince ayrıntısına dek anlatmış sana. Evet, önce o benim kollarımda eski sevgilisinin adını kaçırdı ağzından, sonra da ben."

"Evet, anlattı, biliyorum," diyor.

"Benim kollarımda başka bir erkeği düşleyeceğine, başka bir erkeğin kollarında beni düşlesin, diye bıraktım ben Münevver'i."

"Ve öyle de oldu canım," diyor *'canım'ı 'canın çıksın'* der gibi sertçe vurgulayarak; "Başardın."

"Nasıl yani?" diyorum; "Hani benden sonra Münevver hiç kimseyle birlikte olamamıştı?"

Gizemli bir gülücük kaplıyor yüzünü.

"Kalk, gel bak, ne göstereceğim sana?" diyor elini uzatarak.

Münevver'in yatak odasına girer girmez perdeleri açıp ışığı kapatıyor hemen:

"Nasıl?!"

Bir anda gözlerimin önüne serilen bu eşsiz güzellik karşısında kendimi tutamıyorum.

"İstanbul kanatlarımın altında!"

Gümüşsuyu tepesinden kuş bakışı, ışıl ışıl görünüyor İstanbul. Dolunaya yakın büyüklükte kan kırmızı kocaman bir ay yükseliyor lacivert sularında yakamozlar oynaşan Boğaz'ın üzerinde.

"*Mansanika Korelada*'yı bilir misin?" diyor.

"*Mansanika Korelada* mı?" diyorum; "Nedir o?"

Yatak odasının ayarlanabilir ışığını hafifçe açıyor mum gibi. Münevver'in yatağının başucunda duran müzik çalara bir CD sürüyor. Müzik odaya yayılırken;

"Biliyorum ben bunu!" diyorum; "Evet, anımsadım şimdi, Jack ve Janet'in şarkısı..."

"Sefarod," diyor; "Münevver'in ailesi Sefarod kökenli Sabetaycılardan. O çok sever bu şarkıyı."

"Ben Sabetaycı değilim; ama," diyorum; "Bu albüm var bende, çok dinlemişimdir; ben de severim bu şarkıyı. *Kızılelma* olacak yanılmıyorsam Türkçesi."

CD'nin kutusunda arayıp bulduğu şarkı sözlerini "*Mansanika korelada, yena de su kolor*" diye mırıldanarak okurken;

"Türkçeleri de olacak hemen altında," deyip şarkı sözlerini alıyorum elinden: "*Kızılelma, olgun kendi rengiyle / özünde bir kurtçuk var, içini kemiren / Kapılarından geçtim, birşey koptu kalbimden / yemem, içmem, uyumam, aşkına düşerim ben.*"

"Evet, doğru anımsamışım," diyorum Zelda'ya; "*Mansanika Korelada*'nın Türkçesi *Kızılelma*'ymış gerçekten."

"Sefarodların Ladino dilini bilmiyorum ben," diyor Tuvalete giderken;

"İzak çat pat ama, annem de hiç bilmezdi. Bizimkiler Hazar kökenli," diyerek kapatıyor tuvaletin kapısını.

"Ha, *Yiddiş* dedikleri özel bir dilimiz varmış bizim," diye bağırıyor içerden; "Birazcık Yiddiş biliyorum, o kadar."

Bir sigara yakıp bakıyorum, geniş camın ardından. Akvaryum gibi görünüyor ışıklar içerisinde İstanbul. Fatih döneminde Türk egemenliğini yeryüzüne yaymanın bir simgesi olan *Kızılelma* sözcüğü, İspanya göçmeni Osmanlı Yahudilerinin Sefarod şarkılarında karşıma çıkınca, oldukça şaşırmıştım yıllar önce... Kulağımda müzik-çalardan yayılan *Mansanika Korelada*; gözlerimin önünde Boğaz'ın ortasında biblo gibi yükselen Kızkulesi; Türkiye'yi her yandan kuşatan dış güçlere karşı Solcu + Türkçü *Kızılelma Koalisyonu*'ndan sıkça sözedilirken, Fatih'in *Kızılelma*'sı takılıyor usuma.

İstanbul'u aldıktan sonra, *Kızılelma* olarak nitelediği Roma'yı ele geçirmek istiyordu Fatih... Bu yüzden korumuş ve güçlendirmişti Ortodoks Rumluğu. Çünkü Rumlar da en az Fatih kadar düşmandı Katolik Roma'ya. Rumlar da *Kızılelma* anlamında Rumca *Kokkino Milia* diyor ve kin kusuyorlardı Katolik Roma'ya... *'Düşmanımın düşmanı benim dostumdur'* anlayışıyla, bir **[Müslüman Türk + Ortodoks Rum = Osmanlı Kızılelma Koalisyonu]** kurmuştu Katolik Roma'ya karşı Fatih... Bir süre sonra, Katolik İspanya Kralı'nın kovduğu Yahudiler de geldi Osmanlı topraklarına. Şarkının *"kızılelma, olgun kendi rengiyle özünde bir kurtçuk var, içini kemiren,"* diye başlayan sözleri, büyük olasılıkla, İspanya'dan sürülen Yahudilerin Osmanlı topraklarına doğru akın ederken kapısının önünden geçtikleri Katolik Roma'ya karşı duydukları kini yansıtıyordu: *Kapılarından geçtim, birşey koptu kalbimden / yemem, içmem, uyumam, aşkına düşerim ben..*

Katolik zulmünden kaçan İspanya Yahudileri de dalından düşürülüp yenilmesi gereken bir *Mansanika Korelada,*

Türkçesi *Kızılelma* olarak görüyorlardı Katolik Roma'yı. Türk zekası; yıkmak istediği düşmana düşman olan herkesi kendi önderliği altında birleştirmiş ve 1500 yıllarında **[Müslüman Türk + Ortodoks Rum + Sefarod Yahudi = Osmanlı Kızılelma Koalisyonu]** biçiminde genişlemişti Katolik Roma'ya karşı kurulan cephe. Protestanlık denilen şey, *Osmanlı Kızılelma Koalisyonu*'ndan ödü patlayan Katolik aydınların *'Biz Katolik değiliz, biz de sizdeniz, en az sizin kadar düşmanız Roma'ya'* diyerek paçayı kurtarma dalaveresinden doğmuştu. Protestanların da katılımıyla **[Müslüman Türk + Ortodoks Rum + Sefarod Yahudi + Protestan = Osmanlı Kızılelma Koalisyonu]** olarak en geniş biçimini almıştı Katolik karşıtı cephe. Peki sonra ne olmuş da bozulmuştu bu ***Osmanlı Kızılelma Koalisyonu***? Nasıl olup da Protestanların öncülüğünde Osmanlı'ya düşmanlıkta birleşmişti Kızılelma Koalisyonu'nun eski üyeleri?

"Osmanlı'nın kırılma noktasını *Kızılelma Koalisyonu'nun Yıkılışı* bağlamında değerlendiren bir kitap yazmanın tam sırası belki," diyorum içimden; "Ama hangi birine yetişeyim ben, bunu da başkaları yazsın, ama kim yazacak?"

Derken, Zelda tuvaletten çıkıp yanıma geliyor.

"Kendini suçlama Münevver konusunda," diyor sanki gömleğimin buruşuklarını düzeltiyormuş gibi eliyle göğsümün üzerinden okşayarak; "İlişkiniz sürseydi evlenemeyecektiniz zaten."

"Ben zaten evlenmeye tövbeliyim, evlenmezdim; ama," diyorum; "Niye evlenemeyecektik sence?"

"Sabetaycılar dışarıya kız vermez; kendi içlerinden evlenirler çünkü," diyor; "Bu yaşına dek Sabetaycı olmayan bir çok aşığı olmuştur Münevver'in. Ama iş gelip evliliğe dayanınca yüzüstü bırakmıştır hepsini. Terkeden hep o olmuştur

yani. İlk kez terkedilmeyi yaşadı seninle. Belki terkedilmiş olmayı yediremiyordur kendine; o yüzden takmıştır sana."

"Yalnızca Sabetaycılar değil," diyorum; "Yahudiler de kendi aralarında evlenirlermiş duyduğuma göre."

"Eh, biz Yahudilerde de öyledir bu tabii; ama," diyor; "Yazarlar söz konusu olduğunda herşey değişir."

"Nasıl?" diyorum.

"Yahudi kadınlar, Yahudi olmayan yetenekli yazarlarla evlenmeye can atarlar," diyor; "Örneğin senle ben evlenecek olsaydık, İzak bunu 'ulusal bayram' ilan ederdi."

"A-a?" diyorum; "Nedenmiş o?"

"Yaşar Kemal'i bilirsin," diyor; "Eşi Yahudi'ydi."

"Biliyorum," diyorum; "Olabilir. Ne var bunda?"

"Hem, belki yazarlara da iyi geliyor bir Yahudi kadınla evlenmek," diyor, "Uluslararası yayın dünyasının kapıları ardına dek açılıyor böylece önlerinde."

"Yetenekli bir yazar herşeyden önce kalemiyle evlidir," diyorum.

"Öyledir tabii; ama," diyor; "Yaşar Kemal'in dünya çapında tanınmasında hiç mi katkısı olmamıştır yani Yahudi kökenli Thilda Serrero'yla evlenmesinin?"

"Olmuş olabilir," diyorum; "Thilda Serrero çevirmiş kitaplarını evlendikten sonra."

"Çevirmekle bitmiyor ki iş?" diyor; "Ben de tutup senin kitaplarını Fransızca'ya çevirebilirim örneğin. Diyelim ki çevirdim. Ne olacak? Çeviriyi yurtdışında yabancı yayın kuruluşlarına yayımlatamadıktan sonra, yabancı eleştirmenlerce yabancı gazete ve dergilerde övülmesini sağlayamadıktan sonra; çevirmişsin ne olacak? Çeviri sana bakacak, sen çevi-

riye bakacaksın; çeviri hiçbir işe yaramayacak; öyle değil mi?"

"Çevirinin yabancı yayınevlerince basılması ve yabancı eleştirmenlerce övülmesi," diyorum; "Bir yazarın yurtdışında tanınması ve dünya çapında ünlenmesi için bunlar gerekiyor kuşkusuz."

"İşte bir Yahudiyle evlenmek de bunları sağlar yetenekli bir yazara," diyor; "Yaşar Kemal, 1952'de Yahudi Thilda Serrero'yla evlendi. Yabancı bir ajansta iyi bir konumda çalışan zengin bir Yahudi ailenin kızıydı Thilda. 1952'de henüz adı pek öyle duyulmamış, ilkokul mezunu, bir kazada tek gözünü yitirmiş, bir kaç kez komünist diye hapislere atılıp çıkmış, devletle başı belada olan sıradan bir gazeteciyle niçin evlenmiştir acaba Thilda?"

"Aşk!" diyorum.

"Özellikle komünistlikten sabıkalı beş parasız yetenekli yazarlara aşık oluyor demek ki zengin Yahudi kızları," diyor gülerek.

"Neden sence?" diyorum.

"Eh, yetenekli bir yazarın kendi devletiyle başı beladaysa, hıncı varsa kurulu düzene," diyor; "bu özellikler ilgisini çekiyor demek ki uluslararası yayın piyasasını elinde tutan Yahudilerin."

"Evlendiler, tamam," diyorum; "Peki neye yarayacak bu?"

"Thilda Serrero'yla evlendikten sonra dünyaca ünlü Yahudilerle de tanıştı doğal olarak Yaşar Kemal," diyor; "1957'de Yahudi eleştirmen Alain Bosquet'le tanıştı örneğin."

"Bosquet mi?" diyorum.

"Bosquet," diyor; "Alain Bosquet.., Evet eleştirmendi ama, aynı zamanda bir Amerikan askeri istihbaratçısıydı bu adam. Yaşar Kemal'in yurtdışına açılmasında önemli bir yeri vardır bu Amerikan istihbaratçısının."

"Allahallah, Neveser'in soyadı da *Bosquet*!" diyorum içimden. *'Melezim ama Türk'üm,'* demişti ilk tanıştığımızda; *'Soyadımın Bosquet olduğuna takılıyorsanız, söyleyeyim, ilk eşim Fransız'dır,'* demişti. 'Ayrıldığı eşinin önadı neydi acaba?' diye bir kurt düşüyor içime.

"Niye durdunuz bu soyadının üstünde?" diyor Zelda; "Alain Bosquet'nin asıl adı *Anatole Bisk*'tir; sonradan almıştır *Bosquet* soyadını."

"Yani, hem askerî istihbaratçı, hem edebiyat eleştirmeni miymiş bu Bosquet?" diyorum; "Edebiyatla istihbaratçılığı nasıl bağdaştırmış peki bu beyefendi?"

"Hazar Türk kökenli Yahudi Alain Bosquet, 1941'de Avrupa'dan Amerika'ya gitmiş," diyor; "1942'de Amerikan yurttaşı olmuş; Amerikan Genelkurmay'ında askeri istihbaratçı olarak görev yapmış yıllarca. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Almanya'yı yeniden biçimlendirme işi, Almanya'yı işgal eden devletlere, yani en başta Amerika'ya düşmüş. Bosquet, Almanya'nın kültürünü silbaştan oluşturmak için kolları sıvayan Amerikan istihbaratının bir görevlisi olarak gönderilmiş Almanya'ya. Alman kültüründen Nazizm'in sökülüp atılması, Almanlar'a Amerikan kültür değerlerinin aşılanması işinde çalışmış. Yani, o bir kültür ajanı."

"Çok ilginç," diyorum.

"1951'de güya Amerikan istihbaratından istifa edip Fransa'ya yerleşmiş Bosquet," diyor; "Fakat 1980'e dek 30 yıl Amerikan yurttaşlığından çıkmadığı gibi Pentagon'dan maaş almayı da sürdürmüş bu adam; o nasıl istifaysa artık?"

"İstihbaratçılığın emekliliği olmadığını söylerler," diyorum.

"Öyledir," diyor; "Pentagon'dan maaşlı bu Yahudi edebiyat eleştirmeni, tutmuş 1957'de Türkiye'ye gelmiş, Yaşar Kemal'le tanıştırılmış, bir söyleşi yapmışlar ve bu söyleşiyi bir Amerikan dergisinde yayımlatmış Alain Bosquet."

"E?" diyorum; "Sonra?"

"Sonra çeşitli yollarla sürdürmüşler iletişimi," diyor; "Yaşar Kemal'in Fransa devletinden *Légion d'Honeure* almasında ve Nobel'e aday gösterilmesinde, Amerikan askeri istihbaratçısı Yahudi eleştirmen Alain Bosquet'in de yoğun çabaları var."

"Bilmiyordum bunları," diyorum; "Yaşar Kemal'in bir sözü vardır: *'Peteğinde balın olsun, sineği Bağdat'tan gelir,'* der.

"Bağdat ne ki?" diye bir kahkaha atıyor; "Peteğinde balın varsa, sineği çok daha uzak bir yerden, Pentagon'dan geliyor işte..."

"Gelmelerine gerek yok ki," diyorum; "Onlar çoktan altımızı oymuş, altmış yıldır içimizdeler zaten."

"Nobel Jürisine açık mektup bile yayımlamış Alain Bosquet Yaşar Kemal için," diyor; *"'Oyunuzu Yaşar Kemal'e verin; çok güçlü ve inandırıcı bir yazardır'* demiş açık mektubunda. Dikkatinizi çekerim; *'inandırıcı'* demiş Bosquet Nobel jürisine. Neden?"

"Çünkü bir yazar eğer *'inandırıcı'* değilse," diyorum; "O hem yetenek bakımından bir hiçtir; hem de siyasi odakların gözünde *'kanaat önderi'* olarak, *'kamu diplomatı'* olarak, *'manipulatör'* olarak, *'dezenformatör'* olarak, *'psikolojik savaşçı'* olarak, *'sürübaşı'* olarak işe yaramayacağı için bir hiçtir."

"Aynen öyle," diyor.

"Yahudi bir eş, Yahudi bir çevre olmasa da," diyorum; "Yaşar Kemal, yine Yaşar Kemal'dir. Bir tek *Yer Demir Gök Bakır* kitabını okumak bile yeter bunu anlamak için."

"*Yer Demir, Gök Bakır* sözü *Tevrat*'tan alınmıştır herşeyden önce," diyor gülerek; "Tevrat'ta, Levililer'in 26 / 19. bölümünde geçer bu."

"Allahallah? Öyle mi? İlginç!" diyorum; "Fakat duyduğuma göre Yaşar Kemal'in eşi Thilda ölünce, cenazesi vasiyeti gereği camiden kaldırılmış, Zincirlikuyu Müslüman mezarlığına gömülmüş; demek Yahudi olarak doğmuş fakat Müslüman olarak ölmüş Thilda; Allah rahmet eylesin."

"Ne dersen de," diyor dalga geçer gibi yüzüme bakıp gülerek; "Ya Yahudi bir eş, ya Yahudi bir çevre!.. İnandırıcılığı güçlü bir yazarsın; İzak hep söyler bunu; bence eksik yanın bu."

Gözlerimi gözlerinden kaçırıp camdan dışarıya, gecenin bu saatinde bile karınca yuvası gibi kaynayan İstanbul'a bakarken, Edmond Rostand'ın *"İstemem, eksik olsun!"* diye kükreyen ünlü *'Cyrano de Bergerac'* tiradı patlıyor içimde:

Ne yapmalı?
Sağlam bir arka bulup ona mı dayanmalı?
İstemem eksik olsun!
Onun bunun önünde boyun eğeceğim ha?
İstemem! Eksik olsun böyle ünlenmek!
Eksik olsun!
Dünyaya kendi gözlerinle bak..
Ne ün peşinde ol, ne para pul düşün...
Ünmüş. Paraymış.
İstemem, eksik olsun!

"Ne o? Uzaklara daldık bakıyorum?" diyor yanıma gelip koluma giren Zelda dili içkiden hafifçe pelteşerek.

"İstanbul," diyorum iç geçirerek Boğaz'a bakarken; "Kızılelma Koalisyonu'nun başkenti."

"Hiç yazar sevgilim olmadı bugüne dek," diyor biraz daha sokularak; "Demek olsaydı, böyle güzel bir yatak odasında böyle güzel müzikler eşliğinde, sürekli politika konuşacaktı adam benimle."

"Yok canım," diyorum; "Yatak odasında politika konuşmam ben."

"Şimdi niye tersini yapıyorsun öyleyse?" diyor başımı çenemden tutup kendisine çevirerek.

Gözgöze geliyoruz. Uçuk mavi ayışığı yağız tenini yalayıp geçerken bakışları dokunduğu her yeri yakıp geçerek dolaşıyor yüzümde. Çenemi tutan parmakları yanağıma kayarken sıcak soluğu dolaşıyor dudaklarımda.

"Ama Münevver gelecek," diyorum.

"Hayır," diyor fısıltıyla; "Münevver yok, Münevver gelmeyecek."

"Nasıl!?" diyorum; "Gelmeyecek mi?"

"Gelmeyecek," diyor bir düşten uyanmış gibi silkinerek.

Cep tepefonunu açıp kendisine gelen bir iletiyi açıyor.

"Bak, oku," diyor telefonu uzatarak.

Bakıyorum:

"Uçağa yetişemedim aşkım:-(Yarın sabah geleceğim:-((" yazıyor bu iletide.

"Münevver mi gönderdi bu iletiyi sana?" diyorum.

"Evet," diyor; "Bak işte telefon numarasını da göstereyim inanmıyorsan."

"Münevver *'aşkım'* mı der sana hep?" diyorum.

"O da bana *'aşkım'* der, ben de ona *'aşkım'* derim; kadınlar sevdiği arkadaşlarına *'aşkım'* der, ne var bunda?" diyor şarabından bir yudum alırken.

"Saat kaçta gönderdi bu iletiyi peki?" diyorum.

Cep telefonunu uzatıp;

"Bak," diyor; "22: 07'de göndermiş."

Ajans'ta İzak'la konuşurken bir ara telefonunun kesik kesik öttüğünü, gelen iletiyi açıp okurken yüzünü bir sevinç dalgası kapladığını anımsıyorum. Demek *"Münevver hasta, göğsünde ur var,"* sözleri yalan olduğu gibi, *"Ona sürpriz yapalım gelince seni burada görsün,"* diye Münevver'in dairesine geçerken de yalan söylüyordu; gelmeyeceğini iletiden biliyordu çünkü.

"Münevver gelmiyor, öyleyse gideyim ben," derken bir adım dahi atamadan önüme dikiliyor.

"Hani, bitmişti aşkınız?" diyor; "Münevver gelecek diye geldin kokteyle değil mi? Yine o gelecek diye bekledin bunca saat. Öyleyse bitmemiş."

"Sevgili olarak bitti," diyorum; "Fakat arkadaş olarak ömür boyu bitmez. Üç yıl, beş yıl görmediğim, konuşmadığım, aramadığım, sormadığım öyle arkadaşlarım vardır ki, karşılaştığımız an sanki daha dün birlikteymişiz gibi sımsıcaktır herşey."

"Doğru," diyor; "Benim de vardır öyle arkadaşlarım."

"Niçin Münevver'in göğsünde ur var, Münevver gelecek diye yalanlar söyledin bana?" diyorum.

"Bak," diyor tartışırken bıraktığı elimi yeniden tutarak; "Görüyor musun?"

Gösterdiği yöne bakıyorum. Münevver'in yatağının baş ucunda duvara asılı büyücek bir pipo resmi var. Gerçeküstücülüğün en ünlü yapıtlarından biri, yirmi yıl önce sanat eleştirileri yazdığım dönemden biliyorum bu resmi. Münevver'le ilk kez bu odada birlikte olmuştuk, ama o zaman gözüme çarpmamış her nasılsa bu kocaman bu tablo.

"Ne görüyorsun o tabloda?" diyor değerli taşlarla süslü küçük piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış yakarken.

"Pipo," diyorum; "Bir pipo görüyorum o tabloda."

"Ama *'ceci n'est pas une pipe'* yani *'bu bir pipo değildir'* diye yazıp imzalamış tablonun üzerini ressam?" diyor; "Şimdi yalan mı söylemiş oluyor bu adam sence?"

"Biliyorum, Fransız ressam Rene Magritte'in bu tablo," diyorum; "Bir pipo resmi yapıp üzerine *"bu bir pipo değildir"* yazmış ve imzalamış. Ama yalan söylemiyor; *'pipo resmi'*yle *'gerçek pipo'*yu birbirine karıştırmayın, demek istiyor burada."

"Eksik, eksik, çok eksik bu yorum," diyor; "Bak şimdi; bir *'pipo resmi'* vardır, işte duvarda asılı o... Bir *'gerçek pipo'* vardır; işte *'gerçek pipo'* da şu elimdeki. Bunlar tamam. Ama bir de *'pipo gerçeği'* vardır; yani *'pipo kimliği'*, *'pipo kişiliği'*, *'pipo karakteri'*; o da karşında duruyor işte; yani ben."

"Neymiş o *'pipo gerçeği'*, kimliği, kişiliği, karakteri?" diyorum.

"Ateşini kimselere göstermeyen, için için kaynayan bir volkandır pipo," diyor sokularak; "Duygularını kendi çevresine ördüğü kalın duvarın ardında gizler."

Camdan vuran ayışığı yakamoz gibi çakıyor gözbebeklerinde.

"Birden bir tütün kokusu gelir burnuna, bir duman kaplar ortalığı," diyor sanki cam küreye bakarak konuşan bir büyücü gibi gözlerini iri iri açarak kısık sesle; "Anlarsın hemen, tüten bir pipo vardır orada... Şöyle bir bakarsın çevrene, görürsün onu; evet, işte oradadır pipo, ama.. Ama, ateşini göremezsin... Külünü de..."

"Pipo karakterinin bir şarkısı var öyleyse," diyorum; "Bir ateşim yanarım, külüm yok, dumanım yok.."

"Bana niçin *Bayan Pipo* derler biliyor musun?"

"Eh, pipo içiyorsun da ondandır."

"Hayır, ondan değil," diyor; "Amcam İzak bana bu adı taktığında pipo filan içmiyordum daha ben."

"*Zelda* adını da İzak koymuş zaten sana," diyorum; "Neden bir de durup dururken *Bayan Pipo* dedi sana?"

"Herkesin bir adı var," diyor dizeleri anımsatarak; "Düşmanı bir ad verir kişiye; sevdiği bir başka ad; herkesin bir adı var."

Gülüyorum:

"Fakat senin her ikisi de İzak tarafından konmuş iki adın olmuş böylece."

"Yıllar önce bir gün, konu neydi şimdi anımsamıyorum," diyor; "Arkadaşlarımın gözleri önünde tartışmaya başladık İzak'la.. Giderek sesini yükseltti; *'Tıpkı pipo gibisin!'* diye bağırdı bana, *'İçinde ne ateşler kaynıyor kimbilir, ama dışın pipo gibi, gizliyor içindeki ateşi!'* O kavgamızdan sonra küstüm İzak'a... Konuşmadık uzun süre. Sonra, yaşgünümde, yine böyle arkadaşlarla toplanmışız; tam pastamı üfleyeceğim, İzak odasından çıktı, elinde süslü bir paket, pıtır pıtır yanıma geldi; yüzünde hınzır bir gülücük,

'Barışalım artık Zelda' dedi, bak ne aldım sana. Herkes merakla bakarken açtım o küçük paketi. Ne çıksa beğenirsin?"

"Bilmem?" diyorum; " Sana *'pipo'* dediğinden dolayı küstüğünüze göre, kendini affettirecek bir şeyler almıştır sana."

"Pipo!" diyor bir kahkaha atarak; "İşte şu elimde gördüğün minik mücevher işlemeli pipo çıktı o paketin içinden. Bir de titrek elleriyle *'To My Dear Mss. Pipe Zelda'* diye bir kart yazıp koymuş içine; *'Benim Sevgili Bayan Pipo'm Zelda'ya'*.. Ben 'Pipo' dedi diye aylarca küsmüşüm, o özür dileyip barışmak isterken bile *'Bayan Pipo'* diyor bana, üstelik bir de pipo almış! Ben ömrümde İzak'tan daha inatçı bir adam görmedim."

"İnatçı gerçekten," diyorum; "Konuşmamız boyunca onca çürütücü örnek verdim, en küçük değişiklik bile olmadı görüşlerinde."

"Baktım; piponun üzerine kakılı pırlantaların sertifikası da vardı pakette," diyor; "Aylar önce İzak'la yaptığımız o kavgayı anımsayan arkadaşların kahkahaları ve alkışları arasında; *'Sen benim canımsın, sen benim sevgili Bayan Pipo'msun'* diye tuttu yanaklarımdan öptü beni; barıştık; *'Çok sigara içiyorsun canım, sigarayı bırak, pipo iç, daha az zarar verir ciğerlerine'* diye söylene söylene döndü odasına. Ama, o günden sonra adım *Bayan Pipo* kaldı arkadaşlar arasında."

"Ve sende o günden sonra pipo içmeye başladın," diyorum.

"Evet, ama," diyor; "Gördüğün gibi, yine de bütün bütün kopamadım sigaradan. Biz Hazar Türk kökenli Aşkenaz Yahudileri arasında göğüs ve akciğer kanseri çok yaygınmış. Irkımızın en önemli özelliğiymiş bu. Annemi yitirince doktordan öğrendim bu gerçeği ben. İzak, bunu çok önceden bi-

liyormuş. O yüzden sigarayı bırak diye tutturmuş bana. Bırakmayacağımı anlayınca, bari pipo iç diye tutturdu. Münevver de öyle. Bak, o da bana bunu anımsatmak için o tabloyu alıp duvara astı."

"Ama yatakodasının duvarı bu," diyorum.

"Telefonda konuştuğumuzda söylemiştim ya hani sana?" diyor; "Çocukluğunda çok büyük bir korku geçirmiş Münevver.. Fobisi var. Yanında biri olmadan, birinin elini tutmadan uykuya dalamıyor. Kimse yoksa yanında, o zaman doktorunun verdiği bir ilaç var, onu alıp uyuyor. *'Ertesi gün sersem gibi dolaşıyorum'* diye yakınır hep o ilaçtan. Bak, yatağının yanında duruyor, işte şurada kutusu. Sevgilisi olmadığı dönemlerde hep ben uyutmuşumdur Münevveri. Birlikte uyuduğumuz olmuştur çok."

"Bu yüzden mi yatak odasına astı pipo resmini?" diyorum.

"Seninle birlikte olan resmi salonda; ama," diyor; "benim resmim yatakodasına asılı; kıskandın mı yoksa?"

"Yok canım, ne kıskanması?" diyorum.

"Yatakodası bir kadının mahremidir," diye gülüyor müzik-çalara başka bir CD sürerken.

"Ve biz de bu mahremiyeti bozuyoruz," diye gitmeye davranırken; "Hayır, hayır!" diye önüme geçiyor.

"İkimiz de mahremi sayılırız Münevver'in," diyor; "Bak, ne çalıyor şimdi, dinle."

Mick Hucknall'ın müzik-çalardan yükselen tanıdık sesi, olduğum yere mıhlıyor beni:

Many types came to see the picture
Only he had the right to come

Only he is long gone
Will or win or wicked it's written in it

Simply Red'in yirmi yıllık albümünden en sevdiğim parça; *Picture Book*.

"Olamaz!" diyorum; "Ruhuma, derinime işlemiştir bu parça benim. Nereden buldun bunu?"

Elini dudaklarına götürüp "Şşşş!" diyor.

Sesi bir soprano gibi en tiz perdeye tırmandığı anda, birden zenci Luis Armstrong denli kalınlaşıp çatallaşıyor ve gırtlağı parçalanıyor Hucknall'in: *"Quivering in mutual agression, women sing remembering affection..."*

Bas ve trompetin eşsiz uyumuna kapılmış, incecik bir dal gibi iki yana salınıyor Zelda; gözleri kapalı. İp gibi ince omuz askılarından biri omzuna düşmüş. Göğüs uçları ince giysinin üzerinde minik düğmeler gibi beliriyor yandan gelen ışıkla. Ellerini uzatıyor. Tutuyorum. Hucknall büyüleyici sesiyle sürüklüyor bizi.

Here by the side of the book
we beseech thee, we beseech thee

Sarılıyoruz. Koluna doğru kaymış askısını yerine yerleştirirken teninden yayılan koku dayanılmaz bir istek uyandırıyor içimde; omuz başını öpmemek için güç tutuyorum kendimi.

"Bak, o sempozyumda, birbirimizi ilk gördüğümüz gün var ya hani?" diyor fısıltıyla; "Gözlerini kapa ve o günü düşle şimdi."

Kapıyorum gözlerimi.

"Yemek arasında The Marmara'nın tepesine çıkmışız birlikte," diyor; "Konuşurken elimi tutmuşsun benim. Sana ayrılmış bir oda varmış otelde. Odana götürüyorsun beni. Sarılıyoruz birbirimize ve.."

Derken dudaklarımız birbirini buluyor. İçimden, *'Münevver'in yatak odasında olamaz,'* diyerek dudaklarımı ayırıyorum.

"Duvarda asılı olan pipo resmi özgün değil, röprodüksiyon, kopya biliyor musun?" diyor; "Margitte bu resmin orjinalini insan derisinden bir tuvale yapmış."

"A-a? Öyle mi? Bilmiyordum bunu?" diyorum; "İnsan derisiyle kaplı anayasa duydum, ama insan derisinden tuval duymamıştım hiç. Ciddi misin?"

"Magritte'in insan derisinden tuvale yaptığı orjinali de bu odada tablonun," diyor.

"Burada mı?" diyorum; "Nerede?"

"Tablo seni görüyor, ama sen o tabloyu görmüyorsun," diyor.

Bakışlarımı duvarlarda dolaştırırken;

"Boşuna bakma, göremezsin," diyor; "İzak Paris'te bir koleksiyoncudan büyük paralar vererek alıp getirdi onu Türkiye'ye."

"Öyle mi?" diyorum gülerek.

"Günışığı renklerini bozduğu için örtüler altında saklıyoruz tablonun orijinalini," diyor; "Ben de ancak sevdiklerime gösteriyorum."

Hucknall *'Many types came to see the picture, only he had the right to come'* diye onaylıyor onu: *'Çok tipler geldi resmi görmeye; bir tek onun hakkı vardı gelmeye."*

"Hoş bir şaka," diyorum.

"Şaka filan değil," diyor müzik biterken biraz daha sokularak; "Hucknall'in *Picture Book*'u bende, şimdi göreceksin onu."

Başını omzumdan ayırıp bir adım öteye giderken, 'sürekli çal' komutu vermiş olmalı ki *Picture Book* bir kez daha dönmeye başlıyor.

"Bak şimdi," derken askılarını çabucak omzundan sıyırdığı siyah ipek giysi su gibi teninin üzerinden akıp ayaklarının dibine düşüyor.

"Magritte'in o tablosunu tenimde görebilirsin dikkatli bakarsan," diyor yatağa uzanırken.

Yatak odasının loş sarı ışığıyla ayın camdan odaya süzülen soğuk mavi ışığı esmer teninde oynaşırken başucunda durmuş omuzlarını, sırtını, belini, bacaklarını süzüyorum kuşbakışı dikkatle. Bu yatakta Münevver'le ilk kez birlikte olduğum o gece gözlerimin önünden gelip geçerken; bittikçe yeniden başlayan *Picture Book* hiç durmadan dönüp duruyor müzik çalarda. Trompet, bas ve Hucknall'in 'temel içgüdü'yü ayaklandıran derin gırtlağı fermuarımı zorlarken, kemerimden tutup hızla kendine çekince, dengem bozuluyor, yatağa, yanına yuvarlanıyorum..

"İddiaya girmiştik terasta," diyor sıcak soluğu boynumda dolaşırken kulağıma.

"İddiayı kaybettim evet," diyorum tenlerimizin götürdüğü yere sürüklenirken.

"Ama *'resmi'* kazandın," diyor.

Hucknall; *"only he had the right to come, only he is long gone"* diye inliyor müzik çalarda; *"Bir tek onun hakkı vardı görmeye, bir tek o dalmıştır o resmin içine."*

"Zelda'nın anlamı nedir, biliyor musun?" diye fısıldıyor buğusu giderek artan sesiyle.

"Zırh gibi sağlam, savaşçı kadın," diyorum.

"Hayır," diyor; "erkeğe geçit vermeyen zırh gibi kadın."

"Will or win or wicked!" diyor müzik çalarda çığlık çığlığa Hucknall; "İste.. ele geçir.. günahkâr!"

"Dışım serttir, soğuktur, kaçar herkes benden, çünkü Zelda'yım," diyor dudaklarını boynumda dolaştırken; "Ama içim kor, ateş; içim *Pipo Gerçeği*'..."

Göğsünün üzerinden aşağıya doğru kaydırdığı başımı kasıklarına doğru iterken;

"Bak," diyor soluk soluğa; "işte, *Picture Book* tam orada."

Bakıyorum; sağ kasığında bir dövme: Rene Magritte'in piposu!

Başımı iki eliyle tutup bastırırken;

"Öp onu," diyor bacaklarını gövdeme dolayıp sımsıkı sararak.

"Lütfen! Durma!" derken kulağımı, gözümü, burnumu, çenemi öpüyor soluk soluğa çıldırmış gibi.

Şoku atlatıyorum. Kulaklarımızı dolduran *Picture Book*, giderek ritmimiz oluyor bizim. Birlikte can çekişip birlikte ölüyoruz.

...

Cam kenarında bir sigara yakmış Boğaz'dan geçen vapurlara bakarken,

"Ay ışığında Yunan heykelleri gibi dikilme öyle karşımda," diyor yattığı yerden gülerek.

"Yunan heykellerinin de böyle göbeği var mı?" diyorum.

"Göbeğin o kadarcığı kadını sıska bir erkekten çok daha fazla mutlu eder," diyor yaktığı sigaranın dumanını savurarak; "Gel haydi şöyle uzan yanıma."

Uzanıyorum.

"Biliyor musun, Nekrofili var sende," diyor eliyle alnımdaki terleri silerek; "Ölüsevicisin sen."

"Allahallah," diyorum; "o nereden çıktı şimdi?"

"Çünkü bir ölüyle seviştin az önce," diyor.

"Ah, sen ölü müydün?" diyorum şakasına gülerek; "Demek onun için zorlandım ben?"

"1992'de öldüm," diyor; "Ve o gün başka bir bedende yeniden doğdum. Demek ki 13 yaşındayım şimdi."

"Nasıl yani?"

"Zelda Barzan, 1992'de öldü ve benimle yeniden doğdu."

Kafamda bir şimşek çakıyor. *Barzan* soyadlıları araştıran Mihriban'ın *'Zelda Barzan ölmüş hocam!'* deyip ölüm kayıtlarını gösterdiğini anımsıyorum birden. Amcası İzak'ın soyadı *'Türk'* olduğuna göre Zelda'nın soyadı da *'Barzan'* değil *'Türk'* olmalıydı. İçimden *"Zelda ölmüş birinin kimliğine bürünmüş olabilir,"* derken yüzüne bakıyorum dikkatle. Dirseğini yastığa dayamış gülümsüyor.

"Senin gerçek adın *Zelda Türk*," diyorum gözlerinin içine bakarak; "Fakat sen yıllar önce ölen *Zelda Barzan*'ın kimliğine bürünerek gidiyorsun Irak'ın Kuzey'ine, öyle mi?"

"Münevver senden ayrıldıktan sonra," diyor konuyu değiştirerek; "Ne zaman sevişsek, tam orgazm anında senin adını kaçırmıştır ağzından, biliyor musun?"

Donup kalıyorum.

"Hep senin yerine koyarak sevişmeye başladı o günden sonra Münevver benimle," diyor çok doğal bir şeyden sözeder gibi; "İnsan tam orgazm anında seviştiği kişinin ağzından başka birinin adını duyunca, onun yüzünü gözünü de canlandırıyor tabii o an gözünde. Ben de Münevver'le sevişirken seni düşlemeye başladım bu yüzden. Münevver soktu yani seninle sevişmeyi benim aklıma."

Müzik-çalarda; *"Quivering in mutual agression, women sing remembering affection"* diye haykırıyor Hucknall; *"Birbirlerine karşı öfkeyle titrerken, şevkati anımsayıp şarkı söylüyor kadınlar."*

"Sen benimle sevişmeyi düşledin yani Münevver'le sevişirken, öyle mi?" diyorum hayretle.

"Senin Münevver'le nasıl seviştiğini gözümde canlandırmaya çalıştıkça," diyor; "İstedim seni. Bir yolunu bulup görüşmeliydik seninle; yatmalıydık, sevişmeliydik. Münevver'in sen de bulup ben de bulamadığı ne? Bu soru epey kurcalıyordu kafamı."

"İkinizin lezbiyen olduğu konusundaki kuşkularım doğru çıktı o zaman," diyorum; "Kutluyorum kendimi."

"Az önce çok sıkı bir kadınla sevişmedin mi?" diyor; "O kadın burada, yanında, teri soğumadı daha."

"Evet," diyorum; "Bu doğru."

"Biseksüel diye bir şey duymadın mı sen ömründe?"

"Hani uykuya dalamamak gibi bir sorunu vardı da ondan birlikte kalıyordunuz; başka bir neden yoktu?"

"Yalan değil bu, doğru," diyor; "Münevver'le sevgili olmamız böyle başladı zaten. Önce elimi tutarak uyudu. Sonra okşayarak uyuttum onu. Derken, onun da benim de i-

çimde bir şeyler uyanmaya başladı. Bir gün bir de baktık, sevişiyoruz."

Münevver'in benimle çıktığı günlerde Zelda'yla da seviştiğini düşündükçe, onun evinde onun yatağında onun biseksüel sevgilisi Zelda'yla olmaktan suçluluk duyacağıma, mutluluk duyuyorum. Zelda, konuşurken sızıp kalıyor yanımda. Ben ne zaman daldığımı hiç anımsamıyorum.

Uykuya dalalı ne kadar olmuş bilmem, bir ara tenimin öpücüklerle yeniden dirildiğini duyumsuyorum.

Göz kapaklarımı güçlükle aralıyorum. Olamaz! Münevver bu. Birbirine kenetlenmiş üç kişiyiz yatakta.

"Münevver?" diyorum.

"Geldim canım," diyor bir eliyle beni okşarken Zelda'ya sarılarak; "Bir özel havayolunun ek seferi varmış 02:15'te. Bindim geldim."

"İkinizi de seviyorum," diye inliyor uykusunun arasında Zelda.

"Ben de," diyor Münevver; "Ama, niye yaptın bunu?"

"Onda ne bulduğunu öğrenmek için," diyor Zelda uyanmış yatakta doğrulurken.

Yatak odasının aralık duran kapısının ardında bir gölge beliriyor. Kanım donuyor. Başında fötr şapka elinde tabanca, yavaşça süzülerek yatak odasına giriyor o gölge. Bakıyorum. İzak bu. Münevver çığlık çığlığa salona kaçarken, Tankut – nereden çıktıysa?- üstüne atlayıp elindeki silahı almaya çalışıyor İzak'ın. Daha atik davranıp Tankut'u vuruyor İzak.

"Ben sana *'Ya tavlarlar, ya avlarlar'* dememiş miydim!?" derken son nefesini veriyor gözlerimin önünde Tankut.

İzak, tam silahını bana doğrulturken göz göze geliyoruz Zelda'yla.

Müzik-çalarda *"Here by the side of the book, we beseech thee,we beseech thee!"* diye bağırıyor Hucknall ve Picture Book korosu; *"Bu dünya'da Kitap hakki için, sana yalvarırız Tanrım! Sana yalvarırız!"*

"Durdur İzak'ı!" diye haykırıyorum ölüm korkusuyla titreyerek Zelda'ya.

Zelda İzak'ın bileğine yapışıp elindeki silahı alır almaz "Oh!" demeye kalmadan tutup bana doğrultuyor namluyu.

"Önce kalem," diyor dalga geçer gibi gülerek; "Sonra kurşun!.."

"Nasıl yani?" diyorum korkuyla Zelda'nın gözlerine bakarak.

"İzak'la parolamızdı bu," diyor Zelda; "Anlamadın aptal! Seni ben öldüreceğim."

Ayağa fırlıyorum yaylı yatağın üzerinde; bir kaç kez zıplayıp odanın boydan boya geniş camını gövdemle paramparça ederek dışarıya fırlayınca;

"Tanrı'm! Böyle mi bitecekti?" diye bağırıyorum Hazar apartmanın en üst katından kaldırıma doğru hızla düşerken.

Son kez bakıyorum şafak vakti Boğaz'a, Kızkulesine, İstanbul'a...

"Allahu ekber! Allahu ekber!..."

Dolmabahçe Camii'nden sabah ezanı yükselirken gözlerimi sımsıkı kapatmış Kelimeyi Şehadet getiriyorum ve "Aaaaaaaa!" diye çığlık çığlığa haykırarak çakılıyorum kaldırıma.

VII
DÜŞLERİMİN GERÇEĞİ

Kaldırım, çakıldığım hızla havaya sıçratıyor gövdemi. Çoktan ölmüş olmam gerekirken ezanı duyuyorum hâlâ. Ezan sesi, Hucknall'in "We beseech the!"; *"Tanrım sana yalvarırız!"* nakaratlarına karışıyor.

Sımsıkı yumduğum gözlerimi açıyorum korkuyla.

Yatağımdayım!

İnanamıyorum.

Yatağımdayım.

Soluk soluğayım.

Ter içindeyim.

Ezan sesi geliyor bizim sokaktaki camiden.

Pencereye bakıyorum; hava karanlık.

Cep telefonumun ekranına bakıyorum; saat: 05:28.

Odam gerçek.

Yatağım gerçek.

Ben gerçeğim.

İzak yok. Berker yok. Zelda yok. Münevver yok.

Zion-Türk İdeas And News Agency'de filan da değilim.

"Ohhhhh!" diyorum yatağımda doğrulup otururken; "Hepsi rüyaymış meğer!"

Müzik çaların uzaktan komutasına basarak, gece boyunca kulağımın dibinde çalıp gördüğüm rüyalara fon müziği oluşturan Hucknall'in *Picture Book*'unu susturuyorum.

Kollarımın arasına alıyorum başımı.

Ezanı sonuna dek dinliyorum.

Yaktığım sigarayı öyle bir emiyorum ki bir çekişte yarılanıyor.

Kalkıyorum yataktan. Banyoya girip duşu açıyorum. Epey kalıyorum suyun altında. Sular gövdemin üzerinden süzülürken sonu gözlerimin önünden gitmeyen bu düşün başını anımsamaya çalışıyorum. *Zion-Türk Ajansı*'nın terasında Zelda'yla konuşarak başladığını anımsıyorum rüyanın. Belleğimi zorladıkça tüm ayrıntıları bir bir gelip geçiyor gözlerimin önünden.

"O-hoooo!" diye gülüyorum kendi kendime; "Yazsam beş yüz sayfalık roman olur yahu bu rüya!"

"Yüzünü bile görmediğim bir İzak'a onca şeyi nasıl söylettim peki ben bu rüyada?" diye soruyorum kendime duştan çıkmış kurulanırken.

"Bir psikiyatra gitmenin zamanı geldi artık," diyorum; "Araştırırken bulduğum onca şeyi hemen kitaplaştıramayınca uçup gidecekler korkusuyla bilinç altına itiyorum belki. Eh, bilinçaltı da dolup taşınca..."

Üstüme bornozumu geçirip bir kahve yapıyorum kendime.

"Bu akşamüstü Zion-Türk ajansında kokteyle davetliyim," diyorum kendi kendime söylenerek; "Ama o kokteyl bir gece önceden rüyama giriyor. Hem de ne rüya!"

"Madem *Siyonizm, İsrail, Yahudi-Türkler, Hazarlar, Siyonist Türkler* konularında yaptığın araştırmalar rüyalarına girecek denli olgunlaşmış," diyor içimdeki ses; "Öyleyse otur adam gibi derli toplu yaz; kitaplaştır bunları. Yoksa daha çoook kabuslar, karabasanlar görürsün."

"Sen onu bırak," diyorum içimdeki sese; "Zelda nasıldı ama; *'Siyon-Türk Zelda'*?"

"Yahudilerin çift kimlikli olduğunu buldun tabii," diyor içimdeki ses; "Yahudi Zelda'ya çift cinsiyet yükleyiverdin hemen rüyanda.. Münevver de çift kimlikli, Sabetaycı... Sen tuttun ona da çift cinsiyet yükledin bu yüzden. Eh, sen de Türk'sün. İkisini de becerdin bir güzel *'kahraman'*ca. Türk'ün aklı orasındadır zaten."

"Yahu bana bak," diyorum içimdeki sese; "Şu *Orgy* dedikleri toplu sevişme, bir erkek iki kadınla birlikte olursa, hiç fena olmuyor."

"Sapıksın sen," diyor içimdeki ses.

"Böyle bir şeyler yaşayacağımı bilsem," diyorum içimdeki sese gülerek; "Böyle kokteyllere koşa koşa giderim. O ne kadındı öyle; aman ya Rabbim!"

"O senin rüyalarının kadını," diyor içimdeki ses; "Sen böyle hafif kabadayı, külhan, fakat dişiliği dorukta kadınları seviyorsun."

"Var öyle kadınım," diyorum.

"Neveser'le uzun süre ayrı düştüğünüzde görüyorsun böyle rüyaları daha çok," diyor içimdeki ses; "Onda topluca birarada bulduğun özellikleri rüyalarında başka başka kadınlara ayrıştırarak yaşıyorsun onu görmediğin zamanlar."

"Hım," diyorum içimdeki sese; "Öyleyse psikiyatrlara filan gitmeyeyim boşu boşuna. Neveser iki hafta sonra yılbaşında geliyor."

Gün ağarırken cep telefonum çalıyor. Arayan Neveser.

"Aşkım kusura bakma uykunu bölmüş olabilirim ama," diyor dili damağı kurumuş; "Sesini duymasam uyuyamazdım. İyisin değil mi?"

"İyiyim canım," diyorum; "Ne oldu?"

"Kötü bir rüya gördüm," diyor; "Ay, bak hâlâ korkudan titriyorum yatakta."

"Hayırdır inşaallah," diyorum; "Anlat bakayım."

"Sen böyle kokteyl gibi bir yerdesin," diyor; "İki kadın var orada... Bunlar sana.."

"Anlatma Neveser, anlatma," diyorum gülerek; "Birbirlerini çok seven aşıklar, aynı rüyayı görürlermiş, anlatma..."

CENGİZ ÖZAKINCI

DERİN YAHUDİ
Siyon-Türk Zelda

Türkiye'de kimi Türkleri "İbrani-Yahudi kökenli Sabetaycılar" olarak damgalayan yayınlarla, Kürtleri İbrani kökenli Yahudiler olarak gösteren yayınlar, aynı amaçla tek odaktan mı yürütülüyor? Türkleri Sabetaycı diye damgalamakta kullanılan "adbilim" [onomastics] yöntemi, dünyadaki Musevilerin soyadlarına uygulandığında, Musevilerin çoğunluğunun Hazar Türk kökenli olduğu gerçeği nasıl ortaya çıkıyor? Çevresindeki tüm ülkeleri etnik ve mezhepsel ayırımcılığa sürükleyen İsrail'de, Museviler arasında dil birliği, etnik köken birliği ve mezhepsel bütünlük var mı? Dünyadaki Musevilerin tümü Sami kökünden İsrailoğulları soyundan mı geliyor, yoksa çoğu Hazar Türk kökenli mi? İsrail'de Hazar-Türk kökenli olan ve olmayan Museviler arasında, birbirlerinden kız alıp vermemeye dek tırmanan etnik-mezhepsel ayırımlar derinleşiyor mu? Siyonizm, salt Musevilerin ideolojisi mi? Haçlı Emperyalizm niçin Siyonizm'e yöneldi? Selçukların atası Selçuk Bey, Türk kökenli Hazar Musevilerinden miydi? "Barzan" ve "Barzani"nin Hazar Türk Kaganı "Barshan"dan geldiği neden gizleniyor? Hitler'in soykırıma uğrattığı Musevilerin ezici çoğunluğu Hazar Türk kökenli miydi? 1948'de Pentagon G-2 İstihbarat Bürosu'na sunulan ve dünya Musevilerinin %92'sinin Hazar-Türk kökenli olduğunu kanıtlayan rapor, İsrail devleti kurulduktan sonra nasıl hasır altı edildi? Dünyayı yöneten Rotschild gibi parababalarının çoğu Hazar Türk kökenli Musevi mi? Dünyada soyadı "T-U-R-K" ya da Türkçe olan milyonlarca Hazar Türk kökenli Musevi olduğunu biliyor muydunuz? Cengiz Özakıncı, edebi yazılarından oluşan bu dizinin ilk kitabı "Neveser" ve ikinci kitabı "Münevver"den sonra üçüncü kitabı "Derin Yahudi: Siyon-Türk Zelda" ile ezberlerimizi bozmayı sürdürüyor. Üstü örtülmüş, gözlerden kaçırılmış, üzerinde durulmamış, görmezden gelinmiş, unutulmuş, daha doğrusu kasten unutturulmuş gerçeklerin konuştuğu bir "roman" bu? "Roman" mı? Hayır. Doğru deyim: "Roman ötesi"...

ISBN: 975841082-2

9 789758 410828

otopsi